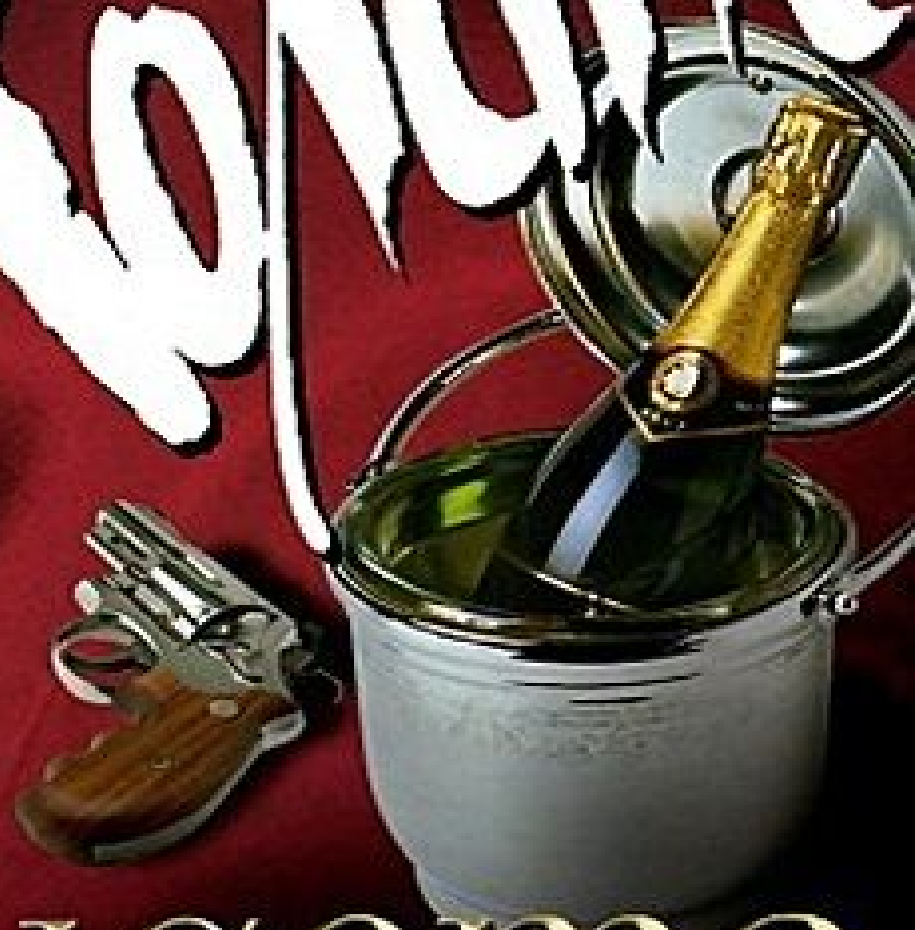

КОЛЕКЦІЯ

ПРОЗОРЕЦЬ

Джаку
Корунт

Венгета

ДЖАКИ КОЛИНС
ВЕНДЕТА: ОТМЪЩЕНИЕТО
НА ЛЪКИ

Превод: Силвия Вълкова

chitanka.info

Лъки се завръща! По-блестяща, по-богата и по-силна. Целият свят е в краката и. Но крехкото ѝ щастие е разрушено и Лъки трябва да си върне всичко, което е загубила. Тя винаги получава онова, което пожелае. И се започва Отмъщението на Лъки.

ПРОЛОГ

1 юли 2008

Лос Анджелис, 1987

Големите ледени очи на Дона Ландсман се насочиха към скъпата махагонова заседателна маса към седналите около нея трима могъщи адвокати и мекушавия ѝ на пръв поглед съпруг, Джордж.

— Колко време още ще е необходимо, докато се сдобием с достатъчно акции, за да поемем контрола над студиите „Пантър“? — нетърпеливо настоя тя. — Това продължава вече твърде дълго.

Заговори един от адвокатите — човек с румено лице, със събрани една до друга рунтави вежди и с нос като луковица:

— Наистина, Дона, отнема повече време, отколкото предполагаме. Но всъщност знаеш как е. Аз никога не съм се поставял в услуга на...

Презрителният поглед на Дона го удари.

— Изобщо чуваш ли ме, Финли? — прекъсна го тя. — Защото, ако не ме чуваш, разкарай се от очите ми. Отрицателните мнения не ме интересуват. Ако аз искам нещо, никой не може да ми каже „не“. А... аз... искам... „Пантър“.

Финли кимна, съжалявайки, че е заговорил. Дона Ландсман никога не се вслушваше в ничии съвети. Тя беше кралицата на поглъщането; всяка компания, към която се насочеше, се превръщаше в нов източник на състояние. Това беше една от причините, поради които Финли не можеше да разбере защо тя така се стреми да поеме контрола над „Пантър“. Това беше студио с големи проблеми — с огромни дългове и с неустойчиво движение на парите в наличност — и едва ли беше инвестиция, която ще донесе печалба.

— Да, Дона — каза той. — Всички знаем какво искаш и повярвай ми — работим върху това.

— Надявам се да е така — отвърна Дона, отбелязвайки си мислено да каже на Джордж, че е време да сменят поне двама от своите адвокати. Финли щеше да бъде първият, който ще си отиде.

Тя се изправи, показвайки, че срещата е свършила. Нямаше смисъл да се губи повече време.

Джордж също стана. Беше прехвърлил петдесетте и не изглеждаше изискано — с непривлекателни черти, с очила с тежки рамки и с тънка кестенява коса, подстригана твърде късо. Всички знаеха, че той беше финансовият мозък зад империята на Дона. Тя беше огънат, той беше касата. Двамата бяха прекрасна двойка.

— Ще се видим по-късно — обърна се Дона към съпруга си, отпращайки го с едно движение на ръката.

— Да, скъпа — отвърна той, не забелязвайки грубия ѝ жест.

От заседателната зала Дона закрачи към офиса си — подобен на дворец апартамент от преходни стаи със спираща дъха гледка към Сенчъри сити. За момент тя спря на вратата, обхващайки всичко с поглед. Адвокатите — какво знаеха те? Съвсем нищо. Единственото нещо, в което наистина бяха компетентни, беше да изпращат огромни сметки. За щастие, тя имаше някого под ръка, който беше в състояние да прави точно каквото искаше тя. Екипът ѝ от адвокати и представа си нямаше колко прецизно беше изпипала тази работа — дори и Джордж не беше наясно.

Дона се усмихна на себе си. Всеки си има слабост. Търси и ще я откриеш. Тя я беше открила.

Влезе в личната си баня, застана пред орнаментираното антично огледало над мивката и се взря съсредоточено в отражението си. Видя жена на четиридесет и три години с жилава руса коса, опъната назад в елегантен кок. Жена с изваяни черти — гордостта на пластичния ѝ хирург. Слаба жена, която с вкус беше сложила костюм на Шанел и диаманти от „Уинстън“. Тя беше привлекателна по своя твърд, отработен и много богат начин. Беше привлекателна, защото сама беше работила над това.

Дона Ландсман. Донатела Бонати.

О, да... Тя беше изминала дълъг път от своето мизерно раждане в малко прашно село, разположено в югоизточния край на Сицилия. Дълъг, дълъг път...

И когато накараше Лъки Сантейнджело да падне на колене, щеше да е сигурна, че кучката знае точно с кого си е имала работа.

КНИГА ПЪРВА

ГЛАВА 1

Лъки Сантейнджело Голдън профуча с червеното си ферари през орнаментираната метална порта на студиите „Пантър“, махвайки приятелски с ръка на охраната, след това премина през личния си паркинг, разположен точно срещу добре обзаведените ѝ офиси. Лъки беше ужасно красива жена в края на тридесетте години с буйни объркани кехлибарено-черни къдрици, тъмна маслинова кожа, пълни чувствени устни, опалово-черни очи и тънко, добре сложено тяло.

Беше купила „Пантър“ през 1985 година и оттогава ръководеше студиото. След две изпълнени с действие години това все още я вълнуваше, защото нямаше нищо, на което да се наслаждава повече от предизвикателствата, а да ръководиш холивудско студио беше най-голямото от всички предизвикателства. Беше по-поглъщащо от това, да си построи хотел с казино във Вегас — нещо, което тя беше правила два пъти — или да управлява корабната империя на покойния си втори съпруг — работа, която беше изоставила, като предаде всичко на директорски съвет от доверени лица.

На Лъки ѝ харесваше да прави филми — да излезе извън Америка, да създава образи на екрана, които можеха да повлияят на хората от целия свят по хиляди различни начини.

Не беше лесно. Противопоставянето на жена, която ръководи една от най-големите студии, беше невероятно. Особено на жена, която изглеждаше като Лъки. Особено на жена, която явно бе постигнала абсолютно всичко, включително три деца и съпруг филмова звезда. Всеки знаеше, че Холивуд всъщност представлява един голям мъжки клуб — жените членки не бяха добре дошли.

Легендарният филмов бос Ейб Пантър ѝ беше продал студиите „Пантър“ едва след като тя доказа, че ще може да се справи. Ейб я беше насърчил да се вмъкне под прикритие и да поработи като секретарка на Мики Столи — непочтения съпруг на внучката му, който по онова време ръководеше студиото. Замисълът на Ейб беше, че ако тя успее да разкрие в какво се е забъркал Мики, той ще ѝ продаде студиото.

Тя беше открила повече от достатъчно неща, за да сключат сделката. Излезе, че Мики беше задигал големи суми пари, откъдето му падне; директорът на продукцията смъркаше кокаин и снабдяваше разни филмови звезди и високопоставени лица с момичета на повикване за по две хиляди долара на нощ; директорът по разпространението наред с официалната продукция на „Пантър“ изнасяше контрабандно зад океана и порно. Филмите, които произвеждаше „Пантър“, бяха блудкави боклуци на безкрайно експлоатирани теми, пълни с лигав секс и яростно насилие. Продуцентите получаваха огромни суми, а с жените, които работеха в студиото, се държаха като със създания втора класа — нямаше значение дали са актриси-звезди или просто секретарки.

Лъки предложи на Ейб голяма сума пари и програма за спасяване на студиото, чиято репутация бавно се рушеше. Ейб Пантър хареса стила ѝ. Продаде. И Лъки се захвана здравата за работа. Ейб я беше предупредил, че борбата да се завърнат отново славните дни на „Пантър“ ще е много трудна. Колко беше прав.

Първо престана да произвежда евтините боклуци, които бълваше „Пантър“. После уволни повечето от ключовите служители на Мики и назначи на тяхно място нов, първокласен екип. След това на дневен ред излезе въпросът за разработването на нови проекти — бавен процес, изискващ време и търпение.

Студиото години наред беше работило на загуба, а заемите от банките бяха астрономически. Лъки и нейният бизнес съветник, Мортън Шарки, бяха принудени да уредят нов огромен заем просто за да продължи да работи студиото. После, след разочароващата чиста загуба от почти седемдесет милиона долара за първата година, Лъки запретна ръкави и реши, че е време да си възстанови някои от първоначалните инвестиции и да внесе малко разнообразие. Мортън предложи да продаде пакети акции на няколко корпорации и на неколцина частни инвеститори. Идеята изглеждаше отлична.

Мортън се беше погрижил за всичко — намерил бе подходящите инвеститори, които щяха, общо взето, да я оставят да ръководи студиото както намери за добре; назначи директорски съвет, който нямаше да ѝ се меси, и подsigури тя все пак да държи четиридесет процента от акциите.

Добрата новина беше, че „Пантър“ в момента бяха пуснали два големи филма, които вървяха изключително добре. „Откривател“ — зрелищен филм на скандалната суперзвезда Винъс Мария, която случайно беше и една от най-добрите приятелки на Лъки. И „Буря над реката“ — остро сюжетен криминален трилър с Чарли Долар в главната роля — отдавнашния герой на друсаща се Америка. Лъки беше особено доволна от това, че и двата филма бяха заснети по време на нейното ръководство. Надяваше се, че това е началото на обрата, към който се стремеше. Дайте им добри, интересни филми и те ще дойдат — това беше девизът ѝ.

Тя се втурна в офиса си, Киоко, верният ѝ японски асистент, я поздрави и ѝ подаде дълъг списък с телефонни обаждания, мрачно клатейки глава. Киоко беше слаб мъж на около тридесет-тридесет и пет години, облечен в сако на Джоузеф Абъд и сиви панталони с остър ръб. Косата му беше черна и лъскава, вързана отзад на стегната конска опашка. Киоко познаваше всички страни на филмовия бизнес, тъй като откакто бе завършил колежа, бе работил като личен асистент на няколко от най-влиятелните хора в кино бизнеса.

— Какво става, Ки? — попита го Лъки, метна сакото си на Армани и се намести в удобното кожено кресло зад огромното си бюро в стил „Арт деко“.

Киоко ѝ изрецитира задачите за деня:

— Имаш да отговаряш на петнадесет телефонни обаждания. В десет и тридесет — среща с японските банкери, след това — производствено съвещание във връзка с „Гангстери“. После обедна среща с Алекс Уудс и Фреди Леон, обяд с Винъс Мария, още едно производствено съвещание в три следобед и интервю с репортер от „Нюзтайм“. В шест часа — среща с Мортън Шарки и...

— Вечеря в къщи, надявам се — прекъсна го тя. Щеше ѝ се в денонощието да има повече от двадесет и четири часа.

Киоко поклати глава.

— Самолетът ти за Европа излита в осем вечерта. Лимузината ще те вземе от къщи не по-късно от седем.

Тя се усмихна криво.

— Хмм... Изпусна двадесетте минути почивка за вечеря.

— Програмата ти би убила някой по-малко издръжлив човек — забеляза Киоко.

Лъки сви рамене.

— Много дълго ще сме мъртви, Ки. Не вярвам в губенето на време.

Киоко не се изненада от отговора ѝ. Беше работил като неин личен асистент, откакто тя се зае със студиото. Тя беше отявлен работохолик, чиято енергия никога не се изчерпваше. Освен това беше и най-умната жена, която бе срещал някога. Умна и красива — убийствена комбинация. Киоко обичаше да работи за нея — особено при сравнението с последния му шеф — застаряващ бос с малък член и неизлечимо пристрастен към кокаина.

— Виж дали ще успееш да се свържеш с Лени по мобифона — каза Лъки. — Опитва се да ми се обади в колата тази сутрин, но връзката беше отвратителна и не можах да различа и думичка.

Лени Голдън, любовта на живота ѝ. Бяха женени от четири години и с всеки ден сякаш ставаше все по-хубаво.

Лени беше третият ѝ съпруг. Точно сега се намираше в Корсика, снимаше приключенски екшън. Триседмичната раздяла беше ужасна, тя нямаше търпение да отиде при него за дълъг уикенд, през който щяха да се мотаят и да не правят нищо освен бавна и мързелива любов.

Киоко се свърза с офиса на продукцията в Корсика.

— Лени снима на плажа в момента — осведоми я той, покрил слушалката с ръка. — Да оставя ли някакво съобщение?

— Да. Кажи им после веднага да се обади на жена си. Госпожа Голдън може да бъде прекъсната където и да се намира — когато произнесе „госпожа Голдън“, тя се усмихна — да бъде съпруга на Лени беше едно от най-големите ѝ удоволствия.

За съжаление филмът на Лени не беше продукция на „Пантър“. И двамата бяха решили, че едва ли би било мъдър ход да работи за жена си. Сам по себе си той си беше достатъчно голяма звезда и да се снима във филм на „Пантър“ само би раздухало фалшиви слухове за роднинско уреждане.

— Свържи ме с Ейб Пантър — нареди тя на Киоко.

От време на време се обаждаше на Ейб за съвет. Вече деветдесетгодишен, той беше истинска холивудска легенда. Старецът бе видял какво ли не, бе правил какво ли не и все още беше толкова способен и остроумен, колкото мъж на половината на годините му.

Когато и да говореше с него, той винаги беше изпълнен с мъдрост и я насърчаваше. И тъй като от банките бяха започнали да я притесняват, тя се нуждаеше от уверението му, че след два толкова касови филма отношението им скоро щеше да се промени.

Тя често посещаваше старото имение на Ейб, разположено високо над града. Сядаха на терасата и гледаха залеза, а Ейб ѝ разказваше страхотни истории за далечните златни дни на Холивуд. Ейб беше познавал всекиго — от Чаплин до Монро — и не се срамуваше да разправя невероятни, очарователни истории.

Днес ѝ се щеше да го посети, но просто нямаше време. Едва щеше да успее да се види с децата си — двегодишната Мария и бебето Джино, само на шест месеца. Боби, деветгодишният ѝ син от брака ѝ с починалия гръцки корабен магнат Димитри Станислополус, прекарваше лятото при роднини в Гърция.

— Господин Пантър не си е в къщи — обади се Киоко.

— Добре, по-късно ще опитаме да се свържем пак.

Тя хвърли поглед към гордо изправените на бюрото ѝ в сребърни рамки снимки на децата си. Боби — толкова готин и симпатичен, бебето Джино, кръстено на дядо си, и Мария — с огромните си зелени очи и най-възхитителната усмивка на света. Беше кръстила Мария на майка си.

За миг остави мислите си да се реят и си спомни за красивата си майка. Можеше ли да забрави деня, когато откри трупа ѝ в семейния басейн? Беше я убил отдавнашният враг на баща ѝ, Енцо Бонати. Тя беше на пет години и сякаш светът около нея рухна.

Двадесет години по-късно тя си бе отмъстила — беше убила мръсника, който бе заповядал да умъртвят майка ѝ и бе отмъстила за семейство Сантейнджело, защото Бонати беше и онзи, който стоеше зад покушенията над живота на брат ѝ Дарио и на първата ѝ голяма любов — Марко.

Беше застреляла Енцо Бонати със собствения му пистолет и после твърдеше, че било при самоотбрана. „Той се опита да ме изнасили“ — бе казала на полицията с каменно лице. И ѝ повярваха, защото баща ѝ беше Джино Сантейнджело и имаше пари и връзки, където трябва. Случаят никога не стигна до съда.

Да, тя беше отмъстила за всички тях и никога не бе съжелявала за това.

— С телефонните обаждания ли ще започнем? — попита Киоко, прекъсвайки мислите ѝ.

Тя погледна часовника си. Вече минаваше десет часа, сутринта бе отлетяла, макар че тя беше станала още в шест. Взе списъка с обажданията. Киоко бе подредил имената по важност в ред, с който тя не беше съгласна.

— Знаеш, че по-скоро бих говорила с актьор, отколкото с агент — измърмори тя. — Свържи ме с Чарли Долар.

— Той иска среща.

— Защо?

— Не му харесвал плакатът на „Буря над реката“ за Европа.

— Защо?

— Каза, че са го направили да изглежда дебел.

Лъки въздъхна. Тези актьори и тяхното его! Нямахше край.

— Много ли е късно да го променим?

— Говорих с отдела. Може да се направи. Но ще е скъпо.

— Струва ли си, за да направим щастлива една суперзвезда? — в тона ѝ се долавяше съвсем лек сарказъм.

— Ако ти наредиш...

— Познаваш философията ми, Ки. Карай ги постоянно да се чувстват щастливи и те ще се съсипят от работа, за да стане филмът.

Киоко кимна. Знаеше, че няма смисъл да спори с Лъки.

* * *

Лени Голдън мразеше гадостите, а най-лошото на това, да бъдеш филмова звезда, беше, че през половината време бе затънал до коленете в тях. Хората реагираха на славата му толкова смахнато. Или се влюбваха в него до уши, или го ругаеха до смърт. С жените беше най-зле. Още щом го видеха, си мислеха как да го свалят. И не беше задължително да е точно той — всяка филмова звезда би им свършила работа. Костнър, Редфорд, Уилис — жените нямаха предпочитания, щом ставаше въпрос за знаменитост.

Лени се бе научил да пренебрегва авансите им — нямаше нужда да гъделичка егото си с трупане на бройки. Имаше Лъки, а тя беше най-специалната жена на света. На тридесет и девет години Лени беше

чаровен и привлекателен мъж със свой собствен стил. Имаше доста дълга тъмноруса коса и морскозелени очи, които гледаха право, а освен това тренираше всеки ден навън и поддържаше тялото си в отлична форма.

От няколко години беше станал звезда — което изненадаваше най-вече самия него. Преди шест години още беше просто един от многото комични актьори, които биха приели каквато и да е работа, стига да припечелят някой долар. А сега имаше всичко, за което някога бе мечтал.

Лени Голдън. Синът на старата кримка Джак Голдън, добре познат в Лас Вегас, и на неуморната Алис. Или „Алис измамницата“, както беше известна тя в златните си дни на стриптизъорка във Вегас — „сега ги има — сега ги няма“.

Беше поел към Ню Йорк на седемнадесет години и бе постигнал всичко, без някой да му помага. Баща му беше починал отдавна, но Алис все още създаваше неприятности, където и да попаднеш. Вече шестдесет и седем годишна и потрепваща като избеляла звездичка, тя изобщо не искаше да се примири с остаряването и единствената причина да признава, че Лени ѝ е син, беше славата му. „Омъжих се съвсем дете — разправяше тя на всеки, който би я изслушал, като трепкаше с изкуствените си мигли и кривеше силно начервените си устни в похотлива усмивка. — Родих Лени на дванадесет години!“

Беше ѝ купил малка къща в Шърман Оукс, където тя бързо стана любимката на всички съседни. Беше решила, че щом никога няма да е звезда, най-добре е да стане врачка. Хитър ход засега, но това караше Лени доста да се срамува, защото тя най-редовно се появяваше по кабелната телевизия и дрънкаше какво ли не. Той тайно я беше кръстил „майка ми, устатницата“.

Понякога всичко това му изглеждаше нереално — бракът му с Лъки, успешната му кариера, всичко.

Облегна се назад в режисьорския си стол, присви очи и огледа снимачната площадка. Блондинка в рязан бански усърдно излагаше на показ значителните си достойнства. Няколко пъти се бе разходила пред него с единствената цел да я забележи.

Беше я забелязал много добре — беше женен, но не и мъртъв, а набиващите се на очи блондинки със знойни тела някога бяха неговата слабост. Малко преди това тя го бе помолила да се снима с него. Той ѝ

беше отказал учтиво — снимките с почитателки, особено с привлекателни, имаха гадния навик да свършват по страниците на таблоидите.

Тя беше схванала и се бе върнала след няколко минути с някакъв як културист, който не говореше английски.

— Годеникът ми — бе обяснила тя с ослепителна усмивка. — Моля ви!

Съгласи се и се снима с двамата.

Блондинката отново зави. Дълги крака. Закръглено задниче, поприкрито от почти несъществуващ бански. Твърди гърди с набъбнали зърна, които издуваха рехавата материя. Да я погледаш — в това нямаше нищо лошо. Да продължиш по-нататък — в това вече имаше.

Бракът беше двустранно споразумение. Ако Лъки някога му изневереше, той никога нямаше да ѝ прости. Беше сигурен, че и с нея е същото.

Блондинката най-сетне се пристраши.

— Господин Голдън — измърка тя с глас като на Мерилин и с лек френски акцент. — Аз обичам вашите филми. Такава чест е да се снимам в този филм с вас. — Дълбоко вдишване. Зърната на гърдите ѝ заплашваха да пробият плата.

— Благодаря — измърмори той. Чудеше се къде ли се бе запилял годеникът.

Възхитено кискане.

— Аз би трябвало да ви благодаря.

Розовото ѝ езиче се стрелна и облиза нацупените устнички. В трескавия ѝ поглед блестеше покана да я чука.

Но спасението дойде. Дженифър — хубавата американка, втори асистент. Беше облечена с къси панталони, прилепнала фланелка и бейзболна шапка с емблемата на „Лейкърс“. Навсякъде изкушения.

— Мак е готов за репетиция, Лени — както винаги, Дженифър се втурна да го закриля. Той вдигна дългото си тънко тяло от стола и се протегна.

Дженифър огледа блондинката със снизходителен поглед.

— Опитай се да бъдеш на линия, скъпа — каза тя навъсено. — Знаеш ли кога ще потрябваш?

Блондинката се отдалечи. Никак не беше щастлива.

— Силиконов свят, няма що! — измърмори Дженифър.

— Откъде знаеш? — попита Лени. Чудеше се как така жените забелязват фалшивите гърди по-лесно от мъжете.

— Че то се вижда — презрително отговори Дженифър. — Вие, мъжете, по какво ли не си падате!

— Кой си пада? — каза той. Беше му забавно.

— Е, не и ти — усмихна се дружелюбно Дженифър. — Много е приятно да работиш със звезда, която не очаква да му духаш заедно със сутрешното кафе.

Дженифър, реши Лени, е от същия тип жени, от който е и Лъки. Щом се сети за жена си, не можа да се сдържи да не се усмихне. Жилава външност. Фина вътрешност. Изглежда така, че да паднеш мъртъв в краката ѝ. Силна, твърдоглава, чувствителна, хитра, уязвима и луда. Лъки наистина притежаваше забележителен набор от качества.

Лени се беше женил и преди. Набързо бе сключил брак във Вегас с Олимпия Станислополус, вироглавата дъщеря на Димитри Станислополус, който пък по това време беше женен за Лъки. Олимпия бе умряла трагично от свръхдоза в една хотелска стая с Флаш, наркоман и рок звезда. Димитри бе получил смъртоносен инфаркт. И скоро Лени и Лъки се бяха събрали заедно, защото бяха точно един за друг.

Олимпия бе оставила една дъщеря — Бриджит — сега деветнадесетгодишна и едно от най-богатите момичета на света. Лени беше много привързан към нея, макар да не успяваше да я вижда толкова често, колкото би искал.

— Искам да се запознаеш с Лъки, когато пристигне — каза той на Дженифър. — Тя ще ти хареса, а и ти ще ѝ харесаш. Не може да бъде другояче.

— Няма да ѝ е интересно да се запознава с мене — отвърна Дженифър. — Тя притежава студио, Лени. А аз съм само един обикновен втори асистент.

— Лъки не обръща внимание на тези неща. Тя харесва хората заради това, което са, а не заради това, с което се занимават.

— Щом казваш.

— Виж какво — рече той, стремейки се да ѝ повдигне самочувствието. — Няма нищо лошо в това, да си втори асистент. По

този начин си пробиваш път нагоре. Един ден ще станеш режисьор.
Нали това искаш?

Дженифър кимна.

— Уредих кола да посрещне жена ти утре на летище „Порета“ —
каза тя съвсем делово.

— Аз ще съм вътре в нея — заяви Лени.

— Може и да си на снимки.

— Ами ще ме снимат там.

— Ти участваш във всяка сцена!

— Промени го.

— Никога нищо не променям.

Да. Лъки със сигурност щеше да я хареса.

ГЛАВА 2

Алекс Уудс имаше крокодилска усмивка — широка, пленителна и съвсем смъртоносна. Усмивката му поддържаше стабилните взаимоотношения с работещите в киноиндустрията, с които бе принуден ежедневно да общува. Тя ги хващаше натясно и изкарваше от равновесие крехката структура на връзката между един сценарист, продуцент, режисьор и студийния шеф, който просто така би могъл да издигне или да провали всеки филмов автор, колкото и знаменит и талантлив да е той. Присъствието на Алекс беше мощно и това успяваше да изнервя доста хора.

За десет години Алекс Уудс и неговата смъртоносна усмивка бяха написали, режисирали и продуцирали шест значителни филма с голям бюджет. Шест спорни шедьовъра, изпълнени със секс и насилие. Алекс ги наричаше шедьоври, но не всички бяха съгласни — макар че всеки от неговите филми беше номиниран за наградата на Академията, нито един не бе успял да я спечели. Искаше да има шибаната статуетка върху камината на своята проектирана от Ричард Миър вила на морския бряг, за да може да я завре в шибания задник на света — чисто фигуративно казано, разбира се.

Алекс не беше женен, въпреки че беше четиридесет и седем годишен, висок и красив, с тъмна и опасна красота — завладяващи очи, гъсти вежди и силна челюст. Никоя жена никога не бе успяла да го върже. Не си падаше по американките — гаджетата му бяха азиатки и за предпочитане покорни, така че когато правеше любов с тях, да се чувства като големия герой и завоевател.

Истината беше, че Алекс страдаше от потиснат страх от жените, които би могъл да приеме за равни на себе си във всяко едно отношение. Този страх водеше началото си от майка му Доминик — свирепа францужойка, която рано-рано беше пратила в гроба баща му Гордън Уудс, умерено преуспяващ актьор, специализирал се в ролята на най-добрия приятел. Тогава Алекс беше едва единадесетгодишен. Казаха, че било инфаркт, но Алекс знаеше — тъй като беше мълчалив свидетел на много от яростните им скандали, — че езикът ѝ бе закарал

горкия му баща в гроба. Майка му беше порочна сметкаджийка, която бе принудила съпруга си да търси спасение в бутилката. Смъртта беше хитрото му бягство.

Скоро след погребението на баща му мадам Уудс изпрати единственото си дете в строга военна академия.

— Ти си глупав също като баща си — безапелационно беше казала тя. — Може пък там да поумнееш.

Военната академия беше жив кошмар. Мразеше всяка минута на строга дисциплина и нечестни правила. Но това нямаше значение, защото колкото и пъти да се оплачеше на Доминик от боя и издевателствата, тя винаги му казваше да спре да хленчи и да се държи като мъж. Беше принуден да остане там пет години и прекарваше ваканциите при баба си и дядо си в имението им на Тихия океан, докато майка му сменяше мъжете си и буквално не забелязваше съществуването му. Веднъж я беше хванал в леглото с мъж, когото тя го накара да нарича чичо Уили. Чичо Уили бе легнал по гръб със силна ерекция, а мама бе коленичила до леглото — чисто гола.

Тази гледка беше запомнил завинаги.

Когато напусна академията и вкуси от свободата, бе натрупал у себе си невероятен гняв. Докато връстниците му учеха в колежи и слушаха рокендрол, чукаха мажоретки, напиваха се и пушеха марихуана, той седеше затворен в карцера за някое дребно провинение, или пък го биеха по голия задник, защото не харесваха стойката му. Понякога карцерът продължаваше десет часа, а той не можеше да прави нищо друго, освен да седи на коравата дървена пейка и да се визира тъпо в пространството. Мъчение за богати хлапета, чиито родители не искат те да им се пречат.

Алекс често си мислеше за погубената си младост и се изпълваше с гняв. Не беше лягал с жена чак докато постъпи в колежа, а и първия път преживяването далече не беше паметно — с една дебела, мръсна курва в Тихуана, която миришеше на мръсни чорапи и дори още по-зле. Всъщност толкова се отврати, че след това не си помисли за секс цяла година. Втория път беше по-добре — вече учеше кино и една сериозна блондинка, която се възхищаваше от разцъфващия му талант, му пускаше два пъти дневно в продължение на шест месеца. Беше много приятно, но той не беше доволен. Шапката го стягаше все повече и една нощ, пиян като кирка, се записа

в армията. Изпратиха го във Виетнам, където прекара две разтърсващи години — нещата, които преживя там, щяха вечно да го преследват.

Върна се в Лос Анджелис много променен — неспокоен и ръбат, готов всеки момент да избухне. Напусна града след две седмици и пое към Ню Йорк. Остави на майка си кратка бележка, че ще ѝ се обади.

Ах... Отмъщение... Не ѝ се обади цели пет години, а и доколкото знаеше, тя не си беше направила труда да го потърси. Когато най-накрая ѝ позвъни, тя се държа така, сякаш бе говорила с него миналата седмица. Мадам Уудс не си позволяваше никакви сантиментални глупости.

— Надявам се, че работиш — бе казала тя с глас, студен като напукан лед. — От мене няма да получиш и стотинка.

Голяма изненада, няма що.

„Да, мамо, работя. За известно време си съдрах задника от бачкане, за да има какво да ям. Бях портиер в долнопробен стриптийз бар. Возих една много ангажирана курва. Кълцах трупове в екарисаж. Карах такси. Бях шофьор на един изпаднал театрален режисьор. После — телохранител на престъпник. Живях с една богата дъртачка, която ми напомняше за тебе. Снабдявах приятелите ѝ с наркотици. Работих в денонощен игрален клуб. Бях помощник-редактор на евтина поредица книжки с ужаси. И най-накрая големият пробив — написах сценарий и режисирах порно филм за дърт и развратен мафиотски бос. Стегнати мацки. Големи членове. Еротично порно. От онова, което наистина възбужда. И то със сюжет. Другото нещо, на което Холивуд би погледнал благосклонно. Те разпознават доброто порно, щом го видят.“

— Тъкмо заминавам за крайбрежието — беше казал той. — „Юнивърсъл“ подписаха с мене договор да напиша сценарий и после да им режисирам филма.

Не ѝ направи никакво впечатление. Естествено.

Дълго мълчание.

— Обади се, когато пристигнеш.

И толкова.

Майка му беше много широко скроена, няма що. Нищо чудно тогава, че той нямаше вяра на жените.

Това беше преди осемнадесет години. Сега всичко беше съвсем различно. Мадам Уудс бе остаряла и поумняла. Както и той. Поддържаша отношения на любов-омраза. Той я обичаше, защото му

беше майка. Ала и я мразеше, защото си беше гадна кучка. От време на време вечеряше с нея. Жестоко наказание.

През тези осемнадесет година се бе издигнал. Някога безпаричен глупак, сега беше стигнал до върха и постепенно си бе спечелил репутация на новатор, готов да поема рискове, оригинален режисьор. Не беше лесно, но бе успял и много се гордееше с успеха си.

Щеше да е хубаво, ако и майка му се гордееше. Тя нито веднъж не го похвали, а критиките продължаваха да се откъсват все така лесно от тънките ѝ алени устни. Алекс знаеше, че ако баща му беше жив, щеше да е щастлив и да подкрепя всичко, което той прави.

А сега имаше среща с Лъки Сантейнджело, която ръководеше студиото „Пантър“, и никак не му беше приятно, че се налага да разговаря с жена за последния си проект — филм със заглавие „Гангстери“ — от позицията на молец. За Бога, та той беше Алекс Уудс — не му беше необходимо да целува ничий задник, особено пък този на някаква си кучка, за която говорят, че прави всичко, както си иска.

Когато ставаше въпрос за филм на Алекс Уудс, никой не можеше да прави каквото си иска. Единственото, от което се нуждаеше, беше нейното студио да си вложи парите, тъй като „Парамаунт“ се бяха отказали в последния момент. Извиниха се с това, че в „Гангстери“ имало прекалено много насилие. За Бога, та това беше филм за Вегас през петдесетте години. Бордеи, курви и комар. Тогава насилието е било начин на живот!

Проблемът на студиите бе, че ги беше страх да не би да ги критикуват всичките онези „добродетелни“ политици, които бяха толкова заети да чукат курвите, докато съпругите им стояха до тях със застинали усмивки и сухи вулви. Шибан двоен стандарт!

Алекс мразеше лицемерието. Кажки истината и само истината — това беше девизът му и точно това правеше той във всеки един от филмите си. Беше спорен режисьор — или го хвалеха безспирно, или сурово го критикуваха. Филмите му караха хората да мислят, а това понякога беше опасно.

Когато „Парамаунт“ се отказаха, неговият агент Фреди Леон бе предложил да опитат с „Пантър“.

— Лъки Сантейнджело ще го направи — беше го уверил той. — Познавам я Лъки — тя си пада точно по такива сюжети. Плюс това ѝ

трябва хит.

Надяваше се Фреди да е прав, защото ако имаше нещо, което Алекс мразеше, то това беше протакането. Беше щастлив само когато бе затънал в работата над някой от филмите си. Действието — това беше неговото осъществяване.

Фреди бе предложил да се видят преди срещата с Лъки и бе помолил Алекс да го чака за късна закуска в „Четири сезона“.

Алекс беше облечен целият в черно — от маратонките до фланелката. Спря пред хотела черното си порше карера. Когато пристигна, Фреди вече седеше на масата и преглеждаше „Уолстрийт джърнъл“. Приличаше повече на banker, отколкото на агент. Фреди Леон беше човек с изпито лице, четиридесет и една-две годишен, с учтива усмивка и сърдечни черти. Не бе просто поредният агент — беше Агентът. Господин Суперсила. Той градеше кариери и можеше да ги провали също толкова лесно. Беше работил здравата, за да заслужи тази привилегия. Прякорът, с който бе известен в града, беше Змията — поради това, че можеше да се вмъкне или да се измъкне от всяка сделка. Но никой не смееше да го нарече Змията в лицето.

Алекс се вмъкна в сепарето. Сервитьорката веднага се появи и му наля чаша силно черно кафе. Той бързо отпи и си изгори езика.

— По дяволите! — изруга той.

— Добро утро — Фреди надникна иззад вестника.

— Какво те кара да мислиш, че „Пантър“ ще направят „Гангстери“? — попита нетърпеливо Алекс.

— Казах ти — на „Пантър“ им трябват хитове — равно отвърна Фреди. — А и сценарият е точно по вкуса на Лъки.

— Как така?

— Заради произхода ѝ — обясни Фреди и млъкна за миг, за да отпие от билковия си чай. — Баща ѝ построил едно време хотел във Вегас. Джино Сантейнджело — очевидно доста интересен тип.

Алекс изненадано се наведе напред.

— Баща ѝ е Джино Сантейнджело?!

— Точно така. От онези момчета. Натрупал състояние и изчезнал. Лъки построила два собствени хотела във Вегас — „Маджирияно“ и „Сантейнджело“. Ще разбере сценария ти.

Алекс беше чувал за Джино Сантейнджело — не беше такава знаменитост като Бъгси Сийгъл или пък някой от другите прочути

гангстери, но за времето си беше доста известен.

— Разправят, че Джино кръстил дъщеря си на Лъки Лучано — добави Фреди. — Откъдето ѝ да го погледнеш, животът ѝ е бил доста интересен.

Напук на самия себе си, Алекс беше заинтригуван. Значи, Лъки Сантейнджело не беше някаква си тъпа кучка, изскочила кой знае откъде. Тя си имаше история — беше от семейство Сантейнджело. Как не беше загреял досега?

Той изгълта силното черно кафе на три големи глътки и реши, че тази работа щеше да се окаже по-интересна, отколкото бе очаквал.

* * *

Трима японски банкери — много коректни, много конвенционални. Срещата вървеше добре, макар че Лъки усещаше, че не им харесва кой знае колко да работят с жена.

Ах... Историята на живота ѝ. Кога ли мъжете щяха да се научат да се отпускат и да осъзнаят, че не става въпрос за някакво шибано голямо състезание?

Японските банкери ѝ бяха нужни, за да получи пари за създаването на верига от магазини на „Пантър“ по света. Продажбата на сувенири беше хит, а Лъки знаеше, че умният ход е да се намесиш още в началото.

Банкерите разговаряха с нейния шеф на маркетинга — мъж — и когато си тръгнаха, изглеждаха съвсем готови да кажат „да“, но обещаха да съобщят решението си до няколко дена. Веднага щом си отидоха, тя се обади на баща си в имението му в Палм Спрингс. Джино звучеше чудесно — и как иначе: на осемдесет и една той, също като Ейб Пантър, беше женен за жена на малко повече от половината от годините му — Пейдж Уийлър — сексапилна, червенокоса, интериорен дизайнер, която прекрасно се грижеше за него. Не че на Джино му трябваша грижи — той беше твърде активен за възрастта си, пълен със сила и енергия, която насочваше в игри на борсата — хоби, което го караше да става сутрин в шест часа и го държеше постоянно нащрек. Лъки завърши разговора с обещанието скоро да го посети.

— Обещай ми — изсумтя Джино. — И доведи децата — трябва да започвам да ги уча на едно-друго.

— Например? — полюбопитства тя.

— Например на разни работи, които не те засягат.

Лъки се усмихна. Баща ѝ беше нещо друго. Имаше времена, когато дори не си говореха, и тогава тя го мразеше с изгаряща страст. Сега го обичаше със същата сила. Доста неща бяха преживели заедно. Слава Богу, това бе направило и двамата много по-силни.

Спомни си времето, когато, шестнадесетгодишна, той я бе заточил в един швейцарски пансион, а след като тя избяга от строгото частно училище, я наказа, като я принуди да се омъжи за Крейвън Ричмънд, досадния син на сенатора Питър Ричмънд. Какъв кошмар! Но тя нямаше намерение да остане в капана. Когато Джино отлетя от Америка, за да не влезе в затвора за укриване на данъци, тя използва възможността и пое семейния бизнес. Джино очакваше да го поеме брат ѝ Дарио. Но от Дарио не ставаше бизнесмен, така че Лъки завърши строежа на новия хотел на Джино във Вегас и доказа, че е способна във всяко едно отношение. Когато Джино най-накрая се върна, последва голяма битка за това, кой да е начело. Никой от двамата не победи. После постигнаха примирие.

Всичко това беше минало. Те си приличаха твърде много, за да бъдат врагове.

Лъки се втурна в заседателната зала за кратко производствено съвещание преди срещата с Фреди Леон и Алекс Уудс. Вече бе решила да даде зелена улица на „Гангстери“. Беше прочела сценария и според нея той беше блестящ. Алекс Уудс беше прекрасен сценарист.

След като поговори поотделно с всеки от екипа си, тя беше доволна да открие, че всички до един бяха съгласни с решението ѝ да продължават напред. Трябваше да е сигурна, че всички ще работят в синхрон и че филмът ще може да докара големи печалби на студиото. Алекс Уудс беше спорен и опасен режисьор, но щом се захванеше с нещо, всеки знаеше, че си струва неприятностите.

Бяха се събрали шефовете на продукцията, на разпространението в страната и в чужбина и на маркетинга. Бяха първокласен екип и след краткото съвещание Лъки се почувства сигурна в успеха.

Върна се в офиса си и тъкмо смяташе да се обади на своя полубрат Стивън в Англия, където той наскоро се беше преместил със

семейството си, когато Киоко се подаде иззад вратата.

— Алекс Уудс и Фреди Леон са тук — съобщи ѝ той. — Да им кажа ли да почакаат?

Тя погледна часовника „Картие“ на бюрото си — подарък от Лени. Часът беше точно дванадесет. Остави слушалката обратно и си напомни да позвъни на Стивън по-късно.

— Покани ги — обади се тя. Знаеше, че най-важните и сигурни хора никога не карат другите да чакат.

Фреди влезе пръв с учтивата си усмивка и безизразни сиви очи. Лъки стана. Другото нещо, което ѝ харесваше у Фреди, беше деловитостта му. При него нямаше надлъгване, той си имаше цел и вървеше право към нея.

Алекс Уудс влезе след Фреди. Никога досега не го беше срещала, но бе чела много негови интервюта и често беше виждала снимката му по разни вестници и списания. Снимките не я бяха подготвили за действителното излъчване на този човек. Беше висок и добре сложен, с тъмна, въздействаща красота и убийствена усмивка — усмивка, която веднага блесна насреща ѝ. За миг тя почти загуби ума и дума. На Лъки рядко ѝ се случваше да се чувства уязвима — почти като момиченце, сякаш беше на седемнадесет и бройкаше някой готин пич. Преди да се омъжи, тя беше имала достатъчно готини пичове — да ѝ стигнат за няколко живота.

Фреди ги представи един на друг. Стиснаха си ръцете. Ръкостискането му беше здраво и силно — на уверен мъж. Тя отдръпна ръката си и заговори малко по-бързо от обикновено, докато отмяташе назад дългата си тъмна коса.

— Тъъ... Господин Уудс, за мене е удоволствие най-последно да се запозная с вас. Аз съм ваша голяма почитателка.

Хмм... Говореше също като някоя тъпа фенка. Какво ѝ ставаше? Защо се държеше така?

Усмивката на Алекс отново блесна — трябваше му време, за да преглътне необикновената красота на тази жена. Беше ослепителна по един нестандартен начин. Всичко в нея беше невероятно чувствено — от снопа гарвановочерни къдрици до пронизателните ѝ черни очи и пълните меки устни. Устни само за френска любов. Усети, че очите му се насочват към закръглените ѝ гърди, скрити под бялата копринена

риза. Не носеше сутиен и той различи леката сянка на зърната й. Зачуди се дали изобщо носи бельо.

Исусе! Какво ставаше тук? Още малко и щеше да получи ерекция. Защо Фреди не го беше предупредил?

Лъки забеляза как я оглежда.

— Моля ви, седнете — покани ги тя, като се стремеше да мисли само за работа.

Фреди не забелязваше сексуалното напрежение, изпълнило стаята. Имаше си план и се придържаше към него. Гладката реч на агента се лееше от устните му като нектар.

— На „Пантър“ е необходим режисьор като Алекс Уудс — каза той. — Няма нужда да ти казвам колко пъти са били номинирани филмите му.

— Много добре познавам красноречивите постижения на господин Уудс — отвърна Лъки — и с най-голяма радост бихме работили с него. Обаче разбрах, че проектобюджетът на „Гангстери“ е близо двадесет и два милиона. Това е огромна сума.

Фреди отговори веднага.

— Не и за филм на Алекс Уудс — равно произнесе той. — Филмите му винаги печелят много пари.

— С добър актьорски състав — вметна Лъки.

— Алекс подбира актьорите безупречно. Няма нужда от звезди — публиката идва заради него.

Алекс се наведе напред.

— Прочетохте ли сценария? — попита той, втренчен в нея.

Очите им се срещнаха. Тя знаеше, че той очаква комплименти, но и че е най-добре засега да го накара да се чувства несигурен.

— Да, прочетох го — отговори тя, без да мигне. — Пълен е с насилие, но отговаря на истината. — Пауза. — Баща ми Джино е живял по онова време във Вегас. Построил е хотел „Мираж“. Сигурно ще ви е интересно да се запознаете с него.

Той продължаваше да я гледа в очите.

— Много бих се радвал.

Тя отказа първа да отмести поглед.

— Ще го уредя — изрече хладно, като се преструваше, че с очите си не са влезли в някаква подмолна война за надмощие. — Той живее в Палм Спрингс.

— Можем да отидем дотам винаги когато кажете.

— Значи — вметна Фреди, предусещайки края, — договорихме ли се?

— Повече или по-малко — Лъки пренасочи вниманието си към Фреди, а после страшно се ядоса на себе си, задето първа бе отместила поглед от Алекс.

Фреди пренебрегна факта, че отговорът ѝ е донякъде неясен.

— Това е печеливша комбинация — ентузиазизирано предсказа той. — Студиите „Пантър“ представят „Гангстери“, филм на Алекс Уудс. Още отсега надушвам „Оскара“!

— Само още едно нещо — Лъки взе любимата си сребърна писалка, също подарък от Лени, и почука нетърпеливо по бюрото. — Знам, че „Парамаунт“ са се отказали от този проект заради откровеното насилие, и няма да искам от вас да го туширате. Обаче... що се отнася до секса...

— Какво за секса? — предизвика я Алекс.

— От сценария става ясно, че няколко актриси трябва да се появят голи в определени сцени, докато нашият герой и приятелите му си остават скромно прикрити.

— И какъв е проблемът? — Алекс наистина не можеше да схване.

— Е... — проточи бавно Лъки. — В това студио всички имат равни права. Щом момичетата ще се събличат, значи, и момчетата — също.

— Тъъ...? — примигна насреща ѝ Алекс.

Изведнъж Лъки отново бе овладяла положението.

— Да ви го кажа направо, господин Уудс. Щом ще гледаме гърди и задници, ще гледаме и членове. При това не говоря за членове на парламента. — Докато Фреди и Алекс преглъщаха мисълта ѝ, тя се усмихна леко. — И ако можем да се разберем за това, значи, господа, сделката е сключена.

ГЛАВА 3

— На колко години си, сладурче? — петдесет и пет годишният развратник, облечен в костюм на Бриони, попита изключително красивата сладка блондинка със свежо лице, седнала пред бюрото му.

— На деветнадесет — отговори тя честно, макар че вече бе излъгала за името си, замествайки с „Браун“ истинската си фамилия Станислополус. Бриджит Станислополус беше голямо име, докато Бриджит Браун си звучеше съвсем добре. Освен това Браун беше анонимно име, а Бриджит нямаше никакво намерение някой да разбере коя е тя.

— Е — господин Петдесет-и-пет годишният прочисти гърлото си, чудейки се дали някой вече е забил това забележително парче женска плът. — Ти със сигурност притежаваш всички необходими качества, за да направиш много успешна кариера като модел — очите му се спряха на гърдите ѝ. — Достатъчно си висока, достатъчно хубава и ако отслабнеш с пет килограма, ще си и достатъчно слаба. — Пауза. — Отърви се от детските тлъстинки и ще ти уредя пробни снимки. — Нова пауза. — Междувременно, довечера ще те заведе на вечеря и ще обсъдим бъдещето ти.

— Извинете — изправи се на крака Бриджит. — Довечера съм заета — и тя се спря на вратата. — Но хм... Естествено, благодарна съм ви за съвета.

Господин Развратникът подскочи. Изненада се, че тя не прие поканата му — обикновено я приемаха. Момичетата, които искаха да станат модели, винаги бяха гладни, тъй като обикновено нямаха пари, а пък безплатната вечеря си е безплатна вечеря, затова и едно излизане с него се смяташе за добър удар.

— Ами утре вечер? — предложи той с насърчителна усмивка.

Бриджит се усмихна сладко. Имаше прекрасна усмивка, невинна като пролетните цветя.

— Вие да ме чукате ли искате, или да ме направите модел? — попита тя и стресна господин Развратника, който изобщо не беше свикнал разни малолетни глупачки да му говорят по такъв начин.

— Имаш мръсна уста, момиченце — ядосано каза той.

— Точно толкова, колкото да кажа „сбогом“ с нея — произнесе тя, промъкна се през вратата и накрая извика: — Ще се видим на Алеята на славата!

Изхвърча на улицата, кипнала от снизходителното му отношение. Мъже! Какви свине бяха само! Да отслабне с пет килограма — как пък не! Не беше дебела, всъщност беше си толкова слабичка, колкото винаги си е била. Онзи наистина ли смяташе, че би отишла на вечеря с дърт кретен като него? В никакъв случай!

— Чети по устните ми, старче — изрече тя на глас, докато препускаше по „Медисън авеню“. — Няма как да се класираш!

Никой не ѝ обърна внимание. Това беше Ню Йорк, а тук човек можеше да види какво ли не.

Бриджит беше висока един и седемдесет и пет и тежеше петдесет и пет килограма. Имаше просветляла от слънцето медноруса коса, права и дълга до раменете. Устните ѝ бяха пълни, нацупени, очите ѝ — сини и проникателни, а кожата ѝ — гладка и лъскава. Излъчваше здраве и сила. Повечето мъже намираха свежия ѝ сексапил за неустоим.

Бриджит обичаше този град. Беше луда по горещите, мръсни тротоари и по начина, по който човек можеше да се изгуби сред блъскащите се тълпи. В Ню Йорк тя не беше Бриджит Станислопулос, едно от най-богатите момичета на света. В Ню Йорк беше просто поредното хубаво лице, отчаяно опитващо се да пробие.

Слава Богу, Лени и Лъки я бяха разбрали, когато им бе съобщила, че иска да напусне колежа и да се пробва да стане модел в Ню Йорк. Не бяха възразили — всъщност тъкмо те бяха убедили баба ѝ по майчина линия Шарлот, че би трябвало да опита, но при условие че ако за шест месеца не стане нищо, ще се върне в колежа и ще продължи образованието си.

В никакъв случай. Защото щеше да успее. Бриджит вярваше убедено, че ще ѝ се случи нещо хубаво.

Досега късметът не беше на нейна страна. Хубаво, беше богата, но какво означаваше това? Не беше спечелила сама тези пари — състоянието ѝ си стоеше и я чакаше, наследено от дядо ѝ, милиардера Димитри, и от майка ѝ Олимпия. И двамата бяха мъртви и погребани. Парите им бяха донесли много щастие, няма що.

Истинският ѝ баща, Клаудио Кадучи, също беше мъртъв. Не беше кой знае колко тъжно, защото тя изобщо не го познаваше — майка ѝ се развела с него веднага след като я родила заради постоянните му изневери. Оженили се, когато Олимпия била на деветнадесет години, а Клаудио — на четиридесет и пет. Според всички сведения Клаудио бил хубав италиански бизнесмен с невероятен чар и скъп гардероб. Част от компенсацията за развода включвала две ферарита и три милиона долара. За лош късмет Клаудио не успял да се порадва нито на колите, нито на парите, защото няколко месеца по-късно излязъл от една лимузина в Париж и бил убит от бомба, поставена от терористи.

Олимпия веднага се оженила повторно — този път за полски граф — и този брак изтраял точно шестнадесет седмици. Бриджит изобщо не си спомняше графа, единственият си доведен баща, когото познаваше, беше Лени и тя го обожаваше. Понякога майка ѝ ѝ липсваше, усещаше дълбоко чувство на празнота, която нищо не можеше да запълни. Когато Олимпия умря, тя беше дванадесетгодишна и никой не бе успял да заеме мястото ѝ — с изключение на баба ѝ Шарлот, светска дама от Ню Йорк, която водеше изключително активен живот, и на Лъки и Лени, но те и двамата бяха толкова заети с работата и с децата си, че макар да ѝ отделяха време винаги когато можеха, то далеч не беше достатъчно.

Бриджит знаеше, че трябва да намери нещо, с което да запълни празнотата. Със сигурност нямаше да бъде мъж. На мъжете не можеше да има доверие. Мъжете искаха само едно: секс. Беше правила секс и не искаше да го прави пак. Не и преди да стане най-известният супермодел в света.

Миналата година се беше сгодила за десет минути за внука на един от търговските съперници на дядо си. Заедно си прекарваха чудесно, докато не разбра, че той е пристрастен към кокаина. Бриджит не си падаше по наркотиците. Набързо развали годежа и замина за Гърция, където постоа известно време при роднините на майка си.

Отби се в един от магазините „Блумингдейл“, разгледа щандовете за козметика и си купи бронзово червило и блясък за устни. Обичаше грима, стига той да изглеждаше естествено. Голямо удоволствие беше да експериментира, да се опитва да прокара свой

стил на гримиране. О, да, тя щеше да натрупа собствено богатство — беше просто въпрос на време.

Беше в Ню Йорк от седем седмици и господин Петдесет-и-пет годишният-развратник беше третият агент, с когото се срещаше. Уреждането на тези срещи не беше лесно и тъй като тя нямаше намерение да използва връзките си, просто трябваше да продължи да се блъска. Неприятна мисъл, защото Бриджит нямаше търпение, очакваше всичко да ѝ се случи още вчера.

Взе такси и се прибра в апартамента в Сохо, който държеше с още едно момиче. И Шарлот, и Лъки бяха настояли да има съквартирантка, макар Бриджит да беше съвсем сигурна, че чудесно ще се оправя и сама.

Лъки лично бе намерила Анна, съквартирантката ѝ. Бриджит подозираше, че Анна е платен шпионин, внедрен, за да я държи под око, но това не я притесняваше — в края на краищата, тя нямаше тайни.

Анна беше двадесет и седем-двадесет и осем годишна, слабичка, с дълга тъмна коса и замечтани очи. Пишеше стихове, през повечето време си стоеше в къщи и винаги беше на разположение, когато Бриджит поискаше нещо от нея. Когато Бриджит влезе, тя тъкмо пържеше яйца.

— Как мина днес? — попита тя и сипа твърде много черен пипер.

— Добре — отговори Бриджит, като си мислеше, че изобщо не беше добре. Никога не минаваше добре. О, Боже! Може би беше обречена да се провали.

Анна отметна кичур коса от очите си.

— Искат ли те?

— Ха! — недоволстваше Бриджит. — Искат да смъкна пет килограма!

— Но ти не си дебела.

Бриджит направи физиономия.

— Да не би да не го знам! — отвърна тя и придърпа изключително късата си пола. — Казаха, че съм имала детски тлъстинки.

— Детски тлъстинки?

— Да. Сигурно съм бавноразвиваща се!

Анна продължи да бърка яйцата.

— И сега какво?

Бриджит сви рамене.

— Ще продължавам да опитвам.

По-късно си поръча пица по телефона, седна до противопожарния изход и я изяде — вътре беше толкова неуютно горещо! Можеше да живее в луксозен мансарден апартамент с климатик на Парк авеню. Но това не беше за нея — предпочиташе да се бори.

Докато дъвчеше парче пица, се замисли за живота си и за резките обрати в него. Понякога ѝ беше трудно да повярва. Друг път избухваше в плач без никакви причини. Понякога споменът за Тим Уийлт продължаваше да я преследва и тя не можеше да си го избие от главата. Тим Уийлт. Нашумялата млада кинозвезда. Той бе отнел девствеността ѝ, когато тя беше петнадесетгодишна. А после го убиха. Колко добре си го спомняше! Колко ноци бе тръпнала при тези спомени! Горкият Тим се бе изпречил на пътя на Сантино Бонати — отколешния враг на семейство Сантейнджело — тъкмо наред опита му да отвлече Бриджит и по-малкия ѝ полубрат Боби.

Хората на Сантино брутално бяха убили Тим и го бяха зарязали мъртъв в апартамента му, а нея и Боби бяха откарали в къщата на Сантино и ги бяха малтретирали сексуално. Все още си спомняше с всичките отвратителни подробности как се гърчеше гола и ужасена в средата на леглото на Сантино, а болният, перверзен, смахнат тип, само по бельо, събличаше брат ѝ и се готвеше да го изнасили.

Тъкмо тогава забеляза пистолета, небрежно оставен на нощното шкафче, и когато ужасените писъци на Боби изпълниха стаята, тя знаеше, че трябва да направи нещо. Тихо ридаейки, пропълзя в леглото и протегна ръка към пистолета. Сантино беше твърде зает с Боби, за да забележи. С треперещи ръце тя вдигна оръжието, насочи го право към чудовището и натисна спусъка. Веднъж. Втори път. Трети път. Сбогом, Сантино.

Разтърси енергично глава — отчаяно се опитваше да прогони спомените.

„Отърси се от спомените, Бриджит. Забрави миналото. Съсредоточи се върху настоящето...“

* * *

— Смахнатата кучка! — ядосваше се Алекс.

— Тя дава парите за филма ти — меко му напомни Фреди.

— Какъв е шибаният ѝ проблем? — кипеше Алекс.

— А, не знаех, че тя имала проблем.

— Исусе! Чу я какво каза!

Фреди въздъхна търпеливо.

— Какво каза?

— Искан да гледа увисналите членове на актьорите! Що за тъпотия? Не знае ли, че съществува двоен стандарт?

— Не се коси за това.

— Ама аз не се кося, мамка му — каза гневно Алекс, щом стигнаха до колите си.

— Защо? — попита Фреди с ръка на вратата на лъскавото си бентли континентал. — Каквото и да направи, тя трябва да внимава. Не може да си позволи филм, забранен до осемнадесет години — това ще убие приходите, а и кината няма да го искат. Ще го разбере.

— Тази кучка сигурно е някоя перверзница — измърмори Алекс.

Фреди се засмя.

— Да, ама и ти си намери майстора. Никога не съм те виждал такъв.

— Защото е тъпа!

— Не — бързо се обади Фреди. — Тъкмо такава не е. Тя пое „Пантър“ преди две години и се справя блестящо. Нямахме никакъв опит във филмовия бизнес и все пак определено се справя добре.

— Хубаво де, хубаво, гениална е, мамка й... Обаче няма да накарам никой от актьорите ми да се разкарва насам-натам по организъм!

— Спокойно, Алекс. Ще ти се обадя по-късно.

Фреди се качи в бентли и потегли.

Алекс стоеше до черното си порше и още се ядосваше на казаното от Лъки. Тя не разбираше ли, че жените не се възбуждат от мъжката голота? Та това го знаеха всички.

Качи се в колата си и потегли към продуцентската си къща в Пико. Сградата беше негова собственост — една от най-добрите му

инвестиции. Беше нарекъл продуцентската си компания „Уудсън продакшънс“ — звучеше доста добре, а и включваше името му.

Имаше две асистентки. Лили — китайка с мека красота, около четиридесетгодишна, без която той признаваше, че не би могъл да се справи. И Франс, изключителна вьетнамка на двадесет и пет, която бе открил в един бар в Сайгон, рицарски я бе спасил и довел в Америка. Беше спал и с двете, но това беше минало и сега те не му бяха нищо повече от доверени помощнички.

— Как мина срещата? — нетърпеливо попита Лили.

Той се отпусна в изтъркано кожено кресло зад огромното си разхвърляно бюро.

— Добре — отговори. — „Гангстери“ си имат нов дом.

Лили плесна с ръце.

— Знаех си!

Франс му донесе чаша горещ черен чай, застана зад него и започна да масажира раменете му с леки, отпускащи движения.

— Много си напрегнат — упрекна го тя. — Не е хубаво така.

Той усещаше натиска на малките ѝ твърди гърди върху врата си, докато го разтриваше с учудващо силните си ръце.

— Да ви питам нещо — беше все още ядосан на Лъки.

— Да? — казаха и двете в един глас.

— Възбуждате ли се, като гледате голи мъже?

Докато Лили се опитваше да измисли какво да отговори, лицето ѝ се менеше.

— Е? — настоя Алекс, не особено доволен от колебанието им.

— Какви голи мъже? — Лили се опита да спечели време.

— На екрана — отсече Алекс. — Актьори.

— Мел Гибсън? Джони Романо? — с надежда попита Франс.

— Исусе! — възкликна Алекс. Бързо губеше търпение. — Няма значение кои.

— О, напротив! — заяви Франс и рязко спря да го масажира. — Антъни Хопкинс — не! Ричард Гиър — да!

— Или Лиам Нийсън — добави Лили със замечтан поглед.

— Не говоря само за гръдния им кош — намръщи се Алекс. — Говоря за всичко — голи-голенички.

Лили отговори точно както очакваше той — макар да не мислеше точно така, тя знаеше как да угоди на шефа си.

— О, не — бързо изрече тя. — Не искаме да гледаме това.

— Точно така! — тържествуваше Алекс. — Жените не искат да гледат това!

— Аз искам — промърмори Франс достатъчно тихо, за да не я чуе той.

— Защо питаш? — обади се Лили.

— Защото Лъки Сантейнджело е луда кучка, която е останала с погрешното впечатление, че жените искат да се държат като мъже.

— Луда кучка — повтори като папагал Франс и си помисли, че Лъки Сантейнджело трябва наистина да е интересна жена и че няма търпение да се запознае с нея.

— Нищо не разбирам — измънка Алекс и реши, че когато следващия път види Лъки Сантейнджело, определено ще ѝ изясни как стоят нещата. Тя трябваше да научи едно-друго... И от кого щеше да го научи по-добре, отколкото от самия господар!

ГЛАВА 4

Винъс Мария беше в отлична форма. За това работеше прилежно, ставайки всяка сутрин в шест часа, за да тича нагоре-надолу по Холивуд Хилс със Свен, личния си треньор, преди да се върне в дома си за един час мъчителна аеробика и вдигане на малки тежести.

Господи! Трябваше да правиш това-онова, за да останеш в отлична форма. Основните ѝ усилия бяха насочени към най-големия ѝ проблем — задника, но тя никога не се отпускате, защото отпускането означаваше вече да няма най-хубавото тяло в Холивуд. Да вървят по дяволите — единственото нещо, за което не можеха да се хванат, беше великолепното ѝ тяло.

Вирджиния Винъс Мария Сиера за първи път беше дошла в Холивуд малко след като навърши двадесет години, с приятеля си, Рон Мачио — момче, което искаше да стане хореограф. Двамата пристигнаха на стоп от Ню Йорк и оцеляха в Лос Анджелис, като приемаха всяка работа, която можеха да намерят. Винъс беше работила в супермаркет, където опаковаше храни, като гол модел на клас по изобразително изкуство, като статистка в киното и в различни нощни клубове, където пееше и танцуваше.

Рон се беше хващал като сервитьор, като момче за поръчки в куриерска служба и като шофьор на лека кола. Заедно бяха успели да преживеят, докато една нощ Винъс беше открита от продуцент на сингли, който висеше в същите нощни клубове, които тя и Рон посещаваха често. След сериозно преследване тя го беше принудила да запише нейна плоча, а после тя и Рон бяха сглобили заедно скандален порноклип, който да върви с нея. Винъс беше обмислила типа и стила, докато Рон пристигна с всички необходими филми.

Цялата нощ се бяха трудили, но след шест седмици плочата им стана номер едно и Винъс Мария вече беше поела по пътя.

Сега, пет години по-късно, на двадесет и седем годишна възраст, тя беше известна суперзвезда с огромен брой почитатели. А Рон беше станал голям режисьор с два успешни филма зад гърба си. Помогнало беше и това, че настоящият приятел на Рон, Харис фон Щеп,

изключително богат шоубизнесмен, беше финансирал първия филм на Рон. Както Винъс често посочваше — ако Рон не беше притежавал талант, това никога нямаше да му се случи. Тя не харесваше Харис, той беше с двадесет и пет години по-възрастен от Рон и невероятно деспотичен.

Като актриса критиката пишеше много за нея, още повече, че всеки от нейните филми носеше мега-печалби. Последният ѝ филм „Откривател“ вече беше донесъл повече от осем милиона долара само за първата седмица. Тя беше една от малкото актриси-суперзвезди, които бяха в състояние да представят филм.

Обикновено повечето мъже критици я плюеха за това, как може една жена да си позволява да върши и да говори такива неща и в същото време да прави фантастична кариера. Журналистите винаги пишеха за нея унизителни неща — казваха, че с нея е свършено, изтрита е, отнесъл я е вятърът.

Свършено било! Ха! Последният ѝ компактдиск с най-големите ѝ хитове беше влязъл в класациите като номер едно и беше останал там седем седмици.

Наистина било свършено! С кого се подиграваха? Тя имаше легиони искрени почитатели и ако критиците не я харесваха — толкова по-зле за тях — тя предизвикваше голям шум наоколо и беше по-добре те да свикнат с това или да се разкарат.

Преди две години тя се беше омъжила за Купър Търнър — класически красива кинозвезда с изключително успешна кариера. Въпреки че вече беше стигнал до четиридесет и седемте години — с двадесет години по-възрастен от Винъс, — тя бързо беше открила, че скъпият ѝ съпруг не може да си държи члена прибран в панталоните. Той обожаваше жените и въпреки че тя беше сигурна, че я обича, не можеше да направи нищо, за да го накара да не ѝ изневерява. Купър беше играч, на когото не можеше да се помогне. Твърде зле, защото те бяха прекрасна двойка.

Когато се срещнаха за първи път, тя имаше връзка с един от неговите най-добри приятели — нюйоркския магнат Мартин Суонсън. По онова време Мартин беше много влюбен в нея и много женен. Връзката им беше завършила със самоубийството на съпругата на Мартин пред очите и на двама им.

Купър беше около нея през цялото време. Трагедията ги беше сближила и те се бяха влюбили един в друг и се ожениха.

По едно време Купър беше споменал, че иска да има семейство. Тя му беше отговорила, че още не е готова, защото точно знаеше какво щеше да стане: тя ще ражда деца, докато той ще шества по сцените; тя ще развали фигурата си, докато той ще се пъчи в костюмите на Армани; тя ще си седи в къщи с децата, докато той ще се мотае навън, размахвайки известния си пенис.

Не. Да създаде семейство с Купър не беше за нея. Бракът — тя го беше разбрала — вероятно беше грешка и по-късно тя беше сметнала за необходимо да поиска бърз развод.

Това би докарало таблоидите до френетизъм. Тя беше тяхна любимка, беше предпочитана от тях. Дори след като нейният брат, простакът Емилио, им беше разказал историята на живота ѝ, те пак не се бяха отдръпнали от нея. Според таблоидите тя беше спала с всекиго от Джон Кенеди младши до Мадона!

Ако само знаеха истината. Тя беше вярна жена, докато Купър вършееше наоколо като пияна проститутка в петък вечер. Е, да върви по дяволите, дошло беше време да се сложи край на шоуто.

След като потренира, Винъс взе душ и слезе на долния етаж, за да посрещне масажиста си Родригес — съскащ двадесет и две годишен латиноамериканец с опитни ръце като на мъж, два пъти по-възрастен от него. Родригес беше целият мускули, с тъмна къдрава коса и пламенни очи — точно по начина, по който Винъс ги харесваше. Тя имаше слабост към изключително красивите мъже, особено към мъжете със стегнати и изпъкнали задници и с ръце и крака, които да те обхванат и да те погълнат. Бяха я нарочили, че има връзка с него, но може ли човек да има връзка с едно дете?

В никакъв случай, реши тя. Двадесет и две годишните са си още деца, а и Родригес изглеждаше много светски. Той беше от Аржентина и я забавляваше, като ѝ разказваше за своите любовни връзки с по-възрастни омъжени жени, чиито богати съпрузи не могат да ги задоволяват.

Точно такъв проблем тя нямаше. Купър беше изключително добър любовник. Имаше бавни ръце — най-доброто. Той наистина обичаше жените и искаше винаги да е сигурен, че им доставя пълно

удоволствие. Твърде жалко, че това удоволствие скоро щеше да свърши.

* * *

Винъс закъсняваше за обяда. Това не обезпокои Лъки, която беше използвала времето, за да поговори няколко пъти по мобифона си.

Когато Винъс влезе в салона, всички разговори спряха, сякаш платинено-русата блондинка царствено се носеше през препълненото помещение към личната си трапезария в дъното. Имаше нещо около Винъс, което крещеше: СЕКС! В Холивуд имаше актриси и по-високи, по-слаби, по-млади и по-красиви, но Винъс стоеше над тях, защото успяваше да изглежда едновременно уязвима, фина и невероятно разпусната. Това беше неустоима комбинация. Жените се възхищаваха на силата ѝ, а мъжете не можеха да дочакат да я чукаат. Плъзгайки се на стола си, тя веднага си поръча чаша бяло вино.

— Искам извинение за петнадесетминутното закъснение — каза Лъки, почуквайки по часовника си.

— Бях в ръцете на моя масажист — измърмори Винъс провокиращо.

Лъки кимна — Винъс не каза нищо, което да я изненада.

— Изглежда ми като добро извинение.

— Така си и мислех.

— А какво реши?

Винъс присви очи и облиза устните си.

— Мм... Сигурна съм, че е много талантлив.

— А ти си много омъжена.

— Такъв е и Купър — каза остро Винъс и настроението ѝ бързо се промени. — Но не виждам това да го спира.

Лъки беше очаквала този момент. Всички познаваха Купър и неконтролируемото му либидо. Винъс предпочиташе никога да не дискутира това, въпреки че бяха близки приятелки. Просто беше предоставила на Винъс избора да пренебрегва недискретността на прочутия си съпруг.

— Като че ли беше само мой — каза Винъс, упорито разтърсвайки платинените си къдрици. — В началото си мислех, че

само флиртува, което беше добре за мене, защото и аз не съм светица в това отношение. Сега разбирам, че той скача върху всичко, което диша — тя спря и отново разтърси глава. — Не го разбирам — продължи с перверзна усмивка. — Той има мене — влажния фантастичен сън на всеки мъж. Какво повече би могъл да желае?

— Карала ли си се с него? — попита Лъки, знаейки, че Винъс е от този тип жени, които не падат по гръб.

— По дяволите, не! — избухна Винъс. — Според моя фризьор, който знае всичко, скъпият ми съпруг донжуан сега е в леглото на Лесли Кейн — умишлена пауза. — Доколкото това ме засяга, той може да си остане там. Не съм полудяла по него, най-вече искам развод.

— Е... — Лъки спря за момент. — Ако има нещо, което аз мога да направя...

— Да — каза Винъс поуплашено. — Не вярвай нито на една дума, която ще прочетеш, защото всички изведнъж ще се нахвърлят върху мене — тя се намръщи, преди да добави възмутено: — Той е този, който чука по целия си път из този град, но аз ще съм тази, която ще се окаже курва и разпусната в заглавията.

Лъки се съгласи. Добре известен беше фактът, че мъжете винаги бяха протезирани, докато жените биваха обвинявани за всичко. Ако Мерил Стрийп участва във филм, който се провали, тя ще бъде постоянно освирквана. Но ако Джак Никълсън има три провала поред, ще намерят откъде да му платят милионите долари и за следващия. Не и в „Пантър“. Лъки се беше постарала към жените да се отнасят по същия начин във всяко едно отношение, включително и що се отнася до заплатите на звездите.

— Защо не можах да се докопам до Лени, преди да го грабнеш ти? — оплака се Винъс. — Лени е толкова готин. Няма да го хванеш, че се увърта около своята партньорка.

„А ако го хвана, вероятно бих го убила“ — помисли си Лъки спокойно. Тя беше толкова отмъстителна, че надали някой би могъл да се мери с нея.

— Лесли Кейн! — изсумтя Винъс. — Нима Купър е единственият мъж в града, който не знае, че тя е една от проститутките на мадам Лорета?

— Каза ли му вече, че всичко е свършено?

— Лесли дава вечеря в дома си довечера. Смятам да го обявя към десерта, така че всеки да има време да сподели добрата новина. Може също и да го тресна с нещо.

Лъки поклати глава.

— Ти наистина си лоша, знаеш ли?

Винъс вдигна вежди.

— Аз да съм лоша? Защо не се опиташ да обвиняваш копелето, което ми изневерява нагоре-надолу?

До края на обяда те говореха за бизнес, включително за печалбите от „Откривател“, за няколкото сценария, които бяха заинтересували Винъс, и за бъдещите планове на собствената ѝ продуцентска компания. След това Винъс поиска съвет, откъде да си ангажира агенти. Фреди Леон я преследвал, а и тя самата чувствала, че има нужда от промяна.

— Фреди е най-добрият — каза Лъки, отпивайки „Перие“. — Всъщност аз имах среща с него и с Алекс Уудс тази сутрин — многозначителна пауза. — Познаваш ли Алекс?

Винъс изобщо не се поколеба.

— Голям талант. Голям penis. Чука само азиатки. Не си губи ума, а обича да си го взима обратно.

— Как става така, че знаеш всичко?

— Прекарах една тъпа вечер на някакво парти с една от неговите бивши — сочно китайско парче. Тя разказваше с големи подробности.

— Ще реализираме следващия му проект. Филм, наречен „Гангстери“.

Винъс не можа да скрие учудването си.

— Ще правиш филм на Алекс Уудс? Ти? Сигурно знаеш, че е абсолютен женомразец?

— Но сценарият му е бомба.

— Момчета... Желая ти късмет с това.

Лъки се усмихна.

— Благодаря, но не мисля, че ще имам нужда.

* * *

Второто производствено съвещание за деня вървеше добре, обсъждаше се възможният актьорски състав на „Гангстери“ и изплуваха някои известни имена. Лъки знаеше, че Алекс Уудс ще има свои собствени идеи. Тя беше наясно, че обикновено той не работи със звезди, но Фреди ѝ се беше обадил след обяда, за да ѝ каже, че натиска латиноамериканския филмов идол Джони Романо за една от главните роли. Идеята хареса на Лъки — Джони с тълпите му почитатели можеше да гарантира големи пари още през премиерната седмица.

— Имаш съгласието ми — каза тя.

— Добре. Ще кажа на Джони.

След като производственото съвещание завърши, последното нещо, което ѝ се правеше, беше да дава интервю за някакво списание. Обаче беше съвсем наясно със силата на рейтинга и известността и беше важно да върне студиите „Пантър“ там, където им беше мястото. С „Откривател“ и „Буря над реката“ нещата вървяха толкова добре и беше време да се изгради положителният рейтинг — въпреки че тя се отнасяше изключително предпазливо към пресата и обикновено правеше всичко възможно, за да остане далеч от страниците ѝ.

Мики Столи, бившият шеф на „Пантър“ и настоящ шеф на „Орфиъс“, постоянно правеше отрицателни изявления в пресата, казвайки, че с „Пантър“ е свършено, че никой от техните филми няма да направи пари. Въпреки че всичко казано от него беше огромна лъжа, това не правеше рейтинга добър. Дошло беше време да отвърне със същото.

Лъки беше седнала с един сериозен тридесетгодишен чернокож и красноречиво говореше за бъдещето на студиото.

— „Пантър“ правят филми, каквито обичам да гледам — каза тя спокойно, прокарвайки ръка през разбърканите си черни къдрици. — В моя тип филми жените са фини. Те не са закрепостени към кухнята, спалнята или публичния дом. Те са силни, добре образовани жени, които имат своя кариера и живеят свой собствен живот, който не се живее чрез мъжа. Това е, което интелегентните жени искат да видят. Аз правя и продуцирам филмите, които Холивуд трябва да прави.

Алекс Уудс ѝ се обади по средата на интервюто.

— Мога ли да те взема за онова посещение при баща ти? — попита той ниско и бързо. — Какво ще кажеш за този уикенд?

— Тъъ... Не знам — отговори тя колебливо. — Трябва да го уредя с Джино.

Алекс звучеше като някой, натоварен с мисия.

— Ще дойдеш с мене. Важно е.

Тя не беше планирала да го придружава.

— Този уикенд няма да съм тук — каза тя, чудейки се защо ѝ беше необходимо да обяснява.

— А къде? — настоя той, сякаш имаше право да знае.

„Изобщо не е твоя работа.“

— Тъъ... Ще прекарам няколко дни със съпруга си.

— Не знаех, че си омъжена.

„О, така ли? Че ти къде живееш?“

— За Лени Голдън.

— Актъора?

— Точно така.

Той пропусна сарказма ѝ покрай ушите си.

— Кога можем да отидем? — попита нетърпеливо.

— Ако толкова гориш от желание, ще го уредя за следващата седмица.

— А ти ще дойдеш ли? — беше много настоятелен.

— Ако мога.

Алекс Уудс беше от този тип мъже, с които можеше да има неприятности. Преди Лени... преди животът ѝ да стане толкова подреден с децата, със студиото, което ръководеше, и с всички други неща, тя беше имала връзки с такива като него.

Тя се опита да върне вниманието си към интервюиращия, но две мисли продължаваха настоятелно да жужат из главата ѝ.

Алекс Уудс беше опасно изкушение.

Лъки отказваше да бъде изкушавана.

ГЛАВА 5

Резиденцията на Дона Ландсман, бившата Донатела Бонати, наподобяваше испански замък, разположен на върха на една могила над каньона „Бенедикт“. Тя беше тук със съпруга си Джордж, бивш счетоводител на предишния ѝ съпруг Сантино, и със сина си, Сантино младши, агресивен шестнадесетгодишен младеж с наднормено тегло. Другите ѝ три деца бяха останали в къщи — те имаха желанието да правят каквото и да е друго, само да не живеят със своята доминираща и контролираща ги майка.

Сантино младши — или Санто, както беше известен — беше избрал да остане, защото беше единственият, който успешно можеше да я манипулира. Плюс това беше достатъчно умен, за да разбере, че някой трябва да наследи семейното богатство и че този някой щеше да бъде той.

Санто беше най-малкото дете на Дона и нейният единствен син. Тя го обожаваше. Според нея той не можеше да направи нищо лошо. За шестнадесетия му рожден ден — въпреки съвета на Джордж — тя беше купила на Санто зелена корвета и солиден златен „Ролекс“. След това, в случай че подаръците не са достатъчни, му беше дала и карта на „Америкън Експрес“ с неограничен кредит, пет хиляди долара в брой и му беше организирала невероятно пищно тържество в хотел „Бевърли Хилс“.

Тя искаше синът ѝ да притежава света. Санто беше напълно съгласен. Обаче Джордж не беше.

— Ще го развалиш — многократно беше предупреждавал той Дона. — Ако му даваш всичко на толкова ранна възраст, какво ще може да очаква той по-нататък?

— Глупости — отговаряше Дона. — Той загуби истинския си баща и има право на всичко, което мога да му осигуря.

Джордж се беше предал. Битката не си струваше. Дона имаше труден и сложен характер и понякога той чувстваше, че изобщо не я разбира.

* * *

Донатела Лиони беше родена в малко сицилианско селце в бедно и трудолюбиво семейство. Първите шестнадесет години от живота си тя беше прекарала, грижейки се за многобройните си по-малки братя и сестри, докато един ден един по-възрастен братовчед, който живееше в Америка, посети селцето ѝ и я отведе със себе си за съпруга на много влиятелния американски бизнесмен Сантино Бонати. Баща ѝ се съгласи, че това е отличен избор, и въпреки че никога не беше срещал Сантино, той прие хилядата долара в брой и я изпрати за Съединените щати, без да се замисли за нейните чувства.

Истината беше, че той я продаде на един непознат в далечна страна, принуждавайки я да напусне любовта на живота си, Фурио — младеж от тяхното селце. Същето на Донатела беше разбито.

След пристигането си в Америка тя беше отведена право в къщата на Сантино Бонати в Лос Анджелис. Той я разгледа с присвити очи и кимна на братовчед ѝ:

— Добре, добре, не е красавица, но ще стане. Купи ѝ някакви дрехи, научи я да говори английски. Нека тя да разбере кой съм аз, за да нямаме никакви недоразумения.

Братовчед ѝ я отведе в дома на приятелката си — блондинка с папагалско лице от Бронкс. Тя остана там няколко седмици, докато русокоската се опитваше да ѝ преподава английски. Беше катастрофа. И малкото английски думи Донатела успяваше да произнесе със силен сицилиански акцент.

За втори път видя Сантино на сватбата им. Тя носеше дълга бяла рокля и имаше уплашено изражение. След церемонията Сантино се перчеше нагоре-надолу, пушеше дебела кубинска пура и си разменяше мръсни шеги с момчетата, докато тя стоеше напълно пренебрегната.

Братовчед ѝ каза да не се безпокои — всичко щяло да се оправи. По-късно тя откри, че Сантино му беше платил десет хиляди долара в брой, за да му я доведе.

След приема те се върнаха в дома на Сантино. Той не приличаше на любимия, когото беше оставила в Сицилия — беше по-възрастен, около тридесетгодишен, с тънки устни, с къса и остра коса и с

изключително косматото тяло. Тя го видя, когато той съблече дрехите си, хвърляйки ги на пода с нетърпелив жест.

— Съблечи се, сладурче — каза той похотливо. — Дай добре да ти го начукам.

Тя избяга в банята със стичащи се по страните ѝ сълзи, шумолейки със сатенената си сватбена рокля, докато Сантино нахлу вътре и без да се церемони, разкопча роклята ѝ, съдра сутиена ѝ, смъкна чорапогащите ѝ и като я наведе над мивката, влезе в нея отзад, грухтейки като шопар.

Болката беше толкова силна, че тя запищя пронизително. Сантино не го беше грижа. След като затвори устата ѝ с косматата си ръка, той продължи да чука, докато не свърши. След това излезе без нито една дума, оставяйки я в банята със стичаща се между краката ѝ кръв.

Това беше началото на техния брак. Тя набързо му роди две дъщери, надявайки се, че това ще го направи щастлив. Но не би. Ядът му, че не му е родила син, се изливаше всекидневно върху нея — той желаше да има наследник, който да продължи великия род на Бонати. Когато тя не забременя отново, той я изпрати по доктори, които я мушкаха и ръчкаха, но не откриха нищо нередно. Сантино постоянно омаловажаваше всичко, свързано с нея, казваше ѝ, че като съпруга била пълен провал.

Един ден тя предложи той да тества спермата си. Беше чела американски списания като „Космополитън“ и ѝ беше светнало, че причината за безплодието не винаги беше в жената.

Сантино беше бесен. Той я удари така яростно по лицето, че ѝ изби два зъба. Удряше я за първи път, но със сигурност не и за последен. С течение на времето тя откри, че той имаше много любовници. Не я беше грижа — колкото по-малко идваше при нея, толкова по-добре.

Тя намери утешение в приготвянето на огромни количества спагети, които изяждаше на закуска, обяд и вечеря. Тя печеше и меки и мазни рула, които също изяждаше. В супермаркета се нахвърляше върху сладкишите, шоколада и сладоледа. Скоро вече беше затлъстяла.

Сантино беше отвратен. Той прекарваше все повече и повече време със своите любовници, въпреки че от време на време посред

нощ се нахвърляше и върху Донатела, когато беше достатъчно пиан, и насилствено я обладаваше.

Той никога не ѝ достави сексуално удоволствие, тя служеше само за удовлетворяване на неговата слабост. Защото всичко, което Сантино искаше, беше син.

Накрая тя отново забременя и той беше удовлетворен, но когато се оказа, че и третото им дете е момиче, беше толкова ядосан, че се изнесе за шест месеца. Донатела прие тези шест месеца за най-щастливите в брака ѝ. Когато Сантино се върна в къщи, тя започна да се държи свадливо с него. Беше вече по-възрастна и по-мъдра и отказа повече да се задоволява с остатъците от него.

Сантино прие новото ѝ отношение. От глупаво селско момиченце тя се беше превърнала в заядлива и твърда жена. Най-сетне той имаше съпруга, която можеше да уважава. Той правеше любов с нея един път месечно, за да я накара да млъкне, докато тя отново забременя и този път роди момченце. Нареккоха го Сантино младши и най-сетне Сантино беше щастлив.

Донатела отдаде цялата любов, която не беше получила от съпруга си, на сина си. Сантино също обичаше момчето. Те се надпреварваха кой да обръща повече внимание на малкия Санто — с това име го наричаха. Щом момчето стигна до възрастта, когато вече можеше да разбира, то ги настройваше един срещу друг, въпреки че винаги предпочиташе баща си.

Донатела реши, че животът ѝ не е толкова лош. Тя живееше в Бел Еър, в имение за три милиона долара — бившата резиденция на оттеглила се от света телевизионна звезда. Беше съпруга на голям бизнесмен. Имаше четири здрави деца и беше в състояние редовно да изпраща пари на роднините си в Сицилия.

От време на време Сантино ѝ предлагаше да научи по-добре английски, обвинявайки я, че силният ѝ акцент го дразни. Също така ѝ натякваше, че трябва да свали килограми. Тя отхвърляше предложенията, смеейки се в лицето му.

Един ден през лятото на 1983 година Стивън Баркли, чернокож адвокат, отвори вратата ѝ и я информира, че Сантино е най-низшата форма на живот на Земята. Ха! Като че ли не го знаеше. Тя го покани, любопитна да разбере какво има да каже той. Той хвърли брой на

порнографско списание на масата ѝ за кафе и ядосано ѝ съобщи, че голата жена на корицата била неговата годеница.

— Лицето ѝ е монтирано на друго женско тяло — каза той остро, размахвайки списанието пред нея. — Тези снимки са фалшификати.

— Аз не гледа такава мръсотия — рече Донатела, съжалявайки, че го е поканила.

— Годеницата ми се опита да се самоубие заради тези снимки — рязко произнесе Стивън. — И всичко заради вашия гаден, садистичен съпруг, който е издал тази гнусотия.

Тя знаеше, че Сантино притежава издателска компания. Той винаги ѝ беше казал, че издават технически книги, а не светски списания. Сега тя имаше порнографии в собствения си дом и един ядосан адвокат обвиняваше Сантино, че той е отговорен за това.

Телефонът иззвъня. Доволна от прекъсването, тя се втурна да отговори.

— На Блуджей уей има къща, където вашият съпруг държи предпочитаните си любовници — прошепна съскащ женски глас. — Елате сама да се уверите. Колата му е отвън.

Донатела избута адвоката навън. Ако можеше да хване Сантино с някоя от неговите любовници, щеше да го накара да се търкаля в краката ѝ като свиня. Мърморейки на себе си, тя забърза към колата си и се втурна да излови кръшкащия си съпруг.

За Донатела не беше проблем да намери Блуджей уей. Тя паркира до колата на Сантино, измина разстоянието до къщата и позвъни на вратата. След малко вратата се отвори около три сантиметра и Зико, един от телохранителите на съпруга ѝ, се подаде през цепнатината. Донатела ритна силно вратата и нарани крака си на процепа.

— Къде си скрил съпруга ми? — поиска да знае тя.

— Госпожа Бонати — произнесе вцепененият Зико, отваряйки вратата по-широко и забелязвайки двама мъже да идват по пътеката зад нея.

— ФБР — каза единият от тях, показвайки идентификационната си карта.

Пренебрегвайки двамата мъже, Донатела се втурна в къщата и се оказа лице в лице с гъвкава блондинка.

— Госпожа Бонати — каза блондинката, сякаш я беше очаквала.

Донатела се втренчи в нея.

— Тук ли е моят Сантино?

— Тук е — спокойно отговори блондинката. — Преди да го видите, вие и аз ще поговорим.

— Той спал ли с тебе? — извика Донатела.

Двамата агенти на ФБР отместиха Зико и се втурнаха в къщата, размахвайки пистолети. Зико се понесе след тях.

— Кои са тези хора? — изпищя Донатела.

— Застани до стената и млъкни — заповяда един от мъжете.

След това от задната част на къщата се чу силен трясък, последван от няколко пистолетни изстрела. Донатела преодоля себе си. Без да забелязва мъжете от ФБР, тя се втурна надолу по коридора срещу шума. Един мъж блъскаше едно момченце и една тийнейджърка към хола. Донатела се втурна през тях и влетя в помещението, от което те бяха излезли. Тялото на Сантино беше проснато на пода до леглото. Беше облян с кръв и много мъртъв.

— За Бога! За Бога! За Бога! — ревеше Донатела.

Тъмнокоса жена стоеше все още в стаята. Донатела я разпозна като Лъки Сантейнджело, враг на семейство Бонати.

— Кучка! — истерично изкрещя Донатела. — Ти застреляла съпруга ми! Ти го уби! Видях те!

Останалото беше голяма бъркотия. Пристигна полицията и арестува Лъки Сантейнджело за убийството на Сантино. Месеци по-късно, когато делото влезе в съда, стана ясно, че истинският извършител не е Лъки, а Бриджит Станислополус, млада наследница, която Сантино отвлякъл и докато изнасилвал шестгодишния ѝ доведен брат, Боби — сина на Лъки, — тя го застреляла. Всичко беше записано на видеолента — доказателство, което беше представено в съда.

Бриджит беше освободена, както и Лъки.

Донатела остана вдовица с четири деца за отглеждане. Беше изпълнена с непростима ярост. Сантино може и да беше невярна свиня, но беше нейната невярна свиня и баща на децата ѝ. Нещо трябваше да бъде направено, за да отмъсти за смъртта му. Освен всичко друго тя беше сицилианка, а ако член на семейството бъде брутално убит в Сицилия, следваше вендетата. Беше въпрос на чест. Нямаше значение колко време щеше да отнеме.

Карлос, по-големият брат на Сантино, дойде да я види, предлагайки да се погрижи за целия бизнес на Сантино, като ѝ

отделяше нищожната част от пет процента. Донатела му каза, че ще си помисли, въпреки че изобщо нямаше намерение да постъпва така. Вместо това тя се срещна със счетоводителя на Сантино Джордж и започна да се образова. Основният бизнес на Сантино беше внос-износ, който, както тя откри, носеше годишна печалба от милиони долари, повечето в брой. Той притежаваше и недвижими имоти, както и интереси в две казина в Ню Джърси и много доходна издателска компания — която наистина издаваше техническа литература наред с подбрано меко и твърдо порно. С помощта на Джордж Донатела откри, че тя е официалният съдружник на Сантино. Той често беше поставял документи пред нея, карайки я да ги подписва. Тя не се беше осмелила да го попита. Резултатът беше, че сега всичко ѝ принадлежеше.

Джордж Ландсман беше невзрачен човек, който не се забелязваше на общия фон с меките си маниери и тихия си глас. Той беше довереният лейтенант на Сантино — нямаше нищо, което той да не знае за бизнеса. Можеше и да е кротък, но Джордж беше истински финансов магьосник. След като го наблюдава известно време, Донатела разбра, че той е напълно способен да продължи успешно да движи нещата. Тихичко, с помощта и окуражаването на Джордж, тя започна да се запознава с всичко и скоро осъзна, че ако планира да поеме всичко, ще трябва да се освободи от идиотския си акцент, да сваля килограми и да си направи прическа.

След като веднъж тръгна по пътя на самоусъвършенстването, вече не можеше да спре. Първо изчезна акцентът, след това — килограмите. Пластичната хирургия ѝ даде по-малък нос, твърдо чене и по-високи скули. С помощта на хирургията намали гърдите си. Отряза дългата си коса и я боядиса. Закупи си цял гардероб с дрехи на прочути дизайнери и няколко вносни бижута.

Някъде по пътя на усъвършенстването се омъжи за Джордж, който, както се изясни, винаги си беше падал по нея — дори и когато тя беше дебела и едва можеше да говори на английски. Думата „оргазъм“ влезе за първи път в речника ѝ. Тя беше определено пощастлива, отколкото е била някога преди, особено когато откри, че притежава умения на способна бизнес дама.

Под ръководството на Джордж тя навакса знанията за живота за много кратко време. И когато накрая почувства, че е готова, сама започна да прави сделки с устните съвети на Джордж зад гърба си.

Първо продаде издателската фирма и използва парите, които получи, за да придобие компания за козметика. Месеци по-късно се освободи и от козметичната компания, при това с печалба, и пое верига от малки хотели. Шест месеца по-късно продаде хотелската верига повече от два пъти по-скъпо, отколкото беше платила за нея. От този момент нататък наистина беше в бизнеса. Придобиването на собственост беше станало нейната игра.

Карлос, братът на Сантино, беше впечатлен. Той отново дойде да я види и този път ѝ предложи да станат партньори. Тя обърна всичко наопаки, което никак не понесе на Карлос, който си мислеше, че тя би трябвало да му целува задника.

— Какво правиш за Лъки Сантейнджело? — настоя тя пред него. — Знаем, че семейство Сантейнджело е отговорно за убийството на Сантино, а ти ги оставяш да се измъкнат. Ако ти не направиш нещо, аз ще го направя.

Карлос се втренчи в съпругата на мъртвия си брат. Този път беше съвсем различна. От пухкава глупава домакиня тя се беше превърнала в нещо като бизнес-динамо, дори се беше научила да говори езика без тъпия си акцент. Но наистина ли си мислеше, че е способна да се погрижи за Лъки Сантейнджело? Нямахше начин.

— Да. И какво ще направиш? — попита Карлос, едва прикриващ подигравката.

— Там, откъдето идвам, уважаваме традициите — злобно отговори Донатела, мислейки си, че този е по-мъртъв и от своя брат.

— Не си го и помисляй — произнесе Карлос, ядосан, че тази жена си позволява да говори с него по такъв начин. Това, от което имаше нужда тя, беше истински мъж, който да затвори устата на пластично оформеното ѝ лице.

Донатела вдигна вежди.

— Така ли? — каза само.

— Да, така — контрира той.

Плановете на Карлос не успяха. През декември 1985 година той падна злощастно от деветнадесетия етаж на дома си в Сенчъри Сити. Никой не знаеше как се случи. Но Донатела знаеше. Отговорна беше Лъки Сантейнджело.

Донатела реши, че е нейна работа постоянно да проваля Лъки. И с това в главата ѝ се беше родил отчаяният план да я унищожи.

* * *

Всеки ден в четири следобед Санто се връщаше от училище у дома. Той имаше най-много няколко часа спокойствие, преди глупавата му майка да се появи и да започне да се суети около него. За щастие, тя и никаквия му втори баща никога не се прибираха в къщи преди седем, така че това му осигуряваше достатъчно време да прави каквото му харесва, без някой от тях да пъха пречкация си нос в неговите работи.

Той мразеше майка си. Всеки ден си мислеше колко много я мрази и колко е нечестно това, че тя е още жива, докато баща му е мъртъв. Защо не я бяха убили нея? Защо тъпият ѝ задник не беше погребан три метра под земята? Единствената ѝ добра страна беше, че е лесна. Обикновено той можеше да получи всичко, което пожелае — особено след като всичките му сестри бяха отведени отгук, оставяйки го в позицията на номер едно.

Що се отнася до Джордж, той мразеше и него. Той беше слабохарактерен парцал, който майка му добре подритваше нагоре-надолу. Той не му беше доведен баща. Беше нищо.

Санто смяташе часовете между четири и седем следобед за своето специално време. Първо изпуши няколко цигари марихуана; после се възнагради със сладкиши и сладолед. След това се втурна яростно да атакува порно-списанията, скрити в заключен гардероб. Ако момичетата му завъртаха главата, той се измъкваше — най-вече защото пазеше цялата си енергия за НЕЯ.

Тя беше нещо специално, създадено за негово удоволствие. Тя беше всичко, което един мъж може някога да си пожелае. Не че той беше точно мъж. Беше на шестнадесет, а да си на шестнадесет е гадно.

Всяка сутрин, когато ставаше и се поглеждаше в огледалото в банята, му се искаше да бъде по-възрастен и по-слаб. Ако беше по-стар, щеше да има по-добри шансове да успее при НЕЯ. Ако беше по-слаб, щеше да бъде в състояние да излиза с по-популярните момичета в училище — онези, хубавичките, дето изглеждаха като от Бевърли Хилс — с малки нослета, копринена кожа и дълга руса коса. Но тези малки кучки не ги беше грижа, че той има много пари и готина кола. Бяха твърде глупави, за да го забележат. Вместо това те тичаха подир разни тъпащи, които играеха футбол и ходеха на бодибилдинг. Големи

сладки задници. Той ги мразеше всичките. Изобщо не ги искаше. Не и когато щеше да Я има.

ТЯ беше ослепителна сексапилна блондинка с всичко точно на мястото му. И нямаше нищо против да го показва. Той беше виждал гърдите ѝ, дупето ѝ и рунтавата ѝ катеричка. Беше чел мислите ѝ и знаеше какво иска ТЯ от мъжете.

Днес реши да се концентрира върху НЕЯ и да забрави за останалите курви. След като заключи вратата на спалнята си, той отиде до гардероба, порови отзад и измъкна куфара, пълен с колекцията му — колекция, която включваше ранни голи снимки, където ТЯ седеше с изпънати крака, открито разголила гъсто обраслия си черен пубис. Имаше още и порно-списания, отразяващи възхода ѝ към славата, компактдискове, постери, видеокасети с нейните сингли, телевизионни записи с нейните интервюта.

Четенето на интервютата ѝ го главозамайваше невероятно. ТЯ беше маниачка — говореше за секса, сякаш беше мъж. Санто попиваше всяка дума, запомняйки реакцията си. ТЯ харесваше мъжете, които ѝ се нахвърляха направо — това беше в „Плейбой“. Беше правила любов с жена — във „Венити феър“. Постоянно искаше секс и си фантазираше как го прави с чернокожи — в „Ролинг стоунс“.

Да! ТЯ беше много гореща. А той беше достатъчно богат, за да си купи билет право към влажната ѝ катеричка. Знаеше, че един ден ще има възможността да го направи с нея. Един ден Винъс Мария щеше да го види да влиза в нея по повече от един начин. При тази мисъл той се ухили похотливо. За това си струваше всеки ден да се живее.

ГЛАВА 6

— Не мога да повярвам, че имам един свободен час преди следващата ми среща — каза Лъки, свивайки се в коженото кресло зад бюрото си.

— Не точно — обади се повелително Киоко. — Наред е Чарли Долар. Казах му, че ще е чудесно да наmine към пет часа, и ако си свършила с интервюто, можеш да се видиш с него.

— Страхотно — изохка тя. — Защо го направи?

— Той е една от най-големите звезди на „Пантър“ — напомни ѝ Киоко. — А е станало така, че Мики Столи му е изпратил сценарий, който го интересува. Така че...

— Знам, знам... Прав си, Ки. Ще се срещна с него — нека бъде щастлив.

— Много благоразумно.

Тя харесваше начина, по който говореше Киоко — той винаги се държеше толкова достойно.

— Добре, поръчай две „Маргарити“ и порция гуакамолe^[1] от мексиканския ресторант отсреща. След това пусни диска на Били Холидей. Имам нужда от малко почивка и предполагам, че точно Чарли е човекът, с когото ще се отпусна.

Киоко кимна, доволен, че се е съгласила с него.

Петдесетгодишният Чарли се втурна в офиса ѝ с петминутно закъснение, с физиономия, сякаш е дъвкал вонещици, и с букет морави рози — любимите ѝ. Като повечето актьори и Чарли можеше да създава големи неприятности. Но Лъки не я беше грижа. Тя го харесваше, защото той не се взимаше много на сериозно и имаше сардонично чувство за хумор, с което раздвижваше всяка компания. Всъщност ако не беше Лени, можеше да бъде Чарли — той определено беше достатъчно привлекателен по особения начин на Джек Никълсън.

Чарли се настани на канапето и си запали цигара марихуана.

— Получи ли съобщението ми? — попита той, дръпвайки силно.

— Не можеш да го пропусна — отговори тя, оглеждайки несресаната му коса, поизцапаните му обувки, развлечената тениска и

панталоните на петна. По един или по друг начин хипарливият вид отиваше на Чарли.

Той се поглади по корема.

— Ще има с какво да го понапълним, нали?

— Не бих искала твоите почитатели да си помислят, че си го загубил — отговори тя хапливо.

— Добро момиче.

— Толкова си гаден, Чарли — каза тя, усмихвайки се престорено.

Той повдигна възмутено вежди.

— Защо? Защото искам да представя имиджа на кинозвезда, когото всеки познава и обича?

— Не. Защото просто си в гаден период. Може би затова те обичам.

Чарли отново дръпна силно, преди да ѝ предложи марихуаната. Тя отказа. С Лени — може би, но не сега, не и след като приближаваше следващата ѝ среща.

Чарли издиша и въздъхна.

— Лъки, Лъки, Лъки — какво ще правя с тебе?

Тя си взе няколко парченца гуакамоле, наслаждавайки се на пикантния им вкус.

— Определено не същото, което правиш с всяка друга жена — каза тя язвително.

— Хей — Чарли възрази, като отново вдигна екстравагантните си вежди. — Какво мога да направя, след като всички те искат да скочат върху грохналите ми стари кокали? Мадам, но аз не ги окуражавам. Истината е, че вече съм твърде стар за чук-чук по цяла нощ.

— О, да, сигурно — произнесе тя саркастично.

Той не забеляза сарказма ѝ.

— Пък и определено ми се падат само дечица — продължи той. — Миналата нощ бях с едно, дете никога не беше чувало за Брус Спрингстийн. Представи си само.

Лъки поклати глава.

— Животът е суров, Чарли, щом не искаш да се срещаш с никоя над осемнадесет години.

Двамата се засмяха, наслаждавайки се на непочтителното си приятелство.

— Чух, че ще изчезваш за скапания уикенд — отбеляза Чарли, отпусвайки се на канапето и разглеждайки неоформените си нокти.

Тя наблюдаваше големия му корем, едва скриван от развлечената му тениска, и се чудеше дали изобщо някога се е занимавал с бодибилдинг.

— Може ли да се брои за гаден един уикенд, който ще прекарам със съпруга си? — попита тя.

Крива физиономия.

— Надявам се със сигурност да е така.

Тя направи физиономия — болезнено ѝ се искаше да види Лени.

— Няма да ме има три дена. Направи ми една услуга, Чарли — опитай се да запазиш всичките си оплаквания, докато се върна.

Той кимна.

— Ще направя каквото мога, мафиотска принцесо.

— Не ме наричай така! — запротестира тя.

Той убедено я посочи с пръст.

— Айде, скъпа, знайш, че ти харесва.

— Не ми харесва — отвърна тя възмутено. — Баща ми никога не се е забърквал в тази работа. Джино беше много сигурен бизнесмен, който просто случайно имаше приятели с такива връзки.

— Разбира се, и аз карам кола в свободното си време — той направи крива гримаса. — Е, как я кара Джино? Старото момче все още получава, каквото му трябва — ето за това се възхищавам на възрастните граждани.

— Говориш глупости — сухо каза Лъки. — Той просто си ръководи семейството.

Чарли мързеливо издуха кръгче пушек.

— Никога не съм имал шанса да постигна такова нещо — оплака се той.

— Да не би това да желаеш?

— Хей, по дяволите! Това ми е голямата мечта.

— Е-е... Не знаех, че ти пука.

— Със сигурност ми пука — отлично премерена във времето пауза. — Смени ми постера и ще ми запука още повече.

Актьори! Винаги си имаха някакви проблеми. И по един или по друг начин винаги успяваха да ги пробутат най-отпред.

— Добре, Чарли — каза тя с лека въздишка, — дадено. А сега можем ли да починем за пет минути?

Великата физиономия на Чарли Долар.

— Както кажеш, скъпа.

* * *

— Бриджит?

— Нона? О, Нона! Как си? Кога се върна? И как ме намери?

— Обадох се на баба ти. След кратък разпит тя ми даде номера ти. Голяма секретност, скъпа. Можеше да бъде и всеки друг.

Нона Уебстър, бившата най-добра приятелка, с която не се бяха виждали две години по причина, че родителите на Нона, богатите бохеми Ефи и Юл, бяха изпратили единствената си дъщеря на околосветско пътешествие. Двете бяха заедно в пансиона и многократно бяха бягали от него — пак заедно.

— Толкова е хубаво отново да те чуя! — възкликна въодушевено Бриджит. — Къде си отседнала?

— По дяволите, вързана съм в къщи, защото нямах възможност да си стъкмя свое собствено местенце. Но поне имам работа — репортер съм в „Мондо“.

Бриджит беше впечатлена.

— Ау! Сериозно списание.

— Да. Ефи ми уреди работата. Така че... Ти какво правиш в Ню Йорк? Не ми ли казваше, че Лос Анджелис е единственото място на света?

— Беше, поне за известно време. След това промених мнението си.

— Ясно — имаш си гадже.

— Бих искала — тъжно произнесе Бриджит.

— Слушай — трябва да се видим. Имам толкова много неща да ти разказвам.

— Какво ще кажеш за обяд? — предложи Бриджит, страхувайки се да разкаже на Нона някои неща за себе си.

— Чудесно — отговори Нона. — Не мога да дочакам да те видя!

Срещнаха се на Серендипити и си взеха по един голям хотдог, докато си разменяха новините една за друга. Нона беше по-скоро интересна, отколкото красива. Тя имаше буйна естествено червена коса, наклонени очи и покрито с лунички лице. Беше облечена във фънки-стил и личността ѝ беше обезоръжаващо пряма. Още докато сядаха, тя си призна за трима настоящи приятели — всеки живеещ в различен район.

— Не мога да реша кой е най-добрият за мене, така че си позволявам малки бягства — каза тя с немирна физиономия. — Те всички искат да се женят. А аз се чувствам като разпуснатата жена!

— Ти си такава — заяви Бриджит хрипливо. — Какво ново още?

— Благодаря ти! — възкликна Нона.

— Ти винаги си била най-голямата флиртаджийка наоколо — каза Бриджит. — Караш ме да изглеждам като аматьорка.

— Вярно е — съгласи се Нона. — Но достатъчно за мене. Какво става с тебе?

— Опитвам се да започна като модел — призна си Бриджит.

— Модел! Стига бе!

— Какво толкова смешно има?

— Не знам... Такава тъпа професия. Всички изглеждат съвсем без мозък.

— Мога да го направя, Нона. Всичко, от което имам нужда, е шансът да започна.

— Добре де, наистина ставаш за това — сериозно. Искам да кажа, че изглеждаш чудесно — все още имаш фантастични гърди и, трябва да си призная, свалила си някой килограм точно където трябва.

— Ти също.

— Ох! — каза Нона, опулвайки се. — Храната в някои от страните, които посетих — свински уши, змийско филе, биволски ташаци... Как можех да ям!

— Разкажи ми за твоите трима бъдещи съпрузи — помоли Бриджит, умирайки да научи всяка подробност.

Нона сбърчи луничавия си нос.

— Всичките са много готини. Единият от тях е чернокож — родителите ми ще се ужасят или пък може би — не, знаеш ги колко са

либерални. О, между другото, те дават един от техните приеми довечера. Поканена си.

— Как е Пол? — стеснително попита Бриджит.

Пол Уебстър, красивият артистичен брат на Нона. Бриджит беше преживяла голямо разочарование с него — не се беше връщал дълго време, чак докато тя се сгоди. Едва тогава Пол излезе напред и обяви, че я обича. Твърде късно. По това време тя се беше отказала от него.

— Женен, с едно дете — обясни Нона. — Забележително е какво се случва на хората.

— Все още ли рисува? — попита Бриджит, спомняйки си жестокия талант на Пол.

— Не. Брокер е на Уолстрийт. Много добър. Не е ли това най-забавното нещо, което някога си чувала?

— Не мога да си представя Пол със сериозна работа и семейство. Той трябва наистина да се е променил.

— Да, но имам странното усещане, че все още в него се крие онова лошо момче.

— Направи ми една услуга — сериозно помоли Бриджит. — Моля те да внушиш на родителите си, че не искам никой да знае коя съм всъщност. Точно сега съм Бриджит Браун — след всички предишни скандали така е най-добре.

— С мене нямаш проблеми — каза Нона, след което погледна часовника си и изпищя. — Трябва да се връщам на работа — каза тя, сграбчвайки сметката. — Ще се видим довечера. В девет часа. Облечи нещо жестоко!

Бриджит кимна.

— Ще бъда там.

* * *

Купър Търнър беше познавач на жените, а Лесли Кейн беше неустойима. Не беше изненада, че за кратко време Америка се беше влюбила в този образ на идеалната американска красавица с бухнала червена коса, пълни изкусителни устни и прекрасно тяло. Тя се беше появила в два филма, превръщайки се в истинска звезда. В момента правеше филм с Купър и въпреки че той беше на четиридесет и седем,

а тя — на двадесет и три, те въртяха любов на екрана. Холивуд харесваше любимите си актриси млади; нямаше значение на колко са момчетата.

Лесли беше в леглото с Купър на екрана и извън него. Той трябваше само да я погледне със сините си очи на познавач и тя беше негова.

Когато Лесли беше на четиринадесет години, тя беше закачила над леглото си негова снимка. Купър Търнър. Голяма работа. Колко ги мразеше всичките онези жени, с които той се срещаше и за които четеше в кино-списанията, които ревностно колекционираше. Не знаеше ли той, че му е писано да я чака?

Когато вторият ѝ баща беше нахлувал в спалнята ѝ късно през нощта с пълен стомах и бирен дъх, тя винаги се беше молила на образа на Купър, реец се над разклатеното ѝ легло, да я закриля, докато полуделият ѝ втори баща ръмжеше и се хвърляше отгоре ѝ.

С какъв кеф би го изритала в гадния чатал и би избягала. Но не можеше да го направи — не и докато майка ѝ лежеше болна в леглото си и ужасният рак я убиваше. В деня, в който майка ѝ почина, тя изчезна с хиляда долара в джоба, откраднати от втория ѝ баща, и с големи амбиции да осъществи своето пътуване.

Сбогом, Флорида. Здравей, Лос Анджелис.

Беше на осемнадесет години и достатъчно объркана, така че не мина много време и беше открита от мадам Лорета — жената, която разпознаваше кой може да направи пари. Много години мадам Лорета беше доставяла изключителни млади момичета на похотливия Холивуд. Тя изискваше да са млади и неопитни — колкото по-невинни, толкова по-добре. Още щом забеляза Лесли, тя я измъкна от бутика на Родео драйв, където момичето работеше, и я настани в луксозен апартамент.

Лесли беше естествена. С блестящия си поглед и младия си чар тя скоро задоволяваше всичките си клиенти, които, за радост на мадам Лорета, се превърнаха в постоянни.

Лесли изобщо нямаше намерение да остане завинаги момиче на повикване. Да обслужва богати и изтощени мъже не беше амбицията на живота ѝ. Тя искаше повече. Искаше истинска любов и един ден, докато чакаше в колата си на автомивката в Санта Палм, се намери с

Еди Кейн — бивша детска кинозвезда, който в момента беше големият шеф на разпространението в студиите „Пантър“.

Еди Кейн имаше истински холивудски характер и не пропускаше, когато ставаше въпрос за жени. Един поглед към Лесли и той веднага беше изгорил наум голямото си черно тефтерче. На първо време той изобщо нямаше представа, че тя е била една от най-големите „звезди“ на мадам Лорета, но въпреки големите ѝ усилия никога да не го разбере, той случайно беше открил истината и това веднага доведе до разрыв помежду им.

За Лесли настъпи нещастно време, но тя твърдо беше решила да не се връща към предишния си начин на живот. Вместо това започна работа на рецепцията на моден салон за красота, където след няколко седмици беше открита от съпругата на Мики Столи, Абигейл. Абигейл беше настояла Мики да направи пробни снимки на тази нажежена красавица. Междувременно надрусаният Еди беше размазал прекрасното си мазерати в бетонна стена, оставяйки Лесли много млада вдовица.

Пробните снимки на много младата вдовица се оказаха голям успех. Година по-късно тя вече беше звезда.

Лесли често подчертаваше, че е истина — ако в Холивуд желаш нещо достатъчно силно, възможно е всичко да се осъществи. Сега тя беше в леглото с Купър Търнър и той беше всичко, за което някога беше мечтала, че и повече. Той беше сбъднатата ѝ мечта.

Тя се наведе напред, нежно прокарайки добре поддържаните си нокти нагоре и надолу по мекия му гол гръб. Беше обедната почивка и те се бяха скрили в мотела близо до студиото. Идеята на Купър за обяда беше да я изяде цялата — за целия половин час. Тя беше стигала толкова пъти до оргазъм, че им беше загубила броя. Този мъж беше невероятен любовник.

Купър лежеше заспал до нея с доволна усмивка по цялото си все още по момчешки красиво лице. Мотелът беше негова идея. Те се бяха измъкнали, без да се обадят на никого — съвсем непрофесионално. Лесли знаеше, че фризьорите и гримьорите ще я убият, когато се върне за снимките, защото щеше да им отнеме най-малко един час да оправят външния ѝ вид, преди да може да застане пред камерата, отново изглеждайки хубава като картинка.

— Сладурче, събуди се — измърка тя; удовлетвореност изпълваше тръпнещия ѝ глас. — Хайде, трябва да вървим.

Купър отвори едно око, мързеливо протягайки ръце към гърдите ѝ. Прекрасни, както и всичко останало. Той ги притисна една към друга, нежно галейки зърната ѝ с върховете на пръстите си. Тя въздъхна от удоволствие, зърната ѝ се втвърдиха под докосванията му. Той се обърна по гръб, издърпвайки я отгоре си така, че дългите ѝ крака се разположиха напречно през бедрата му. Много бавно той вкара в нея два пръста, предизвиквайки стягането ѝ.

— Смъкни се надолу по мене, скъпа — заповяда той, доволен, че толкова бързо можеше да я възбуди и овлажни. — Направи го бавно.

— Но, Купър... — протестира тя, знаейки, че е безсмислено да го казва. Щеше да направи точно какво искаше от нея и той го знаеше.

— Хайде, скъпа — настоя той. — Какво чакаш?

Дъхът ѝ спря, когато го усети да влиза в нея. Стягайки мускулите си, тя му се подчини по своя воля.

— Това е, скъпа, това е — измърмори той, сграбчвайки задника ѝ и стискайки. — Направо си сензационна!

[1] „Маргарита“ — мексикански разхладителен коктейл с текила и лимонов сок; гуакамолe — пикантна мексиканска салата, която се приготвя от авокадо, лук и лимонов сок и се поднася с тортийас (царевични плочки) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

— Как изглежда майка ти? — попита Тин Лий.

Алекс нямаше никакво желание да отговоря. „Егоистка. Гадна. Заета само със себе си. Тиранин. Заядлива. Тя принуди баща ми да пие и да умре рано. И дори сега — при целия ми успех и слава — продължава постоянно да ме унижава.“

— Ти си като нея — каза Алекс кратко. — Тя е прекрасна жена.

— Сигурна съм — рече Тин Лий с нежна усмивка. — Наред с всичко друго тя е отгледала тебе, Алекс, а ти си чудесен мъж.

О, Господи! Едно добро чукане и вече си мислят, че знаят всичко.

— Ще съм очарована да се запозная с нея — продължи Тин Лий, вкопчвайки тънките си ръце една в друга. — За мене е такава чест, че ме каниш да придружа тебе и твоята майка на рождения ѝ ден.

„Скъпа, скъпа, само ако знаеше. Аз не мога да остана насаме със скъпата си стара мамичка. Не мога да понасям компанията ѝ. Когато сме сами заедно, ние си издираме един другиму гърлата. Сякаш че сме в някакво шибано шоу на ужасите.“

Стояха в предната зала на имението на Алекс в Уилшър. Той никога не водеше приятелките си в главната си резиденция — модерна къща на брега. Това беше частна собственост именно за да не бъде нападана от временните му приятелки.

Тин Лий беше влязла в живота на Алекс преди шест седмици. Тя беше от Тайланд, дребна и красива актриса в началото на двадесетте години. Беше дошла на аудиенция и той я беше поканил да излязат. Бяха правили любов само веднъж и той нямаше истинско желание да повтори. Тя не го караше да се чувства млад, а стар и грохнал. Но тази вечер имаше отчаяна нужда от нея, за да бъде буфер между него и майка му.

— Надявам се да ме хареса — каза Тин Лий с патетично несигурен глас.

— Ще те хареса — увери я Алекс.

„Точно така. Особено ако вярваш, че си по-тъпа, отколкото си мислех.“

— Благодаря ти — отвърна Тин Лий благоговейно.

О, Господи, Доминик щеше да докара бедното момиче до истерия.

— Поредната идиотка, скъпи? — щеше да попита тя, когато Тин Лий отиде до тоалетната. — Поредната азиатска курва от някой бар? Защо не можеш да се установиш при едно нормално американско момиче? От това не ставаш по-млад, Алекс. Ти си на четиридесет и седем и изглеждаш именно на толкова. Скоро ще започнеш да оплешивяваш и тогава кой ще те иска?

Разбира се, той знаеше точно какво ще каже майка му още преди думите да са излезли от ярко очертаните ѝ тъмночервени устни. Тя щеше да стане на седемдесет и една и времето никак не я беше жалило. Но какво можеше да направи? Тя му беше майка и той трябваше да я обича.

* * *

Мортън Шарки беше мъж в края на петдесетте — висок, слаб, с орлов нос. Беше също и великолепен адвокат и многоуважаван бизнес съветник. Той беше мъжът, който беше помогнал на Лъки да купи „Пантър“, и въпреки че беше по-скоро песимист, отколкото оптимист, инстинктите му обикновено не го подвеждаха.

Те продължаваха да водят битки помежду си. Дори след като тя беше купила „Пантър“, той продължаваше да ѝ натяква, че е застанала на губещата страна.

— Престани да ругаеш, Мортън — беше му казвала тя многократно. — Строила съм хотели във Вегас, управлявала съм корабната империя на Димитри — по дяволите, сигурна съм, че знам как да накарам едно киностудио да заработи.

— Филмовият бизнес е различен — беше я предупредил Мортън с остра нотка в гласа. — Най-творческият и нечестен бизнес — това е той.

Щом той знаеше толкова много за кино-бизнеса, значи, със сигурност разбираше, че ще измине време, преди нещата да потръгнат. Освен това, след като по негово настояване продаде шестдесет процента от акциите си, тя практически възстанови първоначалната си

инвестиция. Така че за какво беше толкова загрижен? Всичко беше под контрол.

Мортън слушаше, докато тя му съобщаваше за срещата си с японските банкери.

— Ако тази сделка стане — каза тя, — това ще докара много пари. А точно от това имаме нужда, за да са спокойни банките. Това и нашите два хита.

— Добре — рече Мортън.

— Мислех, че имаш намерение да дойдеш на срещата — добави Лъки, забелязвайки, че Мортън изглежда някак пренатоварен.

— Задържаха ме другаде.

— Тогава не трябва да носиш „Ролекс“ — пошегува се тя.

Той не схвана.

— Ще посетя Лени този уикенд. Когато се върна, ще обсъдим всичко. Ако японската сделка стане, и нашите два филма ще продължават да се въртят. Мисля, че най-сетне сме в отлична форма, нали?

Той прочисти гърлото си.

— Да, Лъки.

Нещо ставаше с Мортън днес. Тя се надяваше, че не навлиза в някаква странна криза на средната възраст. Той се държеше така, сякаш нямаше търпение да излезе от офиса ѝ.

— Добре ли си? — попита тя.

— Че защо да не съм? — отвърна той отбранително.

— Просто питам.

Мортън скочи на крака.

— Мисля, че нещо ми пада кръвното.

— Почивка в леглото и течности — препоръча му Лъки загрижено. — О, да, и само пилешка супа.

— Приятен уикенд, Лъки.

— Така го и планирам!

* * *

Мортън Шарки напусна „Пантър“ в светлобежовия си ягуар, марка XJS — собствения си подарък за средната възраст. Отмина два

блока, преди да отбие встрани и да се обади плахо от телефона в колата.

— Дона? — попита той дрезгаво, когато отговори женски глас.

— Да.

— Вече сме близо. Скоро ще имаш каквото искаш.

— Направи всичко необходимо да стане възможно най-бързо.

Пук. Тя затвори, без да каже нито дума повече.

Той беше срещал и други ледени кралици навремето, но тази беше върхът. Тя действаше така, сякаш че управляваше цялата проклетата планета. Той я мразеше. Но най-много мразеше това, че тя имаше нещо срещу него. Как можеше да е такъв глупак? Как можеше той, Мортън Шарки, да се остави да го хванат в най-стария от всички капани?

Мортън Шарки, женен, с две големи деца, многоуважаван член на бизнес обществото, семеен мъж с отлични качества и място в директорските съвети на няколко престижни обществени комитета. През целия си живот беше работил упорито и се беше раздавал, помагайки на по-малко късметлиите от него. Жена му Кандис все още беше много привлекателна. Нещо повече: тя беше грижовна и вярна жена и за двадесет и шест годишния им брачен живот той беше кръшкал само два пъти.

До появата на Сара. Седемнадесетгодишната Сара с дълга червена коса, тънки бели бедра, изгризани нокти, фина уста, изразителни устни, малки гърди, пубис с цвят на мандарина и...

О, Господи — той можеше да продължава и да продължава за Сара. Тя беше горчиво-сладкият десерт на живота му и дори и сега, въпреки всичко, което се беше случило, той все още гореше от страст по нея.

Сара беше по-млада от дъщеря му. Сара имаше свободен дух. Сара беше бъдеща актриса. Сара беше получила двадесет хиляди долара, за да го прелъсти. А той все още я обичаше. Или беше обсебен от нея. Нямаше значение как, защото по никакъв начин не беше готов да се откаже от нея. Какъв беше онзи израз, който беше чувал толкова много пъти? А, да... „Няма друг такъв глупак като стария глупак.“ Колко вярно.

И сега... Когато беше със Сара, привлечен от меката ѝ млада плът и обгръщащите го крака, когато се наслаждаваха заедно на

фантазиите си, нищо друго нямаше значение. Нито дори изнудването.

Той не искаше да предаде Лъки. Но не му бяха оставили избор. Дона Ландсман беше обещала да го унищожи, ако не го направеше.

* * *

Домът на Лъки в Малибу беше поотдалечен от океана, но от него ясно се виждаше бреговата линия. Беше удобна къща в средиземноморски стил, пълна с прости ратанови мебели и с много книги, картини и други неща, които тя и Лени колекционираха. Те и двамата бяха решили, че това е идеалното място да се отглеждат деца.

Тя пристигна в къщи точно навреме, за да прегърне малката Мария, която щапукеше из дневната и изглеждаше очарователно в оранжевото си спортно костюмче. Да може да подържи в обятията си дъщеря си — това я издигаше в облаците. Мария се кикотеше неконтролируемо — точно като майка си, и тя копнееше да действа.

— Тя не искаше да си легне, преди да ви види — обясни Сиси, хубавата чернокожа бавачка на Мария.

— Не искаш да си лягаш, така ли? — подразни я Лъки, гъделичкайки дъщеря си, докато Мария запищя с още по-голямо въодушевление. Когато се поуспокои, Лъки я целуна по челото и каза:

— Мама заминава за няколко дена, така че ти ще бъдеш много добро дете и ще позволиш на Сиси да се грижи добре за тебе.

— Мама отива — каза Мария, изтръгна се от прегръдките на Лъки и се понесе като хала из стаята. — Мама ОТИВА, ОТИВА, ОТИВА, ОТИВА!

— Мама отива, но скоро ще се върна — увери я Лъки.

— Добра мама — запя Мария, подскочи нагоре и закри лицето на Лъки с меките си бебешки ръце. — Хубава мама. Мама добро момиче.

Радостта да имаш такива прекрасни деца беше огромна. След като сложи Мария в леглото, тя отиде да провери бебето Джино, заспало в кошачи и спокойно лапнало малкото си пръстче.

Наблюдавайки как синът ѝ спи, тя осъзна, че моменти като този придават стойност на всичко.

Тя влезе в спалнята си, провери пътната си чанта, след това грабна нещо от кухнята, за да хапне набързо, преди да се обади на

баща си и да му разкаже за Алекс Уудс.

— Той е написал фантастичен сценарий — каза тя ентузиазно. — Много реалистичен. Нямам търпение да го прочетеш.

— Да, да — обади се Джино дрезгаво. — Ще го погледна, ще се срещна с момчето, ще го пообразовам, а?

— Какво ще кажеш да дойдем до Палм Спрингс в края на следващата седмица? — предложи Лъки, предъвквайки парче шоколадов сладкиш.

— Ти ще дойдеш с него?

— Е, да. Няма да оставя Алекс сам с тебе, ти така ще го наплашиш, че той няма да иска да направи филма си в моето студио.

Джино се изсмя.

— Да не искаш да кажеш, че той е лайно?

— Не го познавам чак толкова добре.

— Ще ти кажа нещо, дете, ще ви пусна да влезете, ако той наистина е мъж.

— Хей, благодаря ти!

Веднага след като затвори телефона, той отново иззвъня.

— Любима! — каза Лени, обаждайки се отдалече.

Четири години брак, а сърцето й още подскачаше, когато чуеше гласа му.

— Лени! Цял ден се опитвах да се свържа с тебе.

Той се засмя.

— Тук съм, скъпа. Отегчен и примирен.

Тя меко се изкиска.

— Не се опитвай да ме размекнеш с романтичните си приказки.

— Защо не? Толкова си лесна.

— Да?

— Да.

— Как върви всичко?

— Обичайните проблеми, но нищо, с което да не мога да се справя. — Той млъкна за момент. — Имам нужда от тебе, Лъки. Точно сега да си до мене.

— Всеки момент тръгвам за летището — увери го тя.

— Липсваш ми толкова много, любима. Не е същото, когато не си наблизо.

— Ти също ми липсваш, Лени. Както и на децата. Мария тича нагоре-надолу по цял ден и си говори: „Тате! Тате!“ Това е новата ѝ мантра.

— Как се развива?

— Забележително.

— Тръгнала е по пътя на майка си, а? — той млъкна за момент.
— Любима, сигурна ли си, че искаш да направиш това? Да прелетиш всичките тези часове само за да прекараш с мене два дена?

— Ха! Опитай се да ме спреш.

— Няма начин, а? — пошегува се той.

— Съпругът ми — комикът.

— Да. Не го ли обичаш?

— Аз обичам тебе — измърмори тя.

— И аз те обичам. Целуни децата, кажи им, че татко мисли за тях.

— А моята целувка?

— Ще си я получиш лично.

Тя се засмя ниско, предвкусвайки времето, когато щяха да бъдат заедно.

— О... Скъпи, скъпи, заради това пътуването ще си струва.

— Ще бъда на летището, за да те посрещна. Спокоен полет.

— Щом го казваш, така и ще бъде — тя затвори с усмивка на лицето си.

Колата ѝ пристигна навреме, карана от Буги, неин дългогодишен телохранител, частен детектив и шофьор. Бивш ветеран от Виетнам, Буги беше грижлив закрилник и тя му вярваше безрезервно.

Пътуваха в приятелска тишина до летището — Буги никога не говореше, ако не беше абсолютно необходимо. Колата спря точно до чартърния самолет на „Пантър“. Тя нямаше желание да разговаря, но пилотът настоя да ѝ представи пълен доклад за времето. А стюардът, чистичък и изключително весел младеж, я осведоми за изключителната клюка, която тя вече беше чула, за Лесли Кейн и Купър Търнър. Сякаш че ушите ѝ се бяха напълнили по време на обяда с Винъс. Защо хората толкова се въодушевяваха от досадните безсмислени клюки?

Когато самолетът излетя, тя се отпусна назад, затваряйки очи. Уикенд с Лени... Нямаше търпение.

ГЛАВА 8

— Здравей, прекрасна — каза Купър Търнър, докато влизаше в луксозната баня на Винъс Мария.

Тя седеше пред тоалетката и реши дълга си коса, Той се промъкна зад нея, плъзна ръце по гърдите ѝ, докосвайки зърната им, и я целуна по платиненорусата коса. Тя не трепна и с един мускул. Това беше нейното шоу и смяташе да го изиграе по своя си начин.

— Как мина днес? — попита тя спокойно.

— Доста добре — отговори Купър, отдръпна се и застана пред друго огледало. — Изглеждам ли уморен? — попита той, завъртайки се, за да получи нейното одобрение.

— Хмм... Малко — отвърна тя — знаеше, че тази дума го влудява. Купър умираше за комплименти.

— Наистина ли мислиш така? — попита той намръщено.

— Не може да ти се помогне, скъпи — каза тя с фалшиво съчувствие. — Работиш твърде много. Искам да кажа, за Бога — ти си в студиото сутрин, обед и вечер. Обзалагам се, че едва ли имаш време да обядваш. Какво яде днес?

„Жена“ — изкушаваше се да отговори той. Но се контролираше. Нямаше нужда Винъс да открие, че е бил в леглото с Лесли Кейн. Жена му имаше ужасен темперамент, а Лесли беше сегашната му лудост.

— Тъъ... Само салата — отговори той колебливо. — А ти?

— Обядвах с Лъки.

— Как е тя?

— Супер. „Пантър“ ще финансира следващия филм на Алекс Уудс.

— Исусе! — възкликна Купър. — Алекс напълно подхожда на Лъки. Те ще се убият един друг.

Винъс продължи да реши косата си.

— Познаваш ли го?

— Прекарахме няколко безумни нощи заедно. Алекс е много див.

— Мм... — започна Винъс, усмихвайки се лукаво, защото се насочваше към целта. — С един от най-големите пениси в Холивуд.

Тя привлече вниманието на Купър.

— Откъде знаеш? — попита той насмешливо.

— Защото аз знам всичко.

Купър беше напълно удовлетворен от отговора ѝ.

— По-голям от моя?

— Толкова си самонадеян.

Той направи физиономия.

— Не, просто съм реалист, скъпа, само реалист.

„Да — помисли си Винъс, — нека да видим колко реалистично ще се почувстваш след малкото ми представление на вечерята у Лесли тази нощ. Да видим как ще се справиш с това.“

* * *

Бриджит пристигна на приема на Уебстърви, сякаш че вече беше най-известният супермодел в света. Достатъчно дълго беше наблюдавала елитните момичета по подиумите, за да знае как да върви, как да изглежда. Видът ѝ казваше: „Аз притежавам света, а всички вие сте кучета.“ Походката ѝ го потвърждаваше. Бриджит ги беше усвоила и двете.

Тя беше използвала времето си, за да се облече за приема, пробвайки няколко тоалета, преди да се спре на убийствено късата черна рокля на Ерве Леже и доста високите ботушки на Маноло Бланик. Тя знаеше, че изглежда върховно без сутиен и с меднорусата си коса, небрежно спусната върху раменете.

Намерението ѝ бе някой да я открие тази вечер, защото беше убедена, че всеки момент кариерата ѝ на модел ще започне.

Родителите на Нона я поздравиха на вратата, сепнати от нейното преображение. Те си я спомняха като хубава скромна блондинка. Сега тази изключителна красавица се движеше сред техния прием, изпълнена с наглост и поза. Тя спря на вратата на дневната.

— Скъпа моя, изглеждаш чудесно — възхитено каза ексцентричната майка на Нона.

— Ти също, Ефи — отговори Бриджит, докато светлите ѝ сини очи обхождаха гостите, търсейки правилните хора, които да впечатли.

— Нона ми каза, че сега си модел — каза бащата на Нона Юл, висок и импозантен мъж.

— Тъъ... Да.

— Сигурно е много вълнуващо.

— Така е — излъга тя.

— Е — рече Юл, повеждайки я през огромното помещение, претъпкано с еkleктични групи гости. — Сигурен съм, че ще видиш десетки хора, които познаваш.

— Благодаря. И аз съм сигурна, че ще стане така — каза тя, докато се огледаше наоколо. Истината беше, че не познава никого. Дори не можеше да види Нона. Чудничко. Беше влязла така забележително, а сега стоеше там като градския идиот.

За момент се паникьоса, но после си помисли за това, как ли би действала Лъки в тази ситуация — Лъки, която никога не губеше контрол. „Мисли като Лъки! Мисли като Лъки!“ Тя вдигна високо глава, когато се отправи към бара.

— Бриджит?

Първият човек, на когото наскочи, трябваше да бъде Пол. Братът на Нона и нейният бивш приятел. Не го беше виждала най-малко няколко години. Изглеждаше различен. Преди ходеше с дълга коса, небръснат и с една златна обичка. Сега носеше респектиращо синьо сако, сиви панталони, бяла риза и консервативна вратовръзка. И ако това не беше достатъчно, косата му беше подстригана изключително късо. Беше направо жив кошмар!

— Пол! — възкликна тя.

— Изглеждаш фантастично — каза той, докато се отдръпваше назад с одобрителна усмивка.

— Хмм... А ти изглеждаш различен — отговори тя, мразейки това, което вижда.

— Тъъ... Това е жена ми Фенела — рече той, прегръщайки със собственическа ръка дребна brunетка и включвайки я в разговора. — Скъпа — каза той, — запознай се с Бриджит Станислопулос. Спомняш ли си, че съм ти говорил за нея? Най-добрата приятелка на Нона.

Той сигурно не беше казал на скъпата си женичка, че някога почти бяха гаджета.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Фенела с тежък бостънски акцент. — Значи, вие сте приятелка на Нона?

— Точно така — произнесе Бриджит, връщайки вниманието си към Пол. — Между другото, сега съм Бриджит Браун. Моля те, не споменавай онова другото име.

— Извинявай.

— Всичко е наред — настъпи неловка тишина. Тя я наруши. — Чух, че имаш дете.

— Момче — каза Пол гордо.

Фенела се облегна собственически на рамото му.

— Да, малкият Милитъри изглежда съвсем като баща си.

Бриджит се насили да не се разсмее високо.

— Милитъри^[1]? — попита тя, хвърляйки на Пол поглед, който означаваше „не говориш сериозно, нали?“.

— Искрахме някакво необичайно име — отговори Фенела.

„Толкова е странно — помисли си Бриджит. — Някога бях готова да направя всичко за този мъж, а сега стоя тук и говоря с напълно непознат. Непознат, който е кръстил детето си Милитъри! В какъв глупак се е превърнал Пол!“

— Е, хубаво е, че ви видях — каза тя, опитвайки се да изчезне бързо. — Предполагам, че по-късно ще се видим отново.

Тя тръгна през помещението, усещайки очите на Пол върху гърба си. Неколцина мъже се опитаха да я заговорят. Тя се усмихваше и продължаваше да върви.

Най-сетне забеляза Нона да разговаря до прозореца. Продължи нататък, като се стараше да запази походката и вида си. От вниманието, което привличаше, изглеждаше, че успява.

Нона скочи към нея и я прегърна.

— Толкова се радвам, че си тук — каза тя, усмихвайки се тайнствено. — Големи неща се случиха от обяда насам.

— Например? — полюбопитства Бриджит.

Нона изправи на крака красив чернокож, облечен в свободна африканска роба.

— Запознай се с годеника ми! Зандино — представи го тя триумфално.

Зандино се поклони и се усмихна. Зъбите му проблеснаха.

— Зандино — повтори Бриджит, малко изумена.

— Да. Зан долетя днес и ме изненада — каза Нона щастливо. — Запознахме се, когато посетих Африка. Бащата на Зан е племенен

вожд, но Зан е ходил в колеж тук, така че не е точно чужденец в Америка.

— Ау! — Бриджит поклати глава. — Това е голяма изненада.

— Знам — рече Нона, правейки овча физиономия.

Бриджит се обърна към Зандино:

— Ще искате ли да живеете тук?

Широката зъбата усмивка на Зандино беше неустоима.

— Така и ще направя — каза той на много прецизен английски.

— Надявам се да следвам право.

Нона ѝ намигна.

— Не е ли най-добрият? — прошепна тя, доближавайки се до ухото на Бриджит. — И... има най-големия пенис, който някога съм виждала!

— Нона! Говориш за бъдещия си съпруг!

— Вярно е — засмя се щастливо Нона. — Разбира се, това не е единствената причина да се омъжа за него. Зан просто е най-нежният и най-сладкият младеж, когото някога съм срещала.

— Страхотно — каза Бриджит, докато се оглеждаше из залата. — Знаеш ли, Нона, трябва да завържа някои връзки тази вечер. С кого мислиш, че бих могла да се запозная?

— Е... Предполагам, че бих могла да те представя на шефката си от „Мондо“. Тя може би ще може да ти помогне. А там пък има неколцина модни фотографи. И... Чакай... Хмм... Мишел Ги — той е онзи френски сваяч, който ръководи агенцията за модели „Старбрайт“. Той е истински гадняр с невероятно его, но пък „Старбрайт“ е една от най-добрите агенции.

— Искам да се запозная с всички — каза Бриджит и в очите ѝ проблесна видима светлинка.

— Добре, добре, само не се стягай. Сега ще направим едно кръгче и ще се спрем при всеки, до когото можем да се доберем.

Бриджит кимна.

— Какво чакаме тогава?

* * *

Лесли Кейн живееше в малка, но кокетна къщичка на Стоун кениън роуд в Бел Еър. Беше я купила веднага след като бе започнала да печели пари, наела беше интериорен дизайнер и бе повече от доволна от резултатите. За първи път в живота си тя имаше дом, място, което наистина беше нейно. Сега всичко, от което имаше нужда, беше мъж, който да го запълни, а Купър Търнър беше идеалният кандидат.

Малка подробност: той беше женен.

Още по-малка подробност: Лесли беше напълно уверена, когато ставаше въпрос за мъже. Наред с всичко друго тя беше обучена от великата мадам Лорета, а мадам Лорета беше уредила някои от най-преуспелите в бизнеса момичета — момичета, които се бяха омъжили за филмови звезди и магнати.

Лесли знаеше, че е на вярна следа с Купър. Той определено беше достатъчно ентузиазирани — през всяка почивка, която имаха, се нагорещяваше до червено. Господин На-когото-постоянно-му-ставаше. Много впечатляващо за мъж на неговата възраст.

Докато се обличаше за вечерята, Лесли мислеше за трите основни правила на мадам Лорета, за да направиш един мъж щастлив.

„Правило първо: Открий нещо в него, което смяташ за най-прекрасното нещо на света, и постоянно го ласкай.

Правило второ: Постоянно му казвай, че той е най-страхотният любовник, който някога си имала.

Правило трето: Каквото и да казва, учудвай се на знанията му. Гледай го обожавашо и настоявай, че той казва най-интелигентните и умни неща, които някога си чувала.“

Лесли бе прилагала тези три правила на практика и беше открила, че действат всеки път. Разбира се, сега, след като вече беше известна кинозвезда, тя нямаше нужда да впечатлява никого — мъжете се стремяха дори само да имат шанса да ѝ кажат, че са на нейно разположение. Не че имаше нужда да правят нещо повече от това, защото тя беше изключително взискателна. Да спи с кого ли не беше за нея.

Това, което беше за нея, беше сериозна връзка.

Това, което беше за нея, беше венчален пръстен.

Това, което беше за нея, беше Купър Търнър.

Тя облече прилепнала към тялото дантелена рокля, която Ноулън Милър беше изработил специално за нея. Деколтето беше прекалено

скромно, но дантелата обгръщаше тялото ѝ отвсякъде, прилепвайки провокиращо към извивките му.

Наслаждавайки се на себе си в огледалото, тя се зачуди какво ли ще облече Винъс Мария. Вероятно нещо вехто. Лесли просто не можеше да разбере защо Купър се е оженил за Винъс. Жената не представляваше нищо с изсушената си руса коса и разпуснат вид. Лесли може някога и да беше била проститутка, но винаги беше успявала да изглежда като дама.

Е... Той нямаше да изкара още дълго с Винъс, защото когато Лесли желаше нещо, тя обикновено го получаваше. А тя искаше Купър.

Тази вечер тя беше поканила Джеф Стоунър, привлекателен млад актьор, който имаше малка роля във филма. Преди Купър често я задяваше заради Джеф, казваше, че той много си падал по нея, така че сега тя се надяваше присъствието на Джеф в дома ѝ да раздразни Купър и да го накара да ревнува.

Когато Купър беше споменавал Джеф, тя се беше засмивала и бе казвала, че той е просто поредният досаден актьор. Но тази вечер, когато Купър щеше да седи до мърлявата си жена, а тя и Джеф щяха да си пускат ръце под масата, тя знаеше, че това ще принуди Купър да вземе някакво решение за тяхното съвместно бъдеще. Едно сериозно обещание беше точно това, за което тя мислеше.

Доволна от себе си, тя се спусна в дневната, готова да посрещне гостите си.

[1] Military (англ.) — военен — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

— Да спрем някъде за по едно питие — предложи Алекс; нервите му бяха пред скъсване.

— Няма ли да закъснеем за майка ти? — възрази Тин Лий.

— Тя ще чака — каза Алекс. Гърлото му беше толкова пресъхнало, че трябваше да пийне нещо. Преди да напуснат апартамента му, той беше глътнал един валиум и изпушил половин цигара марихуана, но това нямаше да му помогне да издържи вечерта до края.

Тин Лий кимна.

— Както кажеш.

Алекс я смяташе винаги за съгласна. Бяха излизали няколко пъти и тя никога не беше се заяждала с него за нищо. Той харесваше това в жените: спокойно да приемат, че мъжът винаги е прав. Никакви феминистки боклуци.

В леглото тя се беше оставила той да я ръководи, без да я е грижа за собственото ѝ удоволствие. Нямаше нищо по-лошо от жена, която очаква всичко да е равно, особено в спалнята.

Той остави мерцедеса си с четири врати на обслужващия паркинга в „Бевърли Риджънт“ и влезе в бара. Тин Лий го последва. Тази вечер беше оставил поршето си в къщи, за да могат да придружат майка му.

Седнаха срещу стената на плюшените банкетни столове. Тин Лий си поръча сок от боровинки, обяснявайки, че не ѝ се пие алкохол. Алекс си поръча двоен скоч с лед и запали цигара. Той притежаваше всички пороци и го знаеше. Пушеше твърде много, пиеше твърде много, гълташе хапчета и пушеше трева. Добрата новина беше, че беше отказал да смърка и да се бодне. Дори Алекс съзнаваше къде се крие истинската опасност. Лекарят му беше обяснил, че ако продължава да я кара така, не може да очаква да доживее до петдесетте. Голяма работа.

Тин Лий деликатно се прокашля. Той продължи да пуши.

— Алекс — каза Тин Лий, поставяйки ръка върху бедрото му. —
Нещо безпокои ли те?

„Нищо не може да помогне, освен ако майка ми не се тръшне
мъртва.“

— Да ме безпокои? Че какво да ме безпокои? — попита той и
чувство на раздразнение пропълзя по кожата му.

— Не знам. Затова питам — последва сериозна пауза. — Да не е
нещо, свързано с мене?

О, по дяволите, той не беше в настроение да говори за „тяхната
връзка“, като че имаше такава. Но знаеше, че това наближава. Жените
винаги приемаха всичко лично.

— Няма нищо общо с тебе — увери я той, надявайки се да звучи
достатъчно искрено, за да я накара да не продължи.

— Тогава защо — попита Тин Лий жално, без да е достатъчно
умна да остави нещата такива, каквито са — не сме правили любов
след първия път?

Не беше по-различна от другите. Говори, говори, говори. Секс,
секс, секс. Жените само за това ли мислеха?

— Не ти ли доставих удоволствие, Алекс? — попита тя,
въртейки тънка златна гривна на тясната си лява китка.

Той сграбчи чашата си и отпи двойно по-голяма глътка скоч,
докато обмисляше отговора си. Трябваше да бъде внимателен —
имаше нужда от нея тази вечер.

— Не, скъпа. Няма нищо общо с тебе — повтори той най-накрая.
— Аз съм виновен. Винаги съм напрегнат, когато се готвя да правя нов
филм. Прекалено много неща се въртят в главата ми.

— Сексът е добро средство да се отстранят проблемите от ума ти
— дръзко каза Тин Лий. — Може би по-късно тази нощ. Мога да те
успокоя с масаж. Много... личен масаж.

Тя искаше да участва в неговия филм — това беше сигурно. И
защо не? Всеки иска нещо.

Тъмнокоса жена влезе в бара. Той я забеляза да минава покрай
него и за един несигурен момент си помисли, че е Лъки Сантейнджело.
Нещо в начина, по който се движеше през помещението, му напомни
за нея.

Не. Лъки беше много по-красива — по един див и интригуващ
начин.

— Още едно питие и ще тръгваме — каза Алекс, махвайки на сервитьора.

* * *

— Какво прави той тук?

Ядният шепот на Купър беше достатъчен, за да е доволна Лесли.

— Защо пък да не бъде тук? — каза тя глезено.

— Знаеш, че той иска да те чука — избухна Купър.

— Това го искат повечето от мъжете — спокойно отговори Лесли. — Това не означава, че имам някакво желание да им върна комплимента.

Той се намръщи.

— Сигурна ли си?

— Положително — произнесе тя, докато махваше за поздрав на добре известен кьнтри певец и на невзрачната му съпруга, докато те влизаха в дома ѝ. — Извини ме, Купър — каза тя, тайно тържествувайки, че го е хванала. — Трябва да поздравя моите гости.

Той наблюдаваше как тя се движи с танцуващата си походка и с половината си тяло, изложено на показ, и не можеше нищо да направи срещу слабото жегване на ревността, макар да знаеше, че тя прави всичко целенасочено, опитвайки се да го накаже за това, че е с жена си.

Междувременно Винъс се беше установила на бара и мяташе погледи към чаровния Феликс Цимър, възрастен продуцент, известен с досадния си навик да казва на всяка жена, която срещне, че неговият специалитет е да яде катерички. Феликс беше огромен на ръст и без да е Мел Гибсън, неговите приятни приказки му помагаша да успява при много жени — това и фактът, че наистина беше преуспяващ продуцент.

— Хей, скъпи — извика тя, забелязвайки Купър. — Познаваш ли Феликс?

— Познавам го — каза Купър и едва се усмихна. — Научих го на всичко, с което се хвали!

Винъс се засмя. Купър си помисли, че тя изглежда изключително красива тази вечер в украсената със златно туника и с коса, събрана небрежно на върха на главата ѝ. Той реши, че наистина трябва да започне да прекарва повече време в къщи.

Лесли беше събрала еkleктична група: Феликс и Мюриел — съпругата му, за която „се носеха слухове, че е лесбийка“; кълтри певица и съпругата му; Купър и Винъс; моден режисьор и изключително младата му приятелка, работеща като модел; жена с нацупено лице, която беше дизайнер на костюмите на номинирано за „Еми“ телевизионно шоу, и Джеф Стоунър.

Купър подозираше, че Лесли е организираща вечерята специално заради него. По някаква перверзна причина тя искаше да види Винъс в дома си.

За момент се почувства виновен. Как ли щеше да се чувства, ако Винъс постъпеше по същия начин с него? Но тя не можеше да направи подобно нещо. Винъс можеше да изглежда свръхсексуална и разпусната в своите видеоклипове и филми, но в истинския живот тя беше идеалната, вярната, подкрепящата го съпруга. Той можеше да ѝ има доверие и ѝ го имаше.

* * *

— Синът ми — обяви Доминик Уудс, размахвайки обкичените си с диамантени пръстени пръсти — беше най-красивият мъж на света — точно като баща си. Сега го погледнете — той е отпуснат, стар — времето не се е отнесло добре с моя Алекс.

— Моля? — каза учтиво Тин Лий, шокирана от острите думи на старата жена.

— Вярно е, скъпа — продължи Доминик по същество. — Той имаше достатъчно талант, за да бъде известен актьор като баща си. Трагедията е, че заряза всичко.

— Никога не съм искал да бъда актьор — каза Алекс мрачно. — Винаги съм искал да режисирам.

— Това е истински срам — рече Доминик, повишавайки глас. — Като актьор можеше да имаш достатъчно от всичко — и да постигнеш истинско признание.

Исусе Христе. Шест номинации за „Оскар“ не бяха достатъчни за нея. Тази жена искаше кръв.

— Все пак вече е твърде късно — продължи Доминик с жестоко свиване на устните. — Ти се раздели с добрия си вид преди години,

скоро ще започнеш да оплешивяваш.

Всеки път едно и също. Какъв беше шибаният ѝ проблем? Всеки можеше да види, че косата му е гъста, тъмна и къдрава — нямаше начин да е близо до оплешивяването.

Майка му беше луда — изглежда, че изпитваше перверзно удоволствие да го унижава. Всичко, което можеше да направи, е да не забелязва тъпите ѝ коментари. Психоаналитикът му му беше казал, че борбата с нея е безсмислена.

— Алекс има хубава коса — Тин Лий се хвърли да го защитава.

— Засега — рече Доминик злобно. — Както и да е — многозначителна пауза, — плешивостта в семейството е наследствена. Дядо му беше плешив като маймунски задник.

— Когато беше на осемдесет и пет — промърмори Алекс, поръчвайки си ново питие.

— Не можеш да избегнеш движението на времето — каза майка му. — Аз се боря с него всеки ден — сега тя стана скромна. — И печеля — добави, насочвайки вниманието си към Тин Лий. — Не можете ли да видите, че печеля, скъпа?

Тин Лий кимна, твърде зашеметена, за да може да каже нещо друго. Алекс се вгледа в майка си студено, продължително и твърдо. Тя беше слаба и много елегантна. Модно облечена. Носеше къса черна къдрава перука над изтънялата си коса. Проблемът ѝ беше твърде многото тежък грим за жена на нейната възраст. Кожата ѝ беше бяла като алабастър, устните ѝ — червени като кръв. А очите ѝ бяха очертани с черен молив — това ѝ придаваше изключително драматичното изражение на Норма Дезмънд. Отдалече тя можеше да мине за жена в края на петдесетте си години, но отблизо играта свършваше. Знаейки това, тя беше ходила да опъват кожата на лицето ѝ поне два пъти. Дори на седемдесет и една годишна възраст външният вид означаваше всичко за Доминик.

Алекс често се беше опитвал да си представи от какво е толкова огорчена и защо си го изкарва на него. Дали не беше, защото баща му беше починал и я беше оставил сама да отгледа детето? Или защото никога не се беше омъжила повторно? Според нея никой мъж не беше готов да поеме отговорността за жена с дете. През годините тя постоянно му беше напомняла:

— Кой ще ме вземе, щом трябва да отглеждам син на твоята възраст? Твоя е вината, че сега съм сама. Запомни това, Алекс.

И как можеше да го забрави, след като тя му го напомняше постоянно? За щастие, тя винаги беше притежавала достатъчно пари. Не че някога му беше дала някакви. Не че и той някога ѝ беше искал.

Тин Лий се изправи.

— Ще отида до тоалетната — каза тя.

Майка му имаше благоразумието поне да изчака, докато Тин Лий вече не можеше да чуе, преди да се впусне в обичайния си поток от критицизъм.

— Не познаваш ли никакви американски момичета, Алекс? Със сигурност някоя от актрисите в твоите филми би била подходяща да излизаш с нея. Защо винаги си с тези азиатски жени? Те пристигат тук, за да търсят по-добър живот. Както и да е, сигурна съм, че ти добре знаеш, че в своите страни повечето от тях не са нищо повече от обикновени улични проститутки.

— Нямах представа за какво говориш — каза той, опитвайки се да не се вбеси прекалено от глупостите ѝ.

— Определено имам — отговори Доминик, почуквайки с нокътя на пръста си по масата. — В немилост съм пред моя дамски клуб по бридж заради тебе.

— Заради мене?

— Да, Алекс, заради тебе. Те четат за тебе в онези таблоиди. Разказват ми ужасяващи неща.

— Какви неща?

— Защо не можеш да се установиш при едно обикновено американско момиче?

Вече колко пъти бяха водили този разговор? Колко пъти я беше ругал и ѝ беше крещял? Беше научил, след дългогодишна терапия, че просто вече не си струва. Каквото и да кажеше тя, то изобщо нямаше значение, и той отказваше да си взема бележки от жестоките ѝ приказки.

В края на вечерята беше пиян. Когато си тръгнаха от ресторанта, Тин Лий автоматично се плъзна зад кормилото на мерцедеса.

— Мога да карам — протестира той, олюлявайки се по тротоара.

— Не, не можеш — каза тя твърдо, но мило. — Сядай отзад, Алекс.

— Хубаво малко сладурче е тази — промърмори майка му, качвайки се на мястото до шофьора.

Сякаш можеше да знае. Доминик не знаеше нищо. Нищо. Глупости. Тя беше гадна, лицемерна и омразна жена. Но тъй като му беше майка, следователно той трябваше да я обича, нали?

Той се просна на задната седалка на колата, напълно мълчалив, докато закараха Доминик в дома ѝ в Доъни.

— Беше такова удоволствие да се запозная с вас, госпожо Уудс — каза Тин Лий, все още шофирайки. Това момиче имаше безупречни маниери.

Доминик кимна царствено.

— За мене също, скъпа — пауза. — Всъщност приеми един съвет от една по-възрастна и по-мъдра жена. Алекс не е за тебе — прекалено е стар. Бъди умно момиче и си намери някой на твоята възраст.

„За Бога, мамче, благодаря ти. И ти върви по дяволите.“

Доминик се вмъкна в сградата, без да погледне назад.

— Тя е... тъъ... много приятна — каза Тин Лий, едва процеждайки думите.

Алекс се засмя гръмогласно.

— Много приятен е задникът ми. Тя е бясна кучка и ти го знаеш.

— Алекс, моля те, не говори така за майка си. Кармата ти няма да е добра.

— Хич не ми и пука за кармата — каза той, пиански опипвайки малките ѝ гърди изотзад. — Закарай ме в къщи, скъпа. Смятам да ти покажа как го прави един плешив грозник, за когото вече всичко е минало. Ще подпаля шибания ти свят!

* * *

Джеф Стоунър обикаляше стаята, сумирайки ставащото. Купър го наблюдаваше,хващайки всяко движение. И той беше такъв някога — амбициозен, жаден да удари големият му час. Джеф имаше вид, който Купър познаваше толкова добре и не го харесваше, защото беше наясно, че ако не го предотврати, Джеф Стоунър определено щеше да сваля Лесли. Тя изглеждаше толкова възхитителна, толкова

великолепна, за да бъде оставена сама, след като всички се приберат по домовете си.

Купър знаеше как точно ще действа Джеф. Той щеше да остане за едно последно питие, бомбардирайки я с комплименти, ще я накара да заговори за себе си и след това — бум! — ще удари големия джакпот. Наред с всичко останало, извън цялото си великолепие, Лесли беше звездата във филма, режисьорът се вслушваше в думите ѝ, следователно — със съвсем малко усилие — тя можеше да убеди режисьора да разшири малката роля на Джеф.

— Нещо не е наред ли? — Винъс прекъсна мисловния му процес, поставяйки обкичена с пръстени ръка върху неговата. Тя беше приключила разговора си с Феликс, чиито сексуални истории ѝ бяха досадили.

— Няма нищо — отговори колебливо Купър.

„Копеле — помисли си Винъс. — Въшливо, лъжливо, похотливо копеле.“

— Къде е тоалетната? — попита тя.

Майсторски въпрос. Но той знаеше достатъчно, за да не падне в капана.

— Откъде да знам? — отговори ѝ спокойно. — Никога не съм бил тук преди.

Голяма лъжа. Беше прекарал няколко горещи следобедна в дома на Лесли, когато снимките бяха свършвали по-рано.

— Ела с мене да я намерим — каза тя, избутвайки го в хола.

Заедно откриха кокетно помещение близо до входната врата.

— Ела с мене, скъпи — притисна го тя.

Той я последва в изпълнената с огледала стая. Тя се обърна и заключи вратата зад него. Купър се взря в огледалото. Да, изглеждаше уморен. Когато приключат снимките, определено щеше да му е необходимо време за възстановяване на здравето.

Винъс не се поколеба, обгърна с ръце врата му, притисна гърба му към мраморния умивалник и провокиращо започна да облизва устните му с език. Той направи слаб опит да я отблъсне.

— Много съм отегчена — прошепна тя перверзно. — Развесели ме, скъпи. Има нещо дребно, което цяла нощ си представям, че ти правя.

Той реагира веднага след като ръцете ѝ се спуснаха надолу, разкопчаха панталоните му и бързо започнаха да го освобождават от сковаващите го дрехи на Калвин Клайн.

— Хубаво... — промърмори тя с гърлен смях, спокойно предизвиквайки положителната му реакция. — Много хубаво...

Винъс можеше да възбуди и каменна статуя!

Внезапно той забрави за Лесли и Джеф, след като тя се отпусна на колене. Жена му беше много способна. Много...

— Господи! — изръмжа той, извивайки гръб, когато езикът ѝ започна леко да се движи напред-назад по главичката на пениса му.

— Шшт... — накара го тя да млькне, като се протегна и постави пръст на устните му. — Не бихме искали някой да ни чуе, нали?

След това, след като още малко го раздразни, цялата ѝ уста пое втвърдения му член и вече нищо друго нямаше значение, когато той се отпусна върху вълната на удоволствието, докато тя го смучеше, пресъхнал от желание, и го остави изтощен и изключително удовлетворен.

Цялата история отне по-малко от три минути. Бързият секс, както и бързата закуска, можеше да направи повече от всички изискани ястия на света.

— Исусе! — възкликна той, напълно доволен. — Това наистина е нещо!

Винъс се изправи, измъкна хартиена кърпичка от една кутийка в дамската си чантичка и старателно избърса устните си.

— Сметнах, че изглеждаш като изпъната струна, Куп. Мисля, че те накарах да се отпуснеш.

— Ти си невероятна! — засмя се той.

— Опитвам се да ти доставя удоволствие — каза тя, вглеждайки се в отражението си в огледалото.

— И го правиш — отговори той, протягайки ръце високо над главата си.

— Щях да ти липсвам, ако не бяхме женени, нали, Куп? — подразни го тя, взирайки се в неговия образ в огледалото.

Той я обърна и я дръпна към себе си.

— Липсваш ми всяка минута, когато не сме заедно — каза той съблазнително с целия съживен чар на Купър Търнър.

„Лъжлив, похотлив кучи син.“

Тя нежно го отблъсна.

— По-добре да се връщаме. Сигурна съм, че Феликс има още много да ми разказва за талантливия си език.

— Да ти разказва за талантливия си език... — започна Купър. — Когато се приберем тази нощ у дома...

— Да?

— Ще видиш — каза той поверително.

— Ще видя?

— О, да, ще видиш. Имам само тебе — той се закопча, хвърли последен поглед в огледалото и отключи вратата. — Нека да си тръгнем рано тази вечер, скъпа, нямам търпение да остана насаме с тебе.

— Както искаш — отговори Винъс, услужлива докрай. — Каквото ти хрумне.

ГЛАВА 10

— Как е станало така, че не сте дошли да се срещнете с мене?

— Просто лош късмет, предполагам — Бриджит отговори с точната доза надутост.

Тежкият оловен поглед на Мишел Ги се плъзна по нея, спирайки се върху гърдите ѝ, провокиращо разголени от секси роклята ѝ на Ерве Леже.

— Елате в офиса ми утре — каза той. — Донесете и албума си.

— Ще дойда — съгласи се Бриджит. — Само че имам нещо като ангажимент.

— Какво правите?

— Каталог за чужбина.

— Какъв?

— Тъъ... Услуга на приятел — каза тя колебливо.

— Кой е фотографът?

— Тъъ... Фотографът...

Мишел започна да се смее.

— Вие сте хубаво момиче — каза той. — Много хубаво. Обаче, *ma chérie*, в Ню Йорк има много хубави момичета, които се опитват да станат модели. Един съвет — не лъжете, бъдете искрена.

— Винаги съм искрена — отвърна тя, — когато е необходимо.

Той хвана брадичката си.

— Участвали ли сте в ревюта?

— В Ню Йорк съм съвсем отскоро.

— Така че не сте се виждали с други агенти?

По дяволите искреността.

— Още не — излъга тя.

— Ето визитната ми картичка — каза той. — Бъдете в офиса ми в десет сутринта. Може би имам нещо точно за вас.

Бриджит едва изчака да намери Нона и да ѝ благодари, че я е представила.

— Толкова е хубаво — извика тя, а очите ѝ светеха въодушевено.

— Отдавна се опитвах да си уредя среща с Мишел Ги.

— Мишел има репутацията на сваляч — предупреди я Нона. — Той живее с онзи английски модел, Робъртсън, знаеш я, дете е толкова слаба, че може да се провере през открянат френски прозорец. Всички знаят, че е обвързан. Но това не го спира — той все още скача върху всяко момиче.

Бриджит беше убедена:

— Ако той е с Робъртсън, едва ли ще иска да бъде и с мене — тя е невероятна.

— Кога това е спирало някой мъж? — попита Нона, отхвърляйки назад блестящата си червена коса. — Е, кажи ми... Какво мислиш за Зандино?

— Много е готин. Само че си мислех, че искаш някого, който вече е... знаеш, установил се е.

— Никакви старци — каза Нона, бърчейки носа си. — Трябва да е под тридесет. Не мога да имам връзка с някого, който, нали знаеш, е по-възрастен. А ти?

Бриджит наистина не си беше мислила за това. Дотук всичките ѝ връзки бяха само с по-млади мъже. Тя отново хвърли поглед през залата към Мишел Ги. Той имаше къдрава сиво-руса коса, хубав тен и поизбледнели сини очи.

— На колко мислиш, че е Мишел? — попита тя.

— На четиридесет и нещо. Доста дърт.

— На четиридесет и нещо никой не е дърт.

— Мисли само за работата — сериозно произнесе Нона, размахвайки предупредително пръст.

— Нямам и намерение да спя с него — засмя се Бриджит. — Въпреки че е привлекателен.

— Там е шефката ми — каза Нона на път към следващия субект. — Очаровай я. Може и да те сложи на корицата на „Мондо“.

— Мислиш ли?

— Само се шегувам, но можеш все пак да се запознаеш с нея.

Те прекосиха помещението в търсене на поредната възможност.

* * *

— Ела отгоре — настоя Алекс.

— Стига, Алекс, на мене ми стига — извика Тин Лий; цялото ѝ голо тяло беше обляно в пот.

Алекс я беше чукал в продължение на двадесет минути и, за нейно нещастие, оставаше отчайващо твърд. Беше глътнал две капсули амилнитрат, но все още беше пиян.

Тин Лий не беше никак удовлетворена. Този мъж беше голям, твърд и не беше джентълмен в леглото. Тя искаше да си ходи.

Алекс я сграбчи през кръста и я намести върху себе си. Тя се чувстваше като набита на кол, като предмет, като вещ. Той не се отнасяше нежно към нея. Нямаше любовна игра. Нямаше докосвания. Нищо друго освен безпощадно чукане.

И все пак... Истината беше... , че тя искаше роля в неговия бъдещ филм. Та той беше Алекс Уудс — много значителен и известен режисьор. И може би... ако я оставеше... тя можеше да го научи на някои неща в леглото — например как да доставя удоволствие на една жена, — защото точно сега това, през което тя минаваше, беше неприятно и унижително. Нямаше ли най-сетне той да свърши?

Алекс затвори очи и се опита да се концентрира. Проблемът беше, че когато затвореше очи, светът изчезваше, оставяйки го замаян и объркан. За Бога, та той мразеше пиенето. Мразеше последствията. Мразеше да стане на другата сутрин и да страда от махмурлука си.

Майка му го докарваше дотам всеки път. Гадната му майка и гадното ѝ унижително поведение. Защо не можеше да го остави на мира?

Тин Лий хълцаше отгоре му. Или по-скоро беше болезнен плач от изтощение? Той не знаеше. И не му пукаше. Доминик беше права. Тин Лий трябваше да си тръгне и да си намери хубаво момче на своята възраст. Какво, по дяволите, правеше тя с него?

Той рязко се дръпна от нея. Все още твърд, свърши сам. Това не направи Тин Лий щастлива. Тя скочи от леглото и се втурна в банята. Когато се появи след няколко минути, беше напълно облечена.

— Отивам си в къщи, Алекс — каза тя с тих безизразен глас.

Той кимна, твърде изморен и отвратен, за да каже нещо. Тя напусна апартамента му и той чу тишината — тишина, разбиваща мрачната земя; това беше достатъчно, за да подлуди един мъж. Заравяйки глава под възглавницата, той заспа неспокоен сън.

Лесли Кейн беше нервна. Нещо се беше случило, а тя не знаеше какво. Купър беше съвсем студен към нея и тя не можеше да разбере защо. Той седеше от дясната ѝ страна около кръглата маса за хранене, а Джеф — от лявата ѝ. Тя си беше представяла, че това ще накара Купър да полудее от ревност. Но не би. Той изглеждаше незаинтересован, почти студен, докато си бърбеше любезно със съпругата лесбийка на Феликс. Лесли знаеше, че Мюриъл Цимър е лесбийка, защото в миналото ѝ на високоплатено момиче на повикване тя беше изпратена в имението на Цимър с още две други момичета, на трите им бяха дали прозрачни роби и сложно изработени венециански маски и след това ги бяха въвели в черна спалня с голямо и кръгло водно легло, където ги очакваше госпожа Цимър, гола, но с високи до бедрата гумени ботуши и с голяма озъбена усмивка. Лесли добре си спомняше тази вечер. Госпожа Цимър — вероятно не. Слава Богу, че тя беше с маска!

Лесли не можеше да се удържи да не каже нещо на Купър, въпреки че знаеше, че моментът сега не е подходящ.

— Направила ли съм нещо, което да те е ядосало? — прошепна тя, плъзгайки ръка по бедрото му под прикритието на дългата кадифена покривка за маса.

— Мм? — той я погледна неопределено, сякаш не бяха нищо повече от случайни познати.

— Купър... — промърмори тя, мислейки за това, какъв беше по-рано същия ден — с глава, заровена между краката ѝ, с опитни докосвания, които изгаряха кожата ѝ.

— Не сега, Лесли — измънка той и отмести ръката ѝ, докато отново се обръщаше към Мюриъл Цимър.

Лесли почувства ужасна буца в гърлото си. Тя... го... губеше... Как можа да се случи толкова бързо? Когато беше влязъл в къщата ѝ преди два часа, той беше изцяло неин. Джеф Стоунър се наведе към нея, говорейки ѝ с нисък интимен глас. Той приличаше на младия Харисън Форд. На нея обаче не ѝ пукаше, той не я интересуваше нито на йота.

— Лесли — каза той сериозно. — Да ме поканиш тук тази вечер беше дяволски мило. Според холивудската схема на нещата аз съм

нищо, никой. Само че ти не се притесняваш от това, 'щото виждаш в мене мъж, когото харесваш, приятел. Без задни мисли. Ти си нещо различно.

О, Господи. Джеф си мислеше, че тя е толкова мила, а единственото, което правеше, беше, че го използваше. Сега хитрият ѝ план да накара Купър да ревнува се беше провалил.

Винъс Мария, която разговаряше на масата с кънтри певица и с дизайнерката на дрехи, внезапно стана и почука по чашата си с вилицата.

— Мога ли сега да кажа нещо? — попита тя, след като на масата се възцари тишина. — Мисля, че някой трябва да каже нещо, защото това е толкова специална вечер — и тя се усмихна на Лесли с топла, приятелска усмивка. — Лесли, скъпа, ти направи толкова впечатляваща вечеря. Компанията е интересна, храната — изискана — искам да кажа, какво повече може да желае всеки от нас? Всъщност чувствам се толкова уютно тук тази вечер, че искам да споделя една голяма тайна с всички вас.

Купър беше изненадан, че непредсказуемата му съпруга иска да сподели нещо.

— Всички да вдигнем чашите с шампанско — продължи Винъс. — Първо — тост за нашата красива домакиня Лесли Кейн. И, о, знам, че това може да ви изненада или може би не — но този тост е и за Купър — за моя фантастичен съпруг. Виждате ли, истината е... — дълга провокираща пауза, — че Лесли и Купър имат връзка.

Около масата тракнаха ченета и се възцари тежка тишина.

— И въпреки че аз съм една много разбрана съпруга — продължи ясно Винъс — и с изключително широки възгледи, във всяка връзка идва момент, когато единият трябва да каже „достатъчно“. Така че... скъпи Купър — тя вдигна чашата си срещу него, — използвам тази възможност, за да кажа на тебе и на Лесли — тя вдигна чаша и срещу Лесли, която седеше вцепенена и безмълвна, — че можете да продължите връзката си толкова дълго, колкото пожелаете. Защото, скъпи мой Купър, аз се развеждам с тебе.

Мюриъл Цимър изрече:

— Боже мой!

Останалите мълчаха.

Винъс продължи:

— Откакто сме тук, Куп, дрехите ти са били преместени от дома ни в хотел „Бевърли Хилс“, където, сигурна съм, ще бъдеш много щастлив. Това, разбира се, в случай че не се преместиш при Лесли. Нямам представа колко услужлива е тя. Може пък тя да иска да остане тук с младия Джеф, който знае. Както и да е, Куп, не искам да си изненадан, когато се опиташ да влезеш в къщи и откриеш, че ключът ти не става.

Купър се изправи — лицето му пламтеше от яд.

— Това да не е някаква шега? — попита той през зъби.

— Сам си знаеш — каза мило Винъс. — Точно това си помислих в началото и аз — че твоята връзка с Лесли е някаква шега. Защото малката Лесли, сладката невинна Лесли, любимката на Америка, е била проститутка.

Стомахът на Лесли се присви.

— Боже мой! — се чу за пореден път от Мюриъл.

— Наистина, Куп — увещаваше го Винъс. — Ти трябва да си единственият мъж в града, който не знае, че тя е била едно от момичетата на мадам Лорета.

Един мускул подскачаше нервно на лявата буза на Купър, докато той слушаше съпругата си. Нямахме смисъл да се опитва да я спре — тя вече беше завъртяла колелото.

Винъс отново се обърна към Лесли:

— Не че имам нещо против тебе, скъпа — всеки прави каквото може, за да оцелее, аз също съм го правила. Но знаеш ли какво, Лесли? Ти трябва и да се научиш кого можеш да чукаш и кого не. И ако скочиш в леглото с моя съпруг, трябва да си сигурна, че аз нямам нищо против, защото ако имам, мога да бъда много гадна, а ти не би искала това, нали?

Лесли седеше много тихо, докато светът ѝ се сгромолясваше около нея. Тя мразеше Винъс със същата сила, с която мразеше едно-единствено друго човешко същество — своя втори баща, мъжа, който я беше малтретирал нощ след нощ с болезнено постоянство.

— Както и да е — продължи Винъс жизнерадостно. — Позволете ми да завърша моя тост. Тази вечер беше прекрасна, но точно сега трябва да тръгвам. Имам среща, той ме чака в къщи, а аз мразя да ги карам да чакат, когато са наистина страстни. И, о, да, Феликс — добави тя, обръщайки се направо към сладострастния продуцент. — Помислих

си, че би искал да знаеш... Купър би дал всичко да е като тебе — тя върна цялото си внимание към сломения си съпруг. — Е... Куп, предполагам, че ще те виждам тук-там, скъпи.

След това тя му изпрати въздушна целувка и излезе много ефектно. Толкова ефектно, че никой не забеляза сълзите в очите ѝ.

ГЛАВА 11

Шефката на Нона, Аурора Мондо Карпентър, беше тънка и крехка жена с воднисти очи и високи прозрачни скули. Беше на неопределена възраст, но Нона беше доверила на Бриджит, че трябва да е някъде към седемдесетте.

Бриджит беше учудена.

— Ау! — възкликна тя. — Не изглежда като никоя от бабките, които някога съм виждала.

Личният почерк на Аурора личеше навсякъде в „Мондо“. Тя беше създала списанието и го ръководеше вече двадесет и пет години. Беше омъжена за един от най-големите архитекти в Ню Йорк и често пишеше скромни статийки за него в списанието си, обявявайки, че те имат най-добрия сексуален живот в Ню Йорк. Беше много особена.

Нона не се страхуваше от нея, защото я познаваше още от малко дете, а и Аурора беше близка приятелка на майка ѝ, така че съвсем спокойно можеше да заведе Бриджит да се запознае с нея.

— Това е моята приятелка Бриджит — представи я тя. — Бриджит е най-върховният модел в Лос Анджелис.

— Наистина ли? — попита Аурора, повдигайки тънките си изрисувани вежди. — На колко корици си се появявала, скъпа?

— Всъщност — каза Бриджит, мислейки бързо — аз току-що се връщам от Европа.

— За колко корици те снимаха в Европа?

— За Бога! — обади се Нона, отбивайки бързо. — Дори не можеш да ги преброиш — толкова са много!

— Защо досега не си споменавала за Бриджит? — поиска да знае Аурора.

— Защото беше извън страната. Всъщност... Аурора, имам великолепната идея „Мондо“ да е първото списание, което да я използва. Искам да кажа, тя ще бъде върхът. Мишел Ги иска да подпише с нея.

Аурора кимна в съгласие на Бриджит.

— Ела утре в офиса ми, скъпа. Ще пием чай заедно.

— Ще ми бъде приятно — каза Бриджит; в големите ѝ сини очи светеше ентузиазъм.

— Донеси и албума си — добави Аурора. — Така ще мога да проследя кориците ти. И не забравяй пробните си снимки.

— Ще съм там — увери я Бриджит.

След като се отдалечиха достатъчно, за да не бъдат чути, Нона попита:

— Имаш ли снимки?

— Не мислех, че ще имам нужда от тях, преди да си намеря работа.

— Невъзможна си — каза Нона, клатейки недоверчиво глава. — Със сигурност си знаела, че трябва да си готова? Тогава не е за чудене, че нищо не е станало досега.

— Но това не е нещо, което съм правила цял живот — произнесе Бриджит обидено.

— Добре, добре, всичко ще се нареди, защото аз идвам с големите си идеи.

— Като например?

— Като това, че възнамерявам да ти стана импресарио.

— Ти? — възкликна Бриджит и се дръпна назад с истеричен смях. — Че какво знаеш ти за това?

— Ами кой те представи на Аурора Бора Алис? — каза Нона. — Кой те свърза с Мишел Ги? Кой ще ти уреди пробните снимки?

— Е, ако поставяш нещата по този начин...

— Десет процента — спокойно заяви Нона, — което точно в момента е десет процента от нищо. Сключихме ли сделката?

— Предполагам, че можем да опитаме — колебливо каза Бриджит — така или иначе тя нямаше какво да губи, а можеше да спечели всичко. Истината беше, че няма никой по-пробивен от Нона.

Нона кимна, доволна от отговора ѝ.

— Там е Люк Казуей. Аз ще говоря с него. Добрата новина е, че е обратен. Лошата е, че може да бъде малко капризен. Ако те засегне, не му обръщай внимание.

— Защо да ме засяга?

— Той си е такъв. Нарича го конструктивен критицизъм. Но Люк е толкова велик фотограф, че винаги му прощават.

Люк Казуей беше дребен и набит, с остро изрязани черти. Носеше шарена риза на Версаче, раздърпани сини джинси, бели маратонки и големи очила без рамки. Две златни обеци висяха на едното му ухо, докато на другото проблясваше малко диамантче.

Нона направи обичайните представяния, приписвайки на Бриджит голяма слава. Люк не се хвана.

— Бъди реалистка, Нона, приятелката ти не е била модел никога през живота си.

— Тя е известна в Европа и в Лос Анджелис — настоя Нона.

Люк се засмя невярващо.

— Бил съм през цялото време в Лос Анджелис, но никога не съм я виждал — той хвърли на Бриджит преценяващ поглед. — Признай си честно, изобщо направила ли си някога нещо?

Бриджит прокара нервно ръка през косата си, чудейки се какво да изиграе.

— Всъщност — призна си тя — не съм.

— Харесвам момичетата, които казват истината — каза Люк, бутайки нагоре очилата си, които имаха навика да се плъзгат по носа му. — Когато намеря време, ще направим няколко пробни снимки, защото трябва да призная — ти определено имаш качества.

— Казах ли ти! — извика Нона триумфално.

— Но дали тези качества ще се видят през обектива, е друга работа — продължи Люк. — Някои момичета може и да са невероятно секси в истинския живот, но проблемът е, че те не стоят добре пред камерата, а изглеждат като мъртво месо.

— Кога можем да ги направим? — попита Нона, хващайки се за възможността. — Тя има интервю с Мишел Ги утре, а Аурора я одобри за корицата на „Мондо“.

— Ангажиран съм за следващите три седмици — каза Люк. — След това отивам на Карибските острови, където няма да правя нищо друго, освен да лежа на плажа и да бройкам страстните млади момчета по Копя Кабана.

— О, хайде, Люк — опита се да го склони Нона. — Можеш да ми направиш тази услуга.

— Не мога, сърце мое — отговори той, съжалително клатейки глава. — Прекалено съм ангажиран.

— А какво ще кажеш за сега? — помоли Нона. — Хайде да отидем в студиото ти и да направим няколко снимки тази вечер. Моооля те, Люк, това означава много за мене.

— Настоятелна си точно като майка си — каза Люк свадливо.

— Никой не е като нея — отвърна Нона.

Той се засмя.

— Добре, добре — рече той, обръщайки се към Бриджит. — Ти съгласна ли си?

Тя кимна. Това беше възможността, която беше чакала.

— Тогава да вървим.

— Мога ли да взема и годеника си? — попита Нона.

— Не знаех, че си сгодена.

— Той е секси и толкова готин, че ще се влюбиш в него. Но долу ръцете!

— Доведи го, стига да не говори.

Нона се нацупи.

— Толкова си гаден, Люк.

— Моля?

— Нищо.

* * *

Студиото на Люк Казуей беше в Сохо, близо до „Трибека“. Бриджит, Нона и Зандино пристигнаха с такси, следвайки Люк, който беше тръгнал напред със собствената си кола. Те изскочиха от таксито.

— Толкова е гот! — въодушевено каза Нона. — Люк е най-великият!

Зандино звънна на звънеца на първия етаж. След малко Люк им отвори. Тримата влязоха в открития товарен асансьор и се изкачиха до върха на голямото индустриално здание.

— Добре дошли, деца — каза Люк, поздравявайки ги на тежката врата от неръждаема стомана.

— Тук сме! — възкликна Нона. — Готови за действие!

— Мога да го видя — каза Люк, въвеждайки ги в огромното си студио.

— Невероятно! — извика Бриджит, преминавайки покрай фотографиите на топмоделите, покриващи изчистените до бяло стени.

— Кой иска едно питие? — попита Люк.

— Не пия — отговори Бриджит, все още взирайки се в снимките и чудейки се дали някога ще стане толкова известна като момичетата на тях.

— Аз пък искам — каза Нона. — Бърбън с вода.

— Това е много възрастно питие за детето, което познавам, откакто беше на дванадесет години — отбеляза Люк, тръгвайки към функционалния, целия в бяло и стъкло бар.

— Аз съм много възрастно момиче — натърти Нона и го последва.

— Това мога да го видя.

— О, Люк, това е Зандино, моят годеник — каза тя и избута Зандино напред.

Люк се здрависа с него с двете си ръце.

— Питие?

Кръглото лице на Зандино засия.

— Кока кола, моля.

Люк го изгледа накриво.

— Хубава роба — каза той.

— Традиционна — отговори Зандино, все още сияейки.

Нона се изкикоти.

— Мислехме, че ще изкара акъла на родителите ми, ако я носи на приема им тази вечер.

— Нищо не може да изкара акъла на Ефи и Юл — рече Люк. — Те са най-либералната двойка в Ню Йорк — и най-интересната. — Той им подаде напитките им. След това отстъпи назад и отправи дълъг критичен поглед към Бриджит. — Добре — каза той. — И какво ще правим сега?

— Ти си фотографът — отбеляза Нона.

Люк не я чу.

— Добре, скъпа — обърна се той към Бриджит. — Махни си обувките и застани пред апарата ето там.

Тя изскочи от ботушките си на Бланик и се изправи на светлосиния фон.

Люк включи стереото и гърленият глас на Ани Ленъкс изпълни студиото.

— Най-важното нещо е да се отпуснеш — каза той, зареждайки филми в два апарата. — Ще направя няколко черно-бели снимки и няколко цветни и ще видим какво ще излезе. Не е голяма работа. Само не ме нервирай.

Това, че най-сетне беше пред обектива, накара увереността на Бриджит да понамалее. Внезапно тя се почувства неудобно и не беше сигурна какво да прави. Беше си се представяла как дефилира на ревю в Париж, пристъпвайки самоуверено, облечена в тоалет на някой от най-големите дизайнери, и хвърляйки на всички онзи отработен поглед, който трябва да ги накара да паднат мъртви само защото тя е толкова велика. Но истинското заставане пред обектива я беше объркало напълно.

— Представи си, че апаратът е твоят любовник — каза Люк, заставайки зад него. — Имала си любовник, нали?

— Разбира се — отговори тя възмутено.

— Добре. Тогава направи го с апарата, накарай тези хубави очи да се включат. Косата ти да падне върху лицето... Това е... Сега наведи глава. Ще видим дали тук можем да направим магия.

Тя започна да позира, все повече потъвайки в работата, сякаш музиката я беше погълнала. Докато тя правеше всичко, което Люк искаше от нея, той започна да мърмори.

— Бъди естествена — извика той. — Естествена! Естествена! Става ли?

Той изщрака няколко пози, след това взе своя „Полароид“ и продължи да снима. Нона и Зандино стояха отстрани и я окуражаваха.

След един час непрекъсната работа Люк най-сетне беше готов да спре. Той се прозина и се протегна.

— Мисля, че стана... — каза той. — Каквото и да е.

— Кога ще можем да видим снимките? — попита Нона.

— Обадете се на помощника ми утре сутринта.

Адреналинът на Бриджит се беше покачил. Тя отново започна да броди из студиото, все още спирайки се пред всички фотографии по стените. Наред с тези на моделите имаше и снимки на знаменитости — Силвестър Сталоун с каубойска шапка. Уиона Райдър с червено бюстие. Джон Бон Джоуви гол до кръста.

— Познаваш ли всичките тези хора? — попита тя Люк.

— Разбира се, че ги познава — отговори Нона, хващайки огромна снимка на Робъртсън и Нейчър — друг известен модел; и двете не носеха нищо друго освен по чифт плътно прилепнали сини джинси и примамливи усмивки и прикриваха гърдите си с ръце.

— Каква снимка — възкликна Нона.

— Да — съгласи се Люк. — Това е част от рекламната кампания на джинсите „Рок-енд-рол“. Чувала ли си за тях?

— Не.

— Ще чуеш. Те ще станат по-известни от „Гес“ и „Калвин Клайн“, взети заедно.

— Сигурно — каза Нона с растящ интерес. — Единственото нещо е... — продължи тя, изучавайки фотографията. — Няма нищо необичайно в тази реклама. Две момичета... — мечтата на всеки мъж. Само това е било правено милиони пъти. Това не е кой знае какво, Люк. Робъртсън и Нейчър са се появявали на всяка корица от „Вог“ до „Ейлър“. Използването им в съвсем нова рекламна компания прилича на — нали знаеш — нещо като стари новини — тя млъкна, гледайки го невинно. — Нали нямаш нищо против, че казвам това?

— Напротив, имам — отговори Люк, недоволен от критиката ѝ.

— Просто бях искрена.

Той намести очилата на носа си.

— Направи ми една голяма услуга, Нона — отиди другаде с твоята искреност.

— Не ми се връзвай. Аз съм точно момичето, което смята да си купи новата стока.

Той я погледна объркан.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не би си купила джинсите само защото тези модели са се появявали в рекламни кампании на други стоки?

Тя сви рамене.

— Не е нещо, което да не съм виждала преди.

Той изсумтя отегчено.

— Голяма досада си, Нона — винаги си била такава.

— Ама съм честна досада — каза тя, правейки дълга пауза, преди да продължи. — Виж, ако Бриджит носеше тези джинси...

— Предполагам, че искаш да я снимам в тях, такава игра ли играеш?

— Има ли нещо за губене? — произнесе Нона с широко отворени очи.

Люк въздъхна.

— Добре, Бриджит, отиди в съблекалнята. Там ще видиш камара джинси. Намери твоя размер и ги облечи, след това се върни тук. Без горнище.

— Няма да правя голи снимки — протестира Бриджит. Люк Казуей може и да беше много известен фотограф, но тя нямаше да се съблича за всекиго.

— Ще прикриеш гърдите си с ръце — каза Люк. — Ще направиш това, което онези момичета правят на снимката.

Нона кимна одобрително.

— Давай.

О, да, лесно ѝ беше на Нона да каже „давай“. Тя не трябваше да се съблича. Тя отиде в съблекалнята, намери джинси със своя размер и ги облече. Почувства се като идиот, когато закри гърдите си с ръце, след това убеди сама себе си, че всички модели са правили по някоя и друга гола снимка и какво от това. Не беше като да позираш за „Плейбой“.

Тя се появи, прикрила гърдите си с ръце, и зачака инструкциите на Люк.

— Добре, застани ей там — каза той, показвайки друг декор — този път фонът беше тухлена стена. — Обърни се към стената, разтвори крака. Когато ти кажа, се залюлей насам-натам.

Люк я следеше през обектива, издавайки грухтящи звуци.

— Добре, Бриджит. Наведи глава, вдигни очи, оближи устните си. Това е.

Зандино, стоейки встрани, се обади:

— Изглежда добре.

Люк се втренчи в него.

— Ти правил ли си си някога снимки? — попита той.

Зандино засия.

— Само портретни, когато се дипломирах.

— Имам друга идея — каза Люк и спря да щрака. — Има ли хубаво тяло, Нона?

Тя завъртя очи.

— Дали има хубаво тяло!

Люк направи физиономия.

— Трябваше да се сетя. Ние винаги сме имали еднакви вкусове — дори когато ти беше на дванадесет! — той отново се обърна към Зандино. — Отиди в съблекалнята и си намери джинси с твоя размер.

Нона видя възможностите.

— Да, Зан, направи го — окуражи го тя, побутвайки го леко. — Само ще се посмеем.

— Наистина ли? — попита Зандино несигурно.

— Наистина — увери го Нона.

След няколко минути Зандино се появи. Той наистина имаше страхотно тяло — хармонично, стегнато и с прекрасен тъмно шоколадов тен. Джинсите му стояха като излети.

— Ау! — възкликна Нона, посочвайки щастливо към него. — Панталонките ти стоят великолепно!

Зандино се намръщи.

— Усмхни се — изкиска се тя. — Най-малкото са върхът!

— Добре, хайде да отиваме там — каза Люк, прокарвайки ръка през къдравата си коса. — Там, при Бриджит. Да видим как ще си взаимодействате вие двамата. Застанете пред обектива.

— Как да застанем? — попита Бриджит, нервирана от това, че Зандино беше навлязъл в пространството ѝ.

— Не знам... гръб о гръб, лице в лице. Зан, можеш например да поставиш ръце на гърдите ѝ. Имаме нужда да пробваме нещо различно.

— Чакай малко — възрази Нона. — Ръцете му върху гърдите ѝ? Забрави!

— Слушай, не ми ли каза ти, че си неин импресарио? Това може да свърши работа.

Нона кимна.

— Хрумна ми една идея — каза тя. — Черно и бяло — джинсите „Рок-енд-рол“.

— Точно така! — рече Люк ентусиазирано. — Какво е рок-енд-ролът? Черна музика. Бяла музика. Пасва точно!

В началото бяха нерешителни, сковани.

— Работете заедно — извика Люк. — Отпуснете се, за Бога!

Лесно му е да го каже, помисли си Бриджит, той не стоеше там, а някакъв чужд мъж не беше хванал гърдите му. Не че той имаше гърди... О, Боже, толкова беше объркана!

Стинг се лееше от тонколоните, докато те постепенно започнаха да се отпускат и да работват заедно.

Люк се движеше бързо, използвайки няколко апарата, докато правеше снимка след снимка.

След като се отпусна, Бриджит откри, че започва да ѝ харесва — позирането беше трудна работа, но забавна.

В края на сеанса всички бяха изтощени.

— Ох! — въздъхна Бриджит, грабвайки хавлиена кърпа. — Умирам, но пък каква работа. Красота!

— Не се въодушевявай толкова — предупреди я Люк. — Това може да се окаже за всички само загуба на време.

— Не — каза Нона много сигурна. — Това ще стане новата ти кампания. Ще видиш, Люк. Аз никога не греша.

ГЛАВА 12

Лъки спа по време на почти целия полет до Европа, не се събуди дори когато спряха, за да презаредят. Тя беше запланувала да прочете няколко сценария, да прегледа какво пише пресата за двата нейни филма, които се въртяха в момента — всъщност да свърши много работа.

Но не би. Вместо това тя хапна нещо леко, отпусна се назад с чаша „Коантро“ и заспа дълбоко.

Последните й мисли, преди да се унесе, бяха за това, че тези дни трябва да забрави за бизнеса и да се концентрира върху чудесното време, което ще прекара с Лени. И двамата го заслужаваха.

* * *

След като беше прекарал целия ден на плажа, Лени не беше уморен, така че вместо да отиде направо в стаята си, той се присъедини към неколцина от екипа, заседна с тях в бара на хотела и изпи няколко бири.

Не можеше да спре да мисли за пристигането на Лъки. Боже, колко я обичаше. За него не съществуваше никой друг в света — и това за мъж, който някога беше голям женкар. Нещата определено се бяха променили. Сега той беше господин Жененият и обичаше жена си всяка минута.

— Трябва да вървя — каза той на Ал, първия помощник-режисьор. — Искам добре да поспя тази нощ.

— Хвърли едно око на тази малка красавица! — отговори Ал, обръщайки го към една блондинка с тяло, което не можеше да мине незабелязано.

Лени й хвърли поглед. Беше същата блондинка, която се беше разхождала пред очите му в бански костюм по-рано днес. Вместо рязания бански сега тя носеше изключително къса пола и скриващо само гърдите й бюстие.

Тя дойде право при него.

— Здравсти, Лени — измърмори с мекия си и с акцент глас. — Ще имаш ли нещо против да се присъединя към тебе?

Ама какво беше това „здравсти, Лени“? Той не можеше да повярва, че тя се държи така, сякаш са стари приятели.

— Не, скъпа, той изобщо няма нищо против — каза шефът на ефектите — истински англичанин с прическа като на Род Стюарт и с похотлив поглед. — Ако става за въпрос, можеш да се паркираш точно тук, до мене.

— Моля? — каза тя студено, едва поглеждайки към него.

— Изчезвам отгук — каза Лени, ставайки бързо. — Вие, момчета, правете каквото си искате.

— Благодарим, друже — обади се Ал с циничен смях. — Не знаех, че имаме нужда от твоето разрешение!

Лени се измъкна бързо, преди блондинката отново да има възможността да се хване за него. Инстинктът му подсказваше, че тя ще му създаде големи неприятности.

Горе в стаята си той съблече дрехите си, просна се на леглото си и започна да изучава тази част от сценария, която щеше да се снима на следващия ден. Телефонът иззвъня. Той сграбчи слушалката, надявайки се Лъки да му се обажда от самолета.

Провокиращо мъркане.

— Лени? Сам ли си?

— Кой е? — попита той, въпреки че веднага разбра — беше блондинката.

— Ще ме почерпиш ли едно питие? — кратка пауза. След това: — Да кажем... в твоята стая.

— Майка ми ми е казала никога да не пия с непознати — каза той, опитвайки се да схване до какво може да доведе тази абсурдна ситуация.

— Няма да съм непозната дълго време — отговори тя; сексапилният ѝ глас беше пълен с обещания.

— Хей... Знаеш ли какво — каза той кратко. — Може би утре, когато жена ми пристигне, и двамата ще пийнем с тебе.

Блондинката се засмя меко.

— Оооо... Колко си ѝ верен. Много мило!

— Сладка, върви да сваляш някой друг — каза той и осъзна, че на никого няма да е лесно да се откачи от нея. — Аз не съм заинтересуван.

— Ще бъдеш, когато видиш какво мога да ти предложа.

— Вече го видях — каза той остро. — Както и всички останали.

Тя все още не се отказваше.

— Значи... Ти си господин Праволинейният-и-верният.

— Изчезвай — рече той, трясвайки слушалката. След няколко минути телефонът отново иззвъня. Беше готов да не отговори, мислейки, че е госпожица Настоятелност.

— Да? — произнесе кратко.

— Ха! Звучиш ми като в добро настроение.

— О, Дженифър. Какво става?

— Промених времето на снимките ти. Свободен си да отидеш сутринта на летището. Ще изпратя кола да те вземе по обед. При това положение ще снимаш в два следобед. Не забравяй.

— Ти си най-добрата.

— Благодаря.

— Между другото, помниш ли онази блондинка? Дето днес дефилираше пред мене по бански костюм?

— Какво за нея?

— Можеш ли да повярваш, че току-що ми се обади в стаята?

— Да, Лени — въздъхна Дженифър. — Мога да повярвам всичко за армията силиконови блондинки, които тичат подире ти ден и нощ.

— Хайде да не се занимаваме с нея.

— Ти какво й каза?

— Чакай да си спомня... — рече той саркастично. — О, да... Казах й да се качи в стаята ми с бутилка водка и с кутийка презервативи. Ти какво си помисли, че съм й казал?

На Дженифър не й беше забавно.

— Искаш ли да те придружа до летището?

— Не — каза той сухо. — Мисля, че и сам ще успея да се събера с жена си.

— Не забравяй, Лени — утрешните ти снимки сега са в два следобед.

— Добре, добре.

— Знам те какъв си — запиши си.

— Нямах проблеми.

Той остави слушалката, протегна се за сценария и започна да чете. След няколко минути на вратата се почука. Беше убеден, че е Дженифър. Тя не му вярваше и идваше лично да му донесе листа с времето за снимките му утре, за да е сигурна, че всичко ще е точно. Той направи физиономия, стана от леглото и отвори вратата. Там обаче стоеше лично госпожица Силиконов бюст — с боси крака, свободно пусната къса роба и изкустителна усмивка.

— Сигурна съм, че си самотен — измърка тя. — Голяма американска кинозвезда, а съвсем сам — това не е правилно.

Тази жена не се предаваше.

— Слушай — каза той търпеливо. — Не знам как да ти го кажа, но аз съм напълно щастлив, така че си върви в къщи — където и да е това.

— Сигурен ли си, Лени? — попита тя, взирайки се право в очите му, докато разкопчаваше робата си и тя се разтвори. Естествено, под нея не носеше нищо.

— О, по дяволите! — измърмори той, поглъщайки с поглед всеки сантиметър на невероятните ѝ форми.

— Това ще промени ли мнението ти, Лени? — произнесе тя с цялата задушевност на сексапилния си глас.

— Слушай — повтори той сериозно. — Направи ми една услуга и се махай оттук.

Тя нямаше намерение да ходи никъде.

— Ти не го мислиш — каза тя убедено — като жена, свикнала да постига каквото иска.

— Напротив, мисля го. Не искам да те виждам. Не искам да те докосвам. Така че изчезвай бързо. Става ли?

Тя облиза показалеца си, плъзна го надолу и погали възбуденото си зърно.

— Не ти ли харесва това, което виждаш?

— Ще се обадя на хотелската охрана, ако не се махнеш веднага.

Тя се отърси от робата си. Дрехата се свлече на купчинка в краката ѝ, оставяйки я съвсем гола.

— Продължавай, Лени. Аз пък ще им кажа, че си ме примамил в стаята си и си ме нападнал.

Сега вече той се ядоса.

— Махай се от мене! Върви на майната си! — извика той, опитвайки се да затвори вратата пред нея.

Но преди да успее да го направи, тя обви с ръце врата му, притискайки се плътно до него. В края на коридора се появи фотограф и проблесна светкавица.

Лени се бореше да я отблъсне, твърде късно осъзнавайки, че това е капан. След като най-сетне успя да се откъсне от голата блондинка, той се втурна към фотографа. Мъжът с фотоапарата веднага изчезна.

Лени започна да го преследва, преди да се сети, че единственото, с което е облечен, бяха долни гащи. Каква картинка щеше да бъде само! По-добре да се споразумее с блондинката и да разбере каква игра играе тя.

Той се обърна и спринтира обратно към стаята си. Нея я нямаше. Те си бяха получили своите снимки и бяха изчезнали и двамата. Сграбчвайки телефона, той се обади на охраната.

След няколко минути на вратата стоеше лично управителят на хотела.

— Да, господин Голдън? — каза той, опитвайки се да изглежда както обикновено, въпреки че беше ясно, че го бяха вдигнали от дълбок сън.

Какво трябваше да каже? Че в стаята му е имало гола жена и фотограф. Някак си не звучеше като нещо, на което някой би повярвал. Най-добре беше да забрави и да се надява, че снимките няма да излязат, въпреки че имаше лошо предчувствие.

— Тъъ... Стори ми се, че чух някой да се опитва да влезе — каза той неубедително.

— Ще огледам всичко наоколо лично, господин Голдън — каза управителят с едва забележим поклон.

— Направете го.

Този урок трябваше да го запомни. Папараците нямаше да се спрат пред нищо, за да получат снимките, които им бяха необходими, за да ги продадат на безбройните таблоиди в Америка. Утре щеше да се обади на адвокатите си и да им разкаже точно какво се е случило, така че да бъдат готови да спрат публикациите, ако снимките излезеха.

Той вдигна телефона и се обади в стаята на Дженифър.

— Да, Лени? — каза тя търпеливо.

— Как е името на онази блондинка?

— Лени! — извика Дженифър. — Жена ти пристига утре. Мислех си, че поне ти си един от свестните.

— Намери ми името и телефонния ѝ номер.

— О, да, добре — рече саркастично Дженифър. — А какво ще кажеш за мерките ѝ и за обема на гръдния ѝ кош?

— Не е това, което си мислиш.

С многострадална въздишка Дженифър отново си каза, че всички мъже са свине.

— Както кажеш, Лени. Ти си звездата тук.

Той знаеше, че тя не му повярва, но Лъки щеше — само това имаше значение.

На сутринта беше станал много преди да дойде времето, когато щеше да тръгне за летището. Смяташе през този уикенд наистина да направи жена си много щастлива.

* * *

Лъки сънуваше. В съня си тя лежеше на брега на морето, където вълните меко се разбиваха и постоянно се движеха напред-назад. Лени стоеше до нея и докато масажираше раменете ѝ, ѝ казваше, че я обича.

— Госпожице Сантейнджело... Госпожице Сантейнджело... Ще се приземим след един час. Помислих си, че може да искате да се освежите.

Тя с усилие отвори очи. Пред нея стоеше Томи, стюардът на самолета. Лени се беше оказал само сън.

— Кафе и портокалов сок, госпожице Сантейнджело? — настоя Томи загрижено.

Тя се прозина, все още полузаспала.

— Чудесно, Томи. Ще си взема набързо един душ и веднага ще се върна.

Самолетът на „Пантър“ беше оборудван като луксозен хотелски апартамент. В банята тя постоя под студения душ, опитвайки се да се събуди. Когато отново се появи, се чувстваше освежена и пълна с енергия. Гримира се, оправи косата си и облече широки панталони и свободна копринена риза.

Беше наистина невероятно — с Лени бяха женени вече от четири години, а тя все още се вълнуваше от това, че ще го види, сякаш отиваше на първата си среща.

Кой беше казал, че страстта не е трайна?

* * *

— Къде е колата ми? — Лени попита портиера.

Портиерът щракна с пръсти и един шофьор докара стар мерcedes пред вратата. Друга кола, друг шофьор.

— Къде е днес Пауло? — попита Лени, настанявайки се на задната седалка.

— Болен е.

— Отиваме на летището.

— Зная — отговори шофьорът и бързо подкара стария мерcedes.

* * *

Самолетът се пригответи да кацне плавно на летище „Порета“ в Корсика. Лъки нямаше търпение да се приземи, да усети ръцете на Лени около себе си, да види лицето му, просто да го прегърне.

Тя изскочи от самолета и беше разочарована да открие, че го няма на летището. Летищните власти я запитаха дали желае да изчака в частния салон. Тя се съгласи, въпреки че беше полудяла от нетърпение.

Първото нещо, което направи, беше да се обади в хотела на Лени. Свързаха я със стаята му. Женски глас каза кратко:

— Ало?

— Лени? — попита Лъки намръщено.

— О... Лени... Той излезе рано тази сутрин — каза гласът.

Лъки разпозна слаб френски акцент. Можеше ли да бъде камериерката?

— С кого разговарям? — попита тя подозрително.

— Негова приятелка. А кой е отсреща?

— Съпругата му.

Последва бързо затваряне.

Лъки започна да се вбесява. Беше ли възможно Лени да чука някоя друга?

Нямаше начин. Той не беше от този тип мъже, дето изневеряват на жените си. Те бяха свързани по особен начин помежду си — имаха си доверие един на друг. Връзката им беше много специална.

ТОГАВА КОЙ, ПО ДЯВОЛИТЕ, БЕШЕ В НЕГОВАТА СТАЯ?

Тя излезе от малкия салон и се отправи към летищните власти.

— Намерете ми кола и шофьор — каза тя. — Реших да не чакам.

ГЛАВА 13

Винъс нямаше никаква любовна среща в дома си — каза го само за да вбеси Купър. Когато пристигна в къщи, тя си пожела да беше уредила Родригес да е там. Имаше нужда от топло и чувствено тяло. Имаше нужда да знае, че някой я обича.

Беше ли твърде късно да му се обади? Да. Нямаше да помогне, ако изглежда толкова отчаяна.

Боже! Лицето на Купър. Тя със сигурност беше наранила неговото его. През целия си живот той се беше чукал с всяка жена, с която се е срещнал, без да се замисля за последствията. В деня, когато се бяха оженили, беше обещал, че всичко ще се промени. Е, и какво? Той не се беше променил, а тя нямаше намерение да чака това да се случи отново.

Така че сега беше сама в дома си. Дрехите и личните вещи на Купър бяха опаковани и откарани, всички следи от присъствието му бяха отстранени, сякаш той никога не беше живял тук.

Изритвайки обувките си, тя се помота боса из къщата, взирайки се в многобройните им общи снимки. Беше твърде рано да махне образа му от сребърните рамки, но беше убедена, че никога нямаше да го приеме обратно.

На сутринта стана в шест часа, за да тича с треньора си Свен. Джогингът я подготвяше за целия ден, караше я да се чувства свежа и концентрирана.

Те тичаха нагоре-надолу по Холивуд Хилс, като дишаха тежко и се потяха. Когато се върнаха в къщи, се втурнаха направо в гимнастическия салон, където Свен я подложи на голямо натоварване с един час еднообразни тренировки и четиридесет и пет минути свободни упражнения и вдигане на тежести за горната и долната част на тялото ѝ. Ха! А хората си мислеха, че е лесно да поддържаш такова тяло.

В девет часа тя помоли Свен да включи телевизора, за да гледа Кейти Лий и Реджис — сутрешното им шоу винаги я разнообразяваше

приятно, особено когато Кейти Лий беше в някое от празничните си настроения.

Шоуто тъкмо започваше, когато беше прекъснато от извънредни новини. Винъс гледаше и слушаше думите на новините шокирана.

„БЕШЕ СЪОБЩЕНО, ЧЕ КИНОЗВЕЗДАТА ЛЕНИ ГОЛДЪН Е БИЛ УБИТ РАНО ТАЗИ СУТРИН ПРИ АВТОМОБИЛНА КАТАСТРОФА НА ОСТРОВ КОРСИКА, КЪДЕТО Е УЧАСТВАЛ В СНИМКИТЕ НА ПОСЛЕДНИЯ СИ ФИЛМ. ГОВОРИТЕЛ НА «УОЛФ ПРОДАКШЪНС» НАПРАВИ ИЗЯВЛЕНИЕ...“

Лени Голдън убит.

Лени, съпругът на Лъки.

Лени, нейният добър приятел.

— Трябва да се свържа с Лъки — промърмори тя, изскачайки от стаята като полудяла.

* * *

Купър нямаше защо да се прибира в къщи. Щом Винъс беше казала, че е изхвърлила дрехите му и е сменила бравите, той беше сигурен, че наистина го е направила.

След като си тръгна от дома на Лесли, той подкара направо към хотел „Бевърли Хилс“, където откри, че вече има резервирано бунгало. Винъс беше помислила за всичко.

Лесли го беше молила да остане — нещо, което той нямаше намерение да прави.

— Как е разбрала Винъс? — беше я попитал. — На кого си казала?

— На никого. Хората не са глупави. Виждали са ни заедно.

Той се беше разхождал из стаята, опитвайки се да разбере как са го разкрили.

— Ти искаше тя да разбере, нали? — беше настоял да знае.

— Не — беше упорствала тя. — Това е последното нещо, което съм искала.

— Е, все пак, Лесли, няма да е разумно да остана.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Но, Купър, аз имам нужда от тебе.

— За това трябваше да помислиш по-рано.

Беше напуснал дома ѝ, обвинявайки се, че е бил толкова глупав. Единственото, за което можеше да мисли, беше как би могъл да оправи отношенията си с Винъс, защото истината беше, че той действително я обичаше.

След непробуден сън той се събуди късно и веднага се хвана за телефона. Обади се на обслужване по стайте и поръча бекон, яйца, портокалов сок, сладкиш и кафе — закуска, каквато Винъс никога не би позволила, защото винаги се хранеше здравословно.

Когато сервитьорът, който донесе закуската, влезе в бунгалото му, Купър го поздрави студено. Мъжът изглеждаше разговорлив, а той не беше в такова настроение.

— Ужасни новини за Лени Голдън — отбеляза сервитьорът, докато сервираше яйцата и бекона от чинията с капак, която ги запазваше топли. — Той често вечеряше тук. Ще липсва на всекиго.

— Какви новини? — попита Купър, премествайки стол към масата.

— Претърпял е много сериозна автомобилна катастрофа.

— Но е добре, нали?

— Колата, в която е бил, е паднала от една стръмнина.

— ДОБРЕ ЛИ Е ТОЙ?

— Не, господин Търнър. Той е... той е... мъртъв.

Купър поклати невярващо глава. Не и Лени. Не и неговият приятел Лени. Това не беше възможно.

— Къде го чу това? — попита той.

— Съобщават го по всички новини. Съжалявам, господин Търнър. Мислех, че знаете.

— Не — празно произнесе Купър. — Не, не знаех.

* * *

Алекс пристигна в офиса си късно и с махмурлук. Беше минало обяд и той беше в отвратително настроение. Всичко, което можеше да си спомни от предишната вечер, бяха нападките на майка му. Тя се

държеше по този начин с него всеки път и това толкова го влудяваше, че не можеше да мисли нормално. Сега тя беше провалила и деня му, защото той беше пропуснал много важна среща с продуцента на филма си и с уредника на снимките; и двамата го бяха отписали за днес.

Той искаше да пийне едно. Толкова дълго беше устоявал на изкушението, но снощи беше наказан достатъчно.

— Добър ден, Алекс — поздрави го Лили, неговата асистентка, с очевидна неодобрителна нотка в гласа. — Или трябва да ти кажа „добър следобед“?

— Знам, знам — трябваше да съм тук в девет сутринта — изръмжа той. — Нещо се случи.

— Звънях у вас — отбеляза тя.

— Бях изключил телефона.

— Хмм...

Франс, другата му асистентка, му донесе чаша вдигащ пара черен чай.

— Изпий го — нареди тя сериозно. — По-късно ще ми благодариш.

Той едва се удържа да не събори всичко от бюрото си.

— Изпратете цветя на Тин Лий — промърмори той.

— Колко искаш да ѝ изпратим? — пожелала да научи Франс.

— Много — отговори той злобно. Бог знае през какво беше прекарал Тин Лий. Вероятно тя нямаше да иска да го види повече.

— Алекс — обади се Лили. — Чу ли новините за Лени Голдън, съпруга на Лъки Сантейнджело?

— Какви новини?

— Бил е на снимки. Станала е автомобилна катастрофа.

— Къде?

— В Корсика. Колата, с която е пътувал, е паднала от една стръмнина.

— Исусе! Кога се е случило това?

— По радиото казаха, че тази сутрин.

Алекс си спомни как Лъки му каза, че ще отиде да види Лени.

— Лъки с него ли е била? — попита той задъхано.

— Не знам — отговори Лили, правейки колеблив жест с ръка. — Не казаха...

Алекс подскочи.

— Свържи ме с Фреди.
Лили забърза към телефона.
— Веднага, Алекс.

* * *

Бриджит и Нона вървяха надолу по Медисън Авеню, смеейки се и разговаряйки непрекъснато за приема предната вечер и за невероятния фотосеанс с Люк.

Бриджит съзнаваше колко много ѝ е липсвала приятелката ѝ и колко беше хубаво да има Нона за свой импресарио. Те биха постигнали много нещо заедно, винаги си бяха носили късмет една на друга.

Докато минаваха покрай будката за вестници на Шестдесет и пета улица, погледът ѝ се спря на заглавията в „Ню Йорк поуст“.

ЛЕНИ ГОЛДЪН УБИТ
АВТОМОБИЛНА КАТАСТРОФА В КОРСИКА
УЖАСНА СМЪРТ НАСТИГА ФИЛМОВА ЗВЕЗДА

— Боже мой! — произнесе тя задъхано, хвърляйки се към Нона.
— Боже мой! Не! Не! НЕЕЕ!

* * *

Дона Ландсман не беше изненадана. Тя прочете вестниците и се усмихна на себе си. Всичко започваше толкова добре.

„Лъки Сантейнджело. Как се чувстваш, кучко? Как се чувстваш, след като си загубила съпруга си — точно както аз загубих моя?“

Как се чувстваш, след като оставах сама с три малки деца, които трябва да отгледаш лично ти?“

Е, кучко, сега ще разбереш точно как се чувства човек в такова положение. И мога да те уверя — това е само началото.“

ГЛАВА 14

Лъки седеше много тихо, гледайки неподвижно пред себе си. Тя знаеше, че трябва да плаче, да пици или нещо друго — не това ледено спокойствие, което я беше обхванало, което беше влязло през всяка нейна пора и умъртвило чувствата ѝ.

Лени беше мъртъв. Нейният Лени си беше отишъл.

И сега... Тя седеше неподвижна и напълно овладяна, сякаш животът ѝ беше преминал край нея с някакво бавно и неясно движение. Беше вцепенена от скръб. Опустошена. И все още... нямаше никакви сълзи. Седеше на леглото на Лени в хотелска стая в чужда страна, съпругът ѝ беше мъртъв, а тя не можеше да се разплаче.

Малката Лъки Сантейнджело. Беше на пет години, когато откри осакатеното тяло на майка си да се носи из фамилния басейн; беше на двадесет и пет, когато застреляха първата ѝ истинска любов — Марко; беше по-млада отсега, когато брат ѝ Дарио беше убит и изхвърлен от някаква кола.

Смъртта не беше непозната на семейство Сантейнджело. Лъки знаеше твърде добре какво означава тя.

А сега си беше отишъл и Лени... нейният Лени, любовта на живота ѝ. Но беше ли той това?

Тя прецени обстоятелствата.

ШИБАНИТЕ ОБСТОЯТЕЛСТВА.

Пристигна от летището в хотела. Сграбчи ключа от стаята му от изненадания администратор. Забеляза окачената на вратата му табелка „МОЛЯ, НЕ БЕЗПОКОЙТЕ“.

Влезе и беше разочарована, като не го откри там. Леглото беше неоправено, стаята — невероятно разхвърляна. Е... Лени никога не беше притежавал никакви домакински умения.

Подробности... Подробности... Тя ги поглъщаше една след друга. Препълнените пепелници на двете нощни шкафчета. Почти празна бутилка от шампанско... Две чаши, по ръба на едната — червило. Копринена блуза на топка на пода, полускрита зад леглото.

ТОВА ТРЯБВА ДА Е ДРУГА СТАЯ.

Не. Не беше. Там беше нейната снимка с децата, захлупена върху масата. Дрехите на Лени бяха навсякъде, сценарият му, телефонното тефтерче, специалната му сребърна писалка, която тя му беше купила от „Тифани“.

Беше се обадила в офиса на продукцията, опитвайки се да го открие. По това време вече беше дошла новина за ужасна катастрофа на коварния планински път.

Дойдоха и я взеха — продуцентът на филма и изпълнителният продуцент. Отведоха я със себе си до едно неравно място, където всички стояха в ужас, наблюдавайки как спасителният екип се захвана за работа, опитвайки се да извади катастрофиралата кола от стотици метри дълбочина, където тя се беше разбила върху скалите и беше изгоряла, преди да завърши пътя си в разгневеното море, пенещо се под тях.

С всепоглъщащо чувство на ужас Лъки беше разбрала, че никога повече няма да види Лени.

Сега тя стоеше сама в хотелската му стая. Тя беше почистена от камериерките, шампанското беше изчезнало, пепелниците бяха измити и лъснати, снимката ѝ с децата беше върната в първоначалното ѝ положение.

МАЙНАТА ТИ, ЛЕНИ. КАК МОЖА ДА НИ ИЗОСТАВИШ?

Телефонът продължаваше да звъни. Тя не го забелязваше, защото нямаше желание да говори с никого. Самолетът ѝ стоеше в готовност и очакваше инструкции. Точно в момента не беше способна да вземе каквото и да е решение.

Бяха открили тялото на шофьора, което извадиха от морето, и го бяха идентифицирали чрез медицинските записи. Лени все още липсваше.

— Нямам никакъв шанс — беше ѝ обяснил един от полицейските детективи с помощта на симпатизиращ преводач.

След известно време Лъки стана и механично започна да събира нещата на Лени. Тениските му, чорапи, пуловери. Работните му дрехи. Любимото яке. Колекцията му от джинсови работни ризи, които обичаше да носи всеки ден. Тя вършеше всичко бавно, методично, в транс.

Когато приключи с дрехите му, тя прибра сценария му и няколко големи жълти листа — първите наброски на сценария, който той сам

пишеше. След това отвори чекмеджето на нощното шкафче, където откри няколко снимки на гола блондинка. Взря се в тях за момент. Блондинката беше изключително красива, краката ѝ — невероятно дълги; на тъпото ѝ като задник лице имаше прелъстителна усмивка.

МАЙНАТА ТИ, ЛЕНИ. МАЙНАТА ТИ. ПРЕДПОЛАГАШЕ СЕ ТИ ДА СИ РАЗЛИЧЕН.

Нямаше сълзи. Само разочарование. Болка. Гняв. Ужасно чувство за изневеря и предателство.

Тя си спомни, че беше хванала втория си съпруг Димитри в леглото с една оперна певица, Франческа Ферн. Тогава не беше плакала.

Бъди силна — това беше мотото ѝ. Това беше единственият начин, по който беше успяла да оцелее през годините.

Откри още снимки. Лени стоеше с блондинката — голото ѝ тяло беше интимно обвито около него. Друга снимка на двамата, направена очевидно в движение. Лени с ръка през раменете ѝ. Много мило.

НО СЕГА ТИ СИ МЪРТЪВ, КУЧИ СИНЕ. И НИКОГА НЯМА ДА МОЖЕШ ДА ОБЯСНИШ.

Не че имаше нужда от обяснения. Кого го беше грижа? На кого му пукаше?

Лени Голдън просто беше поредният мъж, на когото му ставаше. Поредният зажаднял за секс актьор на снимки.

АМИ МАЙНАТА ТИ, ЛЕНИ ГОЛДЪН. ДА ТИ ГО НАЧУКАМ.

Но болката от загубата беше неописуема.

Тя привърши с опаковането на нещата му в два куфара и ги затвори с трясък. Снимките прибра в чантата си, в едно отделение, което се затваряше с цип.

След малко вдигна слушалката и се обади на баща си в Палм Спрингс. Двамата бяха говорили и по-рано, когато тя беше помолила Джино да вземе децата. При него щяха да бъдат на сигурно място.

— Идвай си в къщи — настоя Джино.

— Ще си дойда — отговори тя направо. — Чакам ги само да открият тялото на Лени... Искам да го върна обратно.

— Тъбъ... Лъки, това може да отнеме доста време. Ти трябва да си заедно с децата си.

— Ще изчакам още двадесет и четири часа.

— Няма какво да правиш там. Когато го открият, офиса на продукцията ще уреди нещата. Ти трябва да се прибереш в къщи. Сега.

— Аз... Имам нужда от малко време.

— Не! — каза Джино остро. — Ти трябва да си със семейството си.

Тя не желаше той да ѝ чете лекции. Изобщо нищо не я интересуваше.

— Ще ти се обадя, татко — каза тя с тих и нисък глас.

Преди той да продължи да спори по-нататък, тя затвори телефона и започна да се лута безцелно из стаята. Лени. Толкова висок. Толкова секси. Това великолепно лице. Тези проникновени зелени очи. Това слабо тяло.

Лени. Нейният Лени. Тя не можеше да спре да мисли за него. Можеше да почувства кожата му, да усети мириса му и го желаше повече, отколкото беше желала всичко друго в живота си.

Лени. Сваляч.

ДА ТИ ГО НАЧУКАМ, ЛЕНИ. ТИ МЕ ПРЕДАДЕ И ТОВА НИКОГА НЯМА ДА МОГА ДА ТИ ГО ПРОСТЯ.

КНИГА ВТОРА
ДВА МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

ГЛАВА 15

— Здравсти — каза Лъки. Тя седеше зад масивното си бюро и въртеше в ръце сребърната писалка от Лени, когато Алекс Уудс влезе в офиса ѝ за срещата им в шест следобед.

— Здравей — отговори Алекс, спирайки се на вратата. Не я беше виждал от трагедията насам, въпреки че се беше опитвал. Но тя можеше да бъде намерена много трудно — беше неуловима, винаги в движение. Дори Фреди не се беше оказал в състояние да уреди срещата.

— Хората изживяват скръбта си по различни начини — беше обяснил Фреди. — В студиото винаги има проблеми. Лъки се е хвърлила да работи.

— Аз също работя — беше отбелязал Алекс. — И трябва да се срещна с нея.

Всъщност нямаше нужда да се срещат. Всичко беше уредено. Бюджетът, актьорите, местата за снимки — шефът на продукцията на Лъки се справяше възхитително. Алекс нямаше оплаквания. Ако всичко продължаваше да върви така добре и навреме, щяха да са в състояние да започнат снимките след няколко седмици.

— Влизай и сядай — каза Лъки.

Той пристъпи напред и видя, че тя изглежда уморена; имаше размазани тъмни кръгове под очите си и някаква острога, която не беше забелязал преди. Но все още беше най-красивата жена, която беше виждал някога.

— Виж — започна той, — преди да се захванем с каквото и да е, искам да знаеш колко ми беше мъчно да чуя за Лени...

— Забрави — прекъсна го тя бързо. — Това е минало — тя знаеше, че сигурно изглежда твърда и незаинтересована, но не ѝ пукаше какво ще си помисли Алекс Уудс за нея. Нямаше значение. В действителност нищо нямаше значение.

Тя се отпусна назад, автоматично посягайки към цигарите. Лошите ѝ навици се бяха върнали и отмъстително я преследваха.

По-рано същия ден тя имаше странна и обезпокоителна среща с Мортън Шарки. Вътрешното ѝ чувство ѝ подсказа, че Мортън се е забъркал в нещо, но тя не можеше да разбере в какво. В момента нещата в студиото вървяха добре, банките бяха спокойни, а японците бяха казали „да“ на търговската сделка. Истината беше, че бизнесът не можеше и да върви по-добре. След като Мортън си тръгна, тя удари няколко уискита, чудејки се какво толкова в него я караше да се тревожи. Срещата им беше минала добре — с изключение на едно нещо: Мортън не беше в състояние да я погледне в очите, а от миналия си опит тя знаеше, че това е лош знак.

Но имаше други неща, за които да се тревожи. Добре знаеше, че самата тя е закъсала. Нещо в нея беше готово да експлодира. Нещо, което е било дълбоко погребано през последните два месеца. Лени беше мъртъв, а тя я караше все едно че нищо не се е случило. Работеше както обикновено.

Е, майната ѝ на работата. Майната му на всичко. Тя беше изморена, паднала духом и много, много ядосана.

Алекс Уудс се беше втренчил в нея — тя можеше да почувства топлината в очите му.

— Всичко наред ли е? — попита тя, връщайки се към настоящето. — Или си дошъл да се оплакваш?

— Всъщност нямам никакви оплаквания — каза той.

— Това е приятна промяна — отбеляза Лъки студено. — Всички останали все искат нещо — тя млъкна — той не се беше избръснал и наболата по страните му брадичка го правеше още по-привлекателен. — Поздравления за това, че подписа с Джони Романо — продължи тя. — Той е отличен избор.

— Радвам се, че го одобряваш.

— Нямахте да се съглася, ако не го одобрявах — Лъки вдигна листа с телефонните съобщения, взря се празно в него за момент, след това го остави. — Какво ще кажеш за едно питие? — предложи тя — искаше ѝ се да изпие още едно.

Алекс погледна часовника си — минаваше шест — точно време за мартини.

— Изглеждаш така, сякаш си имала много тежък ден — каза той. — Искаш ли да отидем в бара на хотел „Бел Еър“?

— Чудесна идея — каза тя, звънвайки на Киоко. — Излизам. Отмени всичките ми срещи.

— Но, Лъки... — започна Киоко.

— Не ми пей на главата, Ки — каза тя остро. — Ще се видим утре — тя стана иззад бюрото си, грабна якето си и се присъедини към Алекс на вратата. — Христе Боже! Ако не мога да правя каквото си поискам, за какво тогава става въпрос, а?

— С мене няма да можеш да се спречкаш — съгласи се той, усещайки слабия полъх на скоч в дъха ѝ.

Тя се усмихна ослепително.

— Добре. Защото толкова ми е досадно да играя бедната малка вдовица.

Когато излязоха навън, той беше толкова изненадан, за да може да каже нещо.

— С моята кола или с твоята? — попита тя, спирайки за момент.

— Твоята къде е? — отговори ѝ той с въпрос, опитвайки се да откъсне поглед от дългите ѝ крака. Ставаше въпрос за бизнес все пак.

— Паркирана е ей там — червеното ферари.

Естествено.

— Аз съм с черното порше — каза той.

— Тогава, скъпи ми Алекс, ще е черното порше — защото имам усещането, че по-късно няма да съм в настроение да карам.

Всичко, което той очакваше, беше делова среща, но ставаше ясно, че щеше да бъде повече от това. Все едно — той беше вътре, независимо че имаше среща с Тин Лий в осем вечерта — среща, за която знаеше, че ще е ужасно неучтиво да пропусне.

Лъки влезе в колата му, отпусна се назад и затвори очи. О, колко беше хубаво да се осмелиш да избягаш. Беше ѝ дошло до гуша от срещи, бюджети, бизнес решения и... ПО ДЯВОЛИТЕ, ПО ДЯВОЛИТЕ, ПО ДЯВОЛИТЕ. Дошло ѝ беше до гуша от проклетото студио. От отговорността да бъде майка, уважаван член на обществото и скърбяща вдовица. Прекалено много беше. Щеше да полудее. Нямахте върху какво да изкара ужасния си яд, който беше започнал да я яде отвътре.

Лени си беше отишъл. Освободил. Заминал. Лени беше неверен кучи син и това тя не можеше да му прости.

Няколко минути пътуваха безмълвни.

— Изглеждаш добре — каза Алекс.

Не ѝ беше до комплименти.

— Имаш ли семейство? — попита тя.

— Майка — внимателно отговори той, чудейки се към какво води това.

— Близки ли сте?

— Като плъх и змия.

— Змията яде плъхове.

— Ти го каза.

Лъки се засмя сухо. Беше решила, че се е сдобила с най-добрия другар по чашка, а точно от това имаше нужда тази вечер — от някого, който да пие с нея и да не падне под масата.

— Искам трева — каза тя неспокойно.

— Нямах проблеми — отговори той, докато бъркаше в джоба си и ѝ подаваше полуизпушена цигара, която случайно му беше останала.

Тя натисна запалката на таблото, изчака я да се нагорещи, след това си запали и, доволна, дръпна силно.

— Много си услужлив, Алекс.

— Не винаги.

Тя му хвърли шеговит поглед.

— Или правиш изключение за мене, защото студиото ми дава парите за твоя филм?

Той се включи на нейната вълна.

— Да, разбира се, това ще да е.

Сега го погледна сериозно.

— Или може би ме съжаляваш, задето съм загубила съпруга си?

Той продължаваше да гледа пътя отпред.

— И сама можеш да се грижиш за себе си.

Тя въздъхна.

— Това си го мислят всички.

Той ѝ хвърли кратък поглед.

— А прави ли са, или грешат?

— Хей — каза тя неспокойно. — Какво ще кажеш да подкараме към Палм Спрингс и да посетим Джино? Ти каза, че искаш да се запознаеш с него. Използвай, докато съм в настроение.

— Добре.

— О, момчето ми, много си любезен.

Само ако знаеше! Никога не бяха наричали Алекс Уудс любезен. Труден — да. Човек на настроенията, възискателен, перфекционист — всички тези неща. Но любезен? Нямаше начин.

— Можеш да останеш с погрешно впечатление от мене — заговори той бавно. — Нали знаеш, добрите момчета помагат на красивите жени, които, изглежда, имат проблеми. Този рицарски принцип май че е бил погребан дълбоко в мене.

— Радвам се да го чуя — каза тя, гледайки празно през прозореца. — Хайде да пийнем по нещо, преди да се качим на магистралата.

Спряха пред мексикански ресторант на „Мелроуз“. Лъки си взе чиста текила, докато Алекс поиска „Маргарита“. След това той отпрати уличния продавач, докато Лъки посети дамската тоалетна, обади се в къщи, каза на Сиси, че няма да се прибере тази вечер и че може да бъде открита в дома на Джино в Палм Спрингс.

Лъки добре знаеше, че няма от какво да се оплаква — невероятно я бяха подкрепяли всички наоколо — от Джино до Бриджит, която беше долетяла от Ню Йорк и беше останала в дома ѝ няколко седмици. Дори нейният полубрат Стивън и съпругата му бяха долетели от Лондон за погребението на Лени. Церемонията беше специална. Тя я беше преживяла с помощта на силата и такта си. Малката Мария се беше вкопчила в нея, докато бебето Джино беше останало в грижливите ръце на Сиси. По-късно тя беше дала прием в „Мортън“ за всички приятели и колеги на Лени, защото така би искал самият той. Ексцентричната му майка беше настояла да произнесе обръкваща реч.

Лъки беше минала през всичко това със сухи очи. Сега, след два месеца, беше готова да се пръсне.

Алекс не се погрижи да се обади на Тин Лий. Той не можа да си спомни телефонния ѝ номер. И, второ, кого го беше грижа? Всъщност нямаше никакво значение, госпожица Оплакване беше взела бързия влак, за да напусне живота му.

— Хей... , Алекс — Лъки докосна ръкава му, докато излизаха от ресторанта. — Каквото и да кажа тази вечер... — обеща ми, че няма да го използваш срещу мене. Чувствам се много странно.

Той я погледна заинтригувано.

— Какво толкова можеш да кажеш, Лъки?

— Всичко, което ми хрумне — отговори тя дръзко.

Алекс имаше сериозното подозрение, че това ще бъде доста интересно пътуване.

ГЛАВА 16

В главата на Винъс се въртяха много неща. След като беше изхвърлила Купър, тя сякаш започваше отначало. Беше дала шанс на Родригес да докаже своята пламенност, но, за нейно разочарование, той не беше от класата на Купър в леглото. Беше твърде млад и прекалено самоуверен. Всяко движение беше планирано да ѝ достави удоволствие, но зад него нямаше истински чувства. За нещастие, Родригес просто не ставаше за нея.

Истината беше, че Купър ѝ липсваше — но не чак толкова, за да го прибере обратно, макар че той беше направил няколко опита. Те се видяха на погребението на Лени, където той беше застанал до нея и ѝ беше казал каква грешка прави тя.

— Ти си този, който направи грешката — бе отговорила Винъс, опитвайки се да не се разстройва. — Ти ме изложи, Купър, а това не беше умен ход.

— Но, скъпа — беше казал той, опитвайки се да я прегърне. — Аз те обичам — само тебе.

— За това трябваше да мислиш преди — бе отвърнала тя и бързо беше изчезнала.

След това Купър ѝ беше пращал ежедневно цветя и постоянно се беше обаждал по телефона. Тя беше сменила частния си номер и бе препратила цветята в детска болница. Накрая той престана.

Тя искаше да поговори с Лъки за това. Беше невъзможно, защото откакто се беше върнала от Корсика, Лъки се беше втурнала в работата си, сякаш нищо не се беше случило.

Това озадачаваше Винъс. Тя се смяташе за една от най-добрите приятелки на Лъки, но дори и тя не беше в състояние да я накара да говори за загубата си — никой изобщо не можеше да се приближи до нея.

Добрата новина беше, че подписа с Фреди Леон. Той беше точно типът агент, за когото винаги беше мечтала — човек с идеи, по-големи от нейните. В момента той се опитваше да я убеди да изиграе една брилянтна малка роля в „Гангстери“ на Алекс Уудс.

— Ролята не е главна — беше я предупредил той. — Въпреки това е роля за „Оскар“ и ти трябва да я изиграеш.

Тя беше прочела сценария и беше въодушевена. Разказващ за петдесетте години, „Гангстери“ беше експлозивен, брутално честен филм за Лас Вегас и за двама могъщи мъже. Единият — гангстер-садист, другият — известен латиноамерикански певец в ръцете на гангстера. Джони Романо щеше да играе певица. Тепърва трябваше да открият гангстера. Ролята, която Фреди си беше наумил, че е за нея, беше на Лола — истинско момиче от доброто старо време, което се оказва свързано и с двамата мъже. Не беше главна роля, но пък много изразителна.

— Алекс се съгласи да се срещнете — каза Фреди.

— Колко великодушно от негова страна — провлече саркастично Винъс, чудейки се дали Фреди наистина разбира коя е тя и какво е постигнала.

Фреди се направи, че не забелязва сарказма ѝ.

— Ще прочетеш за него.

Винъс се позасмя.

— Не и аз, Фреди. Аз не чета. Стоя над тези неща.

— Слушай — каза Фреди и учтивите му черти не помръднаха. — Марлон Брандо прочел за „Кръстникът“ и виждаш как се отразило това на кариерата му. Франк Синатра чул за „Оттук до вечността“. Когато големите актьори разберат, че една роля е специална, те ще направят всичко възможно, за да я получат. Ако искаш да играеш Лола, ще трябва да убедиш Алекс. Това е единственият начин.

Срещата беше насрочена по обяд на следващия ден в офиса на Алекс.

Точно както беше очаквала, таблоидите бяха излезли с огромни заглавия, полудели от новината за раздялата ѝ с Купър. Двата бяха запълнили първите страници на вестниците, които се продаваха в супермаркетите. Както и Лесли Кейн, която по един или по друг начин се беше оставила да я снимат като сладкото невинно момиченце от съседната къща, докато Винъс беше изрисувана като сексуално ненаситна суперзвезда, която бе тласнала съпруга си в прегръдките на друга жена.

Боже! Тези вестници бяха пълни с гнусотии. Само ако знаеха истината за Лесли, това щеше да им изкара акъла.

Другата лоша новина беше, че нейният гаден брат Емилио се бе върнал от Европа, където беше висял доста време при една възрастна графиня. Емилио беше направил състояние от това, че е неин брат, дори и сега сигурно се опитваше да продаде още истории от по-ранните ѝ години на таблоидите.

Един от нейните шпиони ѝ беше съобщил, че Купър е напуснал хотел „Бевърли Хилс“ и се е върнал в предишната си луксозна мансарда на „Уилшър“. Това я накара тъжно да си помисли, че се е върнал към предишния си начин на живот, което означаваше, че тя вече не е отговорна за него. Ако той искаше да води живота на петдесетгодишен плейбой и всяка нощ да чука различни жени, това си беше негов проблем.

Други новини дойдоха от телевизора и я информираха, че той е скъсал с Лесли. Това нямаше значение, техният истински проблем никога не е била Лесли.

Родригес отново беше на път към нея. Тя беше решила да му даде друга възможност да изпробва сексуалните си умения. Истината беше, че на нея не ѝ харесваше да стои сама в тази къща. Родригес най-малкото ставаше за компания.

Ах... Животът на суперзвездата. Не беше чак толкова очарователен, както, изглежда, всеки си мислеше.

* * *

Лесли Кейн беше започнала връзка с Джеф Стоунър — актьор с малка роля в настоящия ѝ филм. Не защото го искаше — той не означаваше нищо за нея, — а защото трябваше да прави нещо. Поведението на Купър спрямо нея беше твърде унижително. След жестоката и гадна реч на Винъс на вечерята, тя се беше надявала, че Купър най-сетне ще бъде неин.

Не. Нямаше да стане. Той се беше обърнал срещу нея, сякаш тя имаше някакво неопикуемо сексуално изкривяване. Копелето едва се държеше учтиво с нея. И което още повече влошаваше нещата, беше начинът, по който той се отнасяше към нея по време на снимки. Когато снимаха любовните сцени, той беше чудесен, но в момента, в който режисьорът извикаше „Край!“, ставаше студен и недостъпен.

Ама какво беше направила тя, за да заслужи такова отношение? Нищо. Освен че беше правила любов с него винаги когато той беше в настроение. А преди нейната вечеря той беше в настроение през цялото време.

Беше ли защото той бе открил, че някога тя е била едно от високоплатените момичета на мадам Лорета? Вероятно. Мъжете са толкова двулични.

От друга страна, Джеф изобщо не изглеждаше да има нещо против. Е, той беше много по-млад от Купър — с около двадесет години. А един по-млад мъж, както откри тя, имаше далеч по-малка склонност да съди другите.

На Джеф му харесваше да бъде нейното гадже. Той разцъфтя под светлините на прожекторите. Тя беше трамплинът в неговата кариера и това му придаде забележителния вид, към който той винаги се беше стремил.

На Купър не му хареса, когато тя отиде при режисьора и го придума да разшири ролята на Джеф. Не беше много — допълнителна сцена в края на филма и няколко едри плана, — но това със сигурност беше вбесило Купър. Но той не можеше да направи нищо, защото тя беше истинската звезда във филма; Плюс това нейната кариера беше точно в разгара си, докато славата на Купър започваше да намалява.

По отношение на секса Джеф изобщо не се приближаваше до звездните изпълнения на Купър. Той беше начинаещ — само издръжливост без никакъв финес. Проблемът на много от мъжете беше, че те нямат идея как да правят любов — всичко, което знаят, е как да чукат. Джеф не беше изключение.

На нея ѝ липсваше бавната чувственост на Купър, това, че той знаеше точно къде да я докосва и кога, неговите дълги, страстни целувки, опитният му език и чувствителните му ръце. О, да, нямаше заместител на истинския опит. Ласките на Купър все още бяха най-доброто.

Джеф излезе, подскачайки, от банята, на седмото небе, защото бяха присъствали на парти, където тя го беше представила на неговия герой Харисън Форд.

— Какъв мъж! — Джеф беше много ентузиазизиран. — Толкова е мил. Като тебе, Лес.

— Аз не съм толкова мила — каза тя, небрежно решейки косата си.

— Напротив, мила си — рече Джеф. — Дори и когато не си го признаваш — той измъкна четката ѝ за коса от ръцете ѝ, прегърна я и я целуна по устата.

Целувките му бяха доста силни — тя едва можеше да си поеме дъх. Той имаше и навика да прави неща, които тя мразеше. Свиваше си езика и го тласкаше в устата ѝ. Не беше от печелившите. Само ако знаеше как да целува...

След две минути целувки ръцете му вече бяха върху гърдите ѝ. Една минута подразни зърната ѝ, набързо смучейки всяко едно, и влезе в нея, чукайки усърдно — можеше би с погрешното впечатление, че е най-големият любовник на света.

Тя не беше в настроение да го научи на друго.

По-късно, когато Джеф захърка до нея, тя лежеше в леглото, мислейки за Купър и за това, как да си го върне. Все трябваше да има някакъв начин.

А ако имаше, тя щеше да го открие.

* * *

Отново в Ню Йорк, Бриджит беше по-загрижена от всякога да накара нещата да потръгнат. Тя истински обичаше Лени, а сега той си беше отишъл. Смъртта му я беше разтърсила прекалено силно и ѝ беше помогнала да осъзнае колко бързо може да се изниже животът.

В Лос Анджелис беше прекарала с децата му толкова време, колкото ѝ беше възможно. Лъки беше винаги в студиото и изглеждаше толкова погълната от работата си, че Бриджит едва успяваше да я види дори и когато тя си оставаше в къщи.

Няколко седмици след погребението на Лени тя каза на Лъки, че трябва да се връща в Ню Йорк. Лъки не изглеждаше да има нещо против, пожела ѝ късмет и я увери, че ще ѝ се случат само хубави неща.

Сега се беше върнала. Тя искаше да стане известна. И смяташе да стане известна съвсем скоро.

Анна беше доволна да я види.

— Нона звъня три пъти днес — каза тя, когато Бриджит довлече куфарите си. — Каза веднага да ѝ се обадиш.

Беше говорила с Нона само няколко пъти, докато беше в Лос Анджелис. Нона ѝ беше обещала веднага да уреди да се види с Аурора Мондо Карпентър и с Мишел Ги и че снимките на Люк ще са готови, когато се върне. Най-малкото поне имаше какво да очаква.

Тя отиде в кухнята, отвори си кутийка „севън ъп“, прегледа насъбралата се поща, след това се обади на Нона.

— Навреме! — възкликна Нона. — Къде беше?

— В самолета. Тръгна късно от Лос Анджелис. Току-що влизам.

— Добре, пригответи се отново да излезеш. Люк Казуей иска да ни види в студиото си. И иска да ни види веднага!

* * *

Родригес пристигна навреме. Блестящите му очи се взираха пламенно във Винъс.

— Красавицата ми! — възкликна той, повдигайки ръцете ѝ към устните си.

Винъс, облечена само в късо японско кимоно, се усмихна. Имаше нещо главозамайващо декадентско в това, че тя плащаше на Родригес. Продължаваше да я кара така и макар че той не беше любовникът, когото очакваше — кой ли беше?

— Изморена съм — оплака се тя с глас на малко момиченце. — костите ми са уморени.

— Ааах! — каза той утешително. — Родригес ще накара костите ти да пеят, мускулите ти — да се съживят. Цялото ти тяло ще затрепти под специалния ми масаж.

Той определено беше усвоил някакъв вариант на американския английски. Отидоха в салона за масаж на модерния ѝ и целия в бяло дом. Тя включи компактдискосвата уредба и Кей ди Ланг започна да им прави серенада.

Родригес си свали якето. Носеше черна тениска без ръкави и плътно прилепнали черни джинси. Мускулите на ръцете му подскачаха подканващо. Имаше тъмен тен и ментов дъх. Той беше само едно тяло.

Усмихна ѝ се. Очите му бяха пълни със сексуални обещания.

— На масата, моя красавице — изкомандва той.

Тя съблече кимоното си, откривайки под него черни дантелени бикини и нищо друго.

Очите на Родригес се плъзнаха по нея одобрително, спирайки се на големите ѝ гърди.

— Отлично! — възкликна той. — Ти си великолепна, моя Винъс!

„Аз не съм твоята Винъс — искаше да каже тя. — Аз съм ти клиент. Ти ми правиш масаж. Ние двамата спим заедно, но това не означава, че аз ти принадлежа.“

Без да каже и дума, тя се качи на масата и легна по корем с ръце, протегнати над главата ѝ.

Родригес измъкна шишенце екзотично благовонно масло, изсипа малко на дланите на ръцете си и започна нежно да масажира раменете и гърба ѝ.

Бавно и сигурно тя усещаше как напрежението напуска тялото ѝ. О, Господи, той имаше изключително талантиви пръсти.

— От колко време си в Лос Анджелис? — попита тя; кожата ѝ трептеше.

— Откакто навърших шестнадесет — отговори Родригес. — Дойдох тук с една омъжена жена — бягахме от съпруга ѝ. Тя ми обеща да ми купи мой собствен салон за красота.

— И какво стана?

— Съпругът ѝ пристигна да си я прибере. Той беше милиардер — Родригес сви рамене. — Тя ме обичаше, но беше принудена да отиде с него. А аз бях твърде млад, за да се бия за нея.

— Какво правеше след това?

— Имаше друга жена. Те винаги са били моята слабост.

— Не, Родригес — поправи го Винъс. — Ти си бил тяхната слабост.

Ръцете му се придвижиха надолу по гърба ѝ, много бавно смъквайки дантелените ѝ бикини. Захвърляйки ги настрана, той започна да масажира голия ѝ задник с опитните си ръце.

— Ау... — въздъхна тя с удоволствие, усещайки топлината. — Това е тооолкова дяволски хубаво.

— Учил съм при най-добрите — похвали се Родригес. — Баща ми — той беше най-известният масажист в Аржентина. Жените в Буенос Айрес биха направили всичко за баща ми.

— Мислех си — Винъс Мария промърмори, когато пръстите му уцелиха цепнатината — дали ще ти хареса да участваш в новия ми видеоклип?

— И какво ще правя?

— Ще играеш себе си. Това е за песента, която написах и която се нарича „Грях“. Виждам видеоклипа като много сюрреалистичен и чувствен.

— За мене ще бъде чест.

— Агентът ми ще ти се обади.

Сега ръцете му бяха между бедрата ѝ, разтваряха краката ѝ, дълбаеха навътре, докосвайки най-интимните ѝ места. Тя не направи нищо, за да го спре — имаше нужда да се отпусне.

И какво като му плащаше? Това беше част от перверзната тръпка. А най-хубавото от всичко беше, че напълно се владееше.

* * *

Бриджит взе такси до студиото на Люк Казуей. Нона звучеше въодушевено по телефона, въпреки че не беше казала нищо друго, освен „Вдигни си задника и бързо ела тук“.

Тя знаеше, че не изглежда най-добре в изтъркани джинси и в скромна безформена риза. Меднорусата ѝ коса беше сплетена ниско на тила ѝ. За щастие, тъкмо се беше сдобила с едни модни сенки на Гес, така че гримира очите си, въпреки че навън беше тъмно. Но не искаше Люк да се разочарова, когато я види. В края на краищата, когато се видяха за последен път, тя беше великолепно облечена.

Нона се разхождаше напред-назад, докато я чакаше.

— Какво става? — попита Бриджит, след като плати таксито.

— Не знам. Люк беше напълно полудял, когато се обади. Настоя да се видим незабавно.

— Мислиш ли, че ми е намерил работа като модел?

— По дяволите, надявам се да е така — каза Нона. — Но дори и да не е, ще отидем да видим снимките. Утре ще ги занесем да ги покажем на Аурора. Ще се обадя на Мишел и ще отидем да видим и него.

— Звучи ми добре.

— Не се безпокой, момиче — рече Нона окуражително. — Нещата ще потръгнат.

Люк беше по средата на снимки, когато те влязоха в студиото. Помощничката му, слабо момиче в гащеризон с цвят каки и с олющени войнишки ботуши, ги заведе при бара и им каза да чакат.

Люк беше зает да снима Сибил Уайлд, великолепен рус модел. Сибил беше облечена в прозрачно бельо и имаше усмивка като от реклама на паста за зъби. Изобщо не я смущаваше фактът, че студиото е претъпкано с хора.

— Какви са всичките тези?

— Рекламни продуценти, фризьори, гримьори, стилисти — отговори Нона. — Когато снимаха мама за „Венити Феър“, имаше дори повече хора.

Рокмузика ревеше високо от няколко тонколони. Една странична маса беше зарината със салати и множество закуски. Атмосферата беше напрегната, въпреки че Сибил изглеждаше много развеселена.

Всеки път, когато Люк си поемаше дъх, хората скачаха към Сибил, оправяйки косата и грима ѝ, намествайки тънкия сутиен и бикините от червена дантела, които едва прикриваха примамливите извивки на тялото ѝ.

Бриджит се опита да си се представи на мястото на Сибил. Щеше ли да бъде забавно? Щеше ли да ѝ хареса?

Когато накрая Сибил отиде да се преоблече, Люк дойде при бара.

— Здравейте, дами — каза той, прокарайки ръка през къдравата си коса.

— За какво е цялата тази паника? — попита Нона. — Каза ми да доведа тук Бриджит незабавно.

— Нека да приключа с този сеанс — рече Люк. — След това ще ви заведе и двете на вечеря.

— По-късно имам среща със Зан — възрази Нона. — А Бриджит е изморена. Тя току-що слезе от самолета.

— Нека и Зан да дойде с нас. Всъщност искам и той също да е тук.

— Не можем ли поне да си отидем в къщи и да се преоблечем? — замърмори Нона.

— Да, да, както искате. Не бях наясно, че този сеанс ще се проточи толкова. Ще ви кажа — нека да се срещнем при Марио в осем

часа. Тогава ще се занимаем с всичко.

Нона се намръщи.

— И с какво по-точно ще се занимаваме?

— О, не ти ли казах? — отговори Люк небрежно, сякаш ставаше въпрос за дреболия. — Джинсите „Рок-енд-рол“ искат Бриджит и Зандино да поемат рекламата. Ти беше права, Нона — те ще станат суперзвезди!

ГЛАВА 17

Лъки погълна повечето от оставените в колата „Маргарити“, преди да заспи. Когато се събуди, усети кратко объркване — къде, по дяволите, беше? След това си спомни. Беше в колата на Алекс Уудс и те пътуваха към Палм Спрингс, за да посетят Джино.

Погледна към Алекс. Той имаше вида на човек, който винаги е вървял по свой собствен път — силен профил, твърда брадичка, вероятно самолюбив кучи син по отношение на жените. Не можеше да спре да се чуди дали е добър любовник.

Сега... стига толкова за него.

— Хей... — каза тя, протягайки се мързеливо. — Къде сме?

— На път. Ти изпи всичко наоколо и заспа.

Тя се засмя меко.

— Имам такъв навик.

— Няма нищо.

— Боже... Благодаря — промърмори тя, пресягайки се за чаша „Маргарита“. Отпи няколко големи глътки. — Предполагам, че трябва да се обадя на Джино и да го предупредя, че се приближаваме към него.

— Не му ли се обади от ресторанта?

— Той ще бъде очарован да ни види.

— Нали ти е баща.

— Да. И е най-великият, въпреки че... Трябва да призная... Не винаги сме се разбирали.

Той имаше чувството, че на нея ѝ се говори.

— Как така? — попита той, за да я улесни.

— Джино искал момче. Вместо това съм се родила аз. А това се оказа повече, отколкото той можеше да понесе — тя направи физиономия, докато си спомняше. — Бях много диво дете. Неконтролируемо.

— А сега?

— Бледа сянка на предишното ми „аз“.

— Какво беше толкова диво в тебе, Лъки? — попита той, искрено заинтересуван.

— О, обичайните неща — отговори тя небрежно. — Бягах от училище, чуках се с много момчета, опитвах се да поема бизнеса на баща ми, заплаших да отрежа члена на един от неговите инвеститори, когато той отказа да върне парите, които дължеше.

— Най-обикновено приятно момиченце — обади се Алекс саркастично.

— Повярвай ми, това подейства. Когато става въпрос за някой мъжки член, винаги действа.

— А сега ръководиш филмово студио. Чудесно.

— Знаеш ли — каза тя замислено. — Джино винаги ме предупреждаваше да проверявам всички около себе си — и два пъти да проверявам тези около тях. С други думи... — и тя произнесе с дебел мъжки глас: — „Не се доверявай на никого. Capishe^[1]!“

— Звучи като изискан мъж.

— Да — каза тя мрачно. — Такъв е.

— Искаш ли да ми разкажеш за това?

— Няма нищо за разказване. Просто имах гадното предчувствие, че ще се случи нещо лошо. Не ме питай защо.

Няколко минути пътуваха в мълчание, след това Алекс каза:

— Не мислех, че хубавите италиански момичета се чукат нагоре-надолу.

Тя се засмя добронамерено.

— О, скъпи, скъпи... Кой знае ти какъв адски живот си водил.

— Аз? — попита той скептично. Беше ли чела писанията за него в пресата?

Тя млъкна и си запали цигара.

— Как стана така, че от всичко, което казах, единственото нещо, на което направи коментар, беше, че не се предполага хубавите италиански момичета да се чукат безразборно? Хмм... Да не би защото лошото момче на киното, господин В-секса-всичко-върви, дълбоко в себе си — осмелявам се да го кажа — да е прекалено благоразумно?

— Да не си си изгубила шибания акъл?

Тя се усмихна лукаво.

— Момичетата обичат да клюкарстват. Искаш ли да чуеш какво се говори за тебе?

Той не можа да устои и падна в капана.

— Какво?

Дръпвайки от цигарата си, тя издуха голямо количество дим в лицето му.

— Голям член. И никога не си губи акъла.

— Исусе!

— О, извинявай — каза тя невинно. — Шокирах ли те?

Той беше напълно объркан. Лъки Сантейнджело определено беше луда.

— Говориш така, за да видиш как ще реагирам, нали? — попита той.

— Не е ли в това цялата игра?

Той караше мълчаливо, опитвайки се да си я обясни.

— Защо да не спрем при следващата възможност? — предложи тя. — „Маргаритите“ съвсем свършиха.

Алекс трябваше да признае, че беше заинтригуван. Не беше очаквал Лъки да е толкова непредсказуема. Тя имаше аура на сила около себе си, сякаш можеше да се справи с всяка ситуация и да излезе победителка от нея. Това беше изнервящо. Той не беше свикнал с жени, които излъчваха такава увереност.

Дотук тя не беше споменала за Лени и на него не му изглеждаше благоразумно да го забърква — ако тя искаше да говори за това, без съмнение щеше да го направи.

Той излезе от платното и се отклони от магистралата. Районът беше пуст — нямаше кой знае какво, освен една бензиностанция, заведение за хамбургери и западнало кръгло здание със светец неонов надпис: „ГОЛИ МОМИЧЕТА НА ЖИВО“.

Алекс забави колата.

— Ние сме сред пустинята — каза той. — Изглежда, ще е това.

— Определено голи момичета на живо — намръщи се Лъки. — Това предполага ли да има и мъртви голи момичета?

— Не е твоят тип място, а?

— Май изборът ни е ограничен.

Той сви рамена.

— Не ме обвинявай.

— Алекс, когато ме опознаеш по-добре, ще разбереш, че аз винаги поемам отговорността.

— Предишното диво дете е станало силно. Харесва ми.

— Да ти го начукам — каза тя небрежно.

Той я погледна право в очите.

— Това заплаха ли е или обещание?

— По-добре ме остави сама тази нощ, Алекс. Не бих искала да те нараня.

И докато го произнасяше, всичко ѝ се изясни. Точно това имаше нужда да направи. Да нарани някого по начина, по който Лени я беше наранил. Достатъчно лошо беше, че се бе оставил да бъде убит — но когато си беше отишъл, беше оставил достатъчно доказателства за изневяра, за да я накара да го намрази завинаги. Имаше само един начин да изравни резултата.

Паркираха колата и влязоха в претъпкания бар. Голяма изненада — беше пълен с мъже, повечето от които обръщаха бутилки бира.

Неспокойна непълнолетна сервитьорка с ботуши, каубойска шапка и съвсем къса пола се погрижи да донесе пепелник. Тя беше гола до кръста, имаше малки отпуснати гърди и неясна усмивка. В единия край на бара беше монтирана кръгла платформа, където висока русокоса стриптийзьорка кълчеше безформеното си тяло нагоре-надолу около блестящ прът, облечена само с оскъдна розова препаска и фалшиви сребърни гривни. От музикалната кутия се носеше песен на Доли Партън. Всеки път, когато стриптийзьорката се плъзгаше надолу, дебелината ѝ плът се нагъваше по корема и ханша ѝ.

— Хубаво — измърмори Лъки, сядайки на бара. Всички мъже в помещението се бяха втренчили в нея.

Алекс се плъзна на стола. Той имаше нерегистриран пистолет в колата си и след като хвърли един поглед наоколо, съжали, че не го е взел със себе си.

— Текила — каза Лъки на бармана — прегърбен възрастен мъж с изпити страни. Той я пренебрегна, чакайки Алекс да направи поръчката.

— Текила за дамата — рече Алекс, включвайки се в играта. — А за мене бърбън с вода.

— Моята да е двойна — обади се Лъки, нетърпеливо потропвайки с ноктите си по бара. Барманът изчезна.

Огромната руса стриптийзъорка стигна до края на своето представление, свали препаската си, обърна се с гръб към публиката и разтнесе огромния си задник пред лицата на плащащите клиенти. Изви се буря от резове и мяукания.

— Каква тълпа патетични наудачници — каза Лъки, оглеждайки мястото. — Искам да кажа, погледни тези нещастници — защо не са в къщи при жените си?

— Не съм ти обещавал хотел „Риц“ в Париж — отговори Алекс. — И говори по-тихо.

Барманът се върна с питиетата им. Лъки пресуши текилата си на един дъх. Мъж, който изглеждаше като Джон Траволта, седнал на столчето от другата ѝ страна, подсвирна одобрително.

— Още една — каза Лъки.

— Дали някога ще стигнем до дома на баща ти? — въздъхна Алекс, подавайки знак на бармана.

— Каж ми истината — обади се Лъки, леко полюлявайки се на високото столче. — Това единствената причина ли е да си с мене тази вечер? Да се срещнеш с Джино?

— А ти как мислиш?

— Мисля, че сме заедно, защото и двамата имаме нужда от нещо различно — тя се втренчи в него дълго и уверено. — Права ли съм?

— Разбира се.

— О, да, така е. Толкова шибано се разбира, че наистина ще повярвам, че Лени ми е бил верен.

— А не е ли бил?

— Не искам да говоря за това — отрязва тя, съжалила, че е споменала нещо толкова лично.

Нисък мъж, облечен в твърде тесен официален костюм, скочи на сцената.

— Добре, народе — обяви той с бузи, зачервени от усилието. — Идва моментът, който всички ние очакваме — звездата на нашето шоу! Да ѝ подадем голямата си ръка — всички знаем къде е! — кикот и пак кикот. — Ето я — нашата истинска кралица на нощта — Шофиращата мис Дейзи^[2]!

Изключително грозна чернокожа жена с невероятно тяло излезе на сцената под взрив от аплодисменти. Беше облечена с бял сутиен с ресни, бикини и шофьорска шапка. От музикалната кутия се понесе

музиката на Ролинг Стоунс и Шофиращата мис Дейзи веднага започна да танцува в ритъма на песента „Жената от бара“^[3]. Публиката полудя.

Алекс одобри почти голото ѝ абаносово тяло.

— Трябва да ѝ намеря роля в „Гангстери“ — замисли се той. — Тя изглежда страхотно.

— Защо не? — студено отговори Лъки. — Какво би бил твоят филм без задължителни стриптийз-сцени?

Тя имаше готов отговор за всичко.

— Хей, става това, което става, Лъки — каза той, знаейки, че тя веднага ще му намери аргументи.

— Може и да е така, но защо всички филмови автори са толкова предсказуеми? Винаги става така, че двама актьори седят в стриптийз-бар, докато камерата хваща цялата сцена, давайки близък план на гърдите и задника на стриптийзборката. Кога вие, момчетата, ще осъзнаете, че тези сцени са били снимани до безкрайност?

— Ама какво ти става? Първия път, когато се срещнахме, ти можеше да говориш само за това, че и актьорите трябва да се събличат.

— Това засяга ли те?

— Жените не искат да го виждат. Това е мъжки свят.

— На тебе ти харесва да е мъжки свят — бързо отговори тя. — Харесва ти да си остане мъжки свят. Но днес жените правят каквото си искат и нямат нищо против да хвърлят поглед и на някой гол мъж. Защо мислиш, че Ричард Гиър днес е звезда? Защото показва ташаците си в „Гърсенето на господин Гудбър“ и жените го обичат за това, че е бил толкова честен.

Шофиращата мис Дейзи бързо се беше освободила от дрехите си. След като хвърли сутиена си сред публиката, тя завъртя двете плочки с ресни, които едва прикриваха възбудените ѝ зърна. Бикините ѝ бяха изчезнали отдавна, заместени от съвсем оскъдна препаска. Покрита почти плътно с фини капчици пот, тя се движеше като мускулеста газела.

— Чудя се как е попаднала тук — промърмори Лъки. — В този западнал битнически бар в средата на никъдето.

— Това е моя работа — каза Алекс. — Да откривам историите на хората.

— И след това да пишеш за тях и да ги превръщаш във филми.

— Направо уцели десетката.

Шофиращата мис Дейзи се плъзгаше надолу, умно хващайки доларови банкноти между бедрата си. Двойникът на Джон Траволта от лявата страна на Лъки извика възхитено.

— Педал — измърмори Лъки.

— От това, което чувам, твоята история е твърде интересна — осмели се да произнесе Алекс, любопитен какво още има да каже тя.

— Казах ти... — бях диво дете — рече тя тихо. — Не съм ти разказала за мъжа, когото застрелях. При самозащита, разбира се.

Исусе! Тя настина беше дива.

— Не, това не си ми го казвала — отговори той меко.

— Енцо Бонати — той беше мъжът, отговорен за убийствата на майка ми и на брат ми и... Тъж... Имаше още няколко дребни инцидента по пътя, който ме направи такава, каквата съм днес.

Всъщност тя седеше тук спокойно и му разказваше как е убила някого. Може би те двамата имаха много повече общи неща, отколкото той си беше мислил. Беше убивал във Виетнам. Но той имаше извинение — войната беше убийствена.

Зачуди се дали и тя страда от същите кошмари, които го нападаха често и без предупреждение. Посред нощ го обземаше паника.

— Ти си много необикновена жена, Лъки — каза той, прочиствайки гърлото си.

За момент тя се вгледа в него внимателно. Той не знаеше и половината. Може би тя говореше твърде много. Вероятно трябваше да смени темата, преди да го заинтригува прекалено.

— А ти, Алекс? Бил ли си някога женен?

— Не — отговори той предпазливо.

— Никога? — произнесе тя, клатейки недоверчиво глава. — На колко си години?

— На четиридесет и седем.

— Хмм... Това означава, че или си прекалено умен, или имаш фатален чар.

Той вдигна чашата си.

— Ти каква си? Да не би да си психиатър?

Тя се вгледа твърдо в него.

— Мъжете, които не са женени на твоята възраст, обикновено имат тежки емоционални или психологически проблеми. В противен случай някоя жена отдавна би те вързала.

— Това е много прост отговор. Никога не съм срещал някоя, с която да съм готов да прекарам остатъка от живота си.

— Аз съм го правила три пъти. След първия път вече не ти опъва нервите толкова много.

— И първият път беше с...?

— Крейвън Ричмънд. Малкото синче на сенатора Питър Ричмънд. Господи, той беше такъв досадник! А аз бях вързана за него. Джино ме омъжи, щом можа. Питър му дължеше услуга.

— Голяма трябва да е била.

— Беше.

— Мога ли да чуя каква?

— Не, докато не те опозная по-добре.

— А след Крейвън?

— Димитри Станислопулос, мъж достатъчно възрастен, за да ми бъде баща. — Тя спря за момент. — Всъщност той беше баща на най-добрата ми приятелка, Олимпия — изкиска се, докато си спомняше необузданата си младост. — Бяхме две малки лоши момичета, които бягаха заедно от училище.

— Наистина трябва да си била голяма работа.

— О, да. Придадох съвсем ново значение на понятието „малолетно момиче“.

— Бас държа.

— Както и да е, докато бях омъжена за Димитри, го хванах в леглото с Франческа Ферн, оперна певица. Тя беше съперничка на Мария Калас и много настоятелна. Той не искаше да ме напусне, но със сигурност не искаше и да живее без нея.

— Този мъж очевидно е бил луд.

— След Димитри беше Лени — тя спря да говори, очите ѝ се замъглиха. Настъпи дълго мълчание. — С Лени имахме духовна връзка — каза най-сетне. — Бяхме всичко един за друг. Толкова го обичах — взря се дълбоко в очите на Алекс. — Имал ли си някога такава връзка с друг човек?

— Не — отговори той, желаейки да е имал.

— Това е най-великото чувство — каза тя с копнеж. — Това е онази невероятна химия...

— Трябва да е било много трудно за тебе, Лъки... — обади се той. — Катастрофата... Загубата на Лени...

— Някои неща наистина бяха — отвърна тя, рязко посягайки към чашата си. — На никого не съм казвала, но открих, че Лени ми е изневерявал. В хотелската му стая имаше снимки с някаква блондинка, плътно притисната към него. Голи снимки на всичките ѝ прелести в чекмеджето на нощното шкафче. Очевидно е бил с нея в нощта, преди да пристигна. Не знам защо не е прикрил следите си — може да си е помислил, че камериерката ще почисти всичко, докато ме посреща на летището — тя си пое дълбоко въздух. — Както и да е, беше много трудно, защото... Тъж... Предполагам, че вярвам във верността. Нали знаеш, можеш да чукаш когото си искаш, докато си сам, но когато сключиш брак с някого — е... за мене това е окончателен ангажимент.

— Ах... — въздъхна Алекс. — Тя има старомодни разбирания.

— Че какво лошо има в това? — произнесе тя буйно; вече съжаляваше, че е разкрила толкова много от себе си. — Намирам, че е пълна лудост да живеем в страна, където всеки казва, че е нормално един мъж да изневерява, и всичко му се прощава само защото е мъж. Аз пък не съм съгласна. Обичах Лени, а той ми изневери. Това не е честна игра — тя спря да говори и си запали нова цигара, ядосана на себе си, че реагира толкова емоционално. Алекс щеше да си помисли, че е голяма неудачница, ако продължаваше така. — Хей... Започвам да се просълзявам — каза тя, вземайки се бързо в ръце. — Хайде да пийнем още по едно.

— Ама ти си почти пиана, Лъки.

Тя го погледна студено.

— Някой път просто ще го издухаш, Алекс.

Тя щракна с пръсти, призовавайки бармана. Възрастният човек се приближи. Тя размаха двадесетдоларова банкнота под носа му.

— Дай това на Шофиращата мис Дейзи. Кажй ѝ, че бихме искали да се присъедини към нас, и ми донеси още едно двойно.

— Какво правиш? — попита Алекс, хващайки се за главата.

— Любопитна съм да узная как тази грозна жена с това невероятно тяло е стигнала дотам да прави стриптийз, за да живее. А ти не си ли?

— По-заинтересован съм да се срещна с Джино.

— Ще стигнем и дотам. Не се притеснявай.

Двойникът на Джон Траволта се включи в техния разговор. Той носеше жълта риза и кално-кафяви панталони.

— От Лос Анджелис ли сте? — попита той, докосвайки върха на носа си с мръсния си нокът.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Лъки и наклони глава.

Той постави бутилката си бира на бара, услужливо избърсвайки с пръст мокрия ѝ ръб.

— Защото със сигурност не изглеждаш, като да си оттук.

— О, по дяволите — провлече Лъки, почти флиртувайки. — Пък аз си мислех, че чудесно пасвам на това място.

Младежът се разсмя високо.

— Казвам се Джед. Това тук е най-хубавото място наоколо — похвали се той. — Хубава си.

— Наистина ли? — каза Лъки, докато тъмните ѝ очи го изучаваха.

Джед се наклони по-близо, гледайки я похотливо.

— Да не си някоя от онези холивудски актриси?

Алекс можеше да помирише, че на оня му е станало.

— Тя е с мене — прекъсна го той. — А ние не търсим трети да се присъедини към нас.

„Така че си го задръж в гащите, копеле, и върви на майната си.“

— Не се бъркам — каза Джед, дръпвайки се назад. — Просто се държах приятелски.

— Лъки — рече ѝ Алекс с тих глас. — Не съм заинтересован да се бия, така че ми направи услуга и спри да окуражаваш местните таланти.

Тя го погледна насмешливо.

— Помислих си, че искаш да свършиш някоя дивотия, Алекс. Или това не е твоята територия?

— В случай че не си забелязала, аз определено ги превъзхождам числено.

— Ооо... Тооолкова съжалявам — тя протегна празната си чаша към бармана. — Сипи ми пак.

— Исусе Христе! — промърмори Алекс. — Ама ти да нямаш дървен крак, че да го наливаш безкрайно?

— Нещо толкова.

— Отивам до тоалетната — каза той отсечено. — Опитай се да не се забъркваш в неприятности. Когато се върна, тръгваме.

Тя насмешливо вдигна чашата си.

— Слушам, сър!

В момента, когато Алекс вече не се виждаше, местният герой се върна към намерението си да я свали.

— Не исках да се натрапвам — каза той, плъзгайки се по-близо.

— Няма нищо — отговори Лъки и забеляза, че му липсват страничните зъби. Това не допринасяше за сексапила му.

— Туй да не е съпругът ти? — попита Джед и посочи към мястото на Алекс.

— Не. И няма да бъде — тя се забавляваше.

— Тогава може би мога да те черпя една бира.

— Аз пия текила.

— Мога и това — той махна на бармана. — Дай на дамата едно питие за моя сметка.

Барманът беше човек, който подушваше неприятностите отдалече.

— Идеята не е добра, Джед — изгрухтя той.

— Мъжът, дето е с нея, не й е съпруг — обясни Джед, сякаш се беше погрижил за всичко.

— Идеята все още не е добра.

Джед се изправи с почервенияло лице.

— Аз само я черпя едно пиене — ревна той, ядно блъскайки по бара с юмрук.

— Христие! — каза отвратен барманът.

— Да не го превръщаме в голям проблем — обади се Лъки, взирайки се в крехкия възрастен мъж.

— Такива като вас трябва да си стоят там, откъдето са — изръмжа барманът, втренчен в нея. — Идвате тук, сякаш това място ви принадлежи. Пиете текила също като мъж.

— Я се разкарай — Лъки започваше да излиза от кожата си.

Джед я хвана за ръката.

— По-добре да не го дразним това старо копеле. Хайде, ще те заведа някъде другаде.

Тя освободи ръката си. Облаците се събираха над главата ѝ. Алекс беше прав — да дава аванс на местните таланти не беше добра идея.

Джед отново я хвана за ръката. Тя се отърси от костеливата му длан.

— Какъв ти е шибаният проблем, мадам? — избухна Джед.

— Не ме докосвай, педал такъв — предупреди го тя свирепо. Черните ѝ очи внезапно бяха станали смъртоносни.

Лицето му почервения още повече.

— Как ме нарече, кучко?

Алекс избра точно този момент да се върне от мъжката тоалетна.

[1] Разбра ли? (итал.) — Б.пр. ↑

[2] Името на стриптийзборката (Driving Miss Daizy) съвпада със заглавието на филма „Да возиш мис Дейзи“, номиниран за и печелил наградата „Оскар“ — Б.пр. ↑

[3] Оригиналното заглавие на песента е „Honky Tonk Woman“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

— Твоите почитатели — те сигурно те подлудяват — отбеляза Родригес, мързеливо галейки платинената ѝ коса, докато седяха голи на един шезлонг отвън — светлините на града се бяха разположили под тях като проблясващо одеяло от истински скъпоценни камъни.

— Понякога — каза тя замислено. — Когато съм между публиката и те се опитват да ме докоснат. Никога не знаеш дали нямат нож или пистолет. Никога не можеш да кажеш дали сред тях няма някой маниак, който смята да те докопа.

— Затова ли имаш охрана в дома си?

— Необходимо е да си защитен. Помисли си само — всичко, което правим днес, има нужда от някаква защита.

— Като секса.

— Точно така. Ти ми каза, че мразиш да използваш презерватив. Е, аз пък мразя да живея с охрана. За жалост, това са неща, които сме принудени да правим.

— Родригес не е болен от нищо.

— Сигурна съм, че не си.

— Тогава зарязваме презервативите?

— Не. Не можем.

— Защо, красавицата ми?

— Направи си тест за СПИН и тогава ще видим.

Той докосна гърдите ѝ с върховете на пръстите си, търкайки настоятелно.

Тя потръпна, когато зърната ѝ се възбудиха. Тази вечер беше подобър от предишните два пъти. Тази вечер я беше накарал да стигне до удоволствие. За награда тя му беше позволила да поостане още малко.

Той се протегна за бутилката шампанско, оставена отстрани до шезлонга, и я повдигна до устните ѝ. Тя позволи на златната течност да се излее в гърлото ѝ.

— Нямах ли си някоя? — попита тя, бавно облизвайки устните си.

— Сега ще ти покажа как Родригес пие шампанско — каза той, рязко я придърпа и я разположи на края на шезлонга.

— Какво правиш? — възрази тя, но не много сериозно.

— Тихо, любов моя — промърмори той, докато разтваряше краката ѝ и галеше меката вътрешна страна на бедрата ѝ. След това взе шампанското и сипа от правещата мехурчета течност върху пубиса ѝ. — Ето как Родригес пие шампанско — каза той, ближейки течността между краката ѝ. Продължи да работи с опитния си латиноамерикански език, докато тя отново въздъхна от удоволствие и реши, че, в края на краищата, може би Родригес става.

* * *

„При Марио“ беше шумен и колоритен италиански ресторант, претъпкан с модели, агенти, галеристи и писатели.

— Това е място, където стават много неща — Нона информира Бриджит, докато си пробиваха път през препълнения бар до мястото на Люк, а Зандино се влачеше подире им.

И двете се бяха втурнали към домовете си и се бяха преоблекли. Нона носеше светлозелена сатенена риза на Долче Габана и черни панталони, докато Бриджит се беше облякла с оскъдна бяла рокля на Калвин Клайн и сандали с каишки.

Люк не беше сам. При него бяха седнали Сибил Уайлд и нейният стилист. Около Сибил витаеше атмосферата на Кристи Бринкли и това автоматично я правеше център на вниманието. Тя беше толкова възхитително красива, че веднага започна да се държи покровителствено с Бриджит, въпреки че те бяха горе-долу на една и съща възраст.

— Настанявайте се всички — каза Люк и топло ги поздрави. — Сигурен съм, че всички познавате Сибил, а това е великият Харви, който може да направи дори и моя вид доста сносен.

Харви се пресегна и докосна една къдрица от меднорусата коса на Бриджит.

— Хубаво, скъпа — каза той с тежкия акцент на кокни. — Не се боядисваш и никакъв друг глупав трик. Продължавай по същия начин.

— Благодаря — каза Бриджит, плъзгайки се до него.

— Що се отнася до вас, мадам... — добави Харви, проверявайки блестящата червена коса на Нона. — Много жива. И също естествена, обзалагам се.

Бриджит използва момента, за да разгледа Харви. Мъж на около тридесет години. Бяло-русата му коса беше подстригана много късо, имаше зелени кичури отстрани, на китката си носеше навита черна кожена лента. Имаше и малка диамантена обичка отстрани на носа си.

— Какво бихте направили с моята коса? — попита тя, любопитна да научи мнението му.

— Нищо — отговори той. — Ти си малка хубавица точно поради това, че изглеждаш естествено.

Така да погъделичка егото й! Бриджит беше очарована.

Нона беше по-заинтересована да се захванат за работа.

— Тук може ли да говорим? — попита тя Люк.

— Абсолютно — отвърна той, махвайки на неколцина приятели.

— Е? — настоя Нона нетърпеливо. — Какво?

Люк направи физиономия като на смахнат.

— Какво? — повтори тя, бутвайки го по ръката.

— Показах на агенцията снимките на Бриджит и Зан. Те ги отнесоха на клиента и — бум! — ние получаваме поръчката.

— Боже мой! — възкликна Нона, обръщайки се към Бриджит. — Чу ли?

— Върхът.

— Върхът — извика Нона. — ВЪРХЪТ! Това е абсолютно ЧУДО!

— Започнах като модел за каталога на компанията „Мей“ — намеси се Сибил с хубава усмивка. — Бях на шестнадесет — усмивката й стана по-широка, на страните й се появиха трапчинки. — Много прогресираща шестнадесетгодишна!

— Кога ще се появят снимките? — Бриджит попита Люк. — И къде?

— Още не сме ги направили — каза Люк, смеейки се на наивността й. — Първо, твоят агент трябва да сключи сделката. След това ще направим един истински сеанс. И после, мое сладко момиче, ще бъдеш във всеки магазин оттук до луната! Джинсите „Рок-енд-рол“ спестяват пари.

— Как стана така, че мене не ме повикаха за тази работа? — попита Сибил нацупено.

— „Защото ти си — както с вкус посочи Нона — като конско лайно.“ О, не се безпокой — бързо добави Люк. — Имаш отлична компания — Робъртсън, Нейчър — всички те имат неодобрението на Нона.

— Предполагам, че имаме нужда от агент — замислено каза Нона. — Като миналия път.

Бриджит се сети за всичките агенции, които бяха отказали да я приемат. Единственият, който беше проявил някакъв интерес, беше Мишел Ги.

— „Елит“ — обади се Сибил с желанието да бъде полезна. — Те са най-добрите.

— Не. Агенцията „Форд“ — прекъсна я Люк. — Те ще я закрилят. Тя е девственица в този бизнес и ще има нужда от въоръжена охрана, която да я пази от застаряващите плейбои, които ще поискат да скочат върху невинните ѝ кокали.

— Тези хора са толкова противни — съгласи си Сибил, бърчейки малкия си нос. — Големи перверзници! Принц Не-знам-си-кой и граф Еди-кой-си, а всичко, което искат, е малко кокаин, за да ти се завърти главата, и да те показват на своите също толкова изискани гадни стари приятели.

— Кажи ни ти как го чувстваш в действителност, дете — обади се Харви, глътвайки малко „Маргарита“ през сламката.

— Внимавай! — Сибил предупреди Бриджит. — Ще ти дам списък на най-лошите кандидати.

— Благодаря — отговори Бриджит. Сибил беше толкова открита и приятелски настроена, че не беше възможно да не се отнася топло към нея.

— Какво е мнението ти за рокзвездите? — Люк попита Сибил с лукава усмивка.

Сибил се изкикоти. Тъкмо беше започнала да се среща с английската рокзвезда Крис Фьоникс.

— Влюбена съм! — изкудкудяка тя. — Крис е невероятен!

Бриджит си спомни за друга рокзвезда — за небезизвестния Флаш. Майка ѝ беше починала от свръхдоза в неговата компания — и

дватамата били прекалено дрогирани в стая в евтин хотел на Таймс Скуеър.

О, Боже! Никой не трябваше да открие истинската ѝ самоличност. Беше задължително да запази анонимността си. Вече беше казала на Нона, която на свой ред беше инструктирала родителите си да не казват нищо. Може би трябваше да смени и малкото си име, за да е по-сигурна.

— Мога да ти уредя да се срещнеш с всеки агент в града — похвали се Люк. — Каж ми само кой.

— Мишел Ги — тихо каза Бриджит, едва вярвайки, че това най-сетне се случва.

— Няма проблеми — рече Люк. — Той седи през две маси с Робъртсън — но когато тя разбере, че няма да има нищо общо с кампанията на джинсите „Рок-енд-рол“, може би няма да си добре дошла в семейството на Мишел.

— Ще видим — произнесе Бриджит с малка уверена усмивка.

* * *

След като Родригес си тръгна, Винъс разбра, че не може да заспи, така че вместо това тя направи обичайната си нощна разходка из къщата. За нея още не беше късно да се преориентира. Родригес я беше задоволил сексуално, но в интелектуално отношение той беше нула. Може би остаряваше, защото имаше нужда от нещо повече от великолепно тяло и опитно представяне. Тя искаше да има спътник — някой, с когото можеше да говори, когато сексът свърши. Купър се справяше прекрасно и с двете.

Опита се да реши кого може да събуди по това време на нощта. Може би Лъки, която вече не искаше да разговаря, ако не се отнасяше за бизнес. Е, толкова по-зле за нея, но това може би беше наистина времето, когато да я открие.

— Госпожица Сантейнджело е в Палм Спрингс при баща си — информира я Сиси по телефона.

— Как мислиш, че я кара? — попита Винъс.

— Работи твърде много — отговори Сиси загрижено.

— На мене ли го казваш? Вече изобщо не я виждам — толкова е заета.

Тя затвори телефона, реши да прочете някое списание и установи, че не може да се концентрира. Беше толкова неспокойна, че направо да полудееш.

Хмм... Чудеше се на кого още може да се обади. Разбира се — Рон. Най-добрият ѝ приятел, Рон, който, откакто беше заедно с големия магнат, Харис фон Щеп, също беше в списъка на отсъстващите. Тя беше измислила прякора на Харис „големия магнат“, когато той се върна при Рон, който беше нарекъл Мартин Суонсън по същия начин, когато тя и Мартин бяха заедно.

Рон не беше очарован.

— Дано никога да не те чуе как го наричаш — беше я предупредил той. — Харис няма чувство за хумор и направо ще полудее.

— Харис има твърде малък задник — беше отговорила тя. — Не можа ли да си намериш някой по-забавен фагот?

— Мери си думите, момиче — беше я сгълчал Рон. — Думата „фагот“ е политически неточна.

Рон ѝ липсваше. Да не го вижда толкова често, колкото беше свикнала, беше все едно да скъсаш с предпочитания любовник. Да върви по дяволите. Тя реши да му се обади.

— Никога няма да познаеш кой е — заяви тя, когато той вдигна телефона.

— О, каква изненада! — каза Рон, без изобщо да е изненадан. — Да не би да си в криза?

— Всъщност — да. Чудех се дали би могъл да дойдеш, за да поседим и да си поговорим, нали знаеш... Да се почувстваме уютно като едно време...

— Разбира се, сладурче — каза той хрипливо. — Това ще доведе до едно много успешно скъсване с Харис. Сигурен съм, че той просто умира да изтичам в спалнята и да му кажа: „Просто ще отскоча да си поговоря с Винъс.“ Този мъж е такъв ревнивец. Особено от тебе.

— Защо от мене? Че аз съм жена.

— Ооо... Току-що си отговори сама на въпроса си. Малка умница!

— Кога мога да те видя?

— Сериозно, кукло. Ако е толкова спешно, ще рискувам да разгневя Харис и ще дойда веднага.

— Не, не, може да почака, но ми липсваш.

— И ти ми липсваш. Какво ще кажеш да обядваме утре заедно?

— Отлично.

— Цяла сутрин ще съм в издателството. Да видим, бихме могли да се срещнем, да кажем, в един и половина.

— Ще ти разкажа всичко за Родригес.

— Ааа... Значи, най-сетне го направи с масажиста си?

— Но разбира се!

— Тогава със сигурност ще съм там. Детайлите са моят живот!

Когато затвори, имаше необузданото желание да се обади на Купър. „Върни се, всичко е простено“ — щеше да каже тя. Не, още от ранна възраст беше научила, че е самоубийствено да се повтарят миналите грешки. Купър никога нямаше да се промени. И докато не беше готова да приеме неговите изневери, беше по-добре да остане без него.

ГЛАВА 19

— О, Исусе! — изрева Алекс, когато се появи на бара и видя какво става.

— Всичко е наред, гарантирам ти. Наред е — бързо каза Лъки, скачайки на крака.

Джед вече демонстрираше силата си.

— Какво ти е, кучко? — настоя той войнствено, гледайки я право в очите. — Да не би да си прекалено добра за нас?

— Изчезвай — произнесе Алекс с каменна физиономия, докато гледаше гадно Джед.

Джед се изправи в целия си ръст.

— Не ми казвай какво да правя, дядка!

— Майната ти! — измърмори Алекс, чудейки се как се беше оказал въввлечен в тази сцена. И какви бяха тези глупости за дядката? За това трябваше да пречука тъпоносото копеле.

Вместо това той посегна към джоба си, измъкна пачка банкноти, хвърли ги на бармана и сграбчи ръката на Лъки.

— Изчезваме отгук — каза той, избутвайки я към вратата, без да поглежда назад. Това беше трик, който беше научил във Виетнам. Ако искаш да се биеш, застани лице в лице с врага си, а ако не искаш, върви по дяволите. И то бързо.

— Хей — Лъки възрази, когато стигнаха до вратата. — А какво стана с двадесетте ми долара, които дадох на бармана?

Алекс затегна хватката си.

— А какво ще кажеш да влезеш в колата и да си затвориш шибаната уста?

— Голям си шегаджия — оплака се тя.

— Ако искаш шегги, сбъркала си адреса — каза той отсечено.

— Нека да ти опресня паметта, Алекс — ти си този, който дотича в офиса ми и ме покани да пийнем по едно.

— Аз дойдох на делова среща — припомни й той. — Откъде можех да зная, че ти смяташ да си седиш тук полуизнасилена?

— Полуизнасилена? — каза тя обидено. — Аз съм съвсем трезва — въпреки че докато го произнасяше, вече знаеше, че беше почти на предела.

— Да, да — промърмори той, докато я буташе към поршето. С ъгълчето на окото си забеляза, че Джед излиза от бара с неколцина приятели кавгаджии. Настани Лъки на мястото до шофьора, наведе се и измъкна пистолета си от жабката.

— Какво правиш? — попита Лъки.

— Защиатавам ни. Имаш ли нещо против?

— Да не си полудял? Не можеш да застреляш копелето просто защото е тръгнало след мене.

— Изобщо не смятам да застрелвам когото и да било. Просто ни осигурявам време да изчезнем.

— Джино ме научи никога да не вадя пистолет, преди да съм готова да го използвам.

— Добре те е научил, защото ако тези пънкари дойдат към мене, ще ги прострелям направо в мършавите им ташащи.

— Вече виждам заглавията — каза Лъки несериозно, въпреки че пистолетът му си беше съвсем истински. — „Студиен шеф и лошото момче на киното. В пандиза!“ — тя се разсмя на собствената си шега.

Джед и приятелите му се поколебаха на входа. Може би бяха видели проблясането на оръжие или пък бяха променили мнението си. Както и да е, за голямо успокоение на Алекс те не продължиха напред. И за щастие, защото той всъщност не мислеше това, което каза.

„Лъки не ме познава — помисли си той сърдито, — тя няма представа, че във Виетнам бях принуден да убивам хора — и то неведнъж.“ Това не беше нещо, което той искаше да си спомня. То се появяваше само в кошмарите му.

Той седна зад волана на поршето си, форсира двигателя и много бързо се отдалечи.

— Какъв срам — въздъхна Лъки и се смъкна надолу в седалката; вече не чувстваше болка. — Тооолкова щеше да ми е интересно да поговоря с Шофиращата мис Дейзи.

„Тази жена е луда — помисли си Алекс, докато отново излизаше на магистралата. — Какво правя с нея? Тя е по-луда и от мене.“

Пътуваха пет минути, когато Лъки осъзна, че е забравила чантата си на бара. Изправи се рязко, за да го обяви.

— Няма да се върнем — каза отсечено Алекс. — По никой шибан начин.

— О, напротив, ще се върнем — отвърна Лъки. — В нея са кредитните ми карти, мобифаксът ми, шофьорската ми книжка — всичко. Трябва да се върнем.

— Ти си трудна жена — заяви той кисело.

— Така са ми казвали.

Той не можеше да повярва, че го прави, когато на следващото разширение на магистралата остро зави обратно.

— Слушай — каза той сериозно; очите му бяха вперени в пътя пред него. — Ти оставаш в колата и двигателят работи, докато аз сляза и взема чантата ти. Ясно ли е?

— Няма да взимаш пистолета си.

— Не ми казвай какво да правя.

— Не, ти не ми казвай какво да правя.

Тя наистина ли винаги трябваше да има последната дума?

* * *

Той спря поршето си пред крайпътното заведение и излезе от него. Въпреки предупреждението на Лъки мушна пистолета под колана на гърба си. По-добре да си подготвен, отколкото да не си — дребните скандалджии в такива градчета бяха лоши момчета.

Когато влезе, на сцената усърдно се трудеше друга стриптийзърка и беше привлякла вниманието на всички. Този път китайка. Определено ги избираха с различна националност — за разнообразие.

Алекс забърза към бара.

— Приятелката ми си е забравила чантата — каза той.

Старият сивокос барман порови под бара и мълчаливо му подаде чантата на Лъки.

— Не желаем неприятности по тези места — каза кисело мъжът. — Вие, хората от Лос Анджелис, с вашите пари и лъскави коли. Дръжете се на разстояние.

— Слушай, приятелче, това е свободна страна — отбеляза Алекс и излезе с чантата на Лъки под мишница.

Поршето му беше точно там, където го беше оставил. Имаше само един проблем. Лъки не беше в него.

Той постоя до колата си напълно объркан. Беше й казал да остане в проклетата кола — толкова ли беше трудно това? Твърде независима. Това беше проблемът на Лъки Сантейнджело.

Беше сигурен в едно. Никога не беше срещал жена като нея. Тя вероятно щеше да се погоди с майка му — нямаше начин да не влезе в тона на Доминик. Представата за Лъки и Доминик го накара да се усмихне. Двете заедно... — какъв купон! Той трябваше да й даде урок, като изчезне и я остави да загази. След това реши, че не може да направи това — никой не заслужаваше да бъде оставен в тази бърлога. Освен това именно нейното студио финансираше филма му.

Той отново влезе вътре, за да я търси.

Барманът беше зает да пренася тежки каси с бира, но поклати пръст, когато видя Алекс — ако може да се каже така. „Не ти отново.“

— Виждал ли си дамата, с която бях? — попита Алекс.

— Казах ви — отвърна барманът. — Не сте добре дошли тук.

Алекс бързо губеше търпение.

— Къде е дамската тоалетна? — зададе въпрос.

— Навън, на паркинга — отговори барманът. — И не се връщайте.

Като че на него му се искаше.

* * *

Външната дамска тоалетна беше разширена с гримьорна за стриптийзърките. Те се втурваха вътре със своите пластмасови несесери и куфари-гардероби и се преобличаха в навалищата.

Когато Лъки влезе, чернокожата стриптийзърка, позната като Шофиращата мис Дейзи, тъкмо се беше преоблякла в алена туника, прилепнала плътно по нея.

— Здравсти — каза Лъки. — Приятелят ми и аз искахме да те почерпим едно питие, само че, изглежда, тук не бяхме добре дошли.

Стриптийзъорката се взря в отражението си в напуканото огледало над някога белия умивалник.

— Момиче, това място е дяволски диво — отбеляза тя, докато бързо изтриваше червилото от зъбите си. — А ти за какво си тук?

— Заедно сме с Алекс Уудс, филмовия режисьор — обясни Лъки. — И двамата сме много любопитни да разберем защо хабиш в тази дупка най-хубавото тяло, което някога сме виждали.

Шофиращата мис Дейзи нагласи на главата си дългокоса червена перука.

— Слушай, момиче, всеки има периоди, когато няма избор. Аз работя на много места — на частни партита, другарски срещи, в разни глупави клубове и дупки като тази. Това, което има значение, момиче, е какво ти плащат.

— Ние бихме ти платили...

— О, не, не, не — каза Шофиращата мис Дейзи, размахвайки кокалест пръст срещу Лъки. — Аз не участвам в нито една от онези перверзни сцени, затова да не ти хрумват разни глупави идеи само защото аз се събличам.

— Без абсолютно никакви перверзни сцени — увери я Лъки. — Всичко, което искаме, е да чуем твоята история. Алекс се интересува дали може да те включи в новия си филм.

— Неговият филм, а?

— Сто долара дали ще ни осигурят двадесет минути от твоето време?

— Това е твърде странно — каза стриптийзъорката, разклащайки дългата си червена перука.

— Че какво му е странното? Това е просто възможност. Използвай я.

Жената прехапа устни.

— Никога не съм имала възможности — произнесе тя замислено.

— Тогава не я изпускай — настоя Лъки.

— Трябва да вървя за друго изпълнение.

— Ще дойдем с тебе.

— Не знам...

— Къде е това?

— Игрална зала... На около двадесет минути оттук — тя млькна и се замисли. — Предполагам, че може да дойдете — каза неохотно.

— Става — бързо се обади Лъки, преди стриптийзборката да е променила мнението си.

Излязоха навън и се озоваха право пред сърдития Алекс.

— Казах ти да стоиш в колата — рече той свирепо.

— Не си падам по инструкциите.

— Това е очевидно!

— Алекс, това е Шофиращата мис Дейзи... Или тъъ... — тя се обърна към стриптийзборката: — Предполагам, че си имаш име, нали?

— Защо искате да знаете името ми? — попита жената подозрително.

— Защото се чувствам малко глупаво, като продължавам да те наричам Шофиращата мис Дейзи. Не е, за да съобщя за тебе на Обществената сигурност или нещо подобно.

Стриптизборката присви очи.

— Само защото съм чернокожа, вие си мислите, че тъна в нищета? Това са глупости!

— Това ли казах?

— Лъки — прекъсна я Алекс нетърпеливо. — Може ли да тръгваме?

— Ще отидем да видим... Ама как е истинското ти име?

— Дейзи — промърмори жената.

— Хубаво. Ще видим как тъъ... Дейзи танцува на друго място и след това тя ще пийне по едно с нас.

— Няма да ходя в още една такава бърлога — процеди Алекс все още доста свирепо.

— Обещавам — каза сладко Лъки. — Няма да има повече проблеми.

Алекс не повярва.

— Да, като че ли можеш да го контролираш — каза той.

— Мога — увери го тя.

Той поклати глава.

— Ти си нещо съвсем различно, Лъки.

— Както и ти, Алекс — каза тя. — Но нека да се върнем към това друг път — и тя се обърна към стриптийзборката. — Дейзи, ние ще те следваме. Къде е колата ти?

— Ама вие сте наистина странни хора — рече Дейзи, въртейки очи.

— Можеш пак да го кажеш — измърмори Алекс.

— Аз съм с жълтия шевролет ей там — каза Дейзи и посочи остатъка от кола.

— Ще сме точно зад тебе — каза Лъки.

— Луда ли си? — попита Алекс, когато седнаха в поршето му. —
Защо го правим?

— Ако не искаш да участваш, остави ме пред следващия бар и аз ще повикам кола — каза тя; мърморенето на Алекс ѝ беше омръзнало.

— Не мога да те оставя тук — рече той безизразно.

Тя отчаяно се нуждаеше от поредното питие.

— Хайде, пали — каза тя. — Ще има купон. Още текила. Игрални маси. Какво му е лошото? — тя го побутна с лакът, опитвайки се да го съблазни с това, което изброяваше. — Хващам се на двадесет долара, че ще те надмина.

Той я изучаваше известно време.

— Мислиш си, че ме превъзхождаш във всичко, нали?

— Може би — отговори тя и си помисли, че наистина би могла.

— Егото ти си има собствен живот.

— Пък аз предполагам, че твоето вече е само малка бледа сянка, а? — контрира тя и посегна към цигарите.

Той не можа да не се засмее.

— Обзалагам се, че винаги си пробиваш свои собствени пътища.

— А ти да не би да не го правиш? — рече тя и се зачуди защо изпитва това постоянно желание да го уязви.

Той я погледна твърдо.

— Съдрал съм си гъза от бачкане, за да съм в състояние да вървя по собствения си път.

— А какво мислиш, че съм правила аз? — отвърна тя и погледите им се срещнаха.

— Тогава предполагам, че си приличаме повече, отколкото осъзнаваме.

Жълтият шевролет излезе от паркинга.

— Да вървим — каза Лъки. — Да последваме приключението, което е на път да се случи!

ГЛАВА 20

Мортън Шарки се срещна с Дона Ландсман в наподобяващата ѝ испански замък къща. Докато караше по дългия ветровит път, той се опита да не мисли за това, че е предал Лъки. Знаеше, че това, което прави, не е хубаво, но низходящата спирала, в която се бе оказал хванат, беше твърде силна, за да я спре. Наред с това го изнудваха, така че той също беше жертва.

И сега... Въпреки всичко още беше обсебен от Сара. Когато беше с нея, нищо друго нямаше значение.

Иконом ориенталец му отвори входната врата и през баровския хол го въведе в гранда — дневна с висок таван. Мортън забеляза по стените много портрети на чужди предци.

Дона стоеше в средата на стаята, облечена в дрехи на Ескада. Лицето ѝ беше безупречно гримирано, в ръката си държеше чаша мартини.

— Мортън — произнесе тя официално и студено, без да му предложи питие.

— Дона — отговори той.

Тя не го покани да седне.

— Разбирам, че ми носиш добри новини — каза тя.

— Това са новините, които очакваш — отвърна той равно. — Всички акционери са на местата си. От утре ти ще контролираш студиите „Пантър“.

Тя се усмихна с тънка, почти зла усмивка.

— Очарована съм, че реши да работиш заедно с мене.

Като че ли беше имал избор. Той се опита да не я гледа. Под лявото му око започна да пулсира нерв.

— Кога ще получа записите, Дона?

— В момента, когато седна зад бюрото в офиса на Лъки Сантейнджело.

— И кога точно смяташ да поемеш студиото?

— Утре — отговори Дона с напълно безизразно лице. — Надявам се, че ще бъдеш там, за да ме поздравиш.

— Това не съм го планивал.

— Няма да постъпиш много приятелски, Мортън — упрекна го тя. — Сигурно искаш да бъдеш свидетел на моя триумф?

— Всъщност — не.

— Твърде зле — гласът ѝ стана твърд. — Защото ти ще бъдеш там. Убедена съм, че на този последен етап няма да пожелаеш видеозаписите с тебе и с онова изобретателно младо момиче да станат публично достояние.

Кучка! Безсрамна кучка! Защо го правеше? Защо студиите „Пантър“ бяха толкова важни за нея? Тук имаше нещо, което той не можеше да разбере.

— Много добре, Дона. Ще съм там.

Поредната зла усмивка.

— Добре.

Тя почака, докато Мортън си тръгна, след това отиде до бара, наля си ново мартини и вдигна тост. Изпи го бавно, наслаждавайки се на мисълта, каква радост ще ѝ донесе утрешният ден. Отмъщението беше сладко. Толкова, толкова сладко.

* * *

Веднага след като напусна замъка на Дона, Мортън подаря право към апартамента на Сара — апартамент, за който плащаше той. Когато за първи път беше срещнал Сара, тя живееше на едно толкова ужасно място, че той винаги си беше представял как го удушават по пътя за там. Сега я беше преместил в луксозно жилище и беше съвсем спокоен, когато тръгваше с асансьора от подземния частен гараж.

Отвори си със своя ключ. В началото тя беше възразявала Мортън да има ключ, но той беше отбелязал, че има пълното право, след като той плаща наема.

Сара не беше сама. Това го вбеси. Постоянно ѝ беше повтарял, че когато идва, не желае наоколо да се мотаят приятелите ѝ.

Въпреки че ѝ се беше обадил, че тръгва към нея, приятелката ѝ Руби беше там — нацупено момиче с гъста черна коса и лоша стойка. Двете седяха на пода в дневната, заобиколени от долнопробни списания, сладки неща и цяла армия разноцветни лакове за нокти. И

двете бяха боси и се кикотеха, докато си лакирваха една на друга ноктите на краката.

— Експериментираме — каза Сара и махна за поздрав.

— Здравей, Мортън — обади се Руби, присмехулно произнасяйки името му.

Той кимна, надвесен неудобно над двете момичета в очакване да се изправят. Но никоя от тях не го направи.

— Сара — каза най-сетне той. — Искам да поговоря с тебе.

— Давай — рече тя, заета да лакира в черно палеца на Руби.

— Насаме — отрязва той, недоволен от това, че тя не се отнася към него с повече уважение.

Тя се опули.

— Говори каквото искаш — на Руби не й пука.

Той се зачуди колко ли знаеше Руби. Беше ли наясно, че Сара го беше поставила в най-компрометиращото положение в неговия живот? Знаеше ли, че Сара беше получила дванадесет хиляди долара за това? И както беше открил, не беше нито объркана, нито пък съжаляваше.

— Това са много пари, Морти — беше казала тя, без изобщо да се чувства виновна. — Не мога да ги върна.

След това бяха правили любов по начин, който той никога дори не си беше представял. И продължи да се среща с нея. Беше болен. Знаеше го. Болен от любов. Само че сега първо проверяваше дали някъде из апартамента няма скрити камери.

Руби разбра намека. Тя стана и се прозина.

— Отивам до „Гауър рекърдс“ — каза тя. — Искаш ли нещо?

— Нали нямаш нищо против да дойда с тебе? — обади се Сара с копнеж, докато не забеляза гневното изражение на Мортън. — Но по-добре да не идвам.

Руби обу чифт грозни сандали и излезе.

— Не мога да си представя, че сте приятелки с нея — каза Мортън, без да помръдва от мястото си.

— Това е, защото нямаш въображение — отвърна Сара и пъкна в устата си гумено мече. Тя скочи и го прегърна през кръста. — Е, хайде, татенце. Защото имам страхотни идеи за нас двамата. Нали ми е сладко задничето?

— Да, Сара, така е — каза той, усещайки прекалено силна възбуда. Никога не беше изпитвал такова нещо в продължение на

двадесет и пет години.

Сара съблече оскъдното си горнище през главата и свали късите си панталонки. Не носеше бельо. Беше слабичка като десетгодишно момченце, но нейните форми само повишаваха жестоката възбуда на Мортън. Очите му бяха приковани към зрялата ѝ голота и се плъзнаха надолу към плътно окосмения ѝ пубис с мандаринов цвят.

— Какво ще бъде днес? — попита Сара с лукава усмивка. — Сервитьорка? Адвокат? Ученичка? Или може би си в настроение за малко момченце... — и тя се усмихна разбиращо, докато засукваше пубисното си окосмяване. — Хайде, зайче, ти си наред.

— Малко момченце — каза той с дрезгав глас.

— Оооо... Днес ще си непослушен. Ако играех дойка, щях да съм принудена да кърмя лошо момче като тебе.

И така играта започна. И Мортън Шарки не се замисли повече за това, че е предал Лъки Сантейнджело.

* * *

Санто беше забелязал, че майка му е в изключително добро настроение. Това означаваше, че можеше да ѝ поиска всичко, което желаше, и почти сигурно да го получи.

Той влезе в кухнята, където тя беше заета да приготвя сос за спагети.

— Здравсти, мамче — каза той и отпуснато спря зад нея.

Дона засия.

— Санто. Ела. Опитай — каза тя и пъкна лъжица изпускащ пара гъст месен сос в устата му.

Това му изгори езика. „Тъпа путка!“ — искаше му се да извика, но вместо това каза:

— Хубаво — мразеше вкуса на чесън почти толкова, колкото мразеше и нея.

Дона знаеше, че е най-добрата готвачка, въпреки че не готвеше често.

— Само хубаво? — попита тя, уверена в отговора му.

— Страхотен! — заяви Санто. Знаеше какво се очаква от него.

— Ще замразя част от него — обясни Дона. — Можеш да поканиш и приятелите си да хапнете заедно.

Беше толкова глупава — дори не знаеше, че той няма приятели. Децата в училище му крещяха обиди като „богат глупак“ и „дебел мазен гъз“. Те го мразеха, той също ги мразеше. Но не му пукаше. Един ден щеше да запали цялото шибано даскало и всички в него и след това щеше да се срещне с така наречените си приятели, проснати в моргата — изгорели до кости.

— Мислех си, мамче — каза той, намествайки забележителния си задник на стола. — Ще бъде ли нахално, ако поискам нова кола?

— За какво говориш? — възкликна Дона, докато опитно режеше тиквичките. — Купих ти корвета за рождения ти ден.

— От онова тъпо произшествие вече не е същата — оплака се той и се изгърби.

— Нали я поправихме.

— Знам... Но, мамче — той почака, докато изцяло привлече вниманието ѝ. — Това, което наистина искам, е ферари.

— Ферари? — повтори тя шокирана.

— Защо не? — захленчи той. — Бащата на Мохамед му купи едно, а Мохамед е най-големият глупак наоколо.

— За училище това не е практична кола — каза сериозно Дона и добави тиквичките към соса за спагети.

— Ще го карам в събота и неделя, а на училище ще ходя с корветата — обясни той, сякаш това звучеше като изключително разумна идея.

— Е... — тя се поколеба. Беше ѝ толкова дяволски трудно да каже „не“ на сина си.

— Хайде, мамче — каза той настоятелно. — Не е като да взимам наркотици или да излизам и да си губя времето като другите момчета от училище. А наистина бих могъл да върша неща, които никак не биха ти харесали.

Дона поклати глава. Това не беше ли прикрита заплаха? Не, не и от сладкото ѝ момче. Санто беше прекалено добър.

— Две коли — промърмори тя, докато го обмисляше. — Джордж никога няма да се съгласи...

— Кого го е грижа какво казва Джордж? — продължи горчиво Санто и пухкавите му черти се втвърдиха. — Той не ми е баща. Баща

ми беше убит и ти не можеш да го замениш с Джордж, така че не се и опитвай.

— Никога не бих направила това — възрази Дона.

Санто подхвана нова атака.

— Винаги поставяш чувствата на Джордж на първо място — намръщи се той.

— Ти си на първо място, Санто — отговори Дона, съкрушена, че той мисли по друг начин.

Той се втренчи в нея обвинително, сякаш не ѝ беше повярвал.

— Когато бях на твоята възраст, ние нямахме нищо — каза Дона и поклати глава под напора на спомените. — Бяхме толкова бедни...

— Не е същото — прекъсна я Санто. — Ти си живяла в някакво смотано старо селце.

— Селце, където ще те заведе някой ден — обеща Дона, припомняйки си с много носталгия трудните си пътища. — Роднините ми толкова ще се гордеят с тебе. Аз толкова се гордея с тебе.

— Ако баща ми беше жив, щеше да ми купи ферари — рече Санто, настъпвайки по чувството ѝ за вина. Ако това не помогнеше, нищо нямаше да помогне.

Дона се взря в сина си и най-сетне капитулира, защото ѝ беше толкова трудно да му каже „не“.

— Ако това е, което искаш — въздъхна тя.

Той засия. Тя беше толкова дяволски лесна.

— Отиди да ги разгледаш и си избери модела, който ти харесва.

Той подскочи и я прегърна.

— Ти си най-добрата майка в Лос Анджелис.

Само тази титла ѝ беше достатъчна да се пръсне.

— Джордж ще остане и тази вечер в Чикаго — каза тя. — Ако искаш, можем да направим нещо заедно. Да отидем на кино и после да вечеряме в „Спаго“.

Той изобщо нямаше нищо против да хапне от прекрасните пици в „Спаго“, но не би могъл да изтърпи цяла вечер насаме с майка си.

— Не, мамче, не мога — промърмори той. — Имам прекалено много домашни.

— О — изрече тя с лице, на което беше изписано разочарование. — Не могат ли да почакаат?

— Няма да ти е приятно, ако оценките ми се влошат, нали, мамче?

— Предполагам — тя млъкна. Двете мартинита, които беше изпила по-рано, я караха да се чувства постоянно добре. — Работата е там, че този следобед сключих много изгодна сделка. Помислих си, че можем да я отпразнуваме.

Като че ли да сключи някоя голяма сделка за нея беше нещо ново.

— Каква сделка? — не го интересуваше, но попита, защото достатъчно добре знаеше, че след като се е съгласила за колата, може да продължи да я работи.

— Поемам контрола над едно холивудско студио — гордо заяви тя. — Над студиите „Пантър“.

Това вече беше нещо. През главата му мина мисълта да стане кинозвезда.

— Аз мога ли да бъда актьор? — попита той, представяйки си възможностите.

Тънката уста на Дона се сви във всеопрощаваща усмивка.

— Можеш да бъдеш всичко, което поискаш.

По дяволите! Това беше добра новина. Холивудско студио. Винъс Мария беше актриса, а всички знаят, че актрисите са готови да направят каквото и да е, за да участват в някой филм. Всъщност той щеше да направи така, че Винъс Мария да играе във всеки филм на студиото.

Това беше знак. Първо ферарито, сега голямо филмово студио. Беше дошло времето да установи контакт с Винъс. Разбира се, още нямаше да разкрива истинската си самоличност. Вместо това щеше да ѝ пише анонимни писма, да ѝ казва, че е на нейна страна и че скоро, когато му дойде времето, те ще се оженят, ще се свържат по всички възможни начини.

— Трябва да вървя, мамче — каза той и се отправи към кухненската врата. — Ще се видим по-късно.

След като се качи в стаята си, се наведе над компютъра, за да съчини първото си писмо до НЕЯ. Наскоро беше открил адреса на Винъс в някакво кино-списание. Направи разузнавателна разходка до дома ѝ на Холивуд Хилс, слезе от колата си и се взря през вратата от ковано желязо. Появи се пазач и му махна да си ходи.

Гадно копеле. Не знаеше ли, че един ден той, Санто, щеше да живее тук с Винъс? Беше само въпрос на време. Помисли си дали да не каже на този педал какво ще се случи. Глупакът вероятно нямаше да му повярва. Не. Той можеше да чака. Един ден всички щяха да научат.

Направи всичко възможно да се концентрира над писмото, но по един или друг начин не успя да спре блуждаенето на ума си. Представяше си Винъс без дрехи, гола и достъпна, как облизва сладките си устни и излиза на сцената само за него... А когато видеше какво може да й предложи... О! Винъс Мария щеше да бъде много щастлива.

Исусе! Беше направил най-голямата грешка, като не й беше писал досега. Защо не го беше сторил по-рано?

Разкопча панталоните си, попипа члена си и помисли за нея още малко. Тя беше родена точно за секс и един ден щеше да бъде цялата негова. Реши, че има по-вълнуващи неща, които може да прави с ръцете си, отколкото да си играе с компютъра. Писмото му можеше да почака.

ГЛАВА 21

Вече минаваше десет часа вечерта, когато Лъки и Алекс пристигнаха в „При Армандо — палата на стриптийза и игрална зала“ — безвкусно разположено заведение, което също изглеждаше в средата на никъдето.

— Поредната класическа дупка — отбеляза Лъки, хвърляйки око на надписите, които рекламираха обичайното — „ГОЛИ МОМИЧЕТА НА ЖИВО“ — и необичайното — „ГОЛИ ПОРОЧНИ ДИВИ ЖЕНИ“!

— Сигурна ли си, че искаш да влезеш? — попита Алекс и спря на претъпкания паркинг точно след жълтия шевролет на Дейзи.

— Да — каза Лъки — главата ѝ беше олекнала и тя беше готова на всичко. — Изглежда като място, където нещо може да се случи.

Алекс осъзна, че няма начин да я разубеди. Не и Лъки Сантейнджело. Не и тази жена.

— Добре, да влизаме — каза той и паркира поршето си.

Когато излязоха от колата, ги посрещна Дейзи.

— Аз трябва да вляза от задния вход — промърмори тя недоволна. — Шибаните правила на Армандо. Къде са ми стоте долара?

— Не ми ли вярваш? — попита Лъки и си помисли, че точно на тази жена най-малко ѝ отиваше името Дейзи.

— Не съм в бизнеса, за да вярвам на някого — натърти Дейзи с ръце на кръста.

Лъки бръкна в чантата си, извади стодоларова банкнота от портмонето си и ѝ я подаде.

— Кажете на момчето на вратата, че сте ми приятели — изкряка Дейзи. — Иначе ще получите лоши места — все още смеейки се, тя се затътри на високите си токчета.

— Лъки — обади се Алекс с дълбока въздишка на отчаяние. — Какво, по дяволите, правим тук?

— Ще пийнем по едно — каза тя, отхвърляйки назад дългата си тъмна коса.

— А какво ще кажеш да хапнем? — добави той с мек глас. — Да напълним дървения ти крак?

— Ха-ха!

Те влязоха в „При Армандо“. Беше четири пъти по-голямо от предишното място и също толкова претъпкано. Три игрални маси се простираха от едната страна на помещението. Някаква група свиреше на живо известна песен на Лорета Лин, а дълъг извит бар, върху който се кълчеше червенокоса стриптийзьорка, беше окупиран от смучещи бира каубои и жени.

— Хм... — каза Лъки и огледа помещението преценяващо. — Изглежда, че това е някой от онези кънтри-салони с музика. Имаш ли нещо против да стъпваш по-бързо, партньоре?

— Има нещо в тебе, което наистина не е наред — рече сериозно Алекс.

— Защо? — попита тя; чувстваше се достатъчно добре.

— Ти не си нормална.

— Какво е нормалното? — отвърна тя фриволно и реши, че въпреки всичко Алекс все пак е спортен тип.

— Е... — той се замисли за момент. — Не си особено кротка.

Тя избухна в смях.

— А, ясно. Ти си падаш по кротките сервилни жени, така ли?

— Знаеш какво искам да кажа — отговори той виновно.

Не. Тя не знаеше какво иска да каже той, а и точно в момента не я беше грижа. Той беше тук с определена цел, а тази цел беше да я забавлява. Боже! Започна да ѝ се завива свят. По-добре да се хване за нещо. По-добре да се хванат заедно.

Нямаше свободни маси, така че те отново намериха две места на бара, промъквайки се през тълпата начумерени каубои. Алекс бутна двадесетачка на сервитьорката и я осведоми, че очаква първата свободна маса.

— Исусе! — промърмори той, когато седнаха. — Ако тази вечер не се сбия с някого, ще съм най-големият късметлия на света.

Лъки отново отметна назад дългата си коса и се засмя. Знаеше, че е пияна, но това нямаше значение. Тази вечер не беше Лъки Сантейнджело, шеф на филмово студио, майка на три деца. Тази вечер беше сама и свободна и можеше да прави каквото си иска. А точно сега

й се искаше едно питие. Единственият проблем беше, че Алекс не продължаваше с нейното темпо.

— Текила — поръча тя и се закиска. — Ще видим какво ще направи Дейзи, ще изиграем една игра на рулетката и тръгваме. Обещание на Сантейнджело.

— Ти с твоите обещания — каза той мрачно и се зарадва, че е останал сравнително трезвен. Все някой трябваше да знае какво правят.

— Не, наистина — настоя Лъки. — По-късно ще се срещнеш с Джино. Историите му ще ти харесат.

Алекс знаеше, че няма начин да стигне някъде близо до Джино тази вечер.

— Да, да — съгласи се той.

— Знаеш ли, Алекс — каза Лъки и с разбиране постави ръка на рамото му. — През цялото време говорех все аз. Не е ли време да се заемем с тебе?

— Защо? — попита той с каменно лице.

— Все още не мога да разбера защо никога не си се женил.

— Хей, слушай, само защото ти си се омъжвала три пъти...

— Предположението ми е, че трябва да имаш прекалено силна майка, която тайно мразиш.

— Това не е забавно — намръщи се той.

— Да не би да уцелих?

Той не отговори.

Сервитьорката дойде да им каже, че за тях е приготвена маса до подиума. Те се преместиха точно когато Дейзи изскочи на сцената като динамо. Вместо прът при Армандо имаше изкуствена сребърна палма, поставена в средата на дългия подиум. Дейзи работеше палмата, сякаш тя беше най-интимният ѝ любовник, и правеше неща, за които хората могат само да си мечтаят.

Публиката започна да хвърля пари и да изказва одобрението си с тропане на крака и с подсвиркване. Аплодираха Дейзи неистово. Тя се отпусна надолу в шпагат и започна да събира доларовите банкноти.

— Забележителен мускулен контрол — промърмори Лъки. — Надявам се като следващ номер да изкарат някое момче.

— Ти луда ли си?

— Хайде, Алекс, ти да не би да си против равенството между половете?

— Глупости.

— Наемаш режисьор, а пък той се оказва шовинист — подигра се тя.

— Ама на тебе какво ти става? — попита той, излязъл от търпение.

— Нищо, което ти би разбрал.

По това време Дейзи беше събрала всичко. Публиката беше станала неконтролируема. Дейзи явно знаеше как да работи тълпата. Когато приключи, тя се присъедини към тях на масата им — останала без дъх и триумфираща, с тъмна кожа, блестяща от пот.

— Какво искате да знаете? — попита тя и се отпусна на стола.

— Говори ти, Алекс — каза Лъки.

Той я погледна. Тя го вкара в тази работа, а сега на това отгоре очакваше той да задава въпросите. Тя със сигурност знаеше, че той не даваше и пукнат цент за тази черна стриптийзъорка, въпреки че жената наистина имаше невероятно тяло. Все пак... визуално... Дейзи определено щеше да се впише във филма му. Особено с номера със събирането на пари с бедрата.

— Каква е твоята история, Дейзи? — попита той с горчив жест. — Баща ти те е чукал? Вторият ти баща те е пребивал? Чичо ти те е изнасилител? След това си избягала от къщи... Приближавам ли се?

Дейзи прокара пръсти през дългата червена перука и си поръча бира.

— Моят старец беше баптистки свещеник — започна тя. — Не позволяваше да се говори за секс в къщи. Татенцето ми беше много строг кучи син. Аз ли? Аз просто работя, имам две деца и любовник. Правя всичко възможно, за да гледам децата си добре.

— Не е точно историята, която ти очакваше, а, Алекс? — обади се Лъки и се наведе към него.

— Къде е любовникът ти тази вечер? — попита Алекс, като пренебрегна Лъки и се съсредоточи върху Дейзи.

— Гледа децата. Тя си стои в къщи.

— Тя? — повтори Алекс.

Дейзи кимна на Лъки.

— Скъпа, ти знаеш какво искам да кажа. След като веднъж си била с жена, вече не искаш да се занимаваш с някакъв голям, мръсен, стар мъж. Членът не е това, за което всички го мислят, нали, мила?

— Благодаря ти, че сподели това — каза Алекс, недоволен от посоката, която беше поел разговорът.

— Е — произнесе Лъки; неудобството на Алекс я забавляваше. — Къде можем да те открием?

Дейзи глътна бира от бутилката.

— Защо ви е да ме намирате?

— За в случай че Алекс реши да те включи във филма си.

Дейзи вдигна и двете си ръце, наслаждавайки се на дългите си извити нокти, лакирани в блестящо тъмноораво.

— Аз не съм актриса — каза тя скромно.

— Това не се изисква — рече Алекс.

— Съвсем не — прибави Лъки. — Ще участваш в стриптийзърска сцена. Нали ги знаеш — онези, дето двама мъже си говорят...

Дейзи схвана.

— Да, онези стари сцени — каза тя. — Двама мъже с някаква мацка зад тях, която навира големите си цици в лицата им.

— Точно! — рече Лъки. Дейзи беше по-умна, отколкото си бе мислила.

Двете се засмяха.

— Запиши телефонния номер там, където хората от екипа ми могат да те открият — произнесе Алекс и й подаде блокче листчета и писалка.

Дейзи надраска името и телефонния си номер.

Алекс искаше да си ходи.

— Сега можем ли да тръгваме? — обърна се той към Лъки.

— Една игра на рулетката. Ти ми обеща.

Той погледна към игралните маси и му беше приятно да види, че всички бяха заети.

— Няма свободна маса — рече той, като се опитваше да не звучи много доволен.

— Ще осигуря маса — каза Лъки и скочи.

— Не — промърмори той. — Изчезваме оттук, докато още можем да вървим.

Очите му бяха потъмнели и гледаха предизвикателно. Тя харесваше мъже, които не се предаваха.

— Не си проси боя.

Беше прекалено трезвен, а тя — прекалено пияна. Не си струваше да спори. Казаха „лека нощ“ на Дейзи и се отправиха към паркинга. Студеният нощен въздух удари Лъки като циментов блок. Тя се препъна и почти падна. Алекс я хвана в ръцете си.

— Какво става с дървения ти крак? — попита той, вдишвайки чувствения ѝ парфюм с аромат на мускус.

— Не се чувствам много добре — промърмори тя и тежко се облегна на него.

Той не можа да се удържи да не се наслади на тази внезапна уязвимост. Това беше новата зависима Лъки. Жените трябваше да бъдат такива. Без да мисли, той наведе устни към нея и я целуна бурно, страстно.

Помежду им протече ток. Целувката изненада и двамата. Лъки знаеше, че е пияна, че не трябва да прави това, че е голяма грешка. Но единственото, което можеше да види, бяха снимките на Лени с голата блондинка, проблясващи пред очите ѝ. И единственото, което можеше да почувства, беше болката и разочарованието от това, че ѝ е изневерил. Лени я беше изоставил толкова жестоко. Имаше само един начин да се реваншира. И това беше Алекс.

* * *

Двама любовници в евтин мотел. Хвърлиха се на леглото, оставяйки в пълна бъркотия дрехите си върху изтъркания килим. И двамата усещаха нуждата от бърз секс. Без любовна игра. Той беше потвърд от всеки друг път, а тя беше готова.

Той докосна гърдите ѝ в движение — толкова хубаво... Тя докосна члена му в стремежа си бързо да удовлетвори неговото желание... Простена, когато той влезе в нея. Болезнен стон на страст и плътска неудовлетвореност.

И двамата се движеха интензивно. Беше си чисто и страстно удоволствие без никакви задръжки — нищо повече от голямото просто чукане. Беше точно това, от което Лъки имаше нужда. Когато свърши,

то освободи насъбралите се гняв, болка, мъка и всички останали разочарования, които беше таила в себе си.

Алекс стигна до върха едновременно с нея.

— Исусе Христе! — възкликна той.

Тя не отговори. Отдръпна се от него и се сви на топка, опряла колене о гърдите си. Той не настоя. След няколко минути и двамата бяха заспали.

КНИГА ТРЕТА

ГЛАВА 22

Близко до югоизточния край на Сицилия, далече над прашния път от Ното за Рагуза, лежеше малко селце — родното място на Дона. Тя се беше родила в малка къща, в която все още живееха осемдесет и седем годишният ѝ баща, две от по-младите ѝ сестри и техните съпрузи, брат ѝ Бруно и жена му и различни племеннички и племенници. Дона подкрепяше всички, като редовно им изпращаше пакети с храна, дрехи и луксозни дреболии, за каквито не бяха чували в това забравено от Бога място.

Откакто баща ѝ я беше продал като младо момиче, тя беше идвала само веднъж; беше се превърнала в легенда за малкото селце и за нея говореха с благоговение.

Селцето на Дона се намираше почти изцяло върху неравен терен, но на четиридесет и пет минути път пеша през стръмните хълмове имаше голяма канара, под която се простираха брегът и катакомбите на тайнствени пещери. Хората говореха, че били обитавани от духове, и малцина се бяха осмелили дори да се приближат към тях.

Като деца Дона, Бруно и първата ѝ любов Фурио бяха прекарвали много време в изследване на пещерите. Те не се бяха изплашили от древните слухове, въпреки че възрастните в селото говореха за призраци и дори още по-лошо. Легендата разказваше, че след ужасното земетресение през 1668 година, което разрушило много градове, пещерите станали мястото, където крадци и убийци намирали убежище. Когато един от тях изнасилил и убил едно от тукашните момичета, местните хора, преизпълнени с гняв, нападнали пещерите и изклали всички, след което ги погребали в дълбок масов гроб. Дона, Фурио и Бруно не бяха повярвали на легендите. Пещерите бяха мястото им за игра и нищо не можеше да ги прогони оттам.

Когато Дона беше отведена в Америка, за да се омъжи, Бруно и Фурио бяха престанали да ходят в пещерите.

Това продължи, докато Дона изпрати хора за Бруно и му разкри плана си. Той дори си помисли, че тя ще се върне. Когато му обясни какво трябва да бъде направено, за да отмъсти за убийството на

съпруга си, Бруно напълно се съгласи, че пещерите представляват отлично разрешение. Разположени в подножието на канарата, усойни и изоставени, те бяха трудно достъпни както отвън, така и отвътре и представляваха естествен затвор.

Лени Голдън разбра, че това е истина. Лени беше затворен там от осем дълги седмици и тъй като левият му глезен беше прикован към една неподвижна скала, можеше само да изкуцуква малкото разстояние на мрачната пещера.

Всяка сутрин се събуждаше от същата деморализираща гледка. Лъч светлина се процеждаше от някъде високо горе. Стените на пещерата му бяха мъхести и влажни и той можеше да усети и да помирише морето някъде наблизо.

Колко близо? Влагата го караше да мисли, че е опасно близо. Какво ли щеше да стане, ако има буря? Ще се наводни ли пещерата му? Щеше ли да умре от ужасната смърт на удавниците, защото нямаше начин да избяга?

Домът му. Килията му. Мястото, където беше затворен. Но най-лошото от всичко беше, че той нямаше представа защо е тук. Можеше само да предполага, че е бил отвлечен за откуп. Но ако случаят беше такъв, защо Лъки или студиото още не бяха платили парите?

Осем нескончаеми седмици на мизерия. Знаеше точно колко дълго, защото беше драскал чертички по стените за всеки изминал ден. През това време единствените хора, които беше виждал, бяха двамата мъже, които му носеха ежедневната храна от хляб и сирене и два пъти му бяха дали плодове. В момента беше толкова гладен, че би ял каквото и да е.

Никой от неговите похитители — и двамата — начумерени мъже към края на тридесетте — не говореше английски. Те избягваха да имат нещо общо с него, да ги вижда и всякакви разговори.

Единият или другият идваше всеки ден по едно и също време, оставяше храната върху обърнатата щайга и веднага си тръгваше. На всеки няколко дена те изпразваха кофата, която беше пригодена за тоалетна, като в същото време внасяха друга кофа, пълна с мътна вода — единствената течност, с която можеше да се поизмие.

Нямаше огледало или каквото и да е друго, където да види как изглежда. Предполагаше, че се е превърнал в дивак с дълга сплъстена коса и брада на осем седмици. Дрехите му бяха мръсни. Веднъж се

беше опитал да ги изпере и откри, че не си струва да измръзне до смърт, докато ги чака да изсъхнат.

Можеше да приеме ситуацията с храната и тоалетната. Дори можеше да приеме и пронизващите до костите студ и влага, както и плъховете, които тичаха по цяла нощ из пещерата — понякога дори през краката му, докато той лежеше върху коравите дъски, които му служеха за легло.

Това, което не можеше да приеме, беше безнадеждното отчаяние и нескончаемата скука, защото нямаше с какво да занимава ума си. Ден след ден седеше там, без да е в състояние да чете или пише, да слуша музика или да гледа телевизия. Нищо.

ТОЙ... БАВНО... ПОЛУДЯВАШЕ...

Постепенно беше започнал да си говори сам. Да слуша себе си беше дребно удоволствие — най-малкото поне беше звукът на човешки глас. Понякога говореше на Лъки, сякаш тя беше там, с него.

Често преобръщаше в главата си събитията от онова ужасно утро. Спомняше си колко беше щастлив, защото Лъки летеше към него. В ума си беше нарисувал жива картина на това, как тя изтичва от самолета направо в неговите прегръдки. Толкова добре си пасваха един на друг, винаги си бяха пасвали.

Спомни си как излезе от хотела, как портиерът посочи колата му. Нов шофьор, не обичайният. Малко след като потеглиха за летището, шофьорът му беше предложил кафе. Той беше приел и изгълтал горещата течност, наслаждавайки се на силния му, почти горчив вкус. След това — нищо, никакви спомени, докато се беше събудил на пода в пещерата, вързан като бясно куче, и никой наоколо, който да обясни какво става.

Когато първият от мъжете се беше появил, той си беше помислил, че е спасен. Но не, беше по-скоро началото на неговия кошмар.

Сега нямаше какво друго да прави, освен да чака и отчаяно да се опитва да не полудее. И да се надява, че Лъки го търси. Понякога се чудеше... Той мъртъв ли е? Това адът ли беше?

НО НЕ ЗНАЕШЕ.

ГЛАВА 23

Беше пет и половина сутринта, когато Лъки се събуди. Усещаше устата си пълна с умрели пльхове. Главата ѝ тежеше неописуемо. Навсякъде я болеше и умираше за цигара. Обърна глава и хвърли поглед на Алекс. Гол и хъркащ, той се беше проснал през разхвърляното легло и беше съвсем спокоен.

О, Боже! Какво беше направила?

Като се движеше тихо, тя стана от леглото и се захвана крадешком да събира дрехите си от пода. След това се вмъкна в тясната баня и бързо се облече, без да си взима душ, защото имаше само една мисъл в главата си — бързо и тихо да изчезне.

Вън от мотелската стая в средата на никъдето беше мрачно и още тъмно. След като мина покрай поршето на Алекс, тя бързо се вмъкна в празната рецепция и натисна звънеца на бюрото, чакайки нетърпеливо някой да ѝ отговори. Мършаво куче се шмугна в краката ѝ и излезе навън. Тя потрепера и хвана яката на якето си.

Най-сетне се появи младеж с разчорлена коса, който тъпчеше мърлява тениска с героите на „Стар трек“ в панталоните си.

— Много рано, мадам — каза той; още не беше успял напълно да отвори очи. — Какво мога да направя за вас?

— Имам нужда от кола — рече Лъки, барабанейки с пръсти по тезгяха и трескаво надявайки се, че вече ще бъде на път, когато Алекс открие, че я няма.

— От какво? — тъпо попита младежът.

— Лимузина. Кола под наем. Нещо, с което да се махна отгук.

— Не зная... — поколеба се момчето. — Бензиностанцията няма да отвори преди шест, пък и не мисля, че имат лимузини. Дядо ми ще знае. Само че проблемът е, че той спи и не мога да рискувам да го събудя.

— Ти имаш ли кола?

Той потърка брадичката си.

— Аз ли?

— Да. Ти.

— Имам мустанг, модел шестдесет и осма — каза той гордо. —
Върви доста добре.

— Ще ме закара ли оттук до Лос Анджелис?

— Мадам...

— Ще ме закара ли?

Той вдигна вежди и промърмори:

— Извинете, мадам, но вие не сте ли с онази вносна кола,
паркирана пред бунгало номер четири?

Тя въздъхна нетърпеливо.

— Нека да ти разкажа една кратка история. Трябва да се измъкна
оттук сега. Колко ще струва да ми заемеш мустанга си?

Срещу петстотин долара тя вече беше на път, увеличавайки
колкото е възможно повече разстоянието между себе си и Алекс. Не
съжaliaваше за това, което се е случило. Беше го искала — всъщност
беше вървяла към него от момента, в който Алекс стъпи в нейния
офис.

Може би щеше да е по-добре да си беше легнала с двойника на
Траволта от бара. Щеше да е много по-просто.

О, Боже! Надяваше се Алекс да не се превърне в проблем.
Нямаше начин. Той използваше жените — в това беше сигурна. Не би
трябвало да го притесни това, че ситуацията се беше обърнала.

Алекс Уудс. За в бъдеще трябваше да е сигурна, че става дума
само за бизнес.

Момчето с фланелката със „Стар трек“ беше казало истината —
старият му мустанг гълташе километрите по магистралата като мощна
спортна кола. Тя включи радиото на станция със соул и докато
кръстосваше по пътищата, се заслуша как Отис Рединг пее класиката
„Докът на залива“.

Вместо направо да тръгне към Лос Анджелис, тя подкара към
Палм Спрингс. Беше обещала на Алекс да го срещне с Джино, но не
би. Искаше сама да се види с баща си — ако Алекс настояваше за
среща, можеше да го направи, когато му е удобно.

Когато пристигна в имението на Джино, го намери — станал и
облечен — усърдно да крещи на брокера си по телефона с почервеняло
лице и щастлив като младеж, който току-що си е легнал с жена.

— Дечко! — възкликна той, прикривайки с ръка слушалката. —
Какво, по дяволите, правиш тук? Не знаеш ли, че е адски рано?

Скъпият стар татко. Определено имаше собствен подход към думите. Тя го прегърна, мърморейки, че никога няма да изглежда на годините си. Джино беше на осемдесет и една, но изглеждаше на около шестдесет и пет с гъстата си, малко посивяла коса и младежка физиономия. Беше стегнат, със собствените си зъби и — според усмивката на лицето на Пейдж — водеше активен сексуален живот. В бруклинската му младост му викали Джино Овена. О, да, баща ѝ определено имаше колоритно минало и много се беше отдалечил от скромните си корени.

Той приключи разговора с брокера си и трясна телефона.

— За нищо не става — оплака се той. — Винаги ме съветва да върша глупости. Не знам защо го слушам, тъпото копеле ми струва пари всеки проклет ден.

— Тогава защо го слушаш? — попита Лъки, сви се на един стол и бръкна в чантата си за цигарите.

Джино се взря в нея.

— Какво има, дечко? Имам силното подозрение, че не си дошла по работа толкова рано сутринта.

— Препих — каза тя разкаяно. — Помислих си, че мога да споделя махмурлука си с тебе.

— Продължаваш да живееш като момче, а? — рече Джино, клатейки неодобрително глава. — Не знаеш ли, че дамите не трябва да правят такива неща?

Тя намери цигара и я запали.

— Веднъж ти казах, Джино, преди много време — тя продължи с груб момчешки глас, — че не съм дама, а съм Сантейнджело — точно като тебе.

Той направи гримаса.

— Да, да, мога ли някога да го забравя. Ти беше доста проблемно дете.

Тя го фиксира с усмивка на победител.

— Проблемното дете се е развило добре, а?

— Нямам оплаквания — и той млъкна за момент. — Как я караш всъщност?

Тя сви рамене — изнервена, изморена и объркана.

— Оправям се някак си — отговори тя, без да е сигурна как се чувства.

Той я погледна разбиращо.

— Необходимо е време, дете.

— Да, Джино — кимна тя и за секунда си пожела отново да е малко момиченце и да може да се хвърли в покровителствените му и нежни ръце. — Знам.

— Преживели сме много неща заедно, дечко — рече той, докато я изучаваше с черните си очи, на които приличаха нейните.

— И това го знам — обади се тя тихо.

— Е, добре, значи ти си Сантейнджело. Никога не го забравяй.

Тя меко се усмихна.

— Доколкото мога.

Той се изправи — дори на тази възраст беше винаги в движение.

— Искаш ли чай? Или кафе?

— Не, благодаря — отговори тя, прикривайки една прозявка. — Нали мога да си взема душ?

— Използвай стаята за гости. Ще кажа на Пейдж, че си тук.

— Не я буди.

— Ха! Цялата руска армия не би могла да я събуди, ако тя сама не реши да става.

Стаята за гости беше декорирана с английски селски пейзажи. Не беше по вкуса на Лъки, но въпреки това трябваше да признае, че Пейдж бе свършила добра работа.

Приближи се към големия панорамен прозорец и се загледа в добре поддържаната зелена поляна, избуяла и сочна, в цъфналите в мораво храсти и в синия басейн с форма на бъбрек. Басейните й създаваха лошо усещане — от онзи ужасен ден, когато беше открила тялото на майка си...

Не! Нямаше да поеме това разрушително пътуване по пътеката на спомените. Не и днес.

Хвърли всичките си дрехи и влезе в банята. Спря за момент пред високото колкото цялата стена огледало и се взря в отражението си. Младежкият вид се предаваше по наследство в семейството — тялото й — дори и след раждането на три деца — беше с маслинова кожа, тънко и жилаво, с твърди гърди и дълги крака.

Алекс Уудс не го беше видял. След онази страстна целувка на паркинга нещата се бяха развили много бързо. Крайпътен мотел. Никакви разговори. Страстта им беше такава, че се бяха нахвърлили

един върху друг без никакви сексуални нежности. Бързо чукане на тъмно. Като кола.

Това ѝ напомни за дивите ѝ години, когато си лягаше с толкова мъже, с колкото ѝ се искаше, без да чувства абсолютно никаква вина. „Не ми се обаждай. Аз ще ти звънна“ — това беше мотото ѝ. Боже! Изглеждаше като преди милиони години. Доста преди СПИН-а.

А след това срещна Лени. Истинската ѝ любов. Духовният ѝ спътник. И за първи път животът ѝ стана цялостен. Докато си мислеше за Лени, сълзите най-сетне дойдоха. Хвърли се на пода на банята и тихо изплака гнева, болката и разочарованието си, докато се почувства напълно изтощена. Беше пречистващо, обновяващо. Беше се отърсила от мисълта за изневярата на Лени и сега най-сетне можеше да го оцени по достойнство.

Скочи от пода, взе леденостуден душ и бързо се облече. Усети непреодолимо желание да види децата си, да ги прегърне и да ги обича повече от всичко на света. Джино щеше да я разбере, ако веднага си тръгнеше, така че реши да кара направо към Лос Анджелис и да прекара известно време с тях, преди да отиде в студиото.

Семейството — на първо място.

Бизнесът — на второ.

Наистина щеше да превърне „Пантър“ в най-преуспяващото студио в града.

Лени би искал тя да продължи.

Лени не би искал за нея нищо друго освен най-доброто.

* * *

Алекс идваше бавно на себе си. В стаята се процеждаше светлина и играеше върху клепачите му. Опита се да прикрие лицето си с ръка, за да го предпази от лъчите на сутрешното слънце. Но не се получи.

Протегна се и се прозина, докато бавно отваряше очи. Определено беше вече време да става. Полежа за момент, напълно дезориентиран, докато постепенно започна да си спомня всичко.

Лъки Сантейнджело. Момичето с дървения крак. Лъки Сантейнджело. Красива, възбуждаща жена. Бяха правили любов в тази

забравена от Бога мотелска стая — бърза, страстна любов. Сега беше сутрин и... Къде беше тя?

Той стана от леглото и настъпи обувките си по пътя към банята. Тя не беше там. Отиде до прозореца, дръпна се в сянката и погледна навън. Поршето му беше паркирано на мястото, където го беше оставил снощи. Добър знак. Значи, тя не би могла да стигне далече.

Надяваше се, че е отишла да донесе кафе. За Бога, една чаша силно черно кафе би му дошла добре. Събра дрехите си от пода и се върна в банята. Душът беше повреден и от него се стичаше само една тънка струйка ръждива вода. Забрави!

Погледна часовника си и шокиран установи, че е почти девет. А винаги ставаше в шест и половина. Наистина трябва да е имал нужда от сън. Исусе, чувстваше се добре — дори не беше махмурлия. Тя беше тази с махмурлука.

Лъки Сантейнджело. Мисълта за нея го накара да се усмихне. По странен начин тя беше негов огледален образ — бунтовничка, напълно непредсказуема. И толкова дяволски красива...

По-добре щеше да е, ако вземе душ, когато се прибере в Лос Анджелис. Навлече дрехите си и излезе от малката, потискаща мотелска стая. Измина няколкото метра до регистрацията, където откри обрулен от вятъра старец, който седеше отпред, чистеше фъстъци и дъвчеше тютюн.

— Добро утро — поздрави сърдечно Алекс.

— И на вас добро — отвърна старецът, едва повдигна глава и продължи да си чисти фъстъците.

— Къде най-близо може да се изпие едно кафе?

— През шосето има кафене, по пътя за бензиностанцията — рече старецът. — И опитайте от къпиновия пай на Мейбъл — дяволски е хубав.

— Благодаря — каза Алекс. — Ще го запомня — той тръгна, но спря и се върна. — Виждали ли сте дамата от бунгало четири да отива нататък? — попита той.

— Тази жена си замина преди три часа — отговори старецът; набръчканото му и обветрено лице остана невъзмутимо. — Взела колата на внука ми. Дала му петстотин долара — старецът се изхили злорадо. — Той пресметнал, че хора като вас са толкова големи търговци, че само си трошат парите за глупости.

— Тя дала на внука ви петстотин долара, взела колата му и заминала? — повтори Алекс невярващо.

Старецът изплю парче тютюн на пода.

— Нали това казах.

— Не мога да повярвам, че го е направила.

— Жени — заяви старецът и отегчено поклати глава. — Веднъж като се залепят за някого, през цялото време му създават само проблеми. Това разправям на внука си. Но той изобщо не ме слуша. Момчето хуква подир всяка фуста като разгонено куче подир кучка през лятото.

— А как ще си получи колата обратно?

— Казала, че ще му я докара шофьор. Дала му визитната си картичка и всичко. Когато прочете, че има голямо студио в Холивуд, той каза „добре“. Ако не си получи колата обратно, вината ще си е само негова.

Алекс беше шокиран. Как бе могла да замине и да го зареже? Нещо в Лъки би трябвало да го предупреди, че не може да й се има доверие. Но, от друга страна, може пък да е видяла колко дълбоко е заспал и да не е искала да го буди.

Каквото и да беше. Най-малкото, което можеше да направи, беше да му остави бележка.

Кафето щеше да почака. Той трябваше да се върне в Лос Анджелис. Незабавно.

ГЛАВА 24

Сутрините винаги бяха натоварено време в дома на Винъс. Антъни, красивият ѝ рус асистент, пристигаше рано. Свен идваше да я вземе за джогинг и тренировка. Няколко прислужнички чистеха къщата, а телефонът никога не спираше да звъни.

Тя започна да чете сценария на „Гангстери“ веднага щом се събуди. Лола беше толкова сложен характер — смела, секси, тъжна — Винъс беше сигурна, че може да влезе в ролята и ще успее да предаде отчаянието и сърдечната болка на тази жена.

Не можеше да реши какво да носи на срещата с Алекс Уудс. Да се облече ли както обикновено? Или да използва случая и да се появи като Лола? Докато се колебаеше, се обади на Фреди.

— Ти как мислиш? — попита тя. — Мога да бъда себе си — провокираща, чувствена, всичко. — Тя спря за момент. — Въпреки че той вероятно ме е гледал във видеоклиповете ми... Искам да кажа, че знае коя съм аз, нали?

— Защо си мислиш, че съм загубил толкова време да ти уредя среща с него? — заяви Фреди.

Понякога от Фреди ѝ писваше.

— Е, хубаво. Със сигурност знаеш как да накараш някого да се чувства уверен.

— Не беше лесно, Винъс. Трябваше да премахна бариерата, създадена от външните впечатления, да разбия предварителното му мнение за тебе.

— Продължавай, Фреди, наистина гъделичкаш самочувствието ми.

— Ела като Лола. Ако познавам Алекс, това ще го впечатли.

Следващо решение. Какво трябваше да облече? Тя прегледа гардероба си, отхвърли всичко, което видя, и се ядоса на себе си, че не беше помислила за това вчера. Трябваше да отиде до някой от онези шикозни магазини на Мелроуз и да си купи нещо наистина сензационно.

Какво ли би носило момиче от доброто старо време на петдесетте години? Хм... Помисли за Мерилин или дори за Джейн Мансфийлд.

Ровейки дълбоко в гардероба си, тя откри роклята, която ѝ трябваше — копринена, с изрязано деколте, дълга точно до над коленете. Тя разкриваше много от тялото ѝ, лепваше към формите ѝ. Имаше малки бухнали ръкави, които обгръщаха прекрасно оформените ѝ рамене. Към нея добави обувки на много високи токчета, златни халки и събра косата си на върха на главата си в нещо като гнездо. След като се облече, хукна из къщата, за да събере мнения.

— Харесва ли ти това? — попита тя Свен, който още беше в гимнастическия салон и уреждаше да докарат оборудване за нови мъчения.

— Много е хубаво — отговори той, едва забелязвайки я.

Тя се изправи пред асистента си англичанин.

— Какво мислиш, Антъни?

Антъни имаше дълга до раменете бяло-руса коса, мускулесто тяло и красива усмивка.

— Божествена! — възкликна той.

Защо мъжете, които изглеждат най-добре, са обратни? Това беше такава загуба. Отбеляза си наум да го представи на Рон. Може би Антъни с прецизния си английски акцент и изключително дълги мигли можеше да откъсне Рон от големия магнат и, в края на краищата, те всички щяха да заживеят щастливо.

— Това беше на стъпалата пред вратата тази сутрин — каза Антъни и ѝ подаде плик, адресиран лично до нея.

Тя скъса плика и извади писмото — беше кратко и по същество.

Здрасти, Винъс,

Ти си пламенна, секси и перверзна. Знам всичко за тебе. Големите ти цици и рошавата ти катеричка ме подлудяват. Не се безпокой — никога няма да позволя някой да ти навреди, защото ти си моя. Винаги ще те обичам, дори и след като се оженим. Ти по-добре ме чакай — няма да е още дълго.

Обожател

P.S. Не преставам да мисля за тебе всеки ден — не правя секс с никоя освен с тебе. Надявам се ти да се чувстваш по същия начин.

— О, Господи! — каза тя и отвратена хвърли писмото. — Поредният побъркан сексманиак. Как успяват тези кретени да открият адреса ми?

Антъни сви рамене.

— Беше тук, когато пристигнах тази сутрин.

— Ама той какво е направил, да не се е покатерил през вратите? Къде е била охраната ми?

Антъни отново сви рамене.

— Нямам представа.

— Мразя това! — каза тя и се почувства уязвима. — Нервира ме. Последния път, когато това се случи, някакъв ентузиаст влязъл в спалнята ми — за щастие, по това време бях в Ню Йорк.

— И какво стана с него? — попита Антъни, присвивайки очи.

— Не знам, защото не повдигнах обвинение. Не мога да понасям съдилищата.

— Може би пак е той — реши Антъни драматично. — Опасен ли е?

— Направихме голям проблем от това — каза тя сериозно, без да харесва този тон. — Обади се на хората от сигурността — нека да изследват писмото. А ти винаги внимавай кого пускаш вътре.

— Да, Винъс — съгласи се той раболепно.

Родригес се появи на вратата точно когато тя тръгваше за срещата си. Той носеше букет бели рози и беше облечен за случая с тъмнокафява копринена риза, невероятно къси бежови панталони, колан от кожа на алигатор, който подчертаваше тънката му талия, и с два тона по-тъмни кожени обувки.

— Принцесата ми! — възкликна той.

Да оставим цветята настрана, но тя никак не беше доволна, че той се чувстваше свободен да се появява непоканен.

— Какво искаш? — попита тя не особено учтиво.

Той й подаде розите.

— Тук съм, защото сърцето ми не спира да тупти и при всеки негов удар аз мисля за тебе.

— Родригес, наистина ще трябва да пробваш и някоя друга реплика — намръщи се тя.

— Какво искаш да кажеш, сладка моя?

Тя бутна розите в ръцете на Антъни.

— Не одобрявам появата ти тук, без първо да се обадиш. Отивам на важна среща.

— Помислих си, че можем да обядваме заедно.

— Не и днес. Много съм заета.

— Обади ли се на агента си? С такова нетърпение очаквам да се включи във видеоклипа ти.

Хм... Значи, това била причината за ентузиазма му. Всеки иска да бъде звезда.

— Ще накарам Антъни да го направи — каза рязко тя. — Върви си в къщи и чакай да ти се обадят.

Лицето му изрази разочарование.

Толкова по-зле за него. Ако той се надяваше да се премести при нея, щеше да му е необходимо отново да премисли нещата.

* * *

Бриджит беше пълна с енергия. Беше толкова гот да се разхожда и да има какво да очаква. Нямаше търпение да се обади на Лъки в Лос Анджелис, въпреки че все още беше твърде рано. Вместо това се втурна в кухнята, където Анна седеше на масата и пишеше.

— Познай какво стана — каза тя въодушевено.

— Какво? — попита Анна и остави писалката си.

— За мене всичко започва. Нали ти казах, че ще стане така! Толкова съм щастлива!

— Предполагам, че миналата нощ е била успешна?

— Брилянтна! Мишел Ги ме помоли да отида днес в офиса му, а следващата седмица имам сеанс с Люк. Не е ли фантастично?

— Заслужаваш го — рече Анна.

— Да, нали? — отвърна Бриджит и се засмя — още не можеше съвсем да повярва.

По-късно се срещна с Нона, която ѝ представи план за действие. Първо отиват да видят Мишел Ги, след това ще посетят Аурора, ще ѝ кажат за джинсите „Рок-енд-рол“ и ще я попитат дали иска първа да лансира Бриджит на корицата на „Мондо“.

— Звучи ми добре — произнесе Бриджит.

— Слушай — каза Нона. — Зан и аз смятаме да заживеем заедно. Баща му има дяволски много пари, така че наемът няма да е проблем, а аз нямам търпение да се изнеса от дома на родителите ми. Чудехме се дали ще искаш да живееш в един апартамент с нас.

Бриджит се изкиска.

— Ще бъде много забавно — рече тя. — Зан и ти — а аз да се мотая наоколо. Не мисля така.

— Идеята е страхотна — настоя Нона. — В края на краищата ние ще работим заедно, а тогава какво може да е по-добро от това, да живеем заедно.

— Е... — беше доста интересна мисъл. — Може би ще го спомена на Шарлот.

— Ти си на деветнадесет, Бриджит, и нямаш нужда от ничие разрешение.

— Добре, тогава направо ще кажа на Шарлот.

— Хубаво. Защото виждам пред себе си само диви времена!

— Напълно съм за тях — каза Бриджит и си помисли, че вече е време да започне отново да се наслаждава на живота. — Кога се местя?

* * *

Алекс караше обратно към града объркан. Не можеше да повярва, че Лъки е заминала без него. Жените никога не го изоставяха — винаги беше обратното. Колко пъти беше инструктирал телефонната служба да му се обадят в еди-колко си часа и да му съобщят, че е спешно.

— Извинявай, но трябва да вървя — беше казал със съжаление, а приятелката му раболепно ставаше и си отиваше в къщи.

По дяволите! Това просто не му се беше случвало. Тя трябваше да има извинение, при това добро извинение.

Опита се да се обади в студиото от колата. Киоко го информира, че госпожица Сантейнджело още не е пристигнала. Той се почувства като глупак, защото нямаше домашния ѝ телефон, а нямаше намерение да пита асистента ѝ. Разбира се, вероятно можеше да го вземе от Фреди.

— О, хей... Фреди, аз съм, Алекс. Снощи чуках Лъки Сантейнджело, но нямам домашния ѝ телефон, а пък тя ме заряза. Така че би ли ми го дал?

По никой начин.

Свърза се със собствения си офис.

— Къде си, Алекс? — попита Лили с обичайното си неодобрително подсмъркване. — Всички се безпокоим. Майка ти се обажда три пъти.

— Майка ми се е загрижила за мене? — отвърна той с въпрос, без дори за момент да повярва.

— Всъщност Тин Лий се паникьосала, когато снощи не си се явил на срещата ви. Чакала в апартамента ти три часа, след това се обадила на Доминик. Сега те са се съюзили. Представили си, че си отвлечен, убит — нещо такова.

— Просто бях мръднал другаде.

— В компанията на бутилка скоч?

— Не е твоя работа, Лили.

В гласа ѝ се усети отровна нотка.

— Добре, Алекс. Ако очакваш да ръководя продуцентската ти къща и да ти намирам извинения, ще съм ти благодарна, ако ме посветиш в тайните си.

Не обичаше Лили да става досадна.

— Трябваше да отида в Палм Спрингс и да се срещна с Джино Сантейнджело във връзка със сценария — обясни той.

— Можеше да ми кажеш.

— Започваш да звучиш като съпруга, Лили, а аз дори нямам намерение да те чукам!

Тя никак не беше доволна.

— Мога ли да ти напомня, Алекс, че пропусна две срещи тази сутрин. А Винъс Мария ще бъде тук по обяд. Също така ще ходиш до Вегас този следобед, за да огледате местата за снимки. Самолетът ти излита в петнадесет часа.

— За какво ще идва Винъс?

— Чете ролята на Лола. Обеща на Фреди да се срещнеш с нея.

— Трябва ли? — изръмжа той без никакво желание.

— Срещата е уредена. Не е професионално да я отменяш толкова късно.

— Добре, Лили, спри да се безпокоиш. Ще съм там.

— Какво да кажа на майка ти?

— Всъщност — нищо.

ГЛАВА 25

Лъки мисли много, след като си тръгна от Палм Спрингс. Чувстваше се така, сякаш се е втурнала сред гъста мъгла — Лени си беше отишъл и след като се беше случило, тя трябваше да се научи да го приема.

Подкара направо към дома си, където прекара известно време с децата си. Взе бебето Джино, притисна го към себе си и си позволи да се разтопи в неговата приятна топлина и безпомощност. Осъзна, че децата ѝ имат нужда да бди над тях. Едно нещо знаеше със сигурност — за тях винаги щеше да бъде тук.

Мария се носеше из къщата както обикновено. Имаше повече енергия и от майка си. Малката заподскача нагоре-надолу от радост, когато Лъки ѝ каза, че ще прекарат сутринта заедно.

— Мамо, мамо, мене приказка... Искам приказка... Моооля те! — приплака тя.

— Добре — каза Лъки, седна и прочете на Мария приказката за агнето Лари и петунията Пити от една шарена книжка.

Мария се превиваше от смях, докато слушаше как майка ѝ чете с различни гласове.

— Сега отиваме да плуваме, мамо. Сега! Сега! — извика тя, когато приказката свърши.

Вместо да плуват, Лъки изведе дъщеря си на дълга разходка по брега, след това ѝ обеща в края на седмицата да излязат и да ѝ изберат нова играчка. Мария беше във възторг.

Сиси ѝ каза, че се е обаждала Винъс. Лъки беше наясно, че е пренебрегвала приятелите си, и реши да направи нещо в тази посока.

Пристигна в „Пантър“ след дванадесет, премина през целия паркинг и спря на обичайното си място.

Киоко беше на бюрото си във външния офис.

— Съжалявам за вчера, Ки — каза тя на път за собствения си офис. — Трябваше да се измъкна оттук, или щях напълно да се побъркам. Премести ли ангажиментите, които пропуснах?

— За всичко съм се погрижил — отговори той и я последва. — Помислих си, че може да закъснееш, така че отмених и всичките ти сутрешни срещи.

— Защо? — попита тя кисело. — Да не би да не бях на себе си вчера?

— Така изглеждаше.

— Много хитро, Ки. Имах интересно пътуване, но сега се върнах.

— Вероятно си имала нужда от почивка — каза Киоко със симпатия.

— Имах. Само че днес съм наказана сериозно. Имам ужасен махмурлук. Дали някъде тук има аспирин?

Той ѝ донесе аспирин, чаша силно черно кафе и голяма чаша пресен портокалов сок. След това сложи пред нея списъка с телефонните обаждания.

Тя прегледа имената — Алекс Уудс се беше обаждал два пъти. Нямаше и намерение да му се обажда — вероятно беше по-добре да му даде време да охладнее и след това, когато се срещнеха отново, щеше да става дума само за работа. За момент позволи на мислите си да поблуждаят, спомни си Алекс в леглото... горещия бърз секс... Не! С Алекс беше за една нощ чуване за отмъщение. Никога нямаше да се повтори.

— Тъъ... Ку... — каза тя и се опита да звучи както обикновено. — Ако отново се обади Алекс Уудс, разбери за какво става въпрос. Не искам да говоря с него, ако не е нещо, свързано с „Гангстери“. Ще се погрижиш за това, нали?

— Да, Лъки — отговори Киоко. Не беше в негов стил да задава въпроси, които очевидно не бяха негова работа.

— И ме свържи с Винъс — добави Лъки и изпи два аспирина с портокаловия сок.

Киоко се обади в дома на Винъс и говори с Антъни.

— Тя не е в къщи — каза той. — Да се опитам ли да се свържа с колата ѝ?

— Ако обичаш.

След няколко секунди Винъс се обади — звучеше доволна.

— Това е нещо като телепатия — рече тя. — Сиси каза ли ти, че те търсих у дома ти снощи?

— Наистина бих искала да се срещнем — отвърна Лъки. — Твърде дълго не сме се виждали. Не си ли свободна за обяд?

— За нещастие, не — каза Винъс разочаровано. — Какво ще кажеш за вечеря?

— Става. Ще накарам Киоко да направи резервация в „При Мортън“.

— Супер! Можем да вземем акъла на всеки мъж в града. Обичам да правя това! — преди да продължи, Винъс замълча за малко. — Тъъ... Не смятах да го споменавам, защото знам, че е твоят филм, но отивам да се срещна с Алекс Уудс. Чета ролята на Лола в „Гангстери“.

— Лола? — попита Лъки, изненадана, че Винъс би се съгласила на толкова малка роля. — Това не е роля за звезда.

— Знам, но твоят приятел и мой агент, Фреди, ме увери, че трябва да приема, защото това ще ме представи в друга светлина.

— Довери се на Фреди и той все ще ти излезе с някоя велика идея.

— Прочетох сценария и ми хареса. Сега знам защо искаш да направиш този филм.

— Ще се видиш ли с Алекс днес?

— След около десетина минути. Така че... ако те пита за мене...

— Алекс има последната дума за това, кой ще участва във филма. Но ако трябваше аз да реша, ти ще си Лола, въпреки че това ще надуе бюджета. Миналата седмица Алекс подписа с Джони Романо.

— Според Фреди той е трябвало да се бие, за да ми уреди среща с великия господин Уудс, който — както можеш да си представиш — изобщо не ме вълнува.

— Сигурна съм, че е така.

— Ти си се срещала с него. Какъв е той?

Лъки посегна към цигарите — навикът ѝ се влошаваше с всеки изминал ден.

— Мислех си, че ти си тази, която знае всичко за него — каза тя неуверено.

— Само това, което бившата му приятелка нямаше търпение да сподели с мене.

— И какво беше казала тя?

— Хм... Чакай да видя... О, да — че чука само азиатки и не си губи акъла.

— Голям мъж — произнесе сухо Лъки.

— Ти би трябвало да знаеш.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Хайде, Лъки — настоя Винъс. — Сподели с мене. Наистина ли е таралеж в гащите, както казват всички?

— Алекс изглежда свестен — каза Лъки, внимателно подбирайки думите си. — Пресата просто му е създала лош образ. Сигурна съм, че ще се спогодиш с него.

— Ако ти се случи да говориш с него по-късно, разбери какво мисли за мене.

— Добре — спокойно отвърна Лъки. — Може би ще го направя.

После повтори на себе си:

— Може би няма.

* * *

Когато Винъс свърши разговора си с Лъки, вече пристигаше в продуцентския офис на Алекс.

Като ѝ посочи паркинга с махване на ръката, един пазач я посрещна сияещ и ентузиазирани.

— Мога ли да получа автограф за сестра си? Тя е ваша най-голяма почитателка.

Колко пъти го беше чувала.

Излезе от колата си и оправи прилепналата копринена рокля. Очите на пазача не се откъсваха от нея и поглъщаха всеки открит сантиметър от тялото ѝ, докато тя надраска подписа си на грубото парче хартия. Светниците ѝ по сигурността я бяха посъветвали никога да не кара сама из Лос Анджелис. Толкова по-зле за тях, защото тя обичаше да бъде сама в колата си — да слуша най-новите дискове, да мисли за разни неща, да се отпусне. Ако имаше шофьор, пътуването беше съвсем различно. Въпреки че откакто тя и Купър бяха скъсали, вечер никога и никъде не излизаше сама. Бракът ѝ с Купър беше забавен, а тя се беше чувствала добре да бъде вярна само на един мъж. Жалко, че той не можеше да се държи по същия начин.

Изключително азиатско момиче я посрещна на входа на зданието на Алекс.

— Здравейте, аз съм Франс — каза момичето и ѝ подаде малка, добре поддържана ръка. — Добре дошли в „Уудсън продакшънс“. За нас е чест, че сте тук. Моля, последвайте ме.

Хм... Добро посрещане. Може би Алекс Уудс беше нетърпелив да я види — въпреки всичко. Франс я въведе в голяма приемна зала със стени, украсени с постери в рамки на всичките филми на Алекс. Впечатляваща колекция.

— Алекс ще закъснее с няколко минути — извинително произнесе Франс. — Може ли да ви предложи нещо? Чай? Кафе? Минерална вода?

Винъс седна пред чаша „Евиан“ и пред последния брой на списание „Ролинг стоунс“. Това беше нещо ново — не я бяха карали да чака от години. Той проверяваше ли я? Искаше да види дали наистина е примадона?

След двадесетминутно чакане, през което тя ставаше все по-нетърпелива, се появи друга азиатка. Тази беше по-възрастна и също поразително красива.

— Аз съм Лили, изпълнителен асистент на Алекс Уудс — представи се жената с топла усмивка. — Алекс неочаквано трябваше да напусне града снощи. Сърдечно се извинява за закъснението си. Ще бъде тук всеки момент.

— Колко дълъг ще е този момент? — попита Винъс. Нямаше намерение да чака повече — това щеше да се отрази зле на имиджа ѝ.

— Съвсем скоро — увери я Лили и добави за по-сигурно: — Той с нетърпение очаква да се срещне с вас.

„Обзалагам се — помисли си Винъс, докато увереността ѝ бързо намаляваше. — Фреди ме принуди да дойда тук. Той никога не е чувал за мене, а ако е чувал, мрази всичко, свързано с мене.“

Защо сама се поставяше в такова уязвимо положение, когато не беше необходимо? Тя беше звезда, за Бога, и нямаше нужда да чака когото и да било — особено Алекс Уудс с репутацията му на шовинист.

— Още минерална вода? — попита Лили.

Винъс стана.

— Знаете ли какво — каза тя учтиво. — Не мога да чакам повече. Моля, предайте на господин Уудс, че за мене беше въъ... удоволствие почти да се срещна с него.

Всъщност искаше да каже: „Писна ми, изчезвам и кажи на грубия си шибан шеф да се разкара.“

На Лили ѝ беше видимо неудобно, докато се опитваше да измисли начин да спре Винъс, преди тя да си тръгне.

— Той ще дойде — каза тя меко. — Говори с мене от колата си само преди минути и вече е почти на стълбите.

— Чудесно — произнесе снизходително Винъс. — Ще уговорим нова среща.

Лицето на Фреди Леон изплува пред очите ѝ.

— Иначе няма „Оскар“ — сериозно казваше Фреди. — Забрави гордостта си и остани.

„Съжалявам, Фреди, но дори и заради тебе...“

Вече беше на вратата, Лили вървеше подире ѝ, когато Алекс влезе. Небръснат и разрошен, той блъсна Винъс, без дори да я забележи.

— По дяволите! — каза на Лили. — Шибаното движение. Не ме обвинявай.

— Алекс — спокойно рече Лили, но с доловима стоманена нотка в гласа. — Това е Винъс Мария. Тя тъкмо си тръгваше, обаче съм сигурна, че можеш да я накараш да остане.

Той погледна платиненорусата суперзвезда. Не беше зле. Беше се облякла в своя интерпретация на Лола и почти ставаше.

— Извинявай, скъпа — той пусна убийствената си усмивка на малко момче, която му беше уреждала милиони проблеми. — Защо не се върнеш обратно и да поговорим?

„Скъпата“ не беше доволна. Прекалено покровителствен. Усмивката му беше поразителна. Добре изчислена. Вероятно я използваше пред жените просто за да може да върви по собствения си път. Не беше толкова хубав като Купър. Беше по-едър, по-груб, по-мъжествен. Всъщност беше доста привлекателен — типът превъзхождащ силен мъж.

„На бас, че обичаш да ти правят вятър — помисли си тя. — Чудиш се защо не ти връщам комплимента.“

— Пет минути — каза тя студено. — Сигурна съм, че времето е достатъчно да ви убедя, че аз съм вашата Лола.

ГЛАВА 26

Костюмът на Шанел ѝ стоеше добре. Морскосиньо с бяла гарнитура и златни копчета. Диамантите за през деня. Прическа, която да отразява живота ѝ на изключително преуспяваща бизнес дама.

Дона Ландсман, бившата Донатела Бонати, стоеше пред огромното огледало, наслаждавайки се на отражението си. Да, изглеждаше съвсем различно — нямаше и следа от образа на Донатела. Нямаше начин Лъки Сантейнджело някога да я познае. А Дона нямаше намерение да ѝ казва. Още не.

Дона често се чудеше каква ли щеше да е реакцията на предишния ѝ съпруг, ако можеше да я види сега. Толкова студена и изискана. Толкова светска. В новата си роля тя не би погледнала два пъти такъв недодялан дървеняк като Сантино с отвратителните му хигиенни навици и мръсна уста. Независимо от недостатъците му тя си напомняше никога да не забравя, че въпреки всичко той беше баща на децата ѝ и като такъв заслужаваше за смъртта му да бъде отмъстено достойно.

Дотук беше свършила отлична работа. Първо Лени Голдън, а днес — и прекрасните студии „Пантър“ на Лъки. Беше открила дори къде е Бриджит Станислополус и в главата ѝ вече имаше план как да се справи и с нея.

Предния ден беше говорила с брат си Бруно в Сицилия. Той я беше уверил, че всичко е наред. Лени беше техен затворник и никой не знаеше нищо с изключение на него и на Фурио. Точно както си беше помислила — пещерите бяха отлично скривалище.

Това я караше да се чувства чудесно и да тържествува, защото знаеше, че държи пленен съпруга на Лъки Сантейнджело на място, където никой не би могъл да го открие. Всъщност още по-добре — всички си мислеха, че той е мъртъв. Колко майсторски беше планирала това.

Разбира се, Лъки можеше случайно да разбере — Дона щеше да се погрижи за това. Но не и докато Лъки не започнеше връзка с друг мъж — може би дори докато не стигнеше до брак. Това щеше да е

времето, когато Дона щеше да уреди да освободят Лени и да го върнат на жена му. Това щеше да е истинско наказание за Лъки.

Междувременно, след като поемеше ръководството на „Пантър“, щеше да заповяда да приключат с бащата на Лъки — небезизвестния Джино. Той вече беше старец, щеше да е лесно да се погрижат за него.

Фактът, че тя щеше да уреди провала на семейство Сантейнджело, я караше да се гордее. Кръв се беше ляла толкова много години, а Сантейнджело винаги бяха побеждавали. Е, тя, Дона Ландсман, най-сетне щеше да промени това.

С тази мисъл в ума си се отправи към студиите „Пантър“ и към възмездието.

* * *

— Виж дали можеш да намериш Чарли Долар и го попитай дали иска да обядва с мене — каза Лъки, като си мислеше, че няма нищо против доза от приятното спокойствие на Чарли.

Киоко направи каквото поиска Лъки и ѝ съобщи, че е намерил Чарли и че той ще бъде очарован да я види.

Срещнаха се в залата за частни вечери в ресторанта на киностудиото — Чарли, както винаги, подвижен и небрежен, с опърпани кадифени панталони, развлечена фланелка с надпис „Хавай“, с хубав тен и с черни очила. Лъки — страхотна в белия си костюм на Армани.

Чарли направи гримаса на маниак.

— Здравсти, прекрасна — каза той. — От доста време не сме се виждали да хапнем и да поговорим.

— Много е гот, че те виждам, Чарли. Как беше в Европа?

Той направи спонтанен жест.

— Старата кинозвезда им взе акъла. Филмите ми правят голям бум — дословно цитирам „Варайъти“.

Лъки кимна.

— Знам. Очарована съм от статиите.

Чарли събра късите си пръсти с никотинови петна по тях.

— Ще ти кажа как става. Дай на голямата тълпа нещо, което тя иска да види, и тя с бой ще си пробива път към киното.

— Подценяваш се, Чарли. Идват заради тебе и заради особената ти магия.

— Не, скъпа — отбеляза той саркастично. — Заради сцената в банята е, където хвърлят едно око на голия ми задник. От години никой не е виждал задник като този!

— Все същият стар Чарли — каза тя, протегна се и импулсивно стисна ръката му.

— И на мене ми е толкова хубаво да те видя, лейди Бос.

— Хей — възрази тя. — Как става така, че винаги ми измисляш по някой безумен прякор?

Той вдигна екстравагантните си вежди.

— Може би предпочиташ „мафиотска принцеса“?

— Да не започваме отново — каза сериозно тя.

Той вдигна ръце в престорен страх.

— Добре, добре, само не стреляй!

— Много забавно.

— Винаги се старая да те развеселя.

— Само посмей.

Той смъкна черните си очила и погледна над тях.

— Ама какво става?

— Тази сутрин се видях с Джино.

— Големият мъж да не би да е в града?

— Не, аз отидох до Палм Спрингс снощи.

— Че защо не ми се обади? Аз съм най-добрият спътник. Пея, давам указания, ям бисквити, спираме около двадесет и пет пъти...

— Ти винаги си добра компания, Чарли.

Той се изхили.

— Така казва и психоаналитикът ми!

Тя се усмихна.

— Беше ли забавно пътуването до Европа? Срећна ли най-сетне жената на живота си?

— Любовта на живота ми да го духа — провлачи той. — Те искат само да ме чукат, защото съм кинозвезда. При това го искат бързо, за да могат да изтичат и да се похвалят на приятелките си. Такава е цялата им работа.

— Сигурна съм, че някъде ще се намери сваятна жена и за тебе.

Той се изсмя сардонично.

— Свястна жена? В Холивуд? Скъпа, ти от коя планета падаш? Всички са проститутки или актриси. Каквато и да хванеш, няма кой знае каква разлика.

— Господин Цинизъм.

— Хей — каза той, докато махаше на неколцина продуценти. — Ето ти задача. Намери ми свястна жена и ще бъдеш най-уважаваният човек на сватбата ми.

— Какво ще кажеш за Винъс?

— А ти какво ще кажеш да проверим дали не си луда?

— Тя и Купър скъсаха.

— Ужасно голяма изненада.

Бяха тъкмо по средата на обяда, когато Киоко се втурна към масата им ужасно възбуден.

— Лъки, по-добре веднага се върни в офиса си — каза той.

— Нещо с децата? Да не се е случило нещо? — попита тя, мислейки си за най-лошото.

— Не, не... Те са добре. Става въпрос за работа — обясни Киоко; обичайното му спокойствие се беше изпарило. — Моля те, Лъки, ела веднага с мене.

— Ще ви трябва ли помощта ми? — предложи Чарли. — Защото, нали знаеш, аз съм постоянната ти кино-икона в блестяща рамка.

Лъки си изправи.

— Остани тук, Чарли. Веднага ще се върна.

Тя тръгна от ресторанта след Киоко и изчака да излязат навън, преди да се обърне към него:

— Какво, по дяволите, става?

— В офиса ти има една жена. Тя отказва да си тръгне.

— Каква жена?

— Не знам. С нея е и Мортън Шарки. Те минаха покрай мене и влязоха направо в личния ти офис. Изобщо не се спряха.

Лъки имаше лошо предчувствие. Беше заподозряла, че Мортън играе някаква игра, беше го усетила миналия ден. Но каква? Минаха през двора в мълчание. Тя влезе в кабинета на Киоко и се втурна в офиса си.

Зад бюрото ѝ седеше жена в костюм на Шанел. Около нея се въртеше Мортън Шарки, който изглеждаше така, сякаш му е неудобно.

— По-добре е да имаш добро обяснение на това — произнесе Лъки със стоманен глас. — Много добро обяснение.

Дона се завъртя в стола на Лъки и кръстоса поглед с врага.

— Аз съм Дона Ландсман, новият собственик на студиите „Пантър“ — каза тя — гласът ѝ беше дори по-студен от този на Лъки. — А ти, скъпа, си уволнена.

— Какво? — едва си пое дъх Лъки.

— Отсега аз поемам ръководството — обясни Дона и доволна установи, че Лъки изобщо не я е разпознала — това се четеше по лицето ѝ. — Имаш тридесет минути да събереш личните си вещи и да напуснеш офиса.

— Какво, по дяволите, става? — Лъки се обърна ядосано към Мортън.

Той прочисти гърлото си.

— Вярно е, Лъки — каза той с изтънял глас. — Госпожа Ландсман държи контрола с петдесет и пет процента от акциите на „Пантър“. Това ѝ дава правото да се разпорежда тук.

— Не е възможно — произнесе шокирано Лъки.

— О, напротив — злорадстваше Дона. — Даже е много възможно. И както мога да те уверя, е направено.

Лъки стана ледено спокойна. Тя беше атакуваната и трябваше да се опре на нещо, да открие точно как се е случило.

— Ти знаеше ли за това, Мортън? — попита тя с глас, в който се беше събрал толкова гняв, че всеки момент щеше да експлодира.

Той не можеше да я погледне в очите.

— Аз... чух, че нещо става.

Черните очи на Лъки внезапно станаха смъртоносни.

— Не ми пробутвай тези боклуци, Мортън. Ти си знаел. Трябвало е да знаеш, няма начин това да се е случило без тебе.

— Лъки, аз...

Сърцето ѝ биеше така бързо. Тя си помисли, че ще се пръсне.

— Обзалагам се, че дори си ѝ помогнал. Така ли е? ТАКА ЛИ Е, МОРТЪН?

Той безпомощно сви рамене.

— Лъки... Аз нямах избор.

— Нямам си избор? НЯМАЛ СИ ШИБАНИЯ ИЗБОР? — тя беше съвсем наясно, че крещи, но не беше възможно да се спре. — Как

можеш да стоиш тук и да ми го разправяш. Не се ли срамуваш, копеле, да водиш двойна игра?

— Не е време да се обиждаме — промърмори Мортън — наистина се срамуваше, но беше хванат в капан, от който нямаше измъкване.

— О, не е, така ли? — викна тя разярена. — Каквото и да е станало тук, виновният си ти, Мортън. Ти беше този, който ми уреди сделката с акциите. Ти доведе всички инвеститори и ми каза, че повече няма за какво да се притеснявам. Сега влиза тази жена и ми съобщава, че държи контрола над моето студио — и тя се обърна към Дона: — Ти пък, по дяволите, коя си?

— Неподходящ език за вероятно изисканата бизнес дама — каза Дона остро, наслаждавайки се на всяка секунда от своя триумф.

Лъки беше побесняла.

— Искам да видя доказателства.

— Тук са всички необходими документи — отговори Мортън и ѝ ги подаде. Погледът ѝ пробяга по тях.

— Ти все още притежаваш четиридесет процента...

— Ти ме предаде — прекъсна го тя рязко. — Никой друг не може да го е направил — само ти.

— Съветът на директорите свика спешно събрание и реши, че услугите ти като шеф на студиото вече не са необходими — заяви Мортън. — Разбира се, ще ти бъде платена неустойка по договора ти.

— Ще ми платят неустойка? — каза тя невярващо. — Ще ми платят неустойка? Някой от вас не иска ли да я вземе? Това е моето студио. Всичко, което се прави тук в момента, е уредено от мене.

— Не трябва да се безпокоиш за студиото, скъпа — покровителствено рече Дона. — Ще върна Мики Столи да го ръководи.

— Ти да не се шегуваш? — избухна Лъки. — Мики Столи веднъж докара студиото до фалит.

— Той е щастлив да се върне — отбеляза Дона, все още наслаждавайки се на яда на Лъки.

— Защо го правиш? — настоя Лъки, треперейки от гняв. — ЗАЩО?

Дона погледна часовника си.

— Вече минаха десет минути. Значи, остават ти точно двадесет да събереш личните си вещи и да освободиш този офис. Не бих искала

да те изхвърлят оттук.

— Майната ти — каза Лъки; черните ѝ очи блестяха от ярост. — Която и да си. Майната ти. Защото смятам да си върна това студио. Не се съмнявай и за минута. Всъщност дори можеш да се обзаложиш!

ГЛАВА 27

— Закъсня — каза строго Мишел Ги. — С около осем седмици.

— Моля? — произнесе Бриджит. Това не беше поздравът, който очакваше.

— Трябваше да бъдеш тук преди два месеца, не си ли спомняш? Когато те срещнах на приема на Ефи. Казах ти да дойдеш да ме видиш на следващия ден — той се отпусна на стола си и я загледа изпитателно. — Знаеш ли, покана от моя страна се смята в този град за сериозна сделка.

— Причината, поради която не приех предложението ви — обясни Бриджит, — беше, че почина вторият ми баща. Отидох в Лос Анджелис за погребението.

— Съжалявам — каза Мишел. — Не знаех.

— Както и да е. Сега пак съм тук.

— Да — включи се и Нона. — Тя се върна, а аз съм нейният импресарио.

— Ти? — Мишел едва скри изненадата си.

— Да, аз — предизвикателно отвърна Нона. — Можехме да отидем в коя да е от големите агенции, но Бриджит поиска ти да я представляваш. Предполагам, че си е паднала по акцента ти.

Избледнелите сини очи на Мишел Ги се присвиха учудено.

— Това е нов начин да принудиш някой агент да подпише с тебе — каза той. — Мислех си, че Бриджит е тази, която иска да бъде представена, а аз се предполагаше да ѝ направя голяма услуга.

— Нещата се промениха — заяви Нона. — Бриджит е на път да сключи фантастична сделка.

— И каква ще е тя?

— Ще ме представлявате ли? — попита Бриджит и втренчи в него сините си очи.

— Вече се съгласих — бавно отговори Мишел. — Въпреки че, първо, трябва да видя как изглеждаш пред камерата. И, Бриджит — добави той. — Моделите нямат нужда от менажери. Не и докато не станат суперзвезди.

— Смятам да стана много повече от обикновен модел — отвърна тя уверено.

— Отнема доста време да си създадеш име — посочи Мишел.

— Това го знаем — прекъсна го Нона. — Положението обаче е такова, че идваме при тебе с фантастичен удар. — Тя млъкна, за да постигне драматичен ефект. — Джинсите „Рок-енд-рол“ искат Бриджит да бъде техният нов рекламен модел.

Мишел кимна, докато мислеше бързо. Значи, ето затова джинсите „Рок-енд-рол“ не подписаха сделката с Робъртсън и Нейчър — и двете — негови клиентки.

— Кога се случи това? — попита той, докато си драскаше в жълт настолен бележник.

— Люк Казуей я снима, преди тя да замине за Лос Анджелис. От рекламната агенция видяха снимките и полудяха по нея.

Мишел знаеше, че Робъртсън ще побеснее, ако агенцията му подпише с Бриджит. Е, и какво? За Мишел парите винаги бяха на първо място. След това той се обърна към Бриджит:

— Ако това е така, ще ти осигуря най-добрите сделки в този бизнес.

— Точно това искам — съвсем определено каза Бриджит.

— Отиваме да се видим с Аурора в „Мондо“ — обади се Нона. — Реших, че ако ѝ кажем за джинсите, тя може да поиска да сложи Бриджит на корицата.

— Не, не, не! — почти извика Мишел. — Не правете това. Аз ще го направя. И ето как ще стане: ще дам вечеря в апартамента си. Ще поканим Аурора, съпруга ѝ и няколко други интересни гости. По време на вечерята ще съобщя на Аурора, че двете списания — „Алуър“ и „Глемър“ — се надпреварват кое да постави Бриджит на корицата си заради новата ѝ рекордна сделка, която ще я направи по-известна от кое да е от момичетата на „Гес“. Уверявам ви — на следващия ден Аурора ще дойде при нас, за да моли Бриджит да се появи първо на нейната корица.

— Звучи ми добре — каза Бриджит и широко се усмихна.

— Ах! — Мишел се хвана за главата. — Мозъкът трябва постоянно да работи. — Избледнелият му син поглед се срещна с нейния. — Не съм ли прав, ma cherie^[1]?

— О, да — отвърна тя ентузиазирано — беше впечатлена от него.
— Абсолютно.

* * *

— Какъв е произходът ти? — попита Алекс. — Откъде си?

Винъс осъзна, че Алекс Уудс очевидно не знае кой знае колко за нея. По дяволите — тя щеше да продължи да играе играта и да развеселява големия творец.

— Аз съм истинско бруклинско момиче — каза тя любезно. — Имам усещането, че половината Холивуд е започнал оттам.

— Не и аз — отвърна Алекс. — Аз съм местно момче.

— О, хайде — рече Винъс, флиртувайки съвсем малко. — Не може да си от Лос Анджелис. Никой не е оттук.

— Аз съм.

— Изненадана съм — каза тя. — Работите ти звучат толкова по ниййоркски.

— Прекарах много време в Ню Йорк — рече той. — Но да не се отклоняваме от въпроса. Предполагам, че трябва да те интервюирам.

— Няма да е точно интервю, Алекс. Дойдох да те видя, защото си написал сензационен сценарий и аз искам да играя Лола. Знам, че мога да свърша невероятна работа.

— Много си сигурна в себе си.

— Защо пък да не съм? Постигнала съм много — тя му хвърли невинен поглед, за да го накара да омекне. — Като тебе.

Той я погледна учудено.

— Не е необходимо да се продаваш. Знам коя си.

— Какво успокоение! — каза тя насмешливо, убедена, че той изобщо няма представа коя е тя.

Той се изправи.

— Е, стигнахме до същината. Ще ме извиниш за момент? Трябва да отида до тоалетната.

„О, Боже — помисли си тя. — Той се друса. Не може да издържи и пет минути.“

— Естествено — каза тя невъздържано. — Защо да имам нещо против? И без друго вече прекарах последния час, като висях тук.

— Разбери — рече той и направи физиономия. — Природата зове.

Той влезе в банята, затвори вратата и веднага позвъни на Франс.

— Да, Алекс? — обади се тя.

— Цветя — поръча той. — За Лъки Сантейнджело. Увери се, че ще бъдат наистина много специални. Всъщност рози. Много рози.

— Колко искаш да й изпратят?

— Бъди сигурна, че ще са много. Всъщност нека да са шест дузини червени рози. Нека да ги занесат в дома й този следобед, така че да я чакат, когато се прибере в къщи.

— Какво да пише на картичката? — попита Франс. — Обичайното?

— Не, не обичайното, Франс — подразни се той. — Аз сам ще надпиша картичката.

— А Тин Лий?

— Какво?

— Цветя, защото си провалил срещата?

— Предполагам.

Върна се в офиса си, където Винъс се беше отпуснала на канапето в типична за Лола поза.

— Привет, скъпи — каза тя и махна подканващо. — Не искаш ли да се отпуснеш край мене?

Това беше реплика от сценария и тя я произнесе точно както трябва.

— Не можем да ти платим достатъчно — заяви Алекс.

— Знам, вече сте превишили бюджета с избора на Джони Романо.

— Обикновено не работя със звезди.

— Аз пък обикновено не работя с известни режисьори, които едва са чували за мене.

— Това не е вярно.

Винъс седна нормално.

— Ще го приема. Но, Алекс, ти не знаеш нищо за мене.

— Не си падам по клюките.

— О — каза тя сърдито. — За такава ли ме мислиш?

— Не. Не съм казал такава неща. Хайде, Винъс, разкажи ми повече за себе си. Ти си от Бруклин... От какво семейство?

— Какво искаш? Биографията ми?

— Защо се стягаш?

— Не се стягам.

— Тогава давай, разказвай.

Тя се ориентира към съкратеното издание на житейската си история.

— Хм... Да видим... — започна тя. — Е, баща ми беше очарователен италиански шовинист. Майка ми почина, когато бях твърде малка. Имах четирима по-големи братя, но трябваше да се грижа за тях — нали знаеш — перях, чистех, правех спагети, цялата домакинска работа. Да знаеш само какъв шок беше за тях, когато заминах с най-добрия си приятел, Рон Мачио. Търсехме приключение — двама безумци, — така че хванахме стопа за Лос Анджелис, където върших какво ли не — от певица в ъндърграунд-клубове до гол модел в школа по рисуване. След това срещнах продуцент на грамофонни плочи, който реши да ме запише. Рон пък направи видеоклипа ми. Получи се толкова добре, че аз станах... знаеш, вечен хит.

— И сигурно си се оказала там, където си искала да бъдеш.

— На върха, Алекс — каза тя много сериозно. — Там исках да бъда. И сега съм точно там.

— Тогава защо идваш при мене заради някаква дребна роля?

Това определено си беше удар в ченето й.

— Защото искам да докажа, че мога да играя. Че не съм само ужасна сексмашина, която не може да се оправи на големия екран. Критиците ме мразят. Имам зад гърба си четири филма, но всеки път те ми съдират задника.

Алекс произнесе:

— С мене го правят през цялото време.

— Но не те разкъсват физически на парчета, като те наричат всякак — от сексмашина до вулгарна и бездарна курва!

— В моя живот са ме наричали с какви ли не имена — криво се усмихна Алекс. — Но „вулгарна и бездарна курва“ не е едно от тях.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Не обръщай внимание на критиката. Аз така правя.

— Не е толкова лесно, но се опитвам. Имам огромна армия от искрени почитатели и в техните очи винаги съм върхът. Те са тайната ми опора.

— Искаш ли да ми прочетеш една сцена? — попита Алекс. Възможно беше наистина да има потенциал, а и той я беше харесал.

— Малко съм обидена, че ме караш да чета — каза тя, твърдо решила да го накара да разбере как се чувства.

— Не познавам работите ти, Винъс — обясни той. — Никога не съм гледал някой от твоите филми. И дори всичко, с което ми се представи, да е вярно, трябва да съм луд, ако не те накарам да четеш.

Тя кимна, изправи се и отиде до прозореца.

— Ще го направя, ако ти четеш с мене — каза тя и се обърна с лице към него.

— Екипът ми чака да се присъедини към нас. С тебе ще чете Линди, тя е добра.

— Сигурна съм, че е добра, но не е мъж — Винъс беше непоколебима. — Имам нужда от взаимодействие, от сексуално напрежение. Трябва да вляза в ролята, Алекс.

Той я изучаваше, притеглен от уязвимостта, която усещаше между големите пози. Само ако можеше да хване това й качество във филма, тя щеше да бъде перфектната Лола.

— Коя сцена искаш да прочетеш? — попита той.

— Тази, в която Лола е в криза, наистина има неприятности и не знае кой би могъл да ѝ помогне.

Алекс взе сценария от бюрото си.

— Добър избор — каза той. — Добре, Винъс, давай. Убеди ме.

[1] Скъпа моя (френ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

След като дойде на себе си след поредния кошмар, на Лени му се стори, че чува шум, различен от всички останали звуци, които познаваше толкова добре. Помисли си, че чува жена да се смее. Седна изправен в отчаяния си опит да чуе. Нищо — само безспирното бучене на морето.

Нямаше представа за времето. От светлината, която се процеждаше надолу в пещерата, предположи, че е рано сутрин. Стана и се протегна. Всички кости го боляха. Напоследък беше започнал да тренира, но никак не беше лесно с окования му глезен. Целта му беше да не губи повече от физическата си сила. Вече беше осъзнал, че е важно да си намери причина да живее. Където има ред, има и надежда. Където няма, няма нищо.

Днес беше един от онези дни, когато той просто не можеше да се организира. Вместо това отново седна на импровизираното дървено легло и започна да си мисли за времето, когато той и Лъки се срещнаха за първи път във Вегас. Той беше танцьор в програма в нейния хотел. Тя дойде, уволни го, а след това се опита да го примами в леглото си. Сега се усмихваше на спомените. Година по-късно те се бяха сблъскали, докато той беше женен за Олимпия, а тя — за Димитри. Един поглед и двамата вече знаеха, че този път никога няма да се разделят.

Чудесната му, упорита, красива Лъки. Какво ли не би дал, за да бъде сега с нея. Чудеше се как я кара тя. Дали похитителите му са ѝ се обадили? Толкова ли беше голям исканият откуп, че тя не беше в състояние да го плати? Това не беше възможно. Той познаваше своята Лъки. Тя щеше да намери начин да го плати, дори и ако беше един милиард долара.

Отново чу звука — мек женски смях. Този път беше сигурен, че не си въобразява.

— Има ли някой там? — извика той. — Някой наблизо?

Ехото от гласа му се върна обратно. С изключение на него цареше обичайната тишина. Мозъкът му ли си правеше жестоки шеги

с него? Може би наистина започваше да полудява. Да можеше поне да свали проклетата верига от крака си. Глезенът му беше разранен от опитите.

Отпусна се обратно върху така нареченото легло и вдигна ръце към лицето си, за да прикрие очите си. Отчаянието го обгръщаше като тежко наметало от непрогледен мрак.

„Лъки, Лъки, Лъки. Ах... Любов моя... Защо не ме спасяваш?“

Отново потъна в лек сън и сънува как кара моторница по морето — бърза лодка, която си проправяше път през големите вълни и го носеше към свободата.

Събуди го момичешки вик. Той стана рязко. Като се въртеше на всички страни, на входа на пещерата стоеше млада жена на около двадесет години с облаци къдрава кестенява коса и лице на мадона.

Той сигурно сънуваше. Тя сигурно беше видение.

Ръката на жената се вдигна към устата ѝ, когато тя промълви нещо на италиански — език, който той не говореше.

„За Бога, тя е истинска — помисли си той. — От плът и кръв. ТЯ Е МОЯТ СПАСИТЕЛ.“

— Благодаря на Бога, че сте тук — извика той. — Благодаря на Бога!

Тя се втренчи в него — очите ѝ издаваха страх и изненада. След това се обърна, затича се и се скри от погледа му.

— Върни се! — изкрещя той след нея. — Върни се, която и да си. Няма да ти причиня зло. По дяволите — ВЪРНИ СЕ!

Беше си отишла.

Той се надяваше и се молеше тя да му помогне, защото без нея беше загубен.

ГЛАВА 29

Единственото, което Лъки се погрижи да вземе от бюрото си, бяха снимките в сребърни рамки на децата ѝ и на Лени. Тя ги грабна и без да каже нито дума повече, излезе от офиса си.

Киоко тичаше редом с нея, докато тя бързаше към колата си.

— Какво стана? — попита той почти толкова стреснат, колкото беше и тя.

— Този измамен, лъжлив кучи син ме е продал! — кипна Лъки. — Ще го погребя. Чуваш ли ме, Киоко? Ще погребя това копеле.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Киоко.

— Да. Уреди веднага да преместят всичките ми неща от офиса. Искам да се махне бюрото ми, коженият ми стол. Искам си всяко парченце мебелировка, което ми принадлежи. А ако онази жена ти създаде неприятности, обади се на адвоката ми.

— Направо не е за вярване това, което се случи — ядосваше се Киоко.

— Много е просто — заключи Лъки. — Измами ме моят довереник и бизнес съветник — господин Мортън Шарки. Но не се безпокой, Киоко. Ще открия защо и ще го накарам да съжалява. Ще го направя на парченца.

— Да се обадя ли на Чарли Долар, че си си тръгнала?

— Да, моля те, направи го — каза тя, докато се опитваше да овладее гнева си и да мисли разумно. — Не искам това да се разнася из студиото. Кажете на Чарли, че е изникнало нещо спешно.

— Разбира се, Лъки.

— Ще работиш при мене, в къщи, Ки, докато оправим тази работа. Добре ли е за тебе?

— За мене ще е чест.

Тя го изпрати да каже на Чарли, че няма да се върне, качи се в колата си и за момент поседя зад волана, докато поставяше купчината сребърни рамки на мястото до шофьора. Образът на Лени се втренчи в нея. Импулсивно вдигна снимката и целуна образа му през стъклото.

— Липсваш ми, любов моя — промърмори нежно. — Толкова, толкова ми липсваш.

О, Господи, какво ставаше с живота ѝ? Първо Лени, сега това. Всичко се разпадаше... Всичко.

Тя избухна в сълзи и напусна паркинга — нямаше къде другаде да отиде освен в къщи. Когато се посъвзе, се обади на личния си адвокат Брус Грей и му обрисова ситуацията.

Брус беше шокиран колкото нея.

— Как е позволил Мортън да се случи такова нещо? — каза той.

— Да позволи ли? — избухна тя. — По един или друг начин той го е организиран.

— Защо? — попита Брус озадачено.

— За да ме разкара — каза тя горчиво. — Каквото и да е, аз смятам да го открия. Междувременно ще ти изпратя наличните документи. Направи ми пълен списък на всички, които имат акции. Да видим дали са продали, или просто са гласували за тази жена.

— Това ще е лесно.

— Името ѝ е Дона Ландсман. Звучи ли ти познато?

— Никога не съм чувал за нея.

— Изготви ми пълен неин портрет. О, да, Брус — събери ми тази информация преди края на деня.

Когато пристигна в къщи, децата бяха навън, всичко беше мирно и тихо. Тя отиде до прозореца и се взря в прекрасната гледка на океана. Импулсивно изтича нагоре, преоблече се с фланелка и къси панталони и се отправи към брега. Обичаше морето — да повърви по линията, където се разбиваха вълните, беше отличен начин да си събере мислите и да премисли нещата.

Защо това се случваше на нея? Какво беше направила, за да го заслужи? Не беше ли достатъчно, че беше загубила Лени? Изглеждаше, че нещата се нареждат против нея, но не беше ли такъв и целият ѝ живот? Да. А тя не беше ли в състояние винаги да побеждава? Да. Добре, значи и този път ще се сражава и ще спечели. Нямаше друг начин.

Когато се върна в къщи, се чувстваше по-добре. Можеше да се справи с това. Щеше да се справи с него. Все трябваше да има някакъв начин.

Прииска ѝ се Буги да е тук. Точно сега той беше в отпуска, но, за щастие, се връщаше утре. В такова време имаше нужда от подкрепата на всички свои познати — а никой не беше по-лоялен от Буги.

Децата и Сиси бяха все още навън. Седна в дневната и се обади на Ейб Пантър, чудейки се дали вече е чул.

— Надявам се да си седнал — каза тя.

— Какъв ти е проблемът, момиченце? — изкряка той дрезгаво.

Автоматичен отговор:

— Колко пъти съм ти казвала да не ме наричаш така — пауза. — Други поеха „Пантър“. И — това е най-големият шок — любимият съпруг на внучката ти Мики Столи е бил отново назначен да го ръководи.

Ейб започна да преглъща на другия край на линията.

— Знам, че е трудно да се възприеме — каза Лъки. — Помислих си, че мога да дойда и да те видя, да получа съвет от тебе.

— Звучиш, като че ли наистина ти е необходим.

— Най-големият проблем е, че съм на кръстопът. Ще ти разкажа всичко, когато пристигна.

Тя се качи горе и бързо се преоблече. Точно когато излизаше от къщи, едно момче от цветарски магазин звънеше на вратата. Шофьорът излезе от колата и ѝ връчи малък пъстър букет.

Тя скъса плика, извади картичката и бързо прочете надрасканото съобщение.

Съжалявам за снощи. Ще ти се обадя скоро.

Алекс

Това пък какво беше? Сто на сто не беше романтично съобщение. Не че искаше той да бъде такъв. Не че изобщо имаше нужда от него.

Хвърли картичката на масата в хола и излезе от къщи.

* * *

Алекс научи новините в самолета за Вегас. Лили го информира по телефона, че се носят някакви слухове, че някой е поел ръководството на студиите „Пантър“ и е освободил Лъки Сантейнджело.

— Няма начин — каза той. — Кой би го направил?

— Говори се, че е някаква бизнес дама. Изглежда, никой не я познава.

— Как е могло да се случи толкова внезапно?

— Очевидно е изхвърлила Лъки от студиото този следобед.

Алекс се намръщи.

— Какво е направила?

— Всички говорят за това.

— Виж какво друго можеш да откриеш, Лили, и ми се обади в хотела.

— Обади се Тин Лий.

— Тя пък какво иска?

— Каза, че ще е очарована да те види по-късно и че благодари за фантастичните рози и за поканата.

— Каква покана?

— Не знам, Алекс. Не мога едновременно да следя любовния ти живот и да ръководя продуцентската ти компания.

Алекс затвори озадачен. Защо Тин Лий е споменала за някаква покана, когато всичко, което беше написал, гласеше:

Съжалявам за снощи. Ще ти се обадя скоро.

Алекс

Хм... Поканата трябваше да е за Лъки. „*Мога ли да те видя довечера? Обади ми се.*“ Както и розите.

Майната му! Очевидно беше станала грешка. Тин Лий беше получила цветята и бележката за Лъки, докато Лъки трябва да беше получила тези за Тин Лий.

Той грабна телефона и се опита отново да се свърже с Лили. Линията не функционираше заради турбулентността.

Ръсел, човекът, който уреждаше местата за снимки, жизнерадостен мъж, стана от мястото си от другата страна на пътеката

и се настани до Алекс.

— Как чете Винъс Мария днес? — попита Ръсел.

— Дяволски добре — отговори Алекс; в момента не беше в настроение да разговаря.

— Ще я вземеш ли?

— Не съм сигурен.

— Трябва да я вземеш — каза Ръсел. — Децата ми си купуват всеки неин компактдиск. Първи са на концертите ѝ. Тя има добър имидж сред младата публика.

Ръсел беше работил в последните му три филма и Алекс ценеше мнението му.

— Как мислиш, че ще се сработи с Джони Романо? — попита той.

— И двамата са много пламенни — ентузиазира се Ръсел.

— Може и да си прав — отвърна Алекс, докато го обмисляше. — Ще се обадя на Фреди от Вегас и ще му предложа да направим пробни снимки.

— Дали тя ще се съгласи?

— Тя дойде и чете, нали?

* * *

Рон Манчио, най-добрият приятел на Винъс, пристигна в „При Орсо“ — препълнен италиански ресторант на Трета улица — с няколко минути закъснение. Рон беше висок и слаб и имаше права кестенява коса, вързана отзад на конска опашка, и издължено кокалесто лице.

— Е, мадам — рече той, докато подробно разглеждаше Винъс, която вече седеше на една маса във вътрешния двор и пиеше бяло вино.

— Сядай — каза тя, щастлива, че го вижда. — Поръчах за тебе. Вино и спагети. Аз плащам.

— Да не сме преоткрили себе си отново? — попита той, отпусна се на стола и протегна дългите си крака.

— Не, Рон — отговори тя. — Аз съм тази, която ще играе роля в новия филм на Уудс. Аз съм тази, която смята да спечели „Оскар“.

Рон вдигна вежди.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Вярвам, че ако искаш нещо достатъчно силно, можеш да го получиш. Погледни ни — ние сме прекрасен пример. Дойдохме в Лос Анджелис без нищо, а сега аз съм госпожица Суперзвезда-и-големи-пари, а ти си преуспяващ режисьор. Направо е невероятно, като си помислиш, че никой от нас не е завършил колеж.

— Много преуспяващи хора не са завършили колеж — компетентно заяви Рон. — Всички те са все бивши отрепки. А останалите финяги, които са си загубили младостта в колежи, свършват като роби в пощенската служба.

— Много философско, Рон. Влияние на големия магнат?

— Бих искал да не го наричаш така — подразни се Рон. — Ако го познаваше, щеше да откриеш, че е много приятен.

— Сигурна съм, че Харис фон Щеп са го наричали с много имена навремето, но никога и „приятен“.

— Е, той е такъв. Просто...

— Се стяга — предположи тя. — Това ли е думата, която търсеше?

— Винъс — сгълча я Рон и размаха пръст срещу нея. — Можеш да бъдеш много гадно малко момиче.

Сервитьорът донесе две порции спагети със сос от миди.

— Както и да е — каза Винъс. — Четох на Алекс и той, изглежда, ме хареса. Ще се обади на Фреди.

— Фреди? — попита Рон и хвана вилицата си.

— Не съм ли го споменавала? Фреди Леон ме представлява сега.

— Боже, Боже... Голяма сме работа.

— Беше време да си сменя агента — заяви тя с уста, пълна със спагети.

— И естествено трябваше да имаш най-добрия.

— Но разбира се!

— Стига бе!

— Разказах ли ти за новия си асистент Антъни?

— Неее...

— Прекрасен блондин — подразни го тя. — Това не беше ли твоята слабост — прекрасните блондини?

— Опитваш се да ме изкушиш?

— Бих ли се осмелила? — попита тя съвсем невинно.

— Да — каза Рон, навивайки спагети около вилицата си. — Точно това би направила.

— На колко е големият магнат? — зададе въпрос Винъс, сякаш не знаеше.

— Какво общо има възрастта му с останалото?

— Защото не трябва да се занимаваш с този старец — практикуват именно по-младите мъже. Онзи вече е минало. И ти нямаш нужда от него.

— Направо си готова за лектор — твърдо отговори Рон. — Спомня ли си мадам възрастта на Купър? Той е с най-малко двадесет години по-възрастен от тебе.

— Да. И виж докъде ме докара — каза тя печално.

— Като говорим за връзки — продължи Рон, — какво става с твоя масажист?

— Ах... Родригес — въздъхна Винъс, въртейки няколкото сребърни гривни, които носеше на тънката си китка.

— Не е ли каквото очакваше?

— Никой не е такъв, какъвто в действителност очакваш — отново въздъхна Винъс и се усмихна замислено. — Предполагам, че е добре.

— Само добре?

— Проблемът, Рон, е, че след Купър...

— О, искаш да кажеш, че репутацията на Купър е самата истина? Тя се засмя меко.

— Купър беше най-добрият любовник, когото съм имала някога. Трябва да извървя дълъг път, за да намеря някой толкова добър, колкото е той.

— А... — проточи Рон. — Само ако можеше да си го държи в панталоните.

— Да — съгласи се Винъс и продължи шегата: — Всеки път, когато си ги разкопчае — и си губи акъла!

И двамата избухнаха в смях.

— А за този Антъни... — осмели се Рон.

Винъс направи гримаса.

— Толкова си похотлив!

— Струва си някой да се запознае с някого.

— Мисля, че кафето ще го прием у дома, нали?

— Е... Щом настояваш.

ГЛАВА 30

Ейб Пантър не беше напуснал старото си разпадащо се имение повече от десет години — откакто беше получил удар, предизвикан от ежедневните машинации във филмовия бизнес. Когато продаде студиото си на Лъки, беше убеден, че то ще бъде нейно до смъртта му, че и още дълго след това. Новината, че някой друг е поел „Пантър“, го беше разгневила, особено ако беше вярно това, че крадливият съпруг на внучката му, Мики Столи, е бил възстановен като шеф на студиото.

Преди Лъки да пристигне, той се обади на внучката си Абигейл, за да разбере какво става. Абигейл беше истинска холивудска принцеса — пробивна и ловка, тя живееше за развлеченията и за светските купони. След като Ейб продаде студиото си на Лъки, огорчената Абигейл не му беше говорила известно време. И чак когато Мики беше назначен за шеф на „Орфиъс“, Абигейл най-сетне се беше помирила с дядо си.

Сега той говореше с нея по телефона, опитвайки се да извлече информация.

Абигейл не искаше да му сътрудничи.

— Ще има съобщение в пресата — каза тя твърдо, нежелайки да разкрие повече.

— Сигурен съм, че ще има — сериозно отговори Ейб. — Обаче аз искам да знам какво става в момента.

— Информацията е поверителна — рече Абигейл; все още беше сърдитата на дядо си за това, че се е оженил за дългогодишната си компаньонка, неизвестната шведска актриса Инга Ървинг. — Мики ще ме убие, ако кажа на някого.

— Аз не съм някого — напомни й грубо Ейб. — Аз съм ти дядо.

— Ще говоря с Мики и ще ти се обадя по-късно.

Когато Лъки пристигна, Ейб седеше на терасата и пушеше дълга хаванска пура. Тя го целуна по двете бузи, чудейки се на жилавостта на стареца.

— Сядай, момиченце — каза той и повтори разговора си с Абигейл.

— Типично — заяви Лъки и си запали цигара.

— Кой те предаде? — попита Ейб и се наведе към нея; не толкова белите му зъби бяха здраво стиснати.

— Мортън Шарки — отговори тя и изпусна тънка струйка дим.
— Имам намерение да разбера защо.

— Необяснимо е, че е могло да стане без твое знание — каза Ейб и отвори уста, за да дръпне от пурата си. Димът им изпълваше въздуха наоколо.

— Не чак толкова — произнесе Лъки. — Всичко е било направено тайно. Свикали са директорски съвет и са пропуснали да ме уведомят.

— И никой не те осведоми?

— Искали са да ме махнат — каза буйно тя. — Последното нещо, което биха направили, е да ме предупредят.

— Така, така — промърмори той.

— Защо позволих на Мортън да ме убеди да продам толкова много от акциите си? — избухна тя, ядосана на себе си, че е постъпила така. — Какво става с мене? Трябваше да задържа петдесет и един процента, за да мога да се защитавам.

— А защо не го направи? — попита Ейб и я погледна накриво.

— Защото по това време ми трябваша много пари в брой и аз се доверих на Мортън.

— Никога не се доверявай на адвокат.

— Не ме карай да се чувствам още по-зле — отсече тя. — И без друго съм се подпалила.

— Имаш ли някакъв план, момиченце?

Тя стана и се заразхожда нагоре-надолу по оградената с цветя тераса.

— Ще си върна „Пантър“, Ейб. Ще видиш. Ще го направя и заради двама ни.

Ейб изкряка.

— Това е то дух — каза той, пуфкайки дългата си хаванска пура.
— Ако някой може да се справи с тях, залагам на тебе!

Инга Ървинг излезе от къщата и кратко поздрави Лъки. Инга — някога много красива — беше жена с едър кокал към края на петдесетте, с широко недоволено лице. Много отдавна, когато Ейб беше най-големият от холивудските големи, той я беше довел в Холивуд от

родната ѝ Швеция с надеждата да я направи кинозвезда. Но не би. Инга остана завинаги кисела заради липсата на успех. Преди две години Ейб най-сетне се ожени за нея. Но и това не докара усмивка на лицето ѝ.

— Лъки — каза Инга, кимайки с обичайното си високомерие.

— Инга — отговори Лъки — беше привикнала с липсата на настроение у Инга.

— Време е да поспиш, Ейб — обяви Инга с нетърпящ възражения глас.

— Не виждаш ли, че Лъки е дошла при мене? — възрази ѝ Ейб, сочейки с пурата си към нея.

— Ще трябва да дойде някой друг път — рече Инга със сериозно изражение.

Ейб продължи да възразява, но Инга изобщо не му обърна внимание. Деветдесетгодишният му живот беше в ръцете ѝ. Точно там щеше и да си остане.

— Всичко е наред, Ейб — каза Лъки и го целуна по бузата. — Така или иначе трябва да вървя.

Триумфална тръпка прекоси лицето на Инга. Тя най-сетне беше открила роля, в която можеше да изпъкне — пазач на някога великия Ейб Пантър.

Лъки се качи в колата си и подкара към къщи. Имаше да върши много работа.

* * *

— Колко глупава можеш да бъдеш! — извика Алекс по телефона.

— Съжалявам — каза Франс, извинявайки се за трети път.

— Съжаляваш? Как можа да изпратиш погрешната шибана бележка и погрешните шибани цветя на погрешния човек? — изрева той. — Аз си направих труда сам да надпиша картичката, Франс. Ти какво си? Да не би да си малоумна?

— Съжалявам, Алекс — повтори тя отново, докато държеше слушалката далече от ухото си.

Той се почуди дали не го е направила нарочно — въпреки че историята между тях отдавна беше свършила. Алекс знаеше, че и тя, и

Лили се отнасяха много собственически към него. Те бяха приели, че е прекарал една нощ с Лъки, и сега се бяха съюзили, за да са сигурни, че тя ще получи погрешното съобщение. Лоялността и ревността не можеха да вървят заедно.

— Какво мога да направя? — проплака Франс.

— Нищо — каза кисело Алекс. — Отмени срещата с Тин Лий. Кажи ѝ, че трябва да остана да пренощувам във Вегас. Аз сам ще се обадя на Лъки. Намери ми домашния ѝ телефон.

Лили се обади след няколко секунди.

— Нямаме го, Алекс.

Беше сигурен, че умишлено го затрудняваха.

— Обади се на секретарката на Фреди — отсече той.

— Разбира се, Алекс. Ще можем ли да те открием на мобифона ти?

— Да, сега излизаме от хотела.

— Веднага ще се свържа с тебе.

— Чакай малко — каза той, напълно раздразнен от двете си асистентки. — Още не съм свършил.

— Какво има, Алекс? — попита Лили съвсем спокойно.

— Кажи на Фреди да ми се обади.

— Някакви съобщения, ако не можем да се свържем с него?

— Да. Уредете пробни снимки на Винъс Мария с Джони Романо утре следобед.

— Ще бъде направено, Алекс.

Той затвори телефона и премина през хотела, за да се срещне с Ръсел и с останалите от екипа пред него. Докато с труд се промъкваше през претъпканото фоайе, го оглуши шумът около масите. Някога той също беше отчаян комарджия. За щастие — с помощта на своя психоаналитик, — беше зарязал игрите, след като беше профукал един милион долара в разстояние на една година. Точно сега единственото му изкушение беше неговата работа.

Екипът му се беше събрал пред хотела и наблюдаваше големите фонтани, чиято вода изригваше като огън. Тъй като щяха да оглеждат местата за снимки, тук бяха и операторът му, продуцентът на филма, първият асистент-режисьор, постановчикът и неколцина асистенти.

Ръсел го представи на местния отговорник за снимките, Клайд Ломас — той имаше малък чип нос и не изглеждаше на мястото си с

издълженото си, едновременно румено и печално лице.

Стиснаха си ръцете. Ръцете на Клайд бяха потни и това дошло настроението на Алекс, защото единственото, за което можеше да мисли, беше да натика Клайд в банята и да измие потта от ръцете му.

— Избрали сме няколко приятни места, които да огледате — гръмко заяви Клайд. — Аз съм ги избирал. Пет къщи и три хотела.

Алекс погледна часовника си.

— Ще имаме ли време да видим всичко? — попита той Ръсел.

— Надявам се — отговори Ръсел. — Имаме билети за самолета в осем вечерта за Лос Анджелис. Но ако искаш да останеш тук тази нощ, мога да го уредя.

— Нямам такова намерение — каза Алекс и си помисли, че ако успее да се свърже с нея, би искал да прекара вечерта с Лъки.

— Каж ми, ако промениш мнението си — отвърна Ръсел. — Съгласен съм и на двата варианта.

Качиха се в голям микробус с климатик и потеглиха.

* * *

Лъки мислеше да отмени вечерята с Винъс в „При Мортън“, но после се отказа. Защо трябваше? Точно това щяха да очакват от нея всички — да пропълзи някъде и да изчезне.

Холивуд. Град без съзнание. Просто един голям клуб на щастливите момчета. Които щяха да са очаровани да разберат, че Лъки Сантейнджело е била изместена.

Тя отказа да им достави това удоволствие. Щеше да излезе довечера с високо вдигната глава, та всички да я видят. И това беше повече от моментна поза.

Сиси и децата вече се бяха прибрали, когато тя се върна. Поигра си малко с Мария, след това нахрани бебето Джино с биберона му. После го предаде в ръцете на жизнерадостната Сиси, която го сложи да спи.

Малко след шест вечерта донесоха голям кафяв плик от адвокатата й. Тя влезе в кабинета си, отвори го и започна да изучава съдържанието му.

Дона Ландсман. Бизнес дама. Царица на бързите поглъщания на чужда собственост. Шеф на корпорация, жаден да купува малки компании, да ограбва активите им и след това да ги препродава с печалба.

Лъки не можеше да схване. Ако Дона Ландсман беше толкова могъща бизнес сила, защо ѝ трябваше „Пантър“? Студиото имаше големи задължения и щеше да мине много време, преди да започнат първите печалби. Нямаше активи за ограбване, освен ако, разбира се, не опустошеше цялото студио и не продадеше ценния терен.

Да! Това планираше да направи. Това трябваше да е.

Що се отнасяше до останалите акционери, било им е платено два пъти повече от номиналната стойност на акциите им. Предполагаше, че след като Мортън ги е вкарал в играта, те са продали по негов съвет.

Хмм... Взemi парите и бягай^[1]. Защо не? Това беше добър бизнес.

Изглеждаше, че Дона Ландсман беше придобила тридесет и девет процента от акциите. Останалите акционери бяха „Конкуест инвестмънтс“ — компания със седалище на Бахамските острови — те притежаваха десет процента. Също и госпожа А. Сморг, за чиито работи се грижеше един адвокат от Пасадена — тя имаше шест процента. След това самият Мортън Шарки с неговите пет процента. Беше сигурна, че той е принудил останалите акционери да гласуват в полза на Дона Ландсман. Щеше да му го начука на Мортън Шарки, защото точно това беше направил с нея.

Тя отново седна. Мислите ѝ летяха. Трябваше да има причина той да постъпи така с нея. Винаги имаше причина. Утре, когато Буги се върнеше от отпуската си, тя щеше да му възложи случая на Мортън. Буги работеше от години като нейна охрана и ако имаше нещо, което можеше да бъде разкрито, той щеше да го направи. Не беше проблем. Дотогава единственото, което тя можеше да стори, беше да чака.

[1] Така се нарича един от филмите на Уди Алън — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Робъртсън имаше злобни виолетови котешки очи. Те следваха Бриджит навсякъде, когато тя дойде на вечерята на Мишел Ги. В тях се четеше: „Махай се от очите ми и никога не се връщай.“

— Тя ме мрази — прошепна Бриджит на Нона.

— Разбира се, че ще те мрази — съгласи се Нона. — Защо пък не? Сега ти ще станеш звездата.

— О, хайде — каза Бриджит. — Тя е тооолкова известна, защо да ѝ пука?

— Кариерата на моделите е кратка — мъдро отговори Нона. — Тя го знае. Ти си тази, която се издига.

— Наистина ли?

— Не ми се прави на скромна. Знаеш го. Всички го знаят.

Изминалите няколко дни бяха много интересни. Верен на думата си, Мишел Ги беше сключил изключително изгодна сделка с джинсите „Рок-енд-рол“. След като компанията подписа с нея договор за невероятно много пари, тя се втурна в студиото за голям сеанс с Люк Казуей. Рекламната агенция искаше и Зандино, но Нона му забрани, защото никак не ѝ харесваше идеята бъдещият ѝ съпруг да стане модел — в някои отношения Нона беше малко сноб. Вместо него използваша Айзък — млад чернокож модел със стърчаща коса и вид на рапър. Бриджит го мислеше за студен. Те си размениха телефонните номера, но той още не се беше обадил. Тя вече възнамеряваше да му звънне.

Целия ден беше заета със снимките. Рекламната агенция беше вдигнала всички под пара и те тичаха френетично наоколо.

Когато видя крайните резултати, Бриджит беше шокирана. Люк Казуей беше гений, който я беше направил да изглежда изключително привлекателна.

Нона беше казала:

— Не се тревожи, всичко е само от осветлението. Нека не забравяме как изглеждаш рано сутрин!

Но и двете знаеха — както и Мишел и Люк, — че тя беше на път да стане звезда.

Нона имаше късмета да намери луксозен мезонет с изглед към Сентръл парк. Той принадлежеше на един приятел на майка ѝ, който отиваше да живее за една година в Европа. Тримата се нанесоха незабавно.

В едно отношение Бриджит съжаляваше, че се сбoguва с Анна — беше свикнала да е сигурна, че наоколо винаги има някой. Но добре разбираше, че е дошло времето да бъде самата себе си и да спре да се терзае заради миналото.

Бриджит Станислопулос беше мъртва. Бриджит Браун се беше захванала с нещо съвсем различно.

Тя се обади на Лъки, за да ѝ каже, че се е преместила.

— Да, дотогава, докато не започнеш да живееш сама — беше казала Лъки. — И внимавай — по-лесно е да имаш неприятности, отколкото да се измъкнеш от тях.

— Приятно ли ти е? — попита Мишел, промъквайки се зад нея.

— О, да — отвърна тя, поласкана, че той ѝ обръща толкова много внимание. — Страхотно парти.

— Ти си страхотна млада дама — промърмори той. — Изключителна.

— Наистина ли, Мишел? — каза тя и го погледна, а по пламтящото ѝ младо лице се четеше очакване.

Той се наведе и прошепна в ухото ѝ с дъх, ухаещ на чесън:

— Аурора каза „да“ на твоята корица. Искане незабавно. Утре ще отидеш да се срещнеш с Антонио, фотографа, и той ще те снима в другиден. Подробности ще съобща на Нона.

— Толкова си умен! — възкликна тя.

По лицето му заигра усмивка.

— Не е необходимо да ме ласкаеш, *ma chérie*.

На нея ѝ харесваше той да говори на родния си език — беше толкова секси.

— Ти и Робъртсън наистина ли живеете заедно? — попита тя дръзко.

Избледнелите му сини очи я загледаха изучаващо.

— Защо питаш?

Тя се надяваше той да не си помисли, че е била прекалено настоятелна.

— Просто... се чудех — отвърна колебливо.

— Понякога живеем заедно... Понякога — не — отговори той двусмислено. — Ние... се разбираме.

Тя забеляза, че Робъртсън все още я наблюдава. Може би нейната идея за взаимно разбиране беше по-различна от тази на Мишел.

— Е, скъпо мое момиче, доволна ли си от начина, по който се развиват нещата? — попита той, докосвайки ръката ѝ.

— Много.

— А радваш ли се, че влязох в живота ти?

— При това — съвсем навреме — усмихна се тя.

— Знаеш ли, Бриджит — каза той замислено. — Ти не приличаш на онези хубави малки американски момиченца от Средния запад. Ти изглеждаш почти като европейка.

— Аз съм европейка. Майка ми беше гъркиня — тя почина преди няколко години, — а баща ми беше италианец.

— А... Интересна комбинация! Това обяснява защо си толкова... чувствена още на тази възраст.

— Мислиш ли, че съм чувствена, Мишел? — попита тя пламенно.

— Да, ma petite^[1]. Америка ще се влюби в тебе.

Беше минало толкова много време, откакто не си беше позволявала да флиртува с никого, и сега се чувстваше направо главозамаяна. Това, че Мишел беше по-възрастен, я привличаше. Може би имаше нужда от един зрял мъж. Определено не бе имала късмет с младите.

Мишел хвана ръката ѝ и нежно я стисна.

— Остани, след като гостите си тръгнат — каза той настоятелно. — Имаме да обсъждаме много неща.

— А Робъртсън?

— Тя си има собствен апартамент. Тази вечер ще си отиде в къщи.

Бриджит нямаше търпение да намери Нона.

— Оставам след партито — заяви тя. — Мишел иска да разговаря с мене.

— О, разбирам — Нона изобщо не се впечатли. — Най-сетне те свали. Права ли съм?

— В никакъв случай — каза тя възмутено. — Просто... по работа.

— Слушай какво ти казвам — предупреди я Нона. — Той е женкар с приятен акцент. Ти си просто прясно месо — това е всичко.

— Много благодаря.

— Ами Робъртсън? Тя какво? Ще седи отзад и ще наблюдава как вие двамата обсъждате... работата?

— Те имат споразумение.

— Ха! Хващаш се в най-стария капан след „нека само да го сложа там“. Следващото нещо, което той ще ти каже, е: „Съжалявам, беше фантастично, но сега трябва да вървя при приятелката си, защото тя е много недоволна.“

— Нямах ми особено доверие, нали? — възрази Бриджит.

— Грижа се за тебе — отвърна Нона и наистина го мислеше. — Ти нямаш много опит с мъжете. Тим Уийлт — господин Кинозвездата-с-хубава-прическа. Брат ми — хипиманиакът. И онзи богат наркоман, за когото беше сгодена. Това е всичко. Или изпуснах някого?

— Наистина не съм водила нормален живот — призна си Бриджит. — Но това не означава, че няма да го водя в бъдеще.

— Мишел Ги не е част от нормалния живот — намръщи се Нона. — Ще се видим по-късно — каза тя, отдалечавайки се. — И ще си легна, без да те дочакам.

* * *

— Обади се Фреди Леон — каза Антъни, докато съзерцаваше Рон; това, което видя, му хареса.

— Какво иска? — попита Винъс.

— Да уреди пробни снимки на тебе и на Джони Романо утре следобед.

— Пробни снимки? — опули се Винъс. — Аз не правя пробни снимки.

— Ти и не четеше — твърдо каза Рон. — Но за Алекс Уудс го направи.

— Защо той просто не започне да ме снима във филма си?

— Предполагам, че си прочела какво мисли критиката за предишните ти изпълнения? — продължи язвително Рон. — Имаш късмет, че изобщо иска да те пробва.

Винъс се втренчи в него.

— Не забравяй, че един от онези филми беше твой.

— Господин Мачио — прекъсна ги Антъни в опита си да предотврати кавгата. — Аз съм ваш голям почитател. Хореографията и режисурата ви на „Звездно лятно време“ бяха направо чудесни.

— Хей, благодаря — каза Рон и за първи път забеляза Антъни.

— Извинявай, Рон — каза Винъс, наслаждавайки се на момента. — Не ти представих моя съвсем истински английски асистент — Антъни Редиджо.

— Редиджо не е ли италианско име? — попита Рон с изкусна малка усмивка.

— Баща ми е италианец — отговори Антъни.

— Моят — също — рече Рон. — Нашата Винъс обича италианците.

— Както и аз — дръзко добави Антъни.

Очите им се срещнаха. Винъс се усмихна триумфално. И ако това не беше уредената от нея прекрасна среща!

— Провери ли за онова писмо, Антъни? — попита тя.

— Изпратих го на охраната — отговори той и усърдно започна да подрежда документите по бюрото.

— Добре. Свържи ме с Фреди и след това направи кафе на Рон. Аз ще съм в другата стая.

Рон поклати глава и се усмихна наполовина.

— Ти си си обичайното малко изчадие — прошепна той.

— Не е лошо някой да се запознае с някого — отговори тя весело.

Фреди беше учтив както обикновено.

— Определено ще правиш пробни снимки — каза той.

— Ами ако се разчуче? — ядоса се тя. — Няма ли другите да си помислят, че съм отчаяна?

— Съвсем не. Лично аз смятам, че ще получиш ролята. Алекс те е харесал.

— Наистина ли? — тя навири нос. — Какво каза?

— Мисли, че би могъл да извади наяве някои твои качества, които никой досега не е забелязал.

— А не си ли е помислил, че съм невероятно секси? — пошегува се тя.

— Има ли значение дали си е помислил, че си секси, или не? Ти не възнамеряваш да го чукаш, а да работиш с него.

— О, Фреди! — тя си пое въздух и се престори на шокирана. — Как можеш да използваш такива думи! Никога преди не съм те чувала да псуваш.

— Ти ме предизвикваш, Винъс.

Тя не можеше да повярва, че в момента Фреди звучеше човешки — винаги беше такъв студен професионалист.

— Добре, ще ги направя — реши тя. — Само защото ти казваш така.

В офиса Рон и Антъни се забавляваха чудесно.

— Харесвам всичките ти работи — казваше Антъни с голяма доза благоговение. — Гледал съм всичко, което си направил.

Рон жадно поглъщаше всяка хвалебствена дума.

— Откъде си, Антъни? — попита той и си сипа кафе в чаша, украсена с портрета на Винъс.

— Роден съм в Неапол — отговори Антъни. — Родителите ми се преместили в Лондон, когато съм бил на две години. Дойдох в Лос Анджелис преди година. При Винъс е втората ми работа — и той погледна към нея. — Божествено е да работиш за нея.

— Нарочно го каза, нали? — направи физиономия тя.

— Разбира се, не съм глупак! — отговори дяволито Антъни с жест, от който пролича неговата хомосексуалност.

— Къде живееш? — попита Рон.

Винъс си представи за какво мисли Рон: „Кажки къде живееш, Антъни, така че да мога да дойда някой следобед и да поопипам прекрасното ти мускулесто тяло.“ Толкова беше ненаситен.

— В западен Холивуд — отговори Антъни. — В един апартамент — и той млъкна за момент. — Всъщност известно време живях с един приятел, но той... се разболя и се прибра у дома си.

— Съжалявам, че чувам такова нещо — каза Рон с внезапна симпатия. — Ти...

— О, аз съм добре — бързо го прекъсна Антъни. — Тестувам се два пъти годишно.

Рон кимна.

— Вече не е, както беше преди — въздъхна той носталгично. — Ах... Старите диви времена.

— Рон беше царят на дивите времена, нали, скъпи? — обади се Винъс.

— Да, сладка моя. Ако паметта ми не ми изневерява, аз бях крал там, където ти беше кралица.

— Едно време живеехме в един апартамент — направи физиономия Винъс, докато си спомняше. — Беше толкова забавно. Беше достатъчно портиерът да хвърли един поглед на всеки хубав сладур и автоматично го питаше: „При Винъс или при Рон?“

— Съжалявам, но трябва да си призная, че съм бил прекалено млад, за да се наслажда на дивите времена — каза Антъни с печална въздишка.

— На колко си години? — попита Рон.

— На двадесет и една.

— Много си млад.

— Но пък опитен.

— Радвам се да го чуя — каза Рон и седна на ръба на бюрото на Антъни. — А имаш ли... някаква връзка в момента?

— Не — отвърна Антъни и запърха с мигли по малко момичешки начин. — А ти?

— Имам — призна си Рон малко неохотно.

Антъни го погледна дръзко.

— Колко жалко.

— Да вървим, Рон — каза Винъс, решила, че засега са се опознали достатъчно. Най-добре да остави сексуалното напрежение да се увеличи. — Ще те заведа да видиш гимнастическия ми салон. Ще паднеш — толкова е невероятен!

— Каква жена! — въздъхна Рон.

— Нали затова веднага станахме приятели! — каза тя, хвана го за ръката и го повлече след себе си.

* * *

Клайд Ломас бавно влудяваше Алекс. Този мъж със силния си глас беше като таралеж в гащите — постоянно го дразнеше. Всеки път, когато влезеха в някоя къща, Клайд започваше непрекъснато да бърбори, сякаш че беше полудял собственик, който бърза да продава.

— Това тук е мокър бар. Там пък е мястото за забавления. Мога да ви уверя — тази къща е прекрасно място за купони. Две барбекюта, отвън и вътре — шезлонги, басейн с черно дъно и седем спални — всяка с баня. В кухнята има четири готварски печки и две миялни машини.

— Няма да купувам шибаната къща — каза Алекс съвсем изтощен. — Единственото, което искам, е да пообиколя и да огледам.

Издълженото печално лице на Клайд стана още по-печално.

— Съжалявам, Алекс — каза той отпаднало. — Искрах само да помогна.

— Помагаш ни много — обади се Ръсел с желанието, както винаги, да предотврати неприятностите. — Просто Алекс си върши работата по свой собствен начин.

Алекс се разхождаше из третата къща от техния списък, а членовете на екипа му се въртяха зад него. Когато беше планирал снимките си, той си беше представил всяка отделна сцена. Докато минаваше през всяко място, той вече знаеше дали то става или не и нямаше нужда от инструкции. Изобщо нямаше нужда от Клайд Ломас.

Третата къща изглеждаше точно както трябва. Беше голямо имение в края на игрище за голф. Той поговори с оператора и с постановчика си. И двамата се съгласиха с него.

Обърна се към Ръсел.

— Отивай да склучиш сделката.

— За колко дни? — попита Ръсел.

— Колко са по план?

— Четири. Но за да съм сигурен, ги направих пет.

Алекс излезе навън, отиде до басейна и се обади на Лили по мобифона.

— Предполагаше се, че трябваше да ми се обадиш отново за домашния телефон на Лъки — раздражено каза той.

— Не мога да го открия — отговори Лили.

— Моля? — Алекс не беше свикнал да му казват „не“.

— Асистентката на Фреди има ембарго върху нейния телефонен номер. Забранено ѝ е да го дава на когото и да било.

— Майната ѝ на асистентката на Фреди. Кажете на Фреди, че аз го искам.

— Извинявай, Алекс, опитах се. Той също каза „не“ — няма нейното разрешение.

Алекс знаеше, че не може да продължи да настоява, без да се издаде като някой горящ от прекалено желание любовник.

— Какво ново за „Пантър“? — попита той рязко, за да смени темата.

— Разбрах, че някаква бизнесдама е купила „Пантър“. Говори се, че отишла в офиса на Лъки и й наредила да освободи мястото.

— Това засяга ли „Гангстери“?

— Според Фреди всичко ще продължи, както е предвидено.

— Той познава ли тази жена?

— Определено не.

— Майната й! — ядосано възкликна Алекс. — Наистина трябва да говоря с Лъки. А това момче, което работи за нея?

— Киоко?

— Да, вземи телефона й от него.

— Опитах се да се свържа с него, но той вече не е в студиото. Трябва да си е тръгнал след Лъки.

— Използвай уменията си, Лили. Обади му се в къщи.

— Да, Алекс, ще му се обадя. Как върви всичко там?

— Открихме подходящата къща за героя на Романо.

— Отлично.

— Какво става с пробните снимки?

— Всичко е уредено за утре следобед. Гримьорите и фризьорите са готови. Винъс ще дойде в един следобед, Джони — в два. Двамата ще са пред камерата в три. Това устройва ли те?

— Организирано както винаги, Лили. Франс каза ли на Тин Лий, че няма да се върна?

— Мисля, че да. А майка ти се обади два пъти.

— Тя пък какво иска?

— Може би трябва да й се обадиш сам.

— Ти го направи, кажи, че не съм в града.

— Ще летиш ли тази вечер обратно?

— Намери ми номера на Лъки и ще ти кажа — той затвори, прибра мобифона в джоба си и се присъедини към екипа си.

— Готов ли си да видиш следващото място? — попита Ръсел.

— Заведи ме там — каза Алекс. — Определено искам да си
отида оттук тази вечер.

[1] Малка моя (френ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

„При Мортън“ беше оживено място. Винаги беше претъпкано с холивудски кинаджии и театрали. Беше място, където можеш да бъдеш видян. Когато Лъки влезе, всички се извърнаха да я погледнат. Днес тя беше голямата новина и всеки го знаеше.

Тя пристигна преди Винъс и вместо да почака на бара, последва обертелнера до мястото си, пробивайки си път покрай маси, пълни с хора, които познаваше. Целуна Арнолд Копелсон, продуцента, и фината му съпруга Ан. Махна на Марвин Дависис, спря, за да размени няколко думи с Джоана и Сидни Поатие, поздрави Мел Гибсън, размени целувки с Чарли Долар и накрая стигна до местоназначението си.

Докато сядаше, Чарли стана и дойде при нея.

— Хей — провлече той и започна да тъпче ризата в панталоните си, раздърпан както винаги. — Фразата „стой тук“ не е в моя речник.

Тя направи изморена физиономия.

— Съжалявам, Чарли. Непредвидени обстоятелства.

— Да... Чух — каза той, придърпа стол и седна.

Тя въздъхна.

— Както и всеки друг в този ресторант.

— Хей, трябваше да дойдеш и да ме вземеш. Аз съм най-големият експерт в света по събиране на багажа.

— Това е само временно, Чарли. Ще се върна.

Той се облегна на масата.

— Искаш ли да ми кажеш истината? Трябва да има и нещо друго.

— Прецакаха ме. Да оставим това настрани засега, няма да се повтори.

— Е, Лъки — каза той — изглеждаше честен за първи път в живота си. — Не забравяй, че винаги ще бъда на твое разположение.

— Благодаря, Чарли. Благодаря ти за загрижеността.

Очите му на наркоман неспокойно оглеждаха помещението.

— С кого ще вечеряш?

— С Винъс.

— О, да, Винъс. Не искаш ли да ме запознаеш с нея?

— Можеш да се присъединиш към нас за кафето, ако искаш.

— Може би — отвърна той и стана.

— Трудно се играе играта, а, Чарли?

На лицето му се появи безумна гримаса.

— Скъпа, единствените твърди за мене неща са в главата ми. Възрастта не е ли кучка!

Винъс закъсна с няколко минути и постоя на вратата достатъчно дълго, за да може всеки да се обърне и да я огледа. Тя изглеждаше много секси в белия костюм на Тири Мюглер и с хубавите, украсени с дантела ботушки.

Оберкелнерът я заведе при Лъки. Тя го последва, без да се спира, знаейки, че ако се спре на една маса, ще трябва да спира на всички останали. Да се държи като звезда — това я зашеметяваше, защото тя никога не забравяше скромното си начало. Ако хората искаха да я поздравят, щяха да дойдат, след като вече беше седнала.

Лъки се изправи, когато тя се появи. Те се прегърнаха и се целунаха.

— Толкова се радвам, че ще вечеряме заедно — каза ентузиазирано Винъс. — Наистина ми липсваше.

— И ти ми липсваше — отговори Лъки. — Въпреки че е по-добре аз да ти кажа, преди да го стори някой друг — това не е най-върховната вечер в моя живот.

До масата им се появи внимателен сервитьор. Лъки си поръча „Перие“, докато Винъс пожела „Маргарита“.

— Какво е станало? — попита Винъс, след като сервитьорът се отдалечи достатъчно.

— Днес друг пое „Пантър“ — каза Лъки, барабанейки с пръсти по масата. — Вече не съм шеф на студиото.

— Сигурно се шегуваш — възкликна Винъс.

— Бих искала да е така. Но... Хей, не гледай така, сякаш ще се разридаеш над сутрешното си мляко с бисквити. Аз ще се върна. При това скоро.

— Не се и съмнявам. Кой пое студиото?

— Много е странно. Не е някой от големите конгломерати, а една жена с репутацията на обирджийка на компании. По една или друга причина тя много е искала „Пантър“ и така или иначе ги получи.

— Тя ли ще ръководи студиото?

Лъки се засмя невесело.

— Направо ще паднеш, като го чуеш. Познай кого вкарва тя!
Твоя и моя любимец — Мики Столи.

— Стига бе!

— Вярно е — каза Лъки. — Тази жена очевидно е побъркана. Всеки с поне малко мозък щеше да знае, че той ще открадне всичко, което случайно е останало.

— Объркана съм — произнесе Винъс. — Как стана това?

— Точно това смятам да разбера.

Сервитьорът донесе питиетата им на масата.

— С комплименти от господин Долар — каза той с усмивка, в която се четеше: „Аз съм безработен актьор, който се надява да бъде открит.“

— Благодарни на господин Долар и му кажи следващия път да бъде бутилка „Кристал“ или нищо — рече Винъс, докато отпиваше от „Маргаритата“ си. Сервитьорът кимна и се оттегли. — Знаеш ли, Лъки, опитвах се да ти се обадя толкова много пъти. Сигурно си имала нужда да изчезнеш за малко. Защо не се довери на приятелите си?

— Смъртта на Лени беше толкова страшен шок... — започна Лъки и очите ѝ веднага се замъглиха. — Предполагам, че това ме беше вцепенило — тя млъкна задълго, преди да продължи. — Предполагам, че затова се втурнах в работата — и никакви приятели. По този начин изобщо не осъзнавах истинските си чувства.

— Това мога да го разбера — тихо каза Винъс.

— Искаш ли да знаеш истината? — меко продължи Лъки. — Той ми липсва във всеки момент от всеки ден.

— Сигурна съм — промърмори Винъс.

— Както и да е — произнесе Лъки, опитвайки се да прехвърли разговора върху приятелката си. — Кажи ми как мина с Алекс?

— Утре ще правя пробни снимки с Джони Романо.

— Алекс ще ти прави проба?

— Фреди каза, че трябва.

— Това е обмислен ход. Господин Уудс ти показва кой е шефът.

— О, Господи! — зави Винъс. — След като ти вече не ръководиш студиото, какво ще стане с „Гангстери“?

— Сигурна съм, че тази жена не е толкова тъпа, че да промени плана.

— Да. Е, Мики ме мрази — замисли се Винъс, докато отпиваше от „Маргаритата“ си. — Помниш ли онзи филм, където той настояваше да си съблека дрехите, докато от всички актьори изобщо не се искаше да си покажат каквото и да е? Тогава водихме голяма битка.

Лъки добре го помнеше.

— Сега ти си голяма звезда — напомни тя на приятелката си. — Мики няма да ти създава повече проблеми.

Един агент дойде на тяхната маса — с мисията да накара Винъс да прочете сценария на негов клиент. Той поздрави Лъки съвсем кратко — след всичко станало какво струваше тя вече? — и се съсредоточи само върху основната си молба.

Лъки позволи на мислите си да се носят и за момент се замисли за Алекс Уудс. С него беше прекарала добре, но това беше всичко — той беше постигнал целта си. А и бележката, която ѝ беше изпратил, и цветята доказваха, че не означава нищо за него. За нея също беше добре. Било каквото било.

Джак Пайтън, водещ на ток-шоу, пристъпи към масата им.

— Лъки — рече той; проникателните му зелени очи се впираха в нея. — Съжалявам за това, което чух.

— Какво си чул, Джак? — попита тя спокойно.

— Разбирам, че вече не ръководиш „Пантър“.

— Не е странно — каза Лъки. — Добрите новини наистина се разнасят бавно, но лошите се разпространяват бързо.

— Хей, не исках да кажа нищо лошо — обясни Джак. — Ела в шоуто ми и ще поговорим за това. Ще ти отпусна цял час.

— За какво толкова има да говоря, Джак?

— Хората се очароват от вътрешните работи на Холивуд, а ти си една от малкото жени — вероятно единствената жена, — които са притежавали и ръководили студио. Можем да направим интересно предаване.

— А защо не ме покани, когато студиото беше мое?

— Защото твоят шеф на връзките с обществеността нямаше да ме пусне на по-близо от шест-седем метра от тебе.

Тя не искаше да му се ядосва. Джак Пайтън беше едно от добрите момчета, ток-шоуто му беше интересно и динамично, далеч

по-добро от останалото безсмислено дърдорене в късната нощ.

Джак се изнесе, а Винъс се отърва от агента. Поръчаха си пържоли и бутилка червено вино. Винъс започна да разказва забавни истории за Родригес, имитирайки акцента му и любовните му техники.

Лъки откри, че се отпуска, докато слуша приятелката си. Винъс беше силна и сладкодумна жена. За разлика от повечето жени звезди тя бе запазила приземения си хумор и винаги беше готова да ритне някого отзад. Също така отказваше да се примирява с глупостите на мъжете, когато ставаше дума за правене на кино. Режисьори и продуценти винаги се бяха опитвали да я принудят да върши на екрана неща, които тя смяташе за неприемливи. Винъс винаги се противопоставяше твърдо — никога не се боеше от нещо или от някого.

— Той наистина е много сладък. Проблемът му е, че толкова много се старее. Чак да те заболи! — приключи Винъс историите със своя Родригес.

— А Купър? — попита Лъки. — Липсва ли ти?

— Какво значи да ми липсва? — каза Винъс презрително, защото не желаше да застане лице в лице с фактите — да, той много ѝ липсваше, но вече нямаше връщане назад.

Лъки огледа помещението. Чарли си плащаше сметката, което означаваше, че след малко ще дойде при тях.

— Какво мислиш за Чарли Долар? — попита тя небрежно.

— Старият Чарли е най-великият — отговори Винъс, докато предъвкваше парче пържола. — Проблемът е, че винаги е друсан.

— Това не е ли част от чара му?

— Кокаин и чар не вървят ръка за ръка — твърдо произнесе Винъс. — Въпреки че чувам, че е доста добър в леглото.

— Наистина ли?

— Не че смятам да пробвам — бързо добави Винъс.

— Би ли излязла с него? — попита Лъки.

Винъс енергично поклати глава.

— Опасна територия — каза тя. — Няма начин Чарли да е способен да поддържа благоприлична връзка — твърде дълго е бил кинозвезда. С жените му е толкова лесно. Затова не дава и пукната пара за тях.

Лъки се съгласи.

— Обвързването не е точно в негов стил — изрече тя. — Вече не е и в моя. Единствените, с които съм обвързана, са децата ми и с това, да си върна студиото.

По времето, когато Чарли си пробиваше път към тяхната маса, Лъки поиска сметката.

— Ето, идва любимата ви кинозвезда — каза той с обичайната си маниашка гримаса. — Готов съм да доставям удоволствие и да забавлявам.

— Не се притеснявай — меко произнесе Лъки. — Ние се забавляваме една друга.

Той се придвижи към Винъс.

— Искаш ли да ударим по клубовете? Танцува ли ти се цяла нощ с грохнала стара икона?

— Трябва да си лягам рано, Чарли — извини се тя. — Утре ще снимам. И освен това... — добави тя палаво. — Какво ще правиш с мене? Вече съм на повече от осемнадесет!

Той благосклонно ѝ направи друга гримаса на маниак.

— Мога да ти даря такива торбички под очите, че никога няма да ги забравиш — предложи той.

— Благодаря, но този път ще пропусна.

За голямо огорчение на Чарли те си тръгнаха малко след това — оставиха го в компанията на застаряла кинозвезда с лошо тупирана коса и на страстна привърженичка на „Лейкърс“ с огромен силиконов бюст. Чарли се разбираше с всекиго.

Пред ресторанта почакаха колите си.

— Трябва скоро отново да го направим — каза Винъс. — С тебе ми е по-забавно, отколкото с любовника ми.

— О, благодаря ти — засмя се Лъки. — А след това дори не трябва да ме разкарваш!

— Какво успокоение!

— Обади ми се след пробните снимки.

— Ще ти се обадя — обеща Винъс, докато се качваше в черната си лимузина, шофирана от въоръжен телохранител.

Пиколото докара червеното ферари на Лъки. Двете си махнаха за довиждане и потънаха в нощта.

* * *

Лъки подкара бързо към къщи по магистралата Сен Винсът — тихоокеанското крайбрежие. Последните двадесет и четири часа бяха изтощителни и тя нямаше търпение да се свие в леглото си и добре да поспи. Трябваше да си почине, за да може да започне да работи по въпроса, как да се справи с последната си загуба, защото, всичко на всичко, беше това — временна загуба.

Докато още не беше уведомила Буги за това, какво трябваше да се направи, тя планираше да отведе децата и да ги остави при Джино в Палм Спрингс за дълга ваканция.

Обади му се от телефона в колата, за да го предупреди.

— Отново ти — въздъхна Джино. — Трябва да си се захванала с нещо, дечко. Първо ме посещаваш неочаквано, сега ми се обаждаш късно през нощта.

— Не те събудих, нали?

— Нямаше начин. Пейдж и аз седим тук и гледаме „Кръстникът“. Гледам го веднъж в годината. Но само „едно“ и „две“ — „три“ го забрави.

— Поддържаш връзка със старите приятели, а? — пошегува се Лъки.

— Някой ден ще ти разкажа истинската история на моя живот, дечко — той щастливо се засмя на спомените си. — „Джино — ранни години“. Какъв филм само би могъл да стане!

— Не се и съмнявам. За тебе съм чувала разни истории от повече хора, отколкото ти познаваш.

— Добре. А сега какво има? — попита той. — С нещо мога ли да ти помогна?

Тя реши да не му казва истината. Защо да го товари с проблемите си?

— Мислех си да ти доведа децата за дълъг уикенд.

— Искаш да кажеш, че аз изобщо си виждам внуците?

— О, хайде, Джино, виждаш ги достатъчно често.

— Само те дразня, дечко. Ще накарам Пейдж да подготви всичко.

Джино звучеше толкова доволен. Изобщо не изглеждаше да му липсва животът в големия град. Очевидно му харесваше да живее в Палм Спрингс в голямата си къща и с Пейдж, която да му прави компания.

Тя се зачуди дали не трябва да направи точно това — да купи къща в Санта Барбара и да забрави за филмовия бизнес — просто да се махне отгук и постоянно да бъде с децата си.

Нямаше начин. Щеше да ѝ стане досадно само след няколко дена. Тя имаше нужда от действие — при това от много действие. Включи касетофона и се заслуша в дрезгавия глас на Джо Кокър, който пееше „Ти си толкова красива“. Беше една от любимите песни на Лени. Безразсъдно подкара по-бързо и превиши разрешената скорост, стремейки се да се прибере у дома си.

Профуча по алеята, скочи от колата и влезе в къщи. Всички бяха заспали. Първо провери децата, след това се качи горе в спалнята си на втория етаж, излезе на малката тераса и си припомни времето, когато тя и Лени се любеха направо на пясъка отдолу и единствено шумът на разбиващите се вълни им правеше компания.

Телефонът иззвъня. Тя вдигна.

— Знаеш ли колко трудно беше да се свържа с тебе? — каза един сърдит Алекс Уудс.

По един или друг начин беше намерил телефонния ѝ номер. Тя не беше доволна.

— Не бях точно на разположение — изрече тя — не желаше да спори с него.

— Обаждах ти се в студиото сутринта — обвини я той. — Оставих няколко съобщения.

— Сигурна съм, че знаеш какво стана днес. Не бях в настроение да отговарям на телефонните обаждания.

— Да, чух — последва дълга пауза. — Ти добре ли си?

— Да, благодаря ти.

— Тъбъ... За бележката, която дойде с цветята. Получи ги, нали?

— Не трябваше да се безпокоиш.

— Погрешните цветя. Погрешната картичка.

— Наистина ли?

— Въпреки че се чудя защо изобщо ти изпратих нещо, след като ти ме заряза тази сутрин.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Слушай, Алекс — нека да бъдем честни един с друг. Това си беше само за една нощ. Аз имах нужда да бъда с някого и ти се случи там.

Той не беше доволен.

— О, това е чудесно — произнесе той равно. — Как мислиш, че се чувствам след такова признание?

— Това не означава нищо за никого от нас... Направих го, за да си върна на Лени. Съжалявам.

Настъпи дълго мълчание.

— След като не се чухме с тебе, останах във Вегас — най-сетне рече той.

— Какво правиш там?

— Оглеждаме местата за снимки. Ще се върна утре — и отново дълго мълчание. — Може ли да се видим утре вечер?

Тя въздъхна.

— Ама ти не чу ли какво казах току-що?

— Лъки — настоя той. — Имаш нужда от мене във време като това.

— Какво можеш да направиш, Алекс? — уморено каза тя. — Да ми държиш ръката, докато други хора поемат контрола над студиото ми?

— Не ти се обадох, за да се караме.

— Тогава защо се обади?

— За да ти кажа, че миналата нощ беше... специална.

— Не, Алекс — безизразно произнесе тя. — Моля те, чуй какво ти казвам. Беше просто поредното само-за-една-нощ и за двама ни.

— Грещиш, Лъки. Имал съм достатъчно само-за-една-нощ, за да разбера, когато нещо е специално.

Защо той просто не се разкараше? Тя нямаше нужда от усложнения.

— Съжалявам, че съм ти създала погрешно впечатление.

Той не можеше да повярва, че тя го отблъсква. Той, Алекс Уудс, да е разкаран всъщност от една жена.

— Виждам, че не си в настроение да разговаряш — рязко каза той. — Ще ти се обадя утре.

— Губиш си времето.

— Това си е мой проблем.

Тя тресна телефона. Алекс Уудс не можеше да бъде разкаран лесно.

* * *

Дългата черна лимузина на Винъс се плъзна през вратите на имението й. Докато минаваха покрай къщичката на охраната, се появи един от пазачите и махна с ръка на колата да спре.

Шофьорът свали прозореца.

— Нещо не е наред ли?

— Не, не — отговори пазачът. — Моля, кажете на госпожица Винъс, че нейният брат е тук.

— Моят какво? — Винъс подскочи на задната седалка.

— Вашият брат Емилио, госпожице — втренчи се пазачът в колата.

— И ти си го пуснал в дома ми! — избухна Винъс ужасена.

— Е, въъ... Да, той доказва, че е ваш брат — каза пазачът и отстъпи крачка назад.

— Как го доказва? — настоя тя.

— Показа снимки на вас двамата, паспорта си. Знам, че истинското ви име е Сиера, и си помислих, че ще е добре да го пусна.

— Добре, няма нищо — ядосано произнесе Винъс. — Колко пъти трябва да ви казвам на вас, че никой няма да влиза в дома ми, докато аз не разреша.

Пазачът се обиди от тона й.

— Само изпълнявах задълженията си — нацупи се той.

— Задълженията ти са да пазиш никой да не влиза, докато аз не ти дам специални инструкции.

Беше толкова разярена, че едва можеше да диша. Емилио Сиера. Най-противният брат на света. Беше я продавал толкова пъти на таблоидите, че беше направо абсурдно. После беше отишъл да живее в Европа и тя се бе надявала и молила никога да не се върне обратно. Наскоро беше чула, че се е върнал, и знаеше, че е само въпрос на време, преди да се появи отново.

По дяволите! Защо трябваше да е точно тази вечер? Нареди на шофьора да чака, а тя се обади на Родригес от телефона в колата.

— Скъпа моя — каза Родригес, доволен, че му се обажда. — Цял ден чаках на телефона. Никой не се обади за видеоклипа.

Защо беше толкова настойчив? Стремежът му да участва в клипай беше така отблъскващ.

— Какво правиш, Родригес?

— Чакам тебе, естествено.

— Имам желание за дълъг чувствен масаж — измърмори тя изкусително. — Можеш ли да дойдеш сега?

— Разбира се!

— Да вървим — нареди тя на шофьора.

Лимузината бавно се приближи към дома ѝ и спря пред входа. Тя излезе от колата и влезе вътре.

Скъпият ѝ брат седеше в дневната ѝ, вдигнал крака върху мраморната масичка за кафе, смучеше бутилка бира и гледаше на големия ѝ екран порнофилм по кабелната телевизия.

Дежа вю^[1]. Това не беше ли ѝ се случвало и преди?

— Тук не си добре дошъл, Емилио — каза тя, докато се опитваше до контролира гнева си срещу него. — Не мога да повярвам, че си се върнал. Нямах ли представа какво ми направи?

— Какво? — попита той, едва способен да откъсне очи от двете блондинки, които усърдно се опипваха по силиконовите гърди на телевизионния екран.

Тя сграбчи дистанционното и изключи телевизора.

— Ти ме продаде — избухна тя. — Отново и отново и отново.

Емилио скочи на крака и остави бирата си направо върху мраморната масичка. След това се опита да пусне в действие чара, от който беше напълно лишен.

— Бях принуден, сестричке — изцвили той. — Имах много дългове. Това е единствената причина, поради която го направих. Сега съм чист. Бях в клиника, лекувах си наркоманията — всичките процедури. Трябва да ми дадеш още един шанс.

— Няма нищо да ти давам — каза тя възмутена.

— Виж — той посочи с жест цялата ѝ пищна дневна. — Ти имаш всичко. Аз нямам нищо.

— Работила съм упорито за това, което имам, докато ти просто си седеше на дебелия задник и нищо не правеше.

Емилио завъртя малките си очи.

— Ако майка ни беше жива, какво мислиш, че би искала да направиш?

— Разкарай се, Емилио. Не започвай пак да ми внушаваш чувство за вина — вече няма да ти помогне.

— Аз съм ти брат — изплака той; все още опитваше. — Ние сме от една и съща плът и кръв. Аз съм един от малкото хора, на които им пука за тебе.

Сега той отиде твърде далече.

— Изчезвай на майната си отгук! — каза тя презрително.

— Не — бързо отговори той. — Ако искаш да си отида, извикай ченгетата.

— Мислиш, че няма да го направя? — заплаши тя с поглед, вперен във вратата — надяваше се Родригес да се появи скоро. — Какво стана с голямата ти любов в Европа?

Емилио се опули.

— Тя беше твърде стара — заяви той. — Не съм седял тук-там двадесет години, за да чакам на врата ми да се обеси някаква стара кошница.

— Ти наистина си страхотен — поклати глава Винъс. — Какво направи тя — изрита те, когато е открила какъв неудачник си всъщност?

— Сам я заряхах — взмути се той.

— И нямаше търпение отново да дойдеш да ме тормозиш?

За щастие, Родригес избра точно този момент, за да пристигне. Влезе и се стъписа, когато съзря Емилио.

— Ах, Родригес — каза Винъс. — Запознай се с брат ми Емилио. Той тъкмо си тръгваше.

— Не, не си тръгнах — възрази Емилио.

— Напротив — настоя Винъс.

Двамата се втренчиха един в друг.

Родригес местеше поглед от единия към другия и реши, че няма да е благоразумно да се намесва.

Но Винъс не му позволи това. Тя се обърна към него и произнесе кратка и страстна реч.

— Аз не разговарям с брат си — разгорещи се тя. — Аз дори не харесвам брат си. А сега той е тук, в къщата ми. Как да се отърва от него.

Родригес сви рамене.

— Какво ще кажеш да го изхвърлиш вместо мене? — попита Винъс с надежда. — Ще помоля охраната да ти помогне.

— Изхвърли ме навън, малка сестричке, и ще съжаляваш — предупреди Емилио. — Ако си мислиш, че това, което съм направил досега, е лошо, само почакай. Ще дам на таблоидите нещо, което ще разбие приятния ти живот на парчета.

— Виж какво ще ти кажа. Ще ти дам петдесет долара — отиди на хотел за през нощта. А утре си намери работа.

Изражението на Емилио стана лукаво.

— Направи ми хиляда и си тръгвам.

— Ние не преговаряме — тя едва успяваше да говори хладно.

Той се хвана за брадичката.

— Аз нямам никакви, а хилядарката за тебе е нищо. Ти си купуваш обувки, които струват дори повече.

Родригес я дръпна настрана.

— Дай ми парите — предложи той. — Тогава може би ще си отиде.

— Емилио никога няма да си отиде — изстена тя.

— Но това поне ще го отведе далеч от дома ти.

Той беше прав — важното беше да се отърве от брат си.

— Не ти се случва да имаш хиляда долара в себе си, нали, Родригес?

Той изобщо не си направи труда да ѝ отговори.

Тя остави двамата долу и забърза към сейфа в спалнята си, като затвори вратата зад себе си, защото си спомни времето, когато Емилио се бе добрал до комбинацията ѝ, откраднал снимките ѝ с Мартин Суонсън и я беше изнудвал. Тя взе хиляда долара в брой и се върна долу. Емилио направо държеше ръката си протегната. Тя му подаде малката пачка банкноти.

— Сбогом — произнесе тя и студено се взря в него. — Не се връщай.

Той пъкна парите в джоба си и поклати глава, сякаш тя беше лошата.

— Малка сестричке — каза ѝ тъжно. — Нямах добра памет, нали?

— За какво?

— За детството ни. За добрите стари времена.

Той да не се шегуваше? Четирима братя и баща, за които да се грижи. Тя беше тяхната неволна робиня, а всички те се отнасяха с нея като с боклук.

— Сбогом — повтори тя, блъскайки го към вратата.

Искаше добре да си почине през нощта — утре бяха пробните ѝ снимки с Джони Романо и трябваше да впечатли Алекс Уудс. А присъствието на Родригес беше съвсем на място — сексът ѝ даваше онзи специален огън по-добре от ежедневния грим.

Когато Емилио си тръгна, тя хвана ръката на Родригес и го заведе горе, в спалнята си.

— Утре трябва да изглеждам спокойна и красива — каза тя. — Така че... Бих искала да се любим бавно и мързеливо и след това да си тръгнеш. Можеш ли да ми послужиш?

— Принцесата ми — произнесе той и страстният му латиноамерикански поглед се впи в нея. — Обръщаш се точно към когото трябва.

[1] (Букв. от френ.) вече видяно; нещо, за което човек има усещането, че е видял или преживял, без да е сигурен кога — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

— Още шампанско? — предложи Мишел.

— Благодаря — каза Бриджит и му позволи отново да напълни чашата ѝ.

Сега двамата бяха сами в апартамента му. Всички гости си бяха тръгнали, включително и ядосаната Робъртсън. Бриджит ги беше видяла да спорят разгорещено на входната врата.

— Отвращаваш ме — беше казала Робъртсън с нисък гневен шепот. — Приличаш ми на разгонено старо куче.

— Не говори глупости, за които ще съжаляваш — бе отвърнал Мишел спокойно.

— Единственото нещо, за което съжалявам, е, че навремето се пренесох при тебе — беше заявила Робъртсън. След това си бе тръгнала, тряскайки вратата пред лицето му.

Бриджит знаеше, че навлиза в територията на друга жена, но не можеше да се противопостави — намираше Мишел за хипнотично привлекателен, въпреки че беше достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща.

Тя седеше на канапето в дневната му и очакваше да види какво ще предприеме един опитен, по-възрастен мъж.

Един сервитьор събра няколко мръсни чаши от масата за кафе и напусна помещението, като дискретно затвори вратата след себе си.

— Вдигам тост за тебе, Бриджит — каза Мишел, вдигна чашата си и я чукна о нейната. — Ще постъпим по френски — добави той. — Преплети ръката си с моята — ето така.

Тя се опита да направи каквото я помоли той. Ръката му се плъзна и неволно докосна гърдите ѝ. Тя се изкиска.

— Защо ти е толкова весело? — попита Мишел.

— Не знам — отговори тя — вече усещаше ефекта от няколко чаши вино и после шампанско. — Ти и аз — тук. Преди няколко седмици дори не можех да се срещна с тебе. А сега ти си моят агент и аз седя в апартамента ти.

— Ще ти кажа какво харесвам в тебе, Бриджит — каза Мишел и леко докосна бузата ѝ с пръстите си. — Твоята наивност. Прави те толкова свежа.

Тя не му каза, че майка ѝ е била наследница на голямо състояние и че вторият ѝ баща е бил Лени Голдън. Не му каза, че е израснала, обградена от лукс и богатство, или че тя също ще наследи милиони долари, когато стане на двадесет и една.

Определено не искаше да му казва нищо за Тим Уийлт или за Сантино Бонати. Това бяха нейните тайни и тя нямаше намерение да ги разкрива на никого.

— Не съм наивна — възрази тя. — Била съм тук-там.

— Никъде не си било, скъпо мое момиче. Нищо не знаеш за живота. Нямаш представа какво ще се случи, когато името ти стане известно и лицето ти е навсякъде.

Точно така! Той беше мъжът от сънищата ѝ, изпратен да я защитава.

— Девствена ли си, Бриджит? — попита той със загрижен бащински тон.

Тя усети, че иска да чуе „да“. Не че това беше негова работа.

— Нещо такова... — излъга тя. Тим Уийлт беше отнел девствеността ѝ, когато беше петнадесетгодишна. Може би някой ден, когато опознае Мишел по-добре, щеше да му разкаже тази история.

— Колко си чаровна — каза Мишел и се приближи. — Чаровна и толкова, толкова сладка. Недокосната от тъмната страна на този бизнес.

— А каква е тази тъмна страна? — полюбопитства тя.

— Много от моделите вземат наркотици. Възбудителни, успокоителни, кокаин... Дори хероин.

Голяма тайна. Тя знаеше за наркотиците — годеникът ѝ се друсаше и я беше научил на много неща. Не че тя някога бе пробвала — беше твърде умна. Наркотиците бяха убили майка ѝ.

— Робъртсън взима ли? Затова ли е толкова слаба?

— Твърде слаба — заяви Мишел, без да отговори на въпроса ѝ.

— Не бих имала нищо против и аз да съм по-слаба.

— Не! — силно каза той. — Ти си като праскова, която е готова да бъде разтворена, така че истинският мъж да може нежно да изпие девствения нектар.

Тя потръпна, когато ръката му я прегърна през раменете и дългите му чувствителни пръсти нежно загалиха кожата ѝ. Движенията му бяха много бавни — твърде бавни — и тя усети внезапно надигнало се желание. Бяха минали осемнадесет месеца, откакто беше скъсала с годеника си. Осемнадесет дълги месеца, откакто беше имала мъж около себе си. Тя искаше той да докосне гърдите ѝ, без повече да чака. Отпусна се назад на канапето — чувстваше се доста главозамаяна. Мишел се наведе и я целуна по врата.

— Хубаво е — промърмори тя окуражително и усети силния му одеколон и слабата миризма на чесън в дъха му.

Той се протегна зад нея и изключи осветлението. След това без предупреждение се хвърли отгоре ѝ и започна да дърпа полата ѝ, за да ѝ я вдигне на кръста.

— Не! — каза тя остро и седна. Той беше французин — предполагаше се, че французите трябва да са невероятно опитни любовници. Особено възрастните французи. Но Мишел не се държеше по-различно от всеки друг мъж. Пет минути романтика и след това — непременно трябваше да свърши, без да спира. Това не можеше да го приеме — не беше чакала осемнадесет месеца заради едно бързо чукане на канапето му.

— Какво става? — попита той — избледнелите му сини очи вече не бяха толкова мили.

— Аз... Аз не искам да правиш това — каза тя, отдръпвайки се от него.

Той се изправи и застана точно пред нея. Тя можеше да види опънатите му от възбудата тъмносиви панталони — бяха направо в лицето ѝ.

— Да не би да го правя твърде бързо? — попита той по същество, сякаш имаше твърда процедура, която трябваше да следват.

— Да — каза тя и отмести поглед.

— Тогава се извинявам — отвърна той, взе бутилката шампанско и напълни чашата ѝ.

Докато седеше до нея, потърка възбуждения си член.

— Изпий го — рече той.

— Не искам повече, благодаря — каза тя и си помисли, че може би вече е време да се прибира в къщи.

— Уплаших те, нали? — попита той със странно удебелен глас.

— Не... Защо да ме плашиш?

— Сексът... Порастването... Непознатото... Това винаги плаши. Мога да те науча на много неща...

В главата ѝ прозвуча предупредителен глас. Мишел не беше мъжът, когато си бе представяла — значи, наистина беше време да изчезва бързо.

— Мисля, че трябва да си тръгвам — каза тя и се опита да звучи спокойно.

Опита се да стане. С рязко и неочаквано движение той я сграбчи за двете китки, събра ги заедно и ги вдигна над главата ѝ. След това я дръпна на канапето до себе си и почти легна отгоре ѝ.

— Какво правиш? — извика тя и се опита да го отблъсне.

Той бръкна някъде отстрани на канапето и измъкна дълъг копринен шал, с който здраво завърза китките ѝ заедно.

— Спри! — изпищя тя, сериозно обезпокоена.

— Посвещаването може да бъде сурово — заговори той сякаш на себе си. — По-късно, когато осъзнаеш какво удоволствие можеш да получаваш от нещата, на които ще те науча, ще ми благодариш.

О, Боже! И той като Сантино Бонати беше някакъв извратен сексуален маниак.

„Остани спокойна. Не се паникьосвай.“

— Махни... се... от... мене... — каза тя, докато се бореше да отмести тежестта от себе си. — Ако ме пуснеш да си вървя, няма да кажа на никого.

— Бриджит — каза той меко. — Сигурно си нетърпелива да научиш?

— Спри, Мишел. Предупреждавам те...

— За какво ме предупреждаваш, ma cherie? — С друго рязко движение той свали горната част на роклята ѝ и разголи гърдите ѝ. — Ах... — въздъхна той. — Точно толкова хубави, колкото си представях.

След това я вдигна, сякаш тя изобщо не тежеше, и я отнесе в спалнята, където я хвърли в средата на легло с колони в четирите му краища. Преди тя да успее да помръдне, силните му ръце съдраха бикините ѝ и ги хвърлиха настрана. Тя се опита да го ритне, но той беше твърде бърз за нея. С твърдо движение хвана левия ѝ глезен и го

завърза за една от колоните на леглото. След това направи същото и с десния.

Тя започна да крещи.

— Това е мансарден етаж, моя *petite coquette*. Персоналът си тръгна. Няма кой да те чуе — каза той спокойно.

С изключение на роклята, навита около кръста ѝ, тя беше съвсем гола и изложена на показ.

О, Господи! Той щеше да я изнасили, а тя беше съвсем безпомощна. Сълзи изпълниха очите ѝ и тихо се застичаха по бузите ѝ.

— Не плачи — каза той с нежен глас. — Имаш честната ми дума, че няма да те докосна.

— Защо... правиш... това? — изхълца тя.

— Така е по-добре — рече той меко. — Изглеждаш толкова сладка... Рошавата ти малка катеричка моли за внимание — толкова розова и готова.

— Пусни ме да си вървя — молеше тя. — Не е толкова късно.

Той отиде до вратата и я отвори. В стаята влезе Робъртсън, облечена само в къса римска тога. Нищо друго.

— Слава Богу! — едва си пое дъх Бриджит, като си мислеше, че това е спасението.

— Сега — каза Мишел и седна на един стол, разположен така, че да му е удобно да наблюдава леглото — ти ще научиш какво представлява истинското удоволствие.

ГЛАВА 34

Буги се появи в дома ѝ рано сутринта. Лъки го очакваше.

— Трябва да поговорим — каза тя. — Веднага.

Буги я последва в кабинета ѝ без нито една дума. Мария изтича от кухнята след тях.

— Мен също идва, мамо! Мен също! — пееше тя.

— Не, любов моя — твърдо каза Лъки. — Ти ще останеш със Сиси. Мама има работа.

— Раб'та — изкиска се импулсивно Мария. — Мен също идва.

— Сиси — извика Лъки.

Сиси се появи. Малкото момиченце започна да рити и да вика:

— Искам с мама. ИСКАМ С МОЯТА МАМА.

— Обещавам ти, че по-късно ще отидем да видим дядо — каза ѝ Лъки. — Но само ако си добро момиченце и си изядеш цялата закуска.

Сиси прегърна Мария и я отведе обратно в кухнята.

— Мария е точно като мене — печално заяви Лъки и прокара ръка през дългите си тъмни къдрици. — Когато иска нещо, го иска сега.

Буги кимна.

— Добре ли прекара отпуската си, Буг?

Той отново кимна.

— Добре — каза тя. — Да се хващаме за работа. Има големи новини. Докато те нямаше, друг пое контрола над „Пантър“.

Буги изсвири продължително.

— Да, знам, и за мене също беше шок — тя си запали цигара, дръпна дълбоко и продължи: — Това, което ми трябва, е пълен доклад за жената, която го направи — семейство, откъде е, информация за всяка компания, с която има нещо общо, кои са бизнес партньорите ѝ, всичко. Ако трябва, включи и други хора в разследването, но го запази в тайна. И искам всичко колкото е възможно по-скоро.

— Добре — обади се Буги. Издълженото му слабо лице се оживи.

— Постави Мортън Шарки под наблюдение. Нещо не е наред, но не знам какво. Намери ми и информация за жена му и децата му — може би поведението му има нещо общо с тях.

— Няма проблеми — каза Буги.

— След това има една госпожа Сморг, чийто единствен адрес е кантората на някакъв адвокат в Пасадена. Открий коя е тя, къде живее. Също и всичко за „Конкуест инвестмънтс“ — компания със седалище на Бахамските острови.

— Ще го имаш.

Тя отиде до бара и ѝ се прииска да си налее едно уиски. Твърде рано. Не то беше отговорът. Освен това все още имаше страхотен махмурлук.

— Добре, предполагам, че засега е това.

Буги я последва през стаята.

— Ти добре ли си? — попита той.

Тя сви рамене.

— Истината е, че ще се чувствам напълно безпомощна, докато не получа пълна представа.

— Ще направя всичко възможно. Част от информацията може да не е достъпна до началото на седмицата.

— Разбирам. Ще отведе децата при Джино за края на седмицата — и тя му подаде копия от всички документи, с които разполагаше. — В момента, в който имаш нещо, ми се обади тук.

След като Буги си тръгна, тя се забърза към кухнята. Мария седеше доволна на масата и закусваше, а големите ѝ очи бяха вперени в телевизора, където вървеше анимационно филмче с Бъгс Бъни. Изглеждаше напълно щастлива.

— Здравей, мамо — каза тя с малка ангелска усмивка.

Лъки се намръщи.

— Кое е това момиче? — попита тя строго. — Да не е онова, което толкова викаше?

— Не знам, мамо — Мария погледна невинно майка си.

— Хмм... — Лъки все още се преструваше на сериозна. — Мисля, че беше... ти! — и тя се хвърли към дъщеря си и я загъделичка по коремчето.

— Не, мамо! — изпищя Мария.

— Да! Мисля, че беше едно лошо малко момиченце с големи очи и голяма уста — продължаваше да я дразни Лъки.

— Искам да видя татко — каза Мария и долната ѝ устна внезапно се нацупи — не беше съвсем сигурна дали Лъки ѝ се сърди или не.

— Татко не е тук в момента, любов моя — меко обясни Лъки и се зачуди как да каже на двегодишно дете, че баща му е мъртъв и че никога повече няма да го види. — Той е далече... Снима филм.

— Искам да видя татко — повтори Мария, малкото ѝ лице се намръщи и една-единствена сълзичка потече по бузата ѝ. — Искам да видя татко сега.

Лъки я взе в ръце и я притисна до себе си.

— Ето какво ще ти кажа, ангел мой. По-късно ще отидем при дядо в Палм Спрингс.

— Добре, мамо — произнесе Мария и сълзите ѝ спряха, щом започна да гали лицето на майка си. — Обичам те, мамо.

Лъки я притисна още по-силно.

— И аз те обичам, детенце. Обичам те колкото целия широк свят.

* * *

Алекс се тръшна на мястото си в самолета за Лос Анджелис с чудовищен махмурлук. Това не го бе предвидил, но такъв беше резултатът от предишната нощ със съпротивляващия се Ръсел, който беше по-заинтересуван да се върне в хотелската си стая и да се обади на жена си, отколкото да придружава Алекс при обиколката му на стриптизърските клубове.

Бяха ги обходили всичките и във всеки от тях Алекс отпаднаше все повече и повече. Тези момичета, тези голи танцьорки навираха гърдите си в лицето на всеки и въртяха задници пред него, сякаш му казваха: „Хайде, приятелче, ти си най-привлекателният мъж в целия свят.“ А това, което единствено искаха, бяха много пари. Имаше нещо напълно бездушно в секса, когато го представяха по този чисто печалбарски начин. Въпреки че когато разпознаха, че това е той, Алекс Уудс, известният режисьор, те се нахвърлиха върху него като ято лешояди върху прясно месо. Всеки искаше да чука звезди.

Беше го вбесил отговорът на Лъки в телефонния им разговор — тя не реагираше, както беше предвидил. Толкова по-зле за нея. Имаше много жени, които умираха за шанса да прекарат десет минути в неговата компания. Тин Лий би направила всичко, което той би поискал. Същото биха сторили и много други жени.

Затова беше такъв махмурлия — „просто искам да легна и да умра“. А сега трябваше да се върне обратно в Лос Анджелис и да се справи с огромното его на Джони Романо и на Винъс, защото добре знаеше, че няма да бъде като в Дисниленд, след като тези двамата се съберат заедно.

Когато пристигна в офиса си, намери камара съобщения, на които трябваше да отговори. В негово отсъствие Лили правеше каквото може, но много неща изискваха лично да се занимае с тях.

— Джони Романо настоява за сценарно събрание — информира го Лили. — Иска също и Армани да му направи дрехите, макар че от гардероба ясно му заявиха, че Армани не може да бъде открит по това време на годината.

Още когато Фреди го убеди да ангажира Джони Романо, той беше наясно, че суперзвездата ще създава неприятности. Но все пак го взе, защото Джони беше съвсем подходящ за ролята. Слава Богу, беше подписал с неизвестен актьор за другата главна роля.

— Ще се оправя с това — отрязва той. — Той ще прави пробни снимки с Винъс днес, нали?

— Каза непременно да ти предам, че го прави само като лична услуга за тебе.

Алекс се засмя сухо.

— Каква тръпка, а? Да работиш със звезди.

— Ти ще го поставиш на мястото му — отговори Лили по обичайния си безизразен начин. — Винаги го правиш.

— Ще дойдеш ли с мене на снимките днес, Лили? — попита той — имаше нужда от съчувстваща му женска компания.

— Ако ме искаш — отговори тя. Харесваше й Алекс да е в някое от настроенията си, когато му беше необходима.

— Какво щях да правя без тебе, Лили? — въздъхна той с блед вариант на убийствената си усмивка. Добре знаеше, че каквото и да направи, тя винаги щеше да му бъде вярна поклонничка.

— Щеше да се справиш — заядливо каза тя, но напълно съзнаваше, че не би могъл. Щеше да се разпадне на съставните си части без добрите ѝ организационни умения. Не беше лесно да се работи за Алекс, но тя се беше специализирала в изкуството да го прави щастлив. Посрещаше всяка негова нужда — с изключение на сексуалните. Лили беше доволна, че тази част от връзката им е приключила — той беше егоистичен любовник, — но всичко вече беше наред — тя бе разбрала, че той е повреден. Алекс не знаеше как да дава, защото никога не му се беше налагало. В това отношение го бе провалила прекалено властната му майка.

— Добре, да вървим — каза Алекс — винаги в движение. — И ми дай някое и друго хапче — направо съм полумъртъв.

* * *

Всеки ден Лесли Кейн изчиташе вестниците от кора до кора. Чувстваше, че е важно да знае какво точно става в града. Това ѝ създаваше определена тръпка.

Днес тя забеляза, че Лъки Сантейнджело е изхвърлена от студиите „Пантър“. Интересно. След това продължи да чете, че Мики Столи е възстановен като шеф на студиото. Много интересно, защото точно съпругата на Мики Абигейл я беше открила и бе накарала Мики да ѝ даде първата ѝ голяма роля.

Следващото, което прочете, беше, че Винъс ще прави пробни снимки за ролята на Лола в спорния филм на Алекс Уудс „Гангстери“. Тя веднага грабна телефона и се обади на агента си.

— Защо не си ми предложил тази роля? — поиска да знае тя.

— Защото е незначителна — отговори агентът ѝ.

— Не ми пука. Незначителна, но във филм на Алекс Уудс. Намери ми сценарий.

— Ще говоря с Алекс още днес.

— Направи го. О, Куини — за в бъдеще ме осведомявай абсолютно за всичко — нека аз да вземам решенията.

Той с кого си мислеше, че има работа? С онова наивно момиченце, което беше открито в един салон за красота? Не, тя беше

Лесли Кейн, настоящата звезда на американското кино и като такава, към нея трябваше да се отнасят с необходимото уважение.

Тя реши да изиграе тази роля, без да използва връзките си — дотолкова, доколкото това засягаше Мики и Абигейл. Те бяха нейната гаранция — Лесли знаеше, че ако натисне, ролята щеше да бъде нейна.

Понякога Лесли се чудеше какво би казала Абигейл, ако узнаеше за срамното ѝ минало. Мики не я помнеше — въпреки че веднъж бе присъствала на ергенското парти на голям продуцент още когато беше момиче на повикване. Той и приятелите му се бяха държали ужасяващо; единственото, което ги интересуваше, беше да унижават и да тормозят жените и да задоволят долните си страсти. Стадо изтървани свине.

Слава Богу, тя бе имала силата да излезе от този специален бизнес, след като беше срещнала Еди. Той поне беше направил нещо за нея.

Джеф Стоунър влезе в спалнята само по хавлия, стегната около кръста му. Косата му беше мокра и той се хилеше. Изглеждаше щастлив и така трябваше да бъде — нали живееше с една от най-преуспяващите млади актриси в Холивуд.

— Може ли днес да отидем да видим новия мерцедес? — попита той.

Беше му казала, че иска да си купи друга кола, и знаеше, че Джеф си мисли, че ако ѝ помогне да я изберат, много вероятно той да е този, който ще я кара.

— Може би — каза тя, за да го накара да почака.

Джеф беше свястно момче, но никой не можеше да се сравнява с Купър. Вече повече от два месеца тя планираше как да си върне Купър. Той се беше върнал в предишния си апартамент и отказваше да разговаря с нея.

Какво му беше направила? Нищо, освен че го обичаше. Това, че го бяха хванали, не беше по нейна вина. Той обвиняваше нея, а това не ѝ харесваше. Тя го беше обичала, но сега започваше да го мрази. Но какво можеше да направи?

* * *

Джони Романо изглеждаше като истинска кинозвезда с плътните си, чувствени устни, лукава усмивка и дълбоко разположени и сексуално подканващи кафяви очи. Той беше испанец, висок малко над един и осемдесет, със стройно тяло, чиято горна част беше развил достатъчно добре, за да може да се хвали с мощните си мускули.

Жените не можеха да оставят на мира Джони Романо.

Джони Романо не можеше да остави на мира жените. Те бяха неговата страст. Да ги покорява беше всичко за него. Джони имаше ненаситен сексуален апетит — не беше необичайно за него да си ляга с една или две жени на ден. Съвсем наясно с опасността от СПИН, той се предпазваше с два презерватива и с безцеремонно поведение, въпреки че за себе си беше уверен, че него не може да го хване СПИН. Той беше мегазвезда, за Бога; още повече — той беше честна мегазвезда. Презервативите бяха просто жест във вярната посока, кимване към добрия Господ, защото Джони беше също така и набожен католик.

Преди осемнадесет месеца той беше застанал пред олтара с Уорнър Франклин, чернокожа полицайка. Неблагодарната вещица беше избягала с висок над два метра американски баскетболист точно преди да заминат на сватбено пътешествие в Европа. Джони никога нямаше да ѝ прости.

Приятно му беше, че ще прави пробни снимки с Винъс Мария — той винаги си беше падал по нея, въпреки че на времето, когато я беше поканил да излязат заедно, тя беше отказала. Но сега това, че тя искаше да играе в „Гангстери“, можеше да бъде неговият шанс за успех.

Той вече стоеше на снимачната площадка, а антуражът му обикаляше покровителствено около него, готови без подканване да се втурнат в действие във всеки момент, в който някой непоканен убиец застраши тяхната звезда.

Алекс дойде да го поздрави.

— Джони — каза той, след като си размениха по едно здраво мъжко ръкостискане. — Благодаря ти, че правиш това. Винъс също ти благодари.

— Хей, мъжки, всичко е наред — рече великодушно Джони. — За тебе ще направя каквото кажеш.

„Да, разбира се. Ако ти отърва.“

— Е... — започна Алекс. — За какво е цялата дандания? Чух, че си искал Армани да изработи дрехите ти. Всички знаем, че Армани не може да бъде открит в момента. На когото му е хрумнала тази идея, явно е достатъчно тъп.

Дори и от най-малкия намек, че някой може да го помисли за тъп, на Джони му се завиваше свят.

— Разбира се, Алекс — съгласи се той. — Армани. Ха! Кой, по дяволите, го е измислил това?

— Знаех си, че не си ти — каза Алекс.

— Хей, мъжки, по никой начин — заяви Джони.

— От гардероба ще изработят специални костюми за твоя герой. Ще ти харесат. Тази роля е създадена за тебе, Джони, ще си велик в нея.

— Знам — рече Джони нескромно. — И, Алекс, трябва да направим сценарно събрание. Има няколко неща, които искам да променя.

— Разбира се — мило изрече Алекс, докато си мислеше: „Майната ти, задник такъв. Няма да променя нито една дума от моя сценарий.“

— Къде е дамата? — попита Джони, докато заставаше зад камерата.

— Идва насам.

— Не съм виждал Винъс от известно време — заяви небрежно Джони. — Беше твърде неприлично, а също и глупаво, че се омъжи за Купър Търнър, щом можеше да има мене.

„О, Господи! — помисли си Алекс. — Никога не я е чукал и това го дразни.“

— Добър ден, Джони — каза Лили и му стисна ръката за добре дошъл.

Джони я дари със заспала усмивка.

— Здравсти, прекрасна. Как така този мъж те е пуснал да излезеш от офиса?

— За да те видя, разбира се — Лили се включи добре в тона му.

Алекс се усмихна на себе си. Лили винаги знаеше какво точно да каже, за да направи щастлива коя да е суперзвезда.

Винъс се появи на снимачната площадка с няколкоминутно закъснение — беше облечена с къса прилепнала алена рокля, а косата

й беше по-руса от всякога. Изглеждаше великолепно. Придружаваше я антураж, по-малък от този на Джони — само трима души — фризьор, гримьор и Антъни, на когото беше позволила да дойде с нея като специално отношение.

— Лелеее! — подсвирна Джони възхитено, когато я видя да влиза. — Изглеждаш добре, момиче. Изглеждаш много възбуждащо!

— Здравей, Джони — каза тя небрежно, като добре знаеше, че той просто иска да я вкара в леглото си.

— Знаеш ли какво, скъпа? — и той силно я прегърна. — Имам усещането, че най-сетне ще бъдем заедно. Време е, момиче.

— Репетиция — нареди се Алекс, нетърпелив да започнат, преди двамата да се заемат един с друг.

— Готова съм — произнесе Винъс, измъквайки се от смазващата прегръдка на Джони.

Тя не беше в най-добро настроение, като се има предвид фактът, че Емилио й се беше обадил тази сутрин, за да й каже, че иска още пари. А когато излизаше от къщи, същият глупав пазач й беше подал писмо, оставено в къщичката на охраната, докато идиотът напуснал поста си, за да пусне една вода. Изглеждаше, че това е поредното любовно порнопослание от почитателя й номер едно. Какъв ужас! Тези писма я караха да се чувства несигурна.

Но, от друга страна, Родригес я беше любил предната вечер с голям финес. Трябваше да признае, че всеки следващ път той ставаше все по-добър. Реши, че определено ще го включи в клипа си, ще му осигури тази тръпка — той беше млад и пламенен и заслужаваше награда.

Алекс беше динамит на снимките. Движеше се бързо като бродеща черна пантера, знаеше всичко, което става, и беше близо до всекиго. Никой не смееше да се мотае, докато Алекс Уудс снима. Пробите вървяха добре. Джони се държеше по най-прекрасен начин, а Винъс наистина беше влязла в ролята.

Когато приключиха, Алекс каза:

— И двамата свършихте чудесна работа, благодаря ви.

Той беше впечатлен от представянето на Винъс. Ако изглеждаше така и на екрана, ролята беше нейна.

— Да — съгласи се Джони. — Тук моята Винъс е една пламенна малка палавница, нали, скъпа? — и той интимно я потупа по задника.

Тя веднага му го върна, като силно го ощипа.

— Не съм твоя, Джони — мило изрече тя. — Когато я закъсам, ще ти се обадя. Става ли?

Джони избухна в смях.

— Бива си я!

На Винъс започна да ѝ изглежда, че работата с него ще бъде кошмар, защото егото му вероятно беше толкова голямо, колкото Емпайър стейт билдинг.

Джони се обърна към Алекс със сериозно изражение.

— Хей, мъжки — каза той. — Кога ще се съберем за сценария? Искам си поправките.

— Виж какво ще ти кажа, Джони. Напиши забележките си и аз ще ги погледна. Точно сега съм в разгара на предпродукцията и нямам време.

Винъс знаеше, че Алекс просто иска да разкара Джони. Не беше изненадана, защото Джони беше твърде глупав, за да го разбере. Той беше зает да бъде господин Голямата-филмова-звезда и не възприемаше нищо друго освен себе си. Беше направо срамно — той беше по-самовлюбен и от Чарли Долар — приемаше това, че е звезда, много по-сериозно.

Тя се отдръпна от двамата мъже, горда със себе си — беше сигурна, че се е справила добре.

Антъни беше пламнал от въодушевление, че е бил на снимки и толкова близо до Джони Романо.

— Ти си чудесна! — увери той Винъс, когато си тръгнаха. — Страшно съм впечатлен.

Тя реши, че Антъни също заслужава награда. Щеше отново да покани Рон — и двамата се нуждаеха от малко окуражаване. Усмихна се и се отправи към колата си. Доколкото можеше да го направи, щеше да отстрани всички пречки.

ГЛАВА 35

Бриджит се събуди в собственото си легло в апартамента, където живееше с Нона и Зандино. Полежа много тихо за момент, гледайки празно към тавана. Сълзите ѝ отдавна бяха изсъхнали. Всичко от снощи ѝ изглеждаше като обвито в мъгла. Спомняше си как Мишел я беше качил в едно такси с думите:

— Каквото и да правиш, Бриджит, това е нашата тайна. Само ще се нараниш, ако разкажеш на някого. Знам, че не би искала много твои снимки да станат общоизвестни, нали?

За няколко безкрайни часа Мишел и Робъртсън я бяха превърнали в своя играчка. Верен на думата си, Мишел не я беше докоснал, но беше наблюдавал всичко. А въпреки протестите ѝ Робъртсън беше вършила каквото ѝ хрумне. Все още се чувстваше уязвена и на показ — въпреки че изпитанието ѝ бе свършило.

Защо не беше послушала Нона? Въпреки че Нона нямаше и представа колко перверзен е Мишел, тя си беше помислила, че е просто поредният похотлив плейбой. Тъжната истина беше, че Мишел се възбужда, когато наблюдава жени — особено ако едната от тях е неволна жертва — завързана и безпомощна.

Когато Сантино Бонати беше злоупотребил с нея, под ръка се беше оказало оръжие и тя го беше използвала, без да се разкае нито за момент. Но нямаше нищо, с което да се пребори с Мишел — нямаше друг избор, освен да лежи там и да понася ставащото.

Когато се прибра в къщи, Зан и Нона бяха заспали. Вмъкна се в банята, където стоя дълго под очистителния душ, преди мизерно да пропълзи в леглото си, където дълго лежа будна, преди да заспи неспокоен сън.

Сега беше вече сутрин и тя можеше да чуе Нона и Зан в кухнята. Реши, че е по-добре да стане. „Бъди спокойна — предупреди себе си. — Не им казвай какво стана. Това може да провали всичко.“

Когато стана от леглото и се протегна за робата си, забеляза червени следи по китките си. След като погледна надолу, видя още

следи по глезените си и от вътрешната страна на бедрата. Обви се с робата и плътно я стегна.

— Хмм... — обади се Нона, когато видя Бриджит да влиза в кухнята. — Какво стана снощи?

Подозираше ли Нона? Не. Това просто си беше нейният начин да събере информация.

— Нищо особено — колебливо отговори тя, отвори хладилника и извади кутия мляко.

Нона беше решила да научи всичко.

— Не ми пробутвай това „нищо“. Той нахвърли ли ти се? Големият любовник получи ли си, каквото искаше?

— Не... — уклончиво произнесе Бриджит. — Той беше джентълмен.

— Мишел — джентълмен? — изсумтя Нона, без да повярва на нито една дума. — Сега вече чух всичко.

Бриджит си наля чаша кафе. Въпреки че изглеждаше изключително спокойна, отвътре трепереше. Седна на масата и взе вестника. Зан засия насреща ѝ. Никога нищо не го притесняваше.

— Добре, значи, не искаш да говориш — каза Нона малко раздразнена. — Хайде, Зан, трябва да отидем при родителите ми тази сутрин. — Тя се обърна към Бриджит: — Не забравяй днес да отидеш в студиото на Антонио, за да се срещнеш със стилиста, гримьора и фризьора. Това е уредено отдавна.

Бриджит кимна.

— Добре.

— Ето адреса — и Нона ѝ подаде лист хартия. — Искаш ли да се срещнем там?

— Ще се оправя и сама.

— Довечера ще ходим да гледаме новия филм на Ал Пачино. Искаш ли да дойдеш?

— Аз... Не мисля.

— Хмм... — каза Нона неодобрително. — Ще се видиш ли отново с Мишел?

— Не. Мисля, че довечера трябва да си легна рано — нали знаеш, утре имам снимки — провлече тя — искаше Нона вече да тръгва.

— Добро разсъждение — оживи се Нона и хвана ръката на Зан.
— Между другото, родителите ми планират един от техните малки купони следващия петък. Не планирай друго.

След като Нона и Зан излязоха от апартамента, тя вдигна телефона и се обади на Айзък, модела от кампанията на джинсите „Рок-енд-рол“.

Той звучеше, сякаш беше заспал. Толкова по-зле за него.

— Помниш ли ме? — попита тя весело. — Бриджит Браун, партньорката ти за джинсите.

— Хей, скъпа — посъживи се той. — Трябва да ти кажа, че днес съм много зает.

— Направи ми една услуга — каза тя направо.

— Каква?

— Не мога да ти обясня по телефона. Може ли да се срещнем за обяд?

— Добре — съгласи се Айзък и предложи малък италиански ресторант на Второ авеню.

Бриджит пристигна първа и почака отвън, нетърпеливо обикаляйки нагоре-надолу по тротоара.

Айзък се появи с петминутно закъснение на купен на старо „Харли“. Той паркира на улицата и я прегърна така, сякаш бяха приятели от години. Изглеждаше като рапзвезда със стърчащата си коса и развлечени дрехи.

— Мислех да ти се обаждам — каза той. — Но ти сколаса първа, малката.

— В това съм много добра — и тя пусна малка усмивка.

Хубава млада чернокожа жена фамилиарно поздрави Айзък на входа:

— Как я караш, човече?

— Всичко е наред, Сади — отвърна той.

Сякаш не забелязваше Бриджит, Сади ги поведе към маса до прозореца и подаде менюто на Айзък.

— Тя си пада по мене — призна Айзък, когато Сади се оттегли.
— Доста тъпа история. Омъжена е за собственика на това. Няма смисъл да го зарязва — правят най-вкусните спагети в града. Умирам за тях и за соса им от миди. Искаш ли да опиташ?

Мисълта за храна накара стомаха ѝ да се свие. Все пак разгледа менюто.

— Може би ще взема салатата.

Той се отпусна назад.

— Видя ли снимките?

— Да. Изглеждаш добре.

— Само добре? — попита той отчаяно. — Какво ще кажеш за „прекрасно“, скъпа?

Тя отново се усмихна. Трябваше да продължава да се усмихва — иначе щеше да рухне и да се разплаче.

— Добре. Изглеждаш прекрасно.

— Хей... — започна той. — Чух да говорят за голям плакат на Таймс скуеър.

— Да, и аз чух.

Сади се върна, готова да вземе поръчката.

— Обичайното ли, Айзък?

Той ѝ намигна.

— Позна, скъпа. А приятелката ми ще вземе „Сийзър“ — и след като тя се отдалечи, попита: — Е, каква е услугата?

Бриджит се наведе към него — големите ѝ сини очи бяха отворени широко и молеха.

— Можеш ли да ми намериш пистолет?

— Хей... Оу! — той направи жест, като че се защитава. — Откъде ти хрумна идеята, че аз мога да ти намеря пистолет?

— Оня ден ти ми каза, че ако имам нужда от нещо в този град, да се обърна към тебе.

— По дяволите! И ти реши да се обърнеш към мене, защото съм лош.

— Можеш ли да ми намериш? — повтори тя.

Той се хвана за главата и се огледа наоколо, за да е сигурен, че никой не ги е чул.

— Какво ще правиш с пистолета? — попита той съвсем тихо.

— Ще се защитавам.

— Ако искаш да носиш такова нещо, скъпа, трябва да знаеш как да го използваш.

— Може би ти ще ме научиш.

Погледът му се насочи към съседната маса, където седяха мъж и жена. Доволен, че те не ги чуват, той промърмори:

— Ще видя какво мога да направя.

Сади се върна с поръчката им и остави салата на Бриджит пред нея, като я погледна кисело.

Айзък веднага се нахвърли върху спагетите.

— Хубаво — каза той. — Как е салатата ти?

Тя се насили да лапне малко маруля.

— Прекрасна е.

— Не, скъпа — пошегува се той. — Аз съм прекрасен — и добави кавалерски: — Е... Искаш ли да потанцуваме довечера? Да отидем на бар? Да нахраним с нещо душите си?

— Съжалявам, заета съм — отговори тя, като се надяваше, че отказът ѝ да излезе с него няма да застане между нея и пистолета. — Но друг път ще бъде чудесно.

След обяда тя взе такси до студиото на известния италиански фотограф Антонио.

Млад мъж с вид на бизнесмен я въведе в странична съблекалня и каза със страхопочитание:

— Шшт... Не трябва да безпокоим Антонио — в момента снима. Ще уведомя всички, че си тук.

Тя седна пред голямо огледало с малки театрални светлилки отстрани и се загледа в отражението си. Не изглеждаше по-различна. Определено не изглеждаше така пропаднала и покварена, както се чувстваше. Всъщност изглеждаше си същата. Но не беше същата. Бяха злоупотребили с нея. Онази френска свиня и отвратителната му приятелка я бяха унизили.

След няколко минути дойде да я види предпочитаният от Антонио гримьор Раул. Раул беше пуерториканец с гъста напомадена коса и извити вежди.

— Антонио одобрява идеята за ретроимиджа — каза той, докато изучаваше отражението ѝ в огледалото. — Аз съм за тънките вежди. Ще оскубем твоите и след това ще ги очертаем високи и остро извити. След това ще ти сложа хубав руж и ярко рубинено червило.

Сами, фризьорът, дойде втори. Сами беше висок, блед и с дълга светла коса, която носеше сплетена на плитка на тила си.

— Може би ще ти отрежем косата и ще я боядисаме черна — рече той, като застана до Раул — и двамата внимателно изучаваха образа ѝ в огледалото.

Тя се почувства като вещ.

— Може би не — бързо проговори тя.

— Моля? — попита Сами с ръце на кръста — не беше свикнал да му отговаря непознато момиче.

— Отказвам да ми режете косата — настоя тя.

— А мога ли да попитам защо? — тонът на Сами казваше: „Ти за каква се мислиш?“

— Имам договор с джинсите „Рок-енд-рол“. Те не разрешават.

— О — каза той надменно. — В такъв случай, сладурче, ще трябва да ти сложа черна перука.

— Това е първата ми корица и е важно да съм такава, каквато съм, а не такава, каквато вие смятате, че трябва да изглеждам — изрече Бриджит и изненада и самата себе си.

Двамата мъже се втренчиха в нея. Как си позволяваше да има мнение? Та тя беше модел. Моделите трябваше да изглеждат добре, да мълчат и да следват съветите на експертите.

— Мишел знае ли какви чувства изпитваш? — попита гадно Раул.

— Мишел е мой агент, а не пазач — отрязва тя.

Раул и Сами се спогледаха с вдигнати вежди и излязоха от стаята — очевидно за да докладват на великия Антонио, че тази е досадна малка кучка.

След това дойде Паркър, стилистката. Тя беше слаба жена с късо подстригана сива коса и съчувствена усмивка.

— Чух, че си създаде проблеми на Тик и Так — каза тя тържествено.

— Само изразих собственото си мнение — Бриджит беше отегчена и реши, че трябва да има всичко, което може да получи.

— Забрави ги — оживи се Паркър. — Важното е какво ще облечеш. Хмм...

Паркър присви очи и се отдръпна назад.

— Виждам съвсем съвременен имидж. Какво ще кажеш за това? — и тя измъкна къса бяла рокля на Унгаро от гардероб, претъпкан с дрехи. — И за тези обувки от тигрова кожа? — добави тя, като се

наведе и ги избра от кутия, пълна с всякакви обувки. — Съвсем съвременно. Без бижута. Обикновена и естествена.

— Харесва ми — каза Бриджит.

— Добре. Мислех си, че и мене също ще изхвърлиш.

— Не искам да бъда груба — обясни Бриджит. — Просто чувствам, че и аз трябва да имам думата по отношение на имиджа, който представям.

— Абсолютно си права — живо отговори Паркър. — Въпреки че трябва да те предупредя — Антонио има много големи идеи, така че не се нервирай утре, когато започне да ти разказва как точно те вижда. Сега снима Робъртсън. Искаш ли да хвърлиш едно око?

Бриджит усети пристъп на отвращение. Никога повече не искаше да вижда Робъртсън.

— Не, благодаря — бързо каза тя. — Имам друг ангажимент.

— Ще кажа на Антонио. Когато направи почивка, ще дойде да те види.

— Трябва ли да чакам?

— Ако искаш Антонио да те снима за корицата ти утре. Той е много темпераментен.

— Както и аз — промърмори Бриджит.

— Какво? — попита Паркър — не беше сигурна, че е чула добре.

— Нищо.

Антонио дойде след пет минути. Раул и Сами се мъкнеха подире му. Той беше нисък, но забележителен италианец, чийто голям специалитет беше фотографирането на най-известните суперзвезди. Бриджит си спомни, че с майка си е идвала в студиото му, когато беше десетгодишна. Беше ги снимал за портрет на майка и дъщеря за „Харпърс базар“. Той едва ли щеше да си я спомни.

— Имаш проблеми? — попита той и я погледна с малките си като мъниста очи.

Тя му върна погледа.

— Само ако си мислиш, че е проблем, дето искам да изглеждам като себе си на първата ми корица.

Антонио сви рамене — какво му пукаше? Не си струваше да води битка за някаква си мизерна корица. А и това момиче беше наистина хубаво. Щеше да стане.

— Всичко е наред — каза той; това напълно обърка Раул и Сами.
— Утре в десет. Не закъснявай.

— Той те хареса — весело каза Паркър, когато Антонио излезе.

— Изобщо не ме интересува — отговори Бриджит. И наистина беше вярно — за една нощ всичките ѝ мечти бяха разбити на хиляди парченца. Беше ѝ омръзнало все да бъде безпомощната жертва. Осъзнаваше, че отсега нататък трябва да се насили да бъде твърда и безчувствена като всички наоколо. Вече я нямаше госпожица Сладкото момиченце. Тя трябваше да си възстанови самоуважението и ако трябваше да бъде груба, за да го направи, щеше да стане такава.

ГЛАВА 36

Палм Спрингс беше приятно място. Джино беше пощурял по внуците си и прекарваше с тях всеки момент, докато съпругата му Пейдж седеше отзад с опрощаваща усмивка. Петдесетгодишната Пейдж все още беше изключително привлекателна и много секси.

В неделя тя и Лъки седяха край басейна и наблюдаваха как Джино и малката Мария цапат в плиткия му край, докато бебето Джино риташе с крака върху одеяло под разтворен плажен чадър.

— Трябва да ги водиш тук по-често, Лъки — каза Пейдж и глътна малко пиня колада през сламката.

Лъки наблюдаваше света през черните си очила марка „Порше“.

— Права си. Ще го правя.

— Това ще го направи толкова щастлив.

Лъки си взе диетична кола.

— Знаеш ли, Пейдж — произнесе тя замислено. — Изглежда това, че ти и Джино сте заедно, ме кара да се чувствам добре. Ти наистина си страхотна. Поддържаш го във форма, а това не е лесно!

Пейдж меко се усмихна.

— Джино е любовта на живота ми — просто каза тя. — Не мога да си представя защо ми отне толкова време, докато се реша.

— Е, имала си съвсем различен съпруг — отбеляза Лъки.

— Да... Беше ми много трудно. Обаче баща ти е много упорит мъж.

— Нимааа? — пошегува се Лъки.

— Бих искала да съм го познавала, когато е бил млад — продължи Пейдж. — Или може би не. Вероятно нямаше да съм жива, за да си разказвам приказката.

Лъки се съгласи.

— Оня ден ми каза, че трябва да направя филм за неговия живот. Отговорих му, че не съществува сума, която да може да покрие бюджета на такъв филм.

Двете се разсмяха.

Джино излезе от басейна, хванал ръката на Мария.

— Аз и детето отиваме да пазаруваме — обяви той.

— Да пазарувате? В тази жега? — обади се Пейдж; боядисана ѝ в медно коса беше скрита под голяма сламена шапка. — Защо не почакате малко?

Джино плъзна ръка по бедрото ѝ — движение, което не остана незабелязано от Лъки. Ах... Неуморният Джино — вероятно щеше да му става и на деветдесет! Какъв мъж!

— Детето и аз отиваме да купим играчка — Джино погледна обвинително Лъки. — Изглежда, ти си обещава.

— Забравих — каза Лъки с внезапно чувство за вина.

— Отива да вземе кученце, мамо — гордо запя Мария.

— И аз ли да дойда? — попита Лъки.

— Не, дечко, остани тук с Пейдж — приказвайте си за женски работи. Мария и аз — ние също имаме много да си говорим.

Мария се разсмя неудържимо.

— Добре, сладка, нека Сиси да ти облече къси панталонки и блузка и след това можеш да отидеш с дядо.

— Кученце! — възбудено запищя Мария и заподскача нагоре-надолу. — Отиваме да вземем кученце!

Лъки наблюдаваше как Мария се затича да я преоблекат. Опитваше се сериозно да се отпусне и да проясни мислите си. Беше трудно за изостави всичко, но твърдо беше решила да използва тези няколко дена мир преди битката. Щеше да има битка, тъй като тя нямаше намерение да позволи да ѝ отнемат студиото без бой.

Преди да напусне Лос Анджелис, тя се беше опитала да се обади в дома на Мортън Шарки и в офиса му. Той беше сменил домашния си телефон, а в офиса една раздразнителна секретарка я информира, че той не е там в момента.

Да. Разбира се. Мортън Шарки се държеше като много непослушно момче. А непослушните момчета ги наказваха. Винаги.

Когато Мария вече беше облечена, Лъки се разходи с нея и Джино до колата.

— Не избирай голямо куче — Лъки предупреди Джино, докато той вдигаше Мария в синята си камионетка и я наместваше в специалното ѝ столче за кола. — Няма да мога да се оправя с гигантско чудовище, разнасяно нагоре-надолу из дома ми.

Джино наведе глава настрани.

— Какво има, дечко? Не ми ли вярваш?

Тя се засмя и го прегърна.

— Разбира се, че ти вярвам — каза тя с известна сантименталност.

— Тогава го остави на нас — ще се справим добре.

Когато се върна при басейна, Пейдж я попита дали не би искала да обядват в голф-клуба. Тя отказа. Наистина харесваше Пейдж и намираще компанията ѝ за приятна, но да седи в голф-клуба и да обядва с някакви си дами не беше точно представата ѝ за приятно прекарване.

Освен това имаше и прекалено много неща за обмисляне. Никой нямаше да се отърве, щом искаше да ѝ отнеме „Пантър“. Никой.

* * *

Винъс репетираше. Облечена в бяло трико, с коса, събрана отгоре на главата ѝ, тя се потеше заедно с талантливата си трупа танцьори. Обичаше да прави видеоклипове — да открива точните движения, да създава мини-сценарий. Гледаше на клиповете си като на триминутни филми. Винаги беше предизвикателство да излезеш с нещо ново, сурово и възбуждащо.

Този път работеше с Дориан Лиу, млад китайски хореограф, препоръчан от Рон. Дориан беше създал декор на опушен и тайнствен бар, където Винъс щеше да се плъзга нагоре-надолу от мъж на мъж, да ги изкушава всичките и да сваля по някоя дреха на всяко спиране. Точно работа за нея. Изпълнен с грях секс, блестящи одеяния. Тайната на брилянтната ѝ кариера.

Вярна на думата си, тя беше включила и Родригес в клипа. Той беше мъж номер осем — последният в редицата. Беше пристигнал на репетицията облечен така, сякаш отиваше да обядва в „Бистро гардънс“. Тя му хвърли едно око и го изпрати да се преоблече за репетицията. Сега, облечен с къси панталони и горнище, той изглеждаше съвсем на място. А Дориан вече си беше паднал по него.

— Забрави го — прошепна тя в ухото на Дориан през почивката.
— Този е нормален.

— Проклятие! — възкликна Дориан. — А е толкова мъжествен!

Още нищо не знаеше за пробните си снимки. Фреди каза, че се надява да научи нещо в понеделник. „Работата е свършена, Фреди“ — щеше ѝ се да му каже тя. Но се въздържа — не искаше да изглежда твърде самонадеяна.

Откакто беше изхвърлила Купър, кариерата ѝ, изглежда, се развиваше по-добре. Беше очарована от клипа на „Грях“ — щеше да е поредната страхотна сензация — точно това, което публиката очакваше от нея. А ако получеше ролята в „Гангстери“, това пък щеше да даде нова насока на кариерата ѝ. Да се работи с Алекс Уудс определено беше постижение. Това означаваше, че ако е достатъчно добра да работи с Алекс Уудс, значи е достатъчно добра и за всеки друг.

Беше поканила Рон на обяд. Той пристигна в студиото пет минути след като Антъни се беше появил с пощата и телефонните ѝ съобщения.

— Мисля, че се познавате един друг — каза тя с кърпа на врата, тъй като излизаше от репетицията.

Рон я хвана на излизане.

— Ти си непослушно малко момиче — сгълча я той. — Какво се опитваш да направиш?

— Знаеш съвсем точно, Рон. Харис фон Щеп е стар, досаден и властен. Ти си твърде млад, за да висиш при този попрехвърлил бандит.

— Той е ужасно могъщ — обади се Рон.

Тя спря и го погледна предизвикателно.

— Кариерата ти върви добре. Защо тогава смяташ, че имаш нужда от някого зад себе си?

— Хмм... — Рон не беше в състояние да намери подходящия отговор.

— Слушай, Рон — продължи тя. — Научих един урок, когато изгоних Купър. Можех да го оставя и да приемам изневерите му. Но вместо това реших да бъда вярна на себе си. И това подейства.

— И Купър не ти липсва?

— Не — излъга тя. — Антъни ще дойде да обядва с нас. Покани го по-късно да пийнете по нещо. Какво имаш да губиш?

В търговския комплекс близо до студиото имаше пицария. За обяд там се събираха всички. Винъс се разположи на една ъглова маса заедно с Рон, Антъни и Дориан.

— Трима обратни и една суперзвезда — пошегува се тя. — Кой ли е излишният?

— Винаги си ти — отбеляза мъдро Рон.

— Като говорим за някой излишен... — каза тя. — Познай кой намина снощи през дома ми.

— Да видим — язвително започна Рон. — Пачино? Сталоун? Де Ниро? Каж ми, когато започне да става по-топло.

— Опитай с Емилио.

— Той се е върнал?

— За нещастие. Трябваше да му дам хиляда долара, за да се отърва от него.

— Направила си грешка.

— Иначе нямаше да си тръгне. Казах му, че ще се обадя на полицията, а той ми отговори: „Давай.“ Не знаех какво да правя.

Рон кимна.

— Истината е, че си уплашена. Ако отново го приемеш, той ще продължи да продава всичко за тебе на таблоидите, а ако го разкараш, той пак ще има поне още една история.

— Може би моят адвокат ще може да го накара да подпише декларация, че няма да продава нищо на пресата, ако му плащам по няколко хиляди долара на месец. Вие какво мислите? — попита тя с надежда.

— Мисля, че на Емилио може да се вярва колкото на разгонено куче.

На вратата на ресторанта се появи Родригес и спря там, за да постигне ефект.

— Погледни това — каза Рон и го огледа одобрително.

— Това, скъпи — отговори Винъс със собственическа усмивка, — е Родригес. Моят Родригес.

* * *

Лъки се събуди рязко. Беше заспала край басейна. Джино все още беше навън с Мария, Сиси беше прибрала бебето Джино в къщата за следобедния му сън, а Пейдж беше отишла да обядва в голф-клуба.

Господи! Да заспи посреди бял ден. Какво й ставаше?

Беше непоносимо горещо. Тя стана — чувстваше се малко замаяна, — хвърли се в басейна и измина известно разстояние под водата, преди да излезе на повърхността.

Това беше невероятно. Животът ѝ се разпадаше на парчета, а тя си седеше край басейна в Палм Спрингс и хващаше тен. Когато Джино се върне в къщи, ще му каже, че спешно са я извикали на събрание в Лос Анджелис и че трябва да тръгне веднага. Децата могат да останат — не е необходимо бързо да ги връща обратно.

Буги не се беше обаждал. За него не беше обичайно да изостави някоя задача.

Излезе от басейна и се отправи към бара, където си сипа скоч с лед. Страхотно! Сега пък пиеше посред бял ден. Дали можеше да стане още по-зле?

Взе чантата си, за да си извади цигара, и без изобщо да мисли, отвори онова отделение, където криеше снимките на Лени, които беше открила в хотелската му стая. Тя ги извади и ги заразглежда.

„Защо се самоизмъчваш? — тъничък глас изпищя в главата ѝ. — Защо не ги скъсаш и не ги изхвърлиш?“

Не. Имаше нещо в тези снимки. Нещо не беше съвсем наред... Тя продължаваше да се взира в тях. Какво толкова я безпокоеше? Дали беше блондинката? Начинът, по който стоеше Лени? Той изглеждаше почти изплашен, когато блондинката го бе обгърнала с голото си тяло.

Беше време да разбере какво точно беше правил Лени в деня преди катастрофата. Тя имаше чувството, че е важно да знае.

* * *

Алекс седеше на една маса във вътрешния двор на „Четири сезона“ с Доминик и Тин Лий. Той не знаеше как се е озовал тук. Изглеждаше, че някак си го бяха уредили без него.

— Ще водиш майка си на обяд в неделя — беше го информирала Лили. — Заедно с Тин Лий.

Ако беше принуден да се види с Доминик, можеше спокойно да вземе и Тин Лий, така че се съгласи.

Когато пристигна, двете жени вече седяха на масата и разговаряха. Майка му изглеждаше променена, някак си по-

жизнерадостна. Тин Лий определено сияеше.

— Алекс — каза тя, скочи и го целуна по бузата.

— Изглеждаш изморен — обади се Доминик и критичният ѝ поглед пробяга по него.

А, да, това си беше майка му — бърза с комплиментите както винаги.

— В предпродукция съм — отбеляза той. — Тогава винаги има твърде много работа. Необходими са ми още десет часа дневно.

— Оставих ти няколко съобщения през последните дни — каза Доминик, заета само със себе си.

Тя слушаше ли го изобщо?

— Бях зает — отново обясни той, махна на сервитьора и си поръча коктейл с водка и мартини.

— Време е за обяд — Доминик сви тъмночервените си устни в мълчаливо неодобрение.

— Хей, не знаеш ли? — сухо отговори той. — Вече съм на повече от двадесет и една.

— И изглеждаш така — върна му го тя.

Тин Лий постави ръката си върху неговата.

— Алекс, толкова е добре да съм тук, с тебе — каза тя. — Липсваше ми.

— Виждаш ли — обади се Доминик, сякаш беше лично отговорна за чувствата на Тин Лий. — Липсваш на момичето.

— Благодаря ти за прекрасните рози — продължи Тин Лий. — И за милата бележка. Съжалявам, че трябваше да останеш в Лас Вегас. Ако ме беше помолил, Алекс, щях да долетя там, за да ти правя компания.

Той не беше очарован, че майка му и временната му приятелка очевидно са се съюзили.

— Тин Лий и аз разговаряхме — рече Доминик. — Знаеш ли, Алекс, че тя е от много добро семейство от Сайгон? Баща ѝ бил хирург.

— Преди войната — побърза да каже Тин Лий. — Била съм бебе, когато е започнала войната.

— Няма значение, скъпа — Доминик я успокои с поглед. — Става въпрос за това, че си добре възпитана.

Тин Лий кимна. Сервитьорът донесе менюто. Алекс поръча яйца, картофени палачинки и пушена сьомга.

— От това седебелее — не одобри Доминик. — Ти си напълнял, Алекс. Трябва да спазваш диета — вече си на възраст, когато можеш да увредиш сърцето си.

Исусе Христе! Защо трябваше да продължава да понася тези глупости?

По един или друг начин успя да изтърпи обяда. Когато поднесоха кафето, Тин Лий стана и каза:

— Отивам до помещението на малките момичета.

След като тя напусна масата, майка му започна. Той очакваше обичайните оплаквания. Но вместо това тя заяви:

— Алекс, най-сетне си направил отличен избор.

— Моля? — подскочи той — вече беше на третото си мартини.

Тя избърса устните си с кърпичка, по която останаха тъмночервени следи.

— Тин Лий е изключително мило момиче от добро семейство.

Той добре ли чуваше?

— Тъъ...?

— Време е да се ожениш. Това е точно момиче за тебе.

Тя да не беше напълно полудяла?

— Нямам намерение да се женя — едва не се задави с мартинито си той.

— Ти си на четиридесет и седем години — напомни Доминик. — Хората започват да говорят.

— Нима? И за какво говорят? — войнствено попита той.

— Една жена от клуба ми по бридж ме попита миналия ден дали не си обратен.

— Обратен? — възкликна той. — Ама ти да не би напълно да си откачила?

— Бъди така добър да не използваш глупав език в мое присъствие — каза тя високомерно. — Не го одобрявам.

— Слушай — той се стараяше да остане спокоен. — Не смятам да се женя, така че си избий тази мисъл от главата. Освен това какво стана с „всички азиатки са проститутки“?

— Тин Лий е много мило момиче — повтори Доминик. — Можеше да направиш много по-лош избор.

— Срегнах една американка, която ми харесва — промърмори той.

И сега защо трябваше да ѝ го казва? Тя изобщо не заслужаваше да знае нищо за личния му живот.

— Коя е тя? — попита Доминик — бързаше да се нахвърли.

— Не я познаваш — отговори той.

— Тин Лий ми харесва. Тя е млада и хубава. Ще бъде добра майка на твоите деца. Готова съм да имам внуци, Алекс. Ти ме лишаваш от тях.

Тя винаги мислеше само за себе си.

— Хей, майко — грубо каза той. — Имам новина за тебе. Тин Лий не е на дневен ред.

Доминик му хвърли убийствен поглед.

— Вече е време да пораснеш, Алекс.

— Не — избухна той. — Време е ти да гледаш шибаната си работа и да ме оставиш на мира.

И стана и си тръгна.

* * *

Лъки беше излязла от басейна и тъкмо влизаше в къщата, когато Инка, икономката, изтича отвътре, размахвайки ръце във въздуха.

— Госпожице Лъки! Госпожице Лъки! — викаше тя истерично. — Важен телефонен разговор!

— Успокой се, Инка. Какво има?

— Госпожице Лъки... Елате бързо! Елате бързо! Мъжът на телефона... Казва, че господин Джино... Той е бил застрелян.

ГЛАВА 37

От нощта в апартамента на Мишел Бриджит успяваше да избягва срещите с него или Робъртсън. Не беше лесно, но по един или друг начин тя се справяше.

Сеансът за корицата на „Мондо“ беше минал добре. Антонио се държа... — всъщност той беше доста чаровен за „един много известен италиански фотограф“. Едно на нула за Бриджит.

Паркър беше доста впечатлена.

— Той вижда, че в бъдеще ще станеш звезда — беше я информирала тя. — Иначе щеше през цялото време да ти крещи на недостоен език...

След сеанса с Антонио тя прекара няколко дни да прави снимки с Люк за промоцията на кампанията на джинсите „Рок-енд-рол“. Беше истинско удоволствие да се работи с него — колкото повече го опознаваше, толкова по-уютно се чувстваше в неговата компания.

Нона й напомни, че Мишел иска да се срещне с тях. Тя кимна и каза:

— Да, разбира се. Ще го направим.

Но никога не позволи на Нона да я убеди да отидат на срещата.

Отказа да отиде и на приема на родителите на Нона. Вместо това посети баба си Шарлот и остана няколко дни в апартамента ѝ на Парк авеню.

Това не беше много приятно преживяване. Социално Шарлот беше много активна. Единственото, което правеше, беше да посещава огромен брой приеми и обеда, а останалото време прекарваше в покупки на още по-скъпи от досегашните си дрехи. Това не беше в стила на Бриджит.

Без да казва на никого, тя намери посредник и си нае собствен апартамент.

— Изнасям се — следващия ден съобщи на Нона на закуска.

Нона остави настрана броя на „Ню Йорк таймс“.

— Какво ще правиш?

— Не става — ти, аз и Зан да живеем заедно.

— Защо не?

— Искам да остана насаме със себе си.

— Ако искаш точно това... — каза несигурно Нона и си помисли, че откакто Бриджит подписа големия договор с джинсите, тя се е променила.

Бриджит беше разочарована, че Айзък не се появява с пистолета. Тя му се обади.

— Е? — настоя агресивно. — Какво става?

— Хей, момиче... Успокой се... Опитвам се...

— Или можеш да намериш, или не можеш — каза тя безизразно.

— Може би ще намеря нещо за довечера. Искаш ли да се срещнем?

— Добре — съгласи се тя и изненада и себе си.

Нямаше причина да стои сама в апартамента си, когато можеше да излиза и да си прекарва добре. Така или иначе я бяха покварили. И каквото и да направеше — то вече нямаше да има значение.

* * *

Училището разболяваше Санто физически. Той мразеше всичко в него — учениците, учителите, ученето — и беше убеден, че всички са лайна. Когато беше възможно, бягаше от часовете и обикаляше Уестууд — ходеше на кино и гледаше последните прожекции. Оценките му имаха ли някакво значение изобщо? Той имаше много пари — някой ден, когато майка му пукнеше, щеше да наследи всичко.

Понякога си представяше какъв живот ще бъде, след като Дона си отиде. Щеше да притежава голямата къща, колите, парите. Щеше да прави каквото му се поиска.

Разбира се, ако Джордж беше все още жив, щеше да създава проблеми. Щеше да стане идеално, ако и двамата си отидеха заедно. Всъщност той нямаше да има нищо против да ги разкара и двамата — да ги просне с по един изстрел и да ги изпрати в забвение.

Имаше пистолет — „Люгер“. Беше го купил от едно момче в училище, което отчаяно се нуждаеше от пари. Криеше го под дюшека си заедно с кутия патрони. В училище можеше да се намери всичко —

през обедната почивка училищният двор се превръщаше в същински базар на наркотици, оръжие, порно списания и порно касети.

Мохамед, племенникът на някакъв арабски властелин, беше човекът аптека. Той можеше да достави всичко — валиум, либриум, халцион, кокаин, амфетамини, трева. Друго момче — син на звезда от екшъните — се занимаваше с оръжията — „Узи“, пистолети, полуавтомати. Беше в състояние да изпълни всяка поръчка.

— Искам да си купя пушка — каза му Санто.

— Става — отговори момчето. — Дай ми няколко дена.

Беше полезно да има пушка. Тогава може би някоя нощ, когато Джордж се върнеше късно от някое от своите делови пътувания, той щеше да слезе долу и да пръсне мизерната глава на това старо копеле.

„Боже, мамче... Съжалявам. Сбърках го с някой обирджия.“

Това щеше да реши проблема „Джордж“. Щеше да го махне завинаги от пътя му.

Мохамед беше зает да продава дрога в ъгъла на двора. Санто прекоси двора и си взе седмичната доза трева.

— Дай ми също и малко кокаин — поиска той.

— Не знам дали някога си взимал кокаин — каза Мохамед с безизразното си лице на жител на Средния изток. Той сам не се друсаше, а само продаваше.

— Реших да опитам нещо по-силно.

— Нещо по-силно? — попита Мохамед и се хвана за брадичката.

— Пуши хероин — по-добре е, отколкото да се бодеш.

— И това никога не съм го опитвал.

— Значи е време. Момичетата си падат по него.

— Купувам си ферари — похвали се Санто с надеждата да го впечатли.

Мохамед кимна.

— Има хубави гуми. И аз имам такова.

— Да. Бие по всички показатели моята корвета.

— Някой ден трябва да направим състезание за най-бързо набиране на скорост — каза Мохамед.

— Да — съгласи се Санто.

Най-добрият му приятел. Почувства се добре.

* * *

Веднъж седмично на прекалено заетата Дона се обаждаше брат й Бруно, за да я увери, че всичко е наред. Тази седмица още не се беше обаждал и Дона беше нервна.

Мисълта, че Лени е избягал, постоянно се таеше някъде в главата й. Макар да знаеше, че това е невъзможно, защото пещерите бяха като лабиринт — нямаше начин да излезеш, освен ако не знаеш пътя. Значи, дори и да избягаше, беше твърде далече от някое място, където би могъл да получи помощ. И все пак... Това, че Бруно не се обаждаше, я притесняваше.

Точно когато беше започнала да се паникьосва, се обади Фурио и й съобщи, че Бруно е катастрофирал с колата си, но тя да не се притеснява — той, Фурио, щеше да се погрижи за всичко, докато Бруно е в болницата със счупени ръка и крак.

Беше й странно да разговаря с изгубената си любов. Тя си го спомняше толкова живо, но той не бе имал връзка с жената, която беше тя днес. Тя имаше империя. Той нямаше нищо. Взаимната им някогашна любов вече не съществуваше.

Все още беше под влияние на триумфа си над Лъки Сантейнджело. Да седи в офиса на Лъки и да я уволни беше един от най-хубавите моменти в живота й.

Лъки, която се смяташе за такъв победител, вече не беше победител. Дона я беше превърнала в неудачник във всяко едно отношение. Беше й отнела съпруга. Беше й отнела студиото. А днес отнемаше и баща й.

Да, отмъщението — в сицилиански стил — беше изключително сладко.

ГЛАВА 38

Не беше за вярване. Бяха простреляли Джино.

След като Лъки разбра какво се е случило и установи, че на Мария ѝ няма нищо и че е на сигурно място в полицейския участък, тя се втурна към болницата, отчаяно опитвайки се да се свърже с Пейдж от телефона в колата. Най-сетне успя и ѝ каза да дойде в болницата, колкото е възможно по-бързо.

Когато пристигна, тъкмо отвеждаха Джино в хирургията.

— Боже мой! — възкликна тя и се опря на носилката, с която спешно го вкарваха в операционната. — Татко... Татко...

Джино беше силен като кон — беше все още жив и говореше.

— Копелетата... накрая... ме... докопаха — той едва дишаше и говореше със странен гърлен глас.

Тя стисна ръката му, докато тичаше заедно с носилката.

— Кой те докопа най-сетне? — попита бързо. — Кажи ми кой!

— Не знам — промърмори той. — Аз съм стар човек. Мислех си, че войната отдавна е свършила... — повече не беше в състояние да продължи. От ъгълчето на устата му избликна кръв и се стече надолу по брадичката му.

Тя се опита да остане спокойна.

— Къде е ранен? — попита тя лекаря.

— Пропуснали са сърцето на части от сантиметъра — отговори докторът. — Другият куршум е в бедрото му.

Гърлото ѝ беше пресъхнало от страх, че може да го загуби, но все пак успя да произнесе:

— Ще се оправи ли?

— Ще направим всичко възможно.

Ами ако тяхното „всичко възможно“ не беше достатъчно? Ако баща ѝ умреше? Беше немислимо.

Тя излезе от болницата и счупи всички рекорди, докато караше към полицейския участък, за да прибере Мария. Малката ѝ дъщеря седеше изоставена в дежурната стая, здраво стиснала палец в устата

си, с разширени от страх очи и вкопчила се в черно кученце лабрадор, което изглеждаше като живо.

— Мамо, мамо! — изплака тя и скочи, когато забеляза Лъки. — Лош човек застреля дядо! Лооош!

— Знам, сладка моя, знам — каза тя, взе Мария в ръце и здраво я притисна. — Какво се е случило? — обърна се тя към дежурния полицаи.

— Според нашия доклад господин Сантейнджело тъкмо е влизал в колата си, оставена на открития паркинг до търговския център. Свидетелите твърдят, че отнякъде се е появил един мъж и е стрелял два пъти в него. След това престъпникът е изчезнал с кола без номера и охраната на магазина се е обадила в полицията.

— Обир ли е било?

— Такъв тип случайни престъпления стават по всяко време.

— Обир ли е било? — повтори тя малко по-високо.

— Не изглежда така.

Тя се обърна да си върви.

— Тъъ... Мадам — извика ченгето след нея, — детектив Ролинс би искал да говори с вас.

— Не сега — отрязва тя. — Връщам се в болницата. Предайте му да ми се обади утре.

Тя се замисли. Първо, смъртта на Лени, след това — загубата на студиото, сега пък Джино беше прострелян. Това започваше да й изглежда повече от просто лош късмет. Нещо ставаше и тя беше решена да разбере какво.

Закара Мария обратно в къщи и се увери, че е добре, след това я остави със Сиси и с новата ѝ играчка и незабавно се втурна обратно към болницата, където Джино още беше в хирургията.

Пейдж се беше свила на един стол в коридора, лицето ѝ беше обляно в сълзи. Когато видя Лъки, стана и я прегърна.

— Защо някой е трябвало да стреля в моя Джино? — изхълца тя.

— Изглежда, никой не знае, Пейдж. — Тя се поколеба, преди да продължи: — Тъъ... Да не би да се е захванал с някакъв нов бизнес?

Пейдж поклати глава.

— Мислиш ли, че има някакви врагове?

— Полицаяте тук питаха за същото.

— И ти какво им каза?

— Че той е просто стар човек, който обича своята градина.

— Хубаво — замислено каза Лъки. Знаеше, че Джино щеше да ѝ каже, ако има нещо. „Чувала ли си за правосъдието на престъпниците, дечко? Знаеш ли какво означава това? Правосъдие за най-ужасните престъпници. Полицията няма нищо общо с това. Ние се оправяме сами.“

А, да, той я беше обучил добре. Полицията никога нямаше да хване мъжа, който беше стрелял в него, следователно беше нейна работа да го проследи. Ако той оживееше, тя щеше да има силата. А ако не...

След цяла вечност лекарят излезе от хирургията. Той имаше сива коса и стърчащи рунтави вежди. Поне изглеждаше професионалист, а не като някой зализан телевизионен актьор.

Когато се появи, Лъки се опита да прочете по лицето му. Добри вести ли носеше? Или лоши? Не можа да разбере. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и стана да го поздрави. Пейдж не можеше да помръдне.

— Успяхме да извадим и двата куршума — каза докторът с дълбок носов глас. — Обаче баща ви е загубил много кръв и като се има предвид възрастта му...

Стомахът ѝ се сви. Обхвана я леденостуден страх, че може да го загуби.

„Джино... Татко... Толкова много те обичам...“

Пейдж изведнъж се раздвижи и скочи на крака.

— Жив ли е? — извика тя.

— Да — отговори докторът. — Зависи от организма му дали ще се оправи. Ние ще направим всичко възможно. Но ви съветвам да не се надявате прекалено много.

Тяното „всичко възможно“ можеше да не се окаже достатъчно. И тогава какво? Лъки знаеше, че Джино няма да живее вечно, но никога не си бе представяла, че краят му може да дойде от куршума на убиец.

— Той ще се оправи — каза тя с разтреперана уста. — Джино е силен.

— Надявам се — отвърна докторът, но очите му издаваха, че не мисли така.

— Кога можем да го видим? — попита Лъки.

— Сега е в реанимацията. Ще го задържим там няколко часа. Ако всичко върви добре, по-късно ще го прехвърлим под интензивно наблюдение. Тогава можете да го посетите.

Лъки хвана ръката на доведената си майка.

— Хайде — подкани я тя и забеляза колко е бледа Пейдж. — Ще те отведе в къщи за един час.

Пейдж поклати глава.

— Няма да си тръгна оттук — каза тя упорито. — Трябва да остана близо до Джино в случай, че той има нужда от мене.

Лъки разбра.

— Добре. Скоро ще се върна. Искаш ли да ти донеса нещо?

— Не, нищо.

Лъки забърза от болницата — умът ѝ работеше с пълна пара. След като влезе в колата си, вдигна телефона и се обади на Сиси.

— Прибирам се в къщи — каза тя. — Опитай се да се свържеш с Буги чрез пейджъра му. Когато той се обади, го задръж, докато дойда.

Чу отново думите на Джино в главата си: „Мислех си, че войната отдавна е свършила...“

Какво искаше да каже той? Каква война? Сигурно си бе създад много врагове през годините, но това беше много отдавна. Най-малко през последните тридесет години Джино беше просто честен бизнесмен. Бяха водили дългогодишна битка със семейство Бонати, но когато Карлос Бонати бе паднал от деветнадесетия етаж от мансардата си в Сенчъри сити, битката най-сетне беше свършила, защото Карлос беше последният Бонати.

Не можеше да свърже нещата. Кой би искал да застреля един стар човек?

Хмм... Помисли си, че полицията може и да е права и това да е случайно престъпление, неуспешен грабеж. Само че за какво да ограбват Джино? Той беше стар човек, караше камионетка и с него беше само едно дете с играчка. Едва ли беше потенциална жертва, както беше облечен — в обикновени къси панталони и риза. Не носеше дори часовник.

Когато стигна до къщи, ѝ хрумна, че Джино може да не е на сигурно място в болницата. Трябва ли да му постави охрана? Ако не беше случайно престъпление и някой се опитваше да го очисти, щяха да наблюдават развитието му. Да, щеше да е разумно да постави

взоръжена охрана в болницата и друг — в къщата, особено докато децата ѝ са сами и само Сиси и Инка биха ги защитавали.

Потрепери, като си помисли какво е можело да се случи. Ако Мария беше попаднала под обстрела... Ако куршумът беше уцелил малкото ѝ момиченце...

Нямаше полза да мисли за такива неща.

Сиси я поздрави на вратата.

— Дадох на Мария слабо успокоително и я сложих да си легне.

— Как е тя? — попита напрегнато Лъки.

— Играчката я залисва.

Лъки въздъхна.

— Предполагам, че е твърде малка, за да разбира какво се е случило в действителност. — Сиси се съгласи. — Буги обади ли се вече?

— Чака на телефона.

Лъки забърза към библиотеката, седна зад бюрото на Джино и вдигна слушалката.

— Трябваше да бъда сигурен във фактите, преди да ти се обадя — каза Буги.

— Забрави, Буг. Простреляха Джино.

— Какво?

— Той е в интензивното. Извадили са два куршума. Искам охрана в болницата и в къщата. Уреди го незабавно.

— Готово, Лъки. Тръгвам натам. Имам да ти разказвам много неща.

— Всичко друго може да почака — каза тя. Какво значение имаше студиото ѝ, когато баща ѝ лежеше в болницата и се бореше за живота си?

Остави слушалката и методично започна да отваря чекмеджетата на бюрото на Джино, търсейки отговора — нещо, което да ѝ подсказе, че се е захванал с рискован бизнес. Не откри нищо освен няколко разписки за залагания. Взе едната и я заразглежда. Джино обичаше да залага на баскетбол — двеста долара тук, триста там. Той никога не е бил голям играч. Наред с всичко друго имаше хотели във Вегас и беше виждал колко безразсъдно хората могат да загубят парите си.

Така... Не беше възможно да са го подгонили за неизплатени залози — всичките бяха толкова дребни.

Инка почука на вратата.

— Госпожице Лъки — поколеба се тя, — детектив Ролинс е тук.

— Нека да влезе.

Детектив Ролинс беше плешив човек на средна възраст с нещастно изражение. Говореше грубо.

— Съжалявам за баща ви — каза той, без изобщо да звучи съжалително. — Вие ли сте Лъки Сантейнджело?

— Да — отговори тя и се зачуди откъде знаеше името ѝ.

— Прегледах данните за семейството ви — събщи той със самодоволна и едновременно презрителна усмивка. — Помислих си, че може да има нещо, което да искате да споделите с мене.

— Какво например? — попита тя безизразно и забарабани с пръсти по бюрото.

Детектив Ролинс сви рамене.

— Вие знаете...

— Какво? — повтори тя — бързо губеше търпение с този кретен.

Той успя да изтрие усмивката от лицето си и каза:

— Ако е удар на някоя банда, ние не го одобряваме. Това тук е тихо общество.

— За какво, по дяволите, ми говорите вие? — прекъсна го тя остро и черните ѝ очи проблеснаха.

Той се приближи, опря се на бюрото и големите му дебели пръсти се плъзнаха по тъмното дърво.

— Говоря за репутацията на вашето семейство. Получих файл за Сантейнджело от ФБР.

Тя се изуми.

— Баща ми лежи в болницата, а всичко, което вие можете да направите, е да получавате файлове от ФБР. Защо не търсите мъжа, който го е прострелял?

Усмивката се върна.

— Надявах се вие да сте в състояние да ми кажете кой може да е бил той.

Тя скочи.

— Не го вярвам! — възкликна тя ядно. — Баща ми не е свързан по никакъв начин, ако се опитвате да кажете това.

— Хайде, Лъки — рече той, сякаш тя беше най-голямата лъжкия, с която се бе срещал някога.

— За вас съм госпожица Сантейнджело — ледено произнесе тя.
Детективът се отпусна с цялата си тежест на бюрото и я погледна.

— Добре, госпожице Сантейнджело, баща ви има лоша слава. Напуснал е страната, за да избегне обвинение в укриване на данъци. Известно време е бил в затвора за убийство. Да не искате да ми кажете, че това няма нищо общо?

Тя мразеше този човек — той беше гадняр.

— Ако наистина си вършите работата, щяхте да ми кажете какво се е случило, а не да ми правите тъпи намеци.

Той се дръпна назад.

— Добре, добре, знам, че хората като вас са узаконили всичко преди години, но това не означава, че нямате врагове.

Да, точно така, като че ли тя щеше да му разкаже.

— Детектив Ролинс, ако това е всичко, което имате да кажете, предлагам ви да си вървите.

Той тръгна към вратата и спря.

— Ако Джино оживее, ще го наблюдаваме — той размаха предупредително пръст срещу нея.

— Майната ви — заяви тя.

— Да, вие наистина сте Сантейнджело — изсумтя той.

Тя тръшна вратата зад него. Нямахше нужда някакъв малоумен детектив да си пъха дългия нос в техните работи. Всичко си беше законно — от доста години. Не беше честно да прострелят Джино, а ченгетата да се отнасят с него като с престъпник. „Ние ще го наблюдаваме.“ Що за глупости бяха това?

— Връщам се в болницата — тя информира Сиси. — Когато пристигне Буги, изпрати го там.

Влезе в спалнята на Джино и Пейдж и грабна един пуловер за Пейдж. Преди да излезе, отиде до бара и пийна скоч направо от бутилката. Имаше нужда да се подкрепи с нещо.

В болницата стана ясно, че състоянието на Джино не се е променило.

— Той се бори — каза Пейдж с подпухнали и зачервени очи.

— И ще победи — увери я Лъки и нежно прегърна доведената си майка през раменете. — Ето, донесох ти пуловер. Облечи го, трепериш.

— Той ще се оправи ли? — попита Пейдж с надежда. — Ще се оправи ли, Лъки?

— Разбира се — тя отговори по-уверено, отколкото го чувстваше. — Познаваш Джино, той ще се измъкне и този път. Джино ще се върне в собственото си легло и отново ще те люби.

— Това е радостна мисъл — Пейдж слабо се усмихна.

— И вероятно ще е вече на деветдесет и осем години по това време — добави Лъки. — Да, на деветдесет и осем, а все още бесен като дявол.

Използва влиянието си и си осигури малка стая с телефон. След това изпрати за храна и насили Пейдж да хапне. Около седем часа вечерта Буги пристигна с още двама мъже на по около тридесет години.

— Това са Дийн и Енрико — представи ги Буги. — Дийн ще остане тук, а Енрико ще пази в къщата. И двамата са наясно със ситуацията.

Лъки кимна одобрително.

— Трябва да поговорим — каза Буги.

— Откарай Енрико в къщата — нареди Лъки. — Когато се върнеш, ще седнем и ще говорим.

— Кои бяха тези мъже с Буги? — попита Пейдж, след като те си тръгнаха.

— Осигурявам ви малка охрана — обясни Лъки, като се опитваше да не я обезпокои. — Нали знаеш, Пейдж, и двете сме наясно с въъ... богатото минало на баща ми. Това са само предохранителни мерки.

Пейдж измъкна хартиена кърпичка от чантата си и си издуха носа.

— Нищо не разбирам от това.

— Просто съм прекалено загрижена — продължи Лъки. — Джино би направил същото, ако аз лежах в леглото.

Когато Буги се върна, той и Лъки взеха асансьора и слязоха в кафенето на болницата. Лъки седна на една пластмасова маса, а Буги отиде до бара и взе две чаши кафе. Върна се и й подаде едната.

Тя глътна от горещата течност.

— Любопитна съм да чуя за Дона Ландсман — каза тя. — Само че не съм сигурна дали това е времето да ме информираш. Много по-

важно е да откриеш кой е стрелял по Джино и защо.

— Нещата може да се свързани — заяви Буги.

Тя се намръщи.

— Свързани? Как?

— Когато чуеш какво имам да кажа, ще разбереш.

Обхванаха я известни опасения.

— Давай.

— Открих това-онова за Дона Ландсман — компаниите, с които е свързана, другите, които се е опитала да погълне и не е успяла. Тези, които е придобила. Имам и информация за личния ѝ живот.

— Да?

— Омъжена е за Джордж Ландсман.

Лъки отново глътна малко горещо черно кафе.

— Той да не ѝ е активен бизнес партньор?

— Много активен. Той изкарва парите. Също така е и бивш счетоводител с изненадваща биография.

Тя се облегна през масата.

— Например?

— Например това, че е бил счетоводителят на Сантино Бонати.

— Дълга, тежка пауза. — Лъки, Дона Ландсман е вдовицата на Сантино Бонати, Донатела.

В тялото ѝ нахлу студ.

— О, Господи! — възкликна тя.

И внезапно всичко ѝ стана съвсем ясно.

ГЛАВА 39

След като заряза майка си, Алекс подкара направо към дома си на брега. Тази къща беше неговата лична резиденция — модерна и недокосната. Той не позволяваше на никого да го посещава там. Жените водеше в апартамента си; бизнес срещите си уреждаше в офиса и тъй като никога не даваше приеми, къщата си беше негова — никакви натрапници.

Беше направил грешката веднъж да доведе майка си. Това беше достатъчно.

— Студена е — беше заявила тя, след като огледа всичко с критичното си око. — Има нужда от женска ръка.

Какво знаеше тя? Тя живееше в прекалено претрупан апартамент — беше абсурдно. Минималистичният стил, с който се беше обзавел той, му харесваше. Обичаше изчистените линии и свободните пространства.

Беше наел двойка японци, които се грижеха за мястото. Те никога не го безпокояха, освен ако той не изискваше присъствието им.

Къщата се намираше на висока скала, надвесена над океана. Беше обширна, с голяма тераса, която обхващаше дома в полукръг и включваше и два водоскока, сочна зеленина и изкуствено езеро с екзотични риби. Когато имаше време да медитира — а това не беше често, — той идваше тук.

Алекс смяташе дома си за най-мирното място на земята. Това беше неговото лично убежище, където нямаше връзка с околния свят.

Беше си обещал никога да не пие в къщата на брега, но днес щеше да направи изключение. Въпреки че беше изпил няколко мартинита на обяд, си наля голяма водка. След това взе екземпляр от сценария си и се разположи на терасата.

Не го знаеше, преди да се добере до частния й телефонен номер, но Лъки също живееше на брега. Това не ги правеше точно съседни, тъй като беше открил, че нейният дом е в Малибу. А неговият беше далеч по крайбрежната ивица, около Пойнт дюм. Обаче... Беше му приятно да знае, че тя вероятно също се наслаждава на океана толкова, колкото

и той. Беше оставил няколко съобщения на телефонния ѝ секретар, но тя все още не си беше направила труда да му отговори.

Придърпа един шезлонг, свали си ризата и започна да преглежда сценария си на „Гангстери“ с червен молив в ръка. Беше подлудил хората от продукцията. Всеки ден правеше промени — щеше да продължава така по време на целия филм.

Около пет часа следобед се звънна на входната врата. Остави да позвънят три пъти, преди да стане, да си облече ризата и да отиде до вратата.

Там стоеше Тин Лий.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — свирепо се намръщи той.

— Алекс — каза тя, без да отстъпи от позицията си. — Майка ти се притесни за тебе. Настоя да дойда.

— Какви са тези глупости? — изрева той, бесен, че е нахлула в личното му пространство. — Тази жена не може да се меси в живота ми. Няма право да ти казва къде живеея. Майната ѝ!

Тин Лий се застъпи за себе си.

— Какво искаш да кажеш, Алекс? Че няма право? Та ние сме любовници. Как можеш да си толкова студен към мене?

Проклятие! Точно от това нямаше нужда.

— Извинявай — промърмори той, осъзнавайки, че вината не е нейна. — Майка ми ме влудява — ти знаеш това — виждала си я каква е, когато се развихри.

Тин Лий протегна ръката си с обич.

— Алекс, това е много напрегнато за тебе време. Започваш филма си, всичко се случва. Моля те... Може ли да вляза за момент?

Той не искаше натрапници в дома си. Но как можеше да я отпрати? Тя беше карала повече от час, за да дойде тук.

— Разбира се, влез — покани я той неохотно.

Тя пристъпи в предната стая — красива и дребна в лятната си бяла рокля и сандали с каишки.

— Чудесно! — възкликна тя, докато се оглеждаше. — Защо не живееш тук през цялото време?

— Това е убежището ми за края на седмицата — каза той. — Идвам тук да мисля, да работя.

— Извинявай, че ти се натрапвам.

— Хей, слушай, не е заради тебе. Бесен съм, защото Доминик ме влудява.

Тин Лий му съчувстваше.

— А защо ѝ го позволяваш, Алекс?

— Защото ми е майка. Не разбираш ли, това е като гатанка. Но няма нито рими, нито причина да е измислена.

Той излезе на терасата. Тин Лий го последва.

— Искаш ли едно питие? — попита той и си помисли да си сипе още една водка.

— Не, Алекс — каза рязко. — Искам да ме любиш.

Това беше последното нещо, което би желал да прави.

Преди да я спре, тя разтвори ципа на гърба на бялата си лятна рокля. Тя се свлече на купчинка в краката ѝ.

— Не! — протестира той.

— Да, Алекс — настоя тя. — Защо да ме гониш, след като ме желаш?

Тя се приближи към него — прекрасно тяло с изключителни форми в бели бикини и нищо друго. Малките ѝ гърди слабо се повдигаха, тъмнокафявите ѝ зърна започваха да се възбуждат.

Той не трябваше да пие повече. Усети, че и у него започва да се надига желание.

Ръката му се протегна към ципа на панталоните му и бързо го дръпна надолу. Каква беше онази прочута фраза? А, да... „Възбуденият член не може да разсъждава.“

Хей — той беше свободен, бял и навършил двадесет и една години — значи, можеше да прави каквото си иска. Нямаше на кого да бъде верен.

Тин Лий падна на колене, хвана се за колана му и смъкна панталоните и бельото му надолу до глезените. Той постави ръцете си на тила ѝ, хвана блестящата ѝ черна коса и насочи втвърдения си член към малката ѝ уста. Тя без малко да го поеме, но се дръпна назад и каза:

— Моля те, Алекс, не може ли да отидем в спалнята?

— Не — каза той, твърд като вековна скала. — Харесва ми тук.

Той не я беше канил, тя сама бе дошла при него. Сега трябваше да си понесе последствията.

* * *

Музиката беше силна, пулсираща и чувствена, декорът — опушен и тъмен, с мъгляви светлини, създаващи съвсем декадентска атмосфера.

Снимките бяха вдигнали адреналина на Винъс — тя обичаше това, което правеше. Единственият проблем беше, че това бе осмият им дубъл, а Родригес го проваляше всеки път. Той просто не беше професионалист.

— Скъпи — каза тя и го дръпна настрана. Мислеше, че трябва да обвинява само себе си, задето го е включила. — Трябва да си починеш. Всичко, което трябва да правиш, е да стоиш на бара, докато аз се плъзгам по тялото ти, раздирам ризата ти и те целувам. Това сме го правили достатъчно пъти в реалния живот, така че какъв ти е проблемът?

Той беше раздразнен. Родригес искаше да успява във всичко, което прави, а това не вървеше добре.

— Съжалявам — произнесе той с наведени очи, а дългите му мигли ги засенчваха.

— Помисли за мене, скъпи — измърка тя съблазнително. — Забрави за камерата и се концентрирай върху мене.

— Ще го направя — увери я той.

— О, Родригес. Каквото и да правиш, не гледай право в камерата. Става ли?

— Да, скъпа моя — отговори той. — Следващия път ще стане отлично.

— По-добре да стане, защото ме излагаш — промърмори тя под носа си, докато отиваше да поговори с Дориан.

— Вече не можем да го заменим — каза Дориан. — Трябва да приключим със снимките днес.

— Знам.

— Кога вие, момичетата, ще се научите? — въздъхна Дориан и сви устни. — Има само едно място за някой възбуден член — в къщи.

Винъс не можа да се удържи да не се разкикоти.

— Може би трябва да го отведе в гримьорната си и да го изчукам — замисли се тя. — Това ще го отпусне!

Дориан сепнато вдигна вежди.

— О, ама каква уста имаш само!

— Аз пък предполагам, че ти нямаш — натърти тя остро.

Накрая, след още два часа, Родригес се справи. Всички си отдъгнаха с облекчение.

След като приключиха, Винъс се втурна към телефона и се обади на Фреди.

— Трябваше да се чуем днес — обвини го тя.

— Чакам Алекс да ми се обади — каза той. — С промените в „Пантър“ всичко е в пълен хаос.

— Знам, Фреди, но снимките на „Гангстери“ ще започнат всеки момент. Имам план, по който работя.

— Веднага след като се свържа с Алекс, ще ти се обадя.

Тя не беше доволна от отговора му.

— Да не е заради Мики Столи? — поиска да знае тя. — Той ли е против това, да играя?

— Не съм го обсъждал с Мики.

Тя не беше сигурна, че му повярва.

— Добре, добре. Обади ми се, когато разбереш нещо.

Един от танцьорите от миманса мина покрай нея.

— Исках само да ти кажа, че беше такова удоволствие да се работи с тебе, Винъс — каза момчето с точната доза благоговение в гласа.

— Благодаря — отвърна тя и го огледа. Изглеждаше почти толкова добре, колкото и Родригес.

Какво толкова я привличаше в красивите мъже? Само обвивка и никакво съдържание — така казваше Рон. Тя се ухили, когато видя Родригес да разговаря с гримьорката, и бързо изчезна.

Колата и шофьорът ѝ я чакаха пред студиото.

— В къщи! — нареди тя и се сви на задната седалка. Всеки мускул по тялото ѝ я болеше — това, от което имаше нужда, беше да покисне в горещата вана.

Когато влязоха в двора, същият пазач, който ги беше спирал и преди, махна на колата.

Винъс свали прозореца.

— Сега какво има? — попита тя нетърпеливо.

— Съпругът ви, Купър Търнър, е тук.

— Тук?

— Помислих си, че ще е добре — след като е ваш съпруг — да го пусна в къщата.

Зелените ѝ очи се присвиха от яд. Този да не би да беше кретенът на столетието или какво?

— Уволнен си — отсече тя.

* * *

— Добре ли си прекарваш? — попита Айзък.

— Супер — изкиска се Бриджит.

Да, тя наистина си прекарваше добре. Седеше в претъпкан ресторант с Айзък и ядеше каквото ѝ душа поиска, обкръжена от неговите приятели. Беше ударила няколко водки и си бе поделила една цигара марихуана с едно от момичетата в дамската тоалетна.

В началото на вечерта беше скована, но питиетата я бяха отпуснали, а марихуаната я беше накарала да се чувства много поестествено с тази нова група приятели.

— Хей, трябва да се поотпуснеш — каза Айзък. — Трябва да се отървеш от тази скованост.

— Това е, защото обикновено съм със сковани хора.

— Да. Е, сега си като отвързана, нали разбираш какво искам да кажа? — и той ѝ подаде едно шишче. — Сдъвчи го, момиче, изцапай ръцете си. Знаеш как да го направиш, нали?

— Знам — отговори тя, взе шишчето и изкусително засмука месото.

— Дотук — много добре — засмя се Айзък.

След час напуснаха ресторанта и се отправиха към един частен клуб. Бриджит беше посещавала по няколко пъти повечето от дискотеките в Манхатън, но тази, в която я заведе Айзък, беше дълбоко във Вилидж — тъмна, опушена и с много фънк и соул.

Той не ѝ беше намерил пистолет.

— Работя по въпроса — бе я уверил.

Но по това време вече не ѝ пукаше.

Групичката се състоеше от Айзък, две чернокожи момичета модели, много надрусан бял младеж, превъзбуден пуерториканец и

китайски танцър травестит. Нона не би одобрила. Нона обичаше да се движи сред най-преуспяващите. Тази група беше в другия край — точно там, където Бриджит беше решила, че ѝ е мястото.

Останаха в първата дискотека до три часа сутринта, след това се преместиха на друго място в Манхатън, където не започваха преди зазоряване. Първо спряха в едно кафене, за да погълнат маса сандвичи с пастърма и сирене.

— Имаме нужда от сили — пошегува се Айзък. — Ще танцуваш цяла нощ, момиче — това е нещо!

Беше много готин и приятелски настроен. Когато я целуна на дансинга, изглеждаше съвсем естествено. Тя му отговори много горещо.

— Искаш ли да дойдеш с мене у дома? — прошепна той в ухото ѝ.

Тя не знаеше колко е часът. Но не ѝ пукаше.

— Да — каза тя.

Взеха такси до собствената му стая във Вилидж. След като затвори вратата, той започна да я целува. Започна от устата и бързо се спусна надолу по врата. Ръцете му я докосваха навсякъде и тя усещаше огромното му желание.

Отговаряше му пламенно. Искаше да бъде с мъж. Искаше да бъде с Айзък. Това беше единственият начин да се отърве от всички спомени за Мишел и унизителните неща, които той я беше принудил да прави.

Айзък започна да я съблича. Тя изобщо нямаше нищо против. Всъщност дори го искаше.

Паднаха върху леглото и той вече беше отгоре ѝ, ръцете му бяха върху гърдите ѝ и я водеха натам, откъдето нямаше връщане. Точно преди той да влезе в нея, ѝ хрумна неясна мисъл.

— Имаш ли... предпазни средства? — едва проговори тя.

— Разбира се, скъпа — отговори той, без да спре дори за момент. — Наоколо има по тузар с пистолет в ръката на всеки ъгъл.

Той се засмя. Тя се изкиска. На кого му пукаше все пак? Тя изцяло се отдаде на нощта.

ГЛАВА 40

Изписаха Джино от болницата една седмица, след като бяха стреляли в него. Лекарят му отбеляза, че той е силен като вол. Да, помисли си Лъки, само ако знаеше. Щяха да са им необходими много повече от два гадни куршума, за да приключат с Джино Сантейнджело.

Лъки не искаше да казва на Джино какво става, докато той беше в болницата, но след като го закараха у дома му и го настаниха в собственото му легло, тя му изложи фактите.

— Сантино Бонати е оставил вдовица — каза тя, докато неспокойно крачеше нагоре-надолу до леглото му. — Донатела.

— Е, и? — обади се Джино.

— Значи — продължи Лъки, — Донатела е възкръснала. След смъртта на Сантино се омъжила за неговия адвокат, образовала се и се префасонира и днес е преуспяваща бизнес дама, известна под името Дона Ландсман.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита Джино и направи опит да седне.

— Дона е започнала вендата срещу семейство Сантейнджело.

— Някаква проклета жена? — натърти той с гримаса.

— Да, Джино, жена.

— Да не би да твърдиш, че кучката е уредила да стрелят срещу мене? — пламенно изрече той.

— Сигурна съм, че е тя — отговори Лъки. — Тя е заговорничила, за да ми вземе студиото. И по някакъв начин е организираща смъртта на Лени. — Пауза. — Тази автомобилна катастрофа не е била случайна.

— И сега какво ще правим? — ядно рече Джино. — Какво, по дяволите, ще правим?

Очите на Лъки бяха черни и смъртоносни.

— Не „ние“, Джино. Ти си на осемдесет и една. Току-що преживя нещо много травматизиращо. Не можеш да участваш.

Джино стисна зъби.

— Кажете тогава кой! — настоя той.

— Да кажем, аз, Джино.

Погледите им се срещнаха. Навремето би се опитал да подчини волевата си дъщеря. Сега нямаше никакъв шанс.

— Ще изпратя Мария, бебето и Сиси при Боби и роднините му в Гърция — продължи Лъки по същество. — През това време ще оправя нещата по моя си начин.

— И какъв е твоят начин? — попита той войнствено — знаеше много добре колко дива е дъщеря му.

Тя се засмя невесело.

— Спомни си семейното мото: „Не се ебавай със Сантейнджело.“

Той поклати глава.

— Какво мислиш да правиш, Лъки? Да пръснеш главата на шибаната кучка?

— Не... Все още не все пак. Точно сега работя по въпроса да си осигуря контрола над достатъчно акции, за да мога да я изхвърля по същия начин, по който ме изхвърли тя.

— Чуй ме, Лъки — предупреди я той. — Нещата не са такива, каквито бяха навремето. Това не са отминалите дни, когато управляваше насилието.

— Знам — отвърна тя и си помисли, че той най-сетне е пораснал.

— Пейдж ми каза, че някакъв детектив си пъха носа в нашите работи и се опитва да открие нещо. В твоето положение трябва много да внимаваш.

— Детектив Ролинс — обади се тя пренебрежително. — Не се безпокой за него, той е глупак. На мнение е, че са стреляли бандити.

— Донякъде е така, а? — Джино поклати глава невярващо. — Какво ще кажеш?

— Главното е, че ти си защитен. Уредих постоянна охрана. Сега, след като ти си на сигурно място в къщи, този следобед тръгвам за Лос Анджелис. Все още имаш оръжие, нали?

— Попът пази ли си евангелието?

Въпреки всичко тя се усмихна.

— Спокойно, Джино. Помни, че вече не си толкова млад като навремето. Макар ти да си мислиш, че още си.

Той мрачно се разсмя.

— В мислите ми трябва да съм спрял накъде на тридесет и пет. Хей, дечко — много се палех на тридесет и пет.

— И сега много се палиш — тя отиде до леглото и го целуна.

— Слушай — той внезапно стана сериозен. — Един телефонен разговор и за тази кучка ще се погрижат. И изобщо няма да бъде шибан проблем.

— Не, Джино. Това не е начинът, по който аз смятам да действам.

— Съвсем е чист.

— Но не е моят начин.

— Добре, добре.

Тя стана от леглото и повтори една фраза от детството си:

— Значи, ще те видя, Джино.

Той си спомни и направи гримаса. След това неговите черни очи се срещнаха с нейните черни очи — приличаха си във всичко — и той каза:

— Значи, ще те видя, дечко. Не прави нищо, което аз не бих направил.

Тя му върна гримасата.

— Ето това обичам — голяма свобода на действие.

Буги чакаше долу. Вече беше натоварил багажа ѝ в колата и беше готов за тръгване. Лъки се плъзна на мястото до шофьора.

— Ти карай — обади се тя, нетърпелива да се върне в Лос Анджелис.

Буги беше осигурил отлична охрана. Двама въоръжени мъже се сменяха в къщата в Палм Спрингс; Енрико щеше да придружи децата и Сиси в Гърция, а Дийн пазеше дома ѝ на брега.

По обратния път тя се опита да поспи — безсмислено упражнение, защото в главата ѝ се въртяха твърде много мисли.

Дона Ландсман, бившата Донатела Бонати. Тази жена беше чакала четири години, за да си отмъсти напълно за смъртта на законния си съпруг и баща на децата ѝ, и го беше направила по един умен и заобиколен начин. Доколкото Лъки можеше да прецени, Дона беше много по-опасна, отколкото някога са били мъжете от семейство Бонати. Обаче колкото и да беше умна, тя си нямаше и представа колко незабавно и смъртоносно може да е правосъдието на Сантейнджело.

Лъки отново преживя сцената в офиса си. Трябваше да го разбере, трябваше да го види в очите на Дона. Защо не беше забелязала омразата в тях? Защо не беше го осъзнала по-рано?

„Тя уби Лени. Моят Лени. Моята любов. Дона Ландсман не заслужава да живее.“

Лъки знаеше, че трябва да се погрижи за нея. Каквото и да казваше Джино, нямаше друг начин. Първо, трябваше да си върне студиото. След това да си отмъсти съответно за прострелването на Джино и за смъртта на Лени.

Буги караше бързо и уважаваше мълчанието ѝ. Тя си помисли, че когато е имало проблеми, Буги винаги се беше справял — бе го доказвал толкова много пъти в миналото. Той беше и най-добрият в своята работа — за четиридесет и осем часа бе открил всичко, което тя трябваше да знае за Дона Ландсман. Беше се добрал до данъчните ѝ плащания, банковите сметки, кредитите. Знаеше името на лекаря ѝ, размера на дрехите ѝ, адреса ѝ, колите, които караше. Дори се беше сдобил с пълна информация за цялата пластична хирургия, на която тя се бе подложила.

— Познаваш ме — бе казал и скромно бе свил рамене. — Веднъж като започна да ровя, всичко е свършено.

Беше открил също, че Мортън Шарки има много млада приятелка. Името ѝ беше Сара Дърбън и живееше в апартамент, за който плащаше Мортън.

Адвокатът в Пасадена, който се грижеше за интересите на госпожа Сморг, беше отказал да даде адреса на клиентката си.

— Не се притеснявай — Буги уверяваше Лъки. — Намерих кой да се справи с него. Всеки момент ще влезем във файловете му.

Що се отнася до „Конкуест инвестмънтс“, агентите на Буги все още ровеха из камарите информация, опитвайки се да открият кой точно контролира компанията.

Пристигнаха в къщата в Малибу точно след пладне. Буги я последва в предната стая.

— Каква ще е първата ни крачка?

— Ще ударя, когато имам цялата информация пред себе си — каза Лъки. — Днес трябва да се погрижа за личните си работи. Утре ще посетя Сара Дърбън — да видя какво има да каже за много женения

си приятел. — Тя спря за момент, посягайки за цигара. — Знаеш ли, Буг, Мортън е ключът към това, да си върна студиото.

— Има някой, с когото искам да се срещнеш по-късно — обади се Буги. — Може да дойде тук в шест следобед.

— Кой? — попита тя любопитно.

— Личност, с която ще ти е интересно да поговориш.

Беше се научила никога да не задава въпроси на Буги.

Беше успокоително да си бъде у дома, въпреки че пощенската й кутия бе пълна, а телефонният секретар преливаше от съобщения — включително и няколко от Алекс Уудс.

Позвъни на Киоко, който забърза насам, нетърпелив да се върне на работа. Беше напуснал „Пантър“ същия ден, в който си бе тръгнала и Лъки. Хубавото беше, че той знаеше всичко, което става, а и негов близък приятел все още работеше в студиото. Според всички доклади, Мики Столи го ръководеше като полудял тиранин — уволняваше хора и ги заменяше със собствения се екип колкото се може по-бързо.

— Променил ли е плана? — попита тя.

— Нищо от това, което се прави в момента — отговори Киоко.

— Какво става с „Гангстери“?

— Все още е в ход.

— Ами Ландсман — тя там ли е?

— Обядва всеки ден в ресторанта на студиото — на твоята маса.

Лъки побесня, като си представи как Дона седи там, преглъща и си мисли, че е победила, че е по-умна от Лъки Сантейнджело.

Но не задълго... О, не, не задълго... Възмездие то щеше да доведе ада със себе си.

„Никога не се ебавай със Сантейнджело.“

ГЛАВА 41

Кога щеше да свърши това мъчение? Лени не знаеше колко още може да издържи. Последния път, когато един от неговите похитители беше дошъл в пещерата с храна, той го беше ритнал в лицето. Мъжът бе изревал поток от чужди думи и бе избягал. Лени не се беше притеснил.

МАЙНАТА ТИ — беше извикал той подире му. — ИЗОБИЩО НЕ МИ ПУКА ВЕЧЕ. ЧУВАШ ЛИ МЕ, БОКЛУК ТАКЪВ? НЕ МИ ПУКА ДАЛИ ЩЕ ЯМ, НЕ МИ ПУКА ДАЛИ ЩЕ СПЯ. ПО-СКОРО БИХ УМРЯЛ, ОТКОЛКОТО ДА СТОЯ ЗАТВОРЕН В ТАЗИ ДЯВОЛСКА ДУПКА.

Знаеше, че сигурно изглежда като полудял с дългата си заплетена брада, сплъстена коса и изпочупени нокти. Но какво значение имаше това? Нямахше кой да го види.

Преди седмица беше открил стърчащо парче скала, заклещено в стените на пещерата. Бе му отнело много време, но накрая бе успял да го измъкне. Оттогава се беше съсредоточил върху това, да освободи глезена си от веригата. По няколко часа на ден работеше върху ръждясалите окови и се молеше да успее.

Да. Да не би да си правеше майтап? Може би след още шест месеца.

През последните няколко дена само единият от мъжете се беше появявал с храната му. Никой не му каза защо. Никой не говореше с него и това СТРАШНО ГО ВЛУДЯВАШЕ!

Какво щеше да стане, ако и двамата загинеха? Щяха ли да го оставят да умре от глад? Дали още някой знаеше, че е тук? Седмици, месеци наред се бе опитвал да контактува с тях. Те отказваха да го слушат. Бяха като роботи, като шибани роботи.

Днес смяташе да започне изпълнението на план, който беше обмислял от известно време. Когато мъжът дойдеше с храната му, щеше да го сграбчи и да опре остроото парче камък на гърлото му. След това щеше да го заплаши, че ще му пререже гръкляна, ако оня не го освободи.

Отчаяните хора вършат отчаяни неща.

— ХЕЙ, ЛЪКИ — извика той на висок глас. — КАК СИ ДНЕС, ДЕЧКО?

Не, не трябваше да я нарича „дечко“ — така ѝ викаше Джино. Не трябваше да застава между нея и татко. Между нея и баща ѝ съществуваше силна връзка. Лени не ревнуваше — знаеше колко много са преживели двамата заедно.

— Но мене обичаш повече, нали, скъпа? — измърмори той трескаво. — Ти и аз — ние сме духовно свързани. — След това отново започна да вика: — КЪДЕ СИ, ЛЪКИ? КАКВО ПРАВИШ? ЗАЩО, ПО ДЯВОЛИТЕ, НЕ МЕ ИЗМЪКНЕШ ОТГУК?

Някъде в късния следобед чу някой да идва. Когато и да дойдеха похитителите му, той можеше да улови ехото от стъпките им много преди да се появят. Той се взе в ръце — беше готов на всичко. Това беше. Този беше денят, когато или щеше да умре, или да избяга.

По дяволите! Докато чакаше, чуваше сърцето си да бие в гърдите му — да подскача нагоре-надолу като топка за пинг-понг.

Притаи се в сенките и чу, че стъпките се приближават. Напрегна се и се приготви да действа. Всички упражнения, които беше правил, си струваха — въпреки жалката диета сега беше по-силен, отколкото в началото. По-силен и решен да оцелее.

Когато мъжът влезе, той скочи, изненада копелето и го сграбчи за врата със смразяващ кръвта вик. Само че не беше мъж — беше момиче и то също започна да вика.

— Aiuto mi^[1]! Aiuto mi! — чинията с храната, която тя носеше, се разби на земята. — Aiuto mi! — изкрещя отново.

Говореше на италиански. Той знаеше много малко от този език, но разбираше достатъчно, за да схване, че тя вика за помощ. Беше я сграбчил здраво за врата.

— Коя си ти? — изкрещя свирепо. — КОЯ, ПО ДЯВОЛИТЕ, СИ ТИ?

Тя се бореше, опитваше се да го ритне и да наруши равновесието му. Успя. Двамата паднаха на земята върху кофата с вода, с която той се миеше. Сега се търкаляха в калта и всеки се опитваше да вземе надмощие. Тя беше като подплашена сърна и хленчеше от страх. Той успя да се озове отгоре ѝ и притисна раменете ѝ към земята. След това

я погледна в лицето и осъзна, че това е същото момиче, което беше виждал и преди.

Тя извика на италиански. Звучеше така, сякаш се молеше:

— Mi lasci in pace^[2]!

— Говори на английски — каза той грубо. — Parli inglese^[3]!

— Кой... кой си ти? — попита тя на развален английски — хубавото ѝ лице се беше превърнало в маска на ужасната паника.

— А ти коя си? — отговори той.

— Фурио ня... ня... няма — заекна тя. — Той каза аз нося храна.

— Носиш ми шибаната храна, а? Кой все пак е Фурио?

Сълзи изпълниха очите ѝ.

— Кой е Фурио? — повтори той.

— Татко ми — прошепна тя.

— Сама ли си? — попита той.

Тя кимна вцепенено.

— Затворен съм тук — знаеш ли това? Prigione^[4].

Тя се опита да се измъкне изпод него. Мекотата на нейното тяло, мирисът ѝ — беше като прекрасен нектар, който му напомни за всички удобства, които бе изгубил.

— Имаш ли ключ да свалиш това от глезена ми? — поиска да знае той.

Тя безумно поклати глава.

Какво трябваше да направи? Точно сега тя беше във властта му. Но колко можеше да я държи, преди да я пусне?

— Трябва да ми помогнеш — заговори той много бавно, за да е сигурен, че тя го разбира. — Отчаян съм.

— Татко ми... Той каза ти лош мъж — произнесе тя. — Cattivo uomo^[5].

— Не. Не съм. Баща ти е лош. Той ме отвлеche. ОТВЛЕЧЕ. Capisce^[6]?

Тя кимна мълчаливо.

— Не мога да ти позволя да си тръгнеш — каза той. — Не и докато не намериш начин да ме измъкнеш оттук. Можеш ли да го направиш?

Тя се втренчи в него.

— Можеш ли? — настоя той. — Può lei^[7]?

— Опитам... — най-сетне изрече тя.

Нямаше начин да ѝ се довери.
Но, за нещастие, нямаше избор.

- [1] Помогнете ми! (итал.) — Б.пр. ↑
- [2] Остави ме на мира! (итал.) — Б.пр. ↑
- [3] Говори на английски! (итал.) — Б.пр. ↑
- [4] Затвор (итал.) — Б.пр. ↑
- [5] Лош човек (итал.) — Б.пр. ↑
- [6] Разбираш ли? (итал.) — Б.пр. ↑
- [7] Можете ли? (итал.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 42

Това, че Мики Столи е голям отврат, не убягна на Алекс. Имаше дузини като Мики из Холивуд. Нисък, непривлекателен мъж с много власт. Такива никога не ги допускаха в университета. Тези мъже нямаха никакъв талант и това личеше в сравнение с истинските кинаджии, но пък правеха капитал от всички успешни филми, около които се навъртаха.

Алекс ги наричаше „холивудски изпълнители, които не могат да различат задника си от дупка в земята“. Мики Столи беше точно такъв.

След като подобните нему получеха власт, те развихряха собственото си бездарие. Филмите, на които се даваше зелена светлина, бяха само за проститутки, стриптизьорки и за хубави момчета, които търсеха истински мъж да ги избави.

Фантастично време за Холивуд. На екрана се проявяваше само тяхната неудовлетвореност, с която всеки беден глупак можеше да се идентифицира.

Някои от тези момчета използваша властта си, за да спят с толкова много прочути жени, с колкото е възможно. Имаше един известен продуцент, чиито филми винаги бяха с голям бюджет. Набирането му на актьори беше легендарно — винаги ставаше в дома му. Той интервюираше много значими актриси. Когато те дойдеха у тях, той включваше скрита видеокамера и ако наистина искаха да участват, той завършваше с това, че снимаше как ги чука.

В съботните следобеди забавляваше приятелите си със своята видеотека. Съпругите им си мислеха, че са се събрали в дома му да гледат мач.

Други момчета придобиваха власт, като се женеха. Мики Столи се бе оженил за Абигейл — внучката на влиятелния някога холивудски магнат Ейб Пантър. След сватбата си с Абигейл Мики се бе превърнал в студиен шеф. Никак не беше зле.

Алекс знаеше, че за да оцелее като филмов автор в Холивуд, трябва да поддържа сърдечни връзки с тези момчета, иначе щяха да го прецакат. Така че когато Мики Столи дойде при него и обяви колко му

е приятно, че „Пантър“ ще правят „Гангстери“, Алекс беше сигурен, че това ще има цена.

— Имаш определен бюджет от двадесет и два милиона долара — отбеляза Мики. — Твърде много е, Алекс.

— Всяка стотинка ще я видиш на екрана — отговори Алекс.

— Да, да, разбирам. Ти си голям творец, Алекс. Не голям — велик. Горд съм да работя с тебе.

Какво, по дяволите, искаше противният боклук?

— Благодаря, Мики.

— Тъъ... Искам да те помоля за една услуга.

Това щеше да е.

— Да?

— Ролята на Лола... Дай я на Лесли Кейн.

— Лесли коя? — попита Алекс.

— Участвала е в няколко хита. Америка я обича. Лесли е момичето, което всеки мъж желае да отведе в къщи и да я запознае с баща си.

— Планирах да я дам на Винъс Мария.

— Винъс? — изсумтя Мики. — Тя ще провали филма. Повярвай ми, знам го — работил съм с нея няколко пъти.

— Тя направи пробни снимки с Джони — направо е динамит. Това може да е обратът в кариерата ѝ.

Мики прокара пълната си ръка по голата си глава.

— Обрат, мобрат — на кого му пука? Направи ми тази услуга с Лесли и няма да имаш проблеми с бюджета си. Нали се разбираме един друг?

Алекс не каза „да“ веднага. Обеща на Мики, че ще си помисли.

Лили направи от това голям проблем.

— Мики Столи няма да прави нищо друго, освен да ни създава проблеми — рече тя. — По-добре вземи Лесли Кейн, ролята така и така не е голяма.

— Виждала ли си я някога как играе? — попита Алекс.

— Ще се оправи. Твърде късно е да ходим в друго студио с „Гангстери“, вече почти започваме снимките. Трябва да го направиш.

Накрая той каза „да“. Сега това, което му оставаше, беше да се срещне с Лесли Кейн и да види каква голяма грешка е направил.

* * *

— Какво? — извика Винъс. — Алекс Уудс не може да ми направи такова нещо. Този кучи син просто не може да го направи.

Тя седеше в офиса на Фреди и страните ѝ бяха почервенели от яд. Фреди току-що я беше информирал, че Лесли Кейн ще играе ролята на Лола в „Гангстери“.

— Съжалявам — каза Фреди с отлично изработено изражение на учтивото му лице. — Алекс искаше тебе, но от студиото настояват за Лесли. Той нищо не може да направи.

— Нищо не можел да направи! — изкрещя тя вбесено. — Това е неговият филм, Фреди. Той ще снима. Лесли изобщо не става за ролята. Та, за Бога, тя е досадното съседско момиченце!

Фреди сви рамене.

— Имам три други сценария, които да прочетеш. Ще намериш нещо, което повече да ти харесва.

— О, да, какво? — каза тя саркастично. — Филм на Скорсезе? Нещо на Оливър Стоун? Сигурна съм, че нямат търпение да ме ангажират. Аз искам тази роля.

Тя напусна офиса му разгневена, мърморейки на себе си. Наистина Лесли Кейн. Първо ѝ отне съпруга, сега взимаше и ролята ѝ в „Гангстери“. Не беше честно. Мики Столи я бе прецакал отново.

Седмицата ѝ не беше добра. Емилио я влудяваше с безумните си искания, като ѝ се обаждаше по няколко пъти на ден. След това в дома ѝ дойде Купър да я моли за прошка. За щастие, точно когато тя беше започнала да омеква, пристигна Родригес и тя бързо каза „довиждане“ на Купър.

Купър не беше свикнал да си съперничи с някого — особено с някой по-млад и също толкова привлекателен. Беше бесен.

Тя се отпусна на задната седалка в колата си и взе импулсивно решение.

— Откарай ме в студиите „Пантър“ — нареди на шофьора си.

Мики Столи говореше по телефона в офиса си, когато тя нахлу вътре.

— Помниш ли ме? — тя се изправи пред бюрото му с ръце на кръста и се втренчи в него.

Той я погледна и закри с ръка слушалката.

— Здравсти, Винъс, скъпа. Какво правиш тук?

Объркана, секретарка я последва.

— Съжалявам, господин Столи — каза секретарката. — Не можах да я спра.

— Всичко е наред, Маргарит, ние сме стари приятели — отговори Мики, благосклонен за първи път в живота си.

Мики беше петдесетгодишен, нисък, плешив, с траен тен, със собствените си зъби и с тяло, стегнато благодарение на ежедневния тенис — неговата страст. Имаше груб глас, в който се усещаха спомени от Бронкс само когато беше ядосан. Преди това беше шеф на студиите „Орфиъс“, но не се разбираше с японеца, който ги притежаваше, така че когато Дона Ландсман му беше предложила да се върне в „Пантър“, той веднага се бе съгласил. „Пантър“ беше неговата награда. Неговото студио. Да се върне там беше като завръщане в къщи.

— Ще ти се обадя по-късно, Чарли — каза той в слушалката.

Затвори телефона и насочи цялото си внимание към Винъс.

— Какво мога да направя за тебе, сладурче?

— Алекс Уудс иска да играя в „Гангстери“ — заагитира го тя. — Аз искам да играя в „Гангстери“. Направих страхотни пробни снимки, а сега ти искаш да включиш в състава малката досадница Лесли Кейн. Какво става с тебе, Мики?

— Лесли Кейн ще закара хората в кината. Беше време, когато Алекс Уудс ги държеше отвън.

— Не ми говори глупости — отсече тя. — Алекс е брилянтен автор и ти го знаеш.

Мики сви рамене.

— Той иска Лесли. Какво друго да ти кажа?

— Лъжеш, Мики. Само защото ние навремето...

— Фреди знае ли, че си тук? — прекъсна я Мики.

— Не — отговори Винъс. — Но си помислих, че след като имаме такива общи спомени, мога да дойда сама да видя как стоят нещата. — Тя се облегна на бюрото му. Очите му жадно пробягваха по нейните форми. — Тази роля означава много за мене, Мики. Какво ще кажеш да поразмислиш отново?

— Че какво общо имам аз с това? — попита той и започна да се поти чак до плешивата си глава, докато наблюдаваше как се вълнуват

големите гърди на платиненорусата суперзвезда.

Тя облиза пълните си розови устни.

— Какво искаш, за да имаш нещо общо с това?

— Да ми духаш.

— Да ти духам ли, Мики? И това е всичко? — засмя се тя подигравателно.

Той можеше да усети как се втвърдява в панталоните си.

— Дали чух „да“? — попита с надежда.

— Покажи ми подписан договор и ще видим.

Мики видя как прекрасният ѝ задник се изнизва през вратата. Тя беше нещо — Винъс Мария. Винаги я беше желал пламенно — дори и когато беше чукал Уорнър Франклин, черната полицайка, а тя не си беше направила труда да се присъедини към тях в участъка.

Мики си представи как Винъс стои на колене пред него — краката му — широко разтворени, докато русата ѝ коса потъваше между тях, — как ближе и смучи и прави всичко, на което той знаеше, че е способна. Отърси се от тези мисли.

Нямаше да направи мръсно на Лесли. Тя беше приятелка на Абигейл и въпреки че бе чул слуховете, че някога е била проститутка, не беше сигурен, че им е повярвал. Лесли беше твърде сваятна.

Винъс имаше право — Лесли въобще не беше подходяща за филма на Алекс. Той трябваше да принуди Алекс да я вземе, а сега можеше да обърне нещата.

Хей, като новия шеф на „Пантър“ имаше пълна автономия. Ако искаше да ангажира Винъс Мария, можеше да го направи. А ако тя се съгласеше да му духа — е... , може би просто тя имаше късмет.

* * *

Абигейл Столи и Лесли Кейн обядваха в „Айви“.

Лицето на Лесли беше свежо както обикновено, дългата ѝ червена коса беше вързана на тила в момичешка конска опашка, а убийственото си тяло беше скрила под проста индийска бабешка рокля. Такъв имидж я устройваше — въпреки миналата си слава тя беше все още на двадесет и три и трябваше да се държи едновременно невинно и секси.

Абигейл Столи беше в началото на четиридесетте — дребна жена с дълга до раменете кестенява коса и чип нос. Тя не беше красавица, а и нямаше нужда — беше могъща холивудска съпруга с чиста кръв. Абигейл беше истинско холивудско величие.

Всички хвърчаха около Лесли и ѝ говореха: „Госпожице Кейн, това...“ и „Госпожице Кейн, онова...“ На нея ѝ харесваше всеки подобен момент, а и защо не? Тя се беше борила, за да стигне там, където беше днес.

— Благодаря ти за помощта, Аби — каза тя и вдигна чашата си с прясно изцеден портокалов сок срещу Абигейл, за да я почете.

— Ами това са „Гангстери“ — отговори Абигейл. — Ще изглеждаш чудесно в него, скъпа.

— Надявам се да се разбирам с Алекс Уудс — загрижи се Лесли. — Каква репутация само има, а?

— Ако имаш някакви проблеми, направо отиди при Мики — сърдечно рече Абигейл, доволна от себе си, защото обичаше да я виждат да обядва със звезди. — Той ще се погрижи за господин Уудс. Мики ръководи студиото с желязна ръка.

— Радвам се да го чуя — каза Лесли. — Сигурна съм, че ще се наслаждавам на това, отново да работя с него.

— Над всичко друго Мики е професионалист — заяви Абигейл.

Професионалист в какво? Това беше въпросът на Лесли. Когато бе омъжена за Еди, той много ѝ бе говорил за Мики Столи, който беше негов шеф в „Пантър“ по онова време.

— Този човек е крадливо, гадно, пресметливо копеле — често беше ругал Еди. — И ми създава големи неприятности.

Лесли никога не разбра какви точно са били тези големи неприятности, всичко, което знаеше, бе, че това има нещо общо с присвояването на пари и с наркотици.

— Между другото, скъпа — заяви Абигейл. — Ще даваме малка вечеря за Дона Ландсман и нейния съпруг Джордж утре вечер. Само няколко души. Алекс Уудс, Купър Търнър, Джони Романо. Ще ни бъде приятно да дойдеш. И доведи... — тя млъкна — не беше в състояние да си спомни името на мъжа, с когото живееше Лесли, въпреки че го бе срещала няколко пъти.

— Джеф — обади се Лесли.

— А, да, Джеф. Разбира се. Може ли да се уреди?

Ако имаше някакъв начин, щеше да го пропусне.

— Ще сме очаровани — каза тя.

Джеф я взе от ресторанта с новия ѝ бронзов мерцедес, доволен от ролята си на постоянен партньор и щастлив шофьор. Лесли не се чувстваше виновна — ако той някога станеше звезда, Абигейл щеше да си спомня името му.

— Ще вечеряме у Мики Столи утре — осведоми го тя.

— С мене нямаш проблеми, скъпа — каза той, маневрирайки с мерцедеса сред натовареното движение.

„Сигурна съм“ — помисли си тя. И започна да планира какво да направи, за да спечели Купър отново.

* * *

Мики се обади на Алекс късно вечерта в понеделник.

— Промених мнението си. Ако искаш да вземеш Винъс, можеш.

— Какво става?

— Има някаква връзка... Свързано е със съпругата ми и с приятелството ѝ с Лесли. Слушай, не го споменавай на Винъс или на Фреди, че тя получава ролята, докато не ти кажа. Нека да го отложим с няколко дена. Ще дам на Лесли сценарий, който повече ще ѝ хареса. Така ще е по-лесно за нея да излезе от „Гангстери“ — без никакви проблеми.

Алекс не можеше да повярва, че се е оставил да го забъркат в това.

— Не съм свикнал да работя по този начин, Мики — каза той сухо.

— О, хайде, Алекс — започна да го придумва Мики. — Отпусни се малко. Получаваш това, което искаш.

— Разбира се, Мики — той се мразеше, че е толкова лесен — не беше в негов стил.

— Добре. О, Абигейл ми каза да ти напомня — утре ще вечеряш у дома. Лесли ще бъде там. Прави се, че тя ще играе в „Гангстери“. Става ли?

Алекс се оплака на Лили, а тя мъдро поклати глава.

— Ти си ме научил на много неща за Холивуд, Алекс — каза тя.
— Едно от тях — и с това ти ме впечатли — е, че никога не задаваш въпроси, когато вече знаеш отговора.

— Добре, Лили, добре.

Той влезе в офиса си и затвори вратата. Всеки ден интервюираше дузини актьори за незначителните роли. Алекс се виждаше лично с всеки. Това беше губене на време, но той отказваше да работи по друг начин.

Имаше няколко минути, преди да започне прослушването, така че вдигна телефона и отново опита да се свърже с Лъки. Звънеше й постоянно, но не откриваше никого — само телефонния й секретар. Беше чул, че са стреляли по Джино, и беше нетърпелив да научи повече. Искаше също и да се увери, че тя е добре, и да й каже, че винаги е на нейно разположение. Дори и тя да не искаше връзка, той можеше да е просто неин приятел.

Този път му отговори истински човек.

— Алекс Уудс търси Лъки Сантейнджело — каза той.

— Съжалявам, господин Уудс. Тя излезе.

— С кого разговарям?

— С Киоко, асистента й.

Той прочисти гърлото си и се почувства глупаво.

— Хей, Киоко. Опитвам се да се свържа с нея от цяла седмица.

Кажй й да ми се обади.

— Да, господин Уудс.

— Може да ме намери в офиса ми или в къщи.

Затвори телефона. Ама какво толкова го привличаше в Лъки?

Духът й. Тя беше дива — също като него. И той умираше да я опознае по-добре.

* * *

Бяха в апартамента на Бриджит и се караха. Нона се беше появила неочаквано и Бриджит не беше доволна.

— Какво има? — попита тя раздражено.

— Бих искала да знам какъв ти е проблемът — заяви Нона. — Наистина си се превърнала в таралеж в гащите.

— Защо да съм ти таралеж в гащите? — каза Бриджит. — Само защото не правя това, което искаш от мене?

— Не вършиш нищо, което предлагам. Нали аз съм твоят импресарио, а Мишел — твоят агент, но ти отказваш да правиш каквото и да било, свързано с някой от нас.

— Имам си причини — тайнствено съобщи Бриджит. Не желаше да влиза в спор — имаше отвратителен махмурлук.

— Какви причини? — настоя Нона. — Айзък, без когото, изглежда, повече не можеш да живееш? Всяка нощ си навън — до три или четири часа сутринта, — а след това спиш по цял ден. Кариерата ти тъкмо започна, Бриджит. Време е за работа.

— Мога да правя каквото си искам — агресивно отговори Бриджит. — Не съм ничия собственост.

— Какво означава това?

— Нямам нужда да бъда модел, ако не искам да го правя.

Нона въздъхна с неудоволствие.

— О, това е хубаво, нали? Особено от страна на момиче, което здраво се беше хванало и правеше всичко възможно, за да попадне на корицата на „Мондо“. И сега изведнъж: „Нямам нужда да бъда шибан модел.“ Хей, и аз мога да се откажа, ако това искаш.

— Добре, откажи се — каза Бриджит. Единственото, което искаше, беше да се хвърли в леглото и да заспи за цяла седмица — може би и завинаги.

— Аз обаче не искам — Нона поклати глава. — Да не се е случило нещо, за което да не знам?

Бриджит се извърна настрани и отиде в кухнята.

— Права съм, нали? — каза Нона и я последва.

С всеки изминал ден Бриджит ставаше все по-нешаствна. Тя повече не можеше да го събира в себе си.

— Виж — произнесе тя, обърна се с гръб към Нона и заговори гневно: — Нищо не се е случило, за което да не си ме предупредила.

— Значи, станало е нещо... Права съм. Да не е Айзък?

— Мишел — промърмори Бриджит и седна на бара.

— Какво е направил?

— Не мога да ти кажа — Бриджит отпусна глава на ръцете си.

Нона дойде при нея и я прегърна през раменете.

— Хайде, Бридж, не може да е толкова зле.

— Ти ме предупреди, че той е мръсник.

— Е? Да не ти се е пуснал? Голяма работа. Сигурна съм, че си се справила.

— По-лошо е от това — и Бриджит наведе очи. — Той ме завърза — с разперени ръце и крака, като пиле — и доведе Робъртсън, за да ми направи всички онези неща, докато той гледаше и правеше снимки. Това беше най-унизителното нещо, което съм преживявала някога. Защо си мислиш, че не искам да имам нищо общо с него?

— О, Господи, Бриджит. Защо не ми каза това по-рано? Можехме да съобщим в полицията.

— О, да. Мога вече да видя заглавията: „Богата наследница вързана и принудена да прави лесбийска любов“. Не разбираш ли — ако това излезе наяве, ще провали живота ми.

— Толкова съжалявам... Нямах представа...

— Предполагам, че просто нямам късмет с мъжете.

— Шибано копеле!

— Нона — бързо каза Бриджит. — Трябва да ми обещаеш, че няма да кажеш на никого, дори и на Зан.

— Знаеш, че съм ти приятелка. Все пак трябва да направим нещо. Не можем да го оставим да се измъкне.

— Какво да направим? — отчаяно попита Бриджит. — Той има снимки...

— Знаеш ли на кого трябва да кажем? — обади се Нона.

— На кого?

— На Лъки. Ти винаги си казвала, че тя може да се справи с всичко. Тя ще знае какво да направи.

— Не мога да кажа на Лъки.

— Защо?

— Точно сега Лъки си има свои собствени проблеми — това, че стреляха по Джино, че загуби студиото... Не мога да я обременявам и с това.

— Лени би искал да го направиш. Слушай, можем веднага да отлетим за Лос Анджелис.

— Толкова е унизително.

— Сигурно сега се чувстваш по-добре, след като ми разказа.

— Да...

— Е, помисли си само как ще се почувстваш, когато кажеш на Лъки и тя направи нещо.

— О, Господи. Нона, защо той ми направи това?

— Защото е болен перверзник, който заслужава да си го получи. Сега ти трябва да ме изслушаш — идеята ми е добра. Отиваме при Лъки. Аз ще отлетя за Лос Анджелис с тебе.

Бриджит кимна.

— Може би си права.

— Знам, че съм права. Първото нещо, което ще направим утре, е да се качим на самолета.

ГЛАВА 43

Докато Киоко преглеждаше пощата, Лъки изучаваше списъка на екипа от филма на Лени и отбелязваше хората, с които би искала да говори. Да изясни смъртта на Лени беше нейна лична работа, нещо, за което трябваше да се погрижи сама.

Първо се обади на Рос Вендърс, австралийския режисьор. Между два филма той си беше в къщи, в Бел Еър. Говориха дълго. Рос й каза колко съжалява за Лени, че той е бил толкова велик в неговия филм и че когато и тя да поиска да види полузавършените снимки, няма да има проблеми.

— Чудех се — опита Лъки — как Лени е прекарал деня преди катастрофата.

— Той беше в страхотна форма, Лъки — каза Рос с експлозивния си австралийски акцент. — Единственото, за което можеше да говори, беше, че ти летиш на следващия ден, нямаше търпение. Всъщност беше ни подлудил всичките: „Лъки ще бъде тук утре... Толкова я обичам... Никога не съм си мислил, че бракът може да бъде такъв...“ Казвам ти — на този човек не можеше да му се затвори устата.

Тя меко се усмихна.

— Наистина ли?

— Щях да ти го кажа още по-рано, но не исках да те безпокоя в твоята скръб.

— Много умно от твоя страна, Рос. — Тя спря за момент, преди да продължи: — Тъъ... Може би си в състояние да ми кажеш с кого се е сблизил Лени по време на снимките.

— По-скоро с никого. Няколко пъти идваше в бара след работа, но най-често се прибираше в стаята си и изучаваше сценария. Дженифър беше единствената, която често контактуваше с него.

— Дженифър? — попита тя небрежно, въпреки че сърцето й започна бясно да бие.

— Вторият ни асистент-режисьор — отговори Рос. — Страхотно момиче. Тя се грижеше за Лени — да идва на снимките навреме, да има кола, когато му потрябва. Всъщност в деня, преди ти да

пристигнеш, тя промени часа на снимките му така, че да може да отиде на летището и да те посрещне.

— О, да... Дженифър... Мисля, че я познавам. — Нова пауза. — Тя е красива блондинка, нали?

— Такава е нашата Дженифър. Свястно момиче.

„Да. Особено гола и в прегръдките на съпруга ми.“

— Благодаря, Рос.

Тя прегледа списъка на състава, докато намери името на Дженифър Барън. След това позвъни на посочения номер.

Включи се телефонен секретар:

— Здравейте, тук е Дженифър. Ако ви трябва, през следващите шест седмици ще работя в студиите „Стар“ в „Сватбата“. Оставете съобщение и аз ще се свържа с вас.

Лъки позвъни в студиите „Стар“, свърза се с продуцентския офис на „Сватбата“ и поговори с един от асистентите.

— Целият екип е на снимки — обясни асистентът. — Снимат в заливчето Парадайз.

Заливчето Парадайз беше на десет минути път от дома ѝ. Каза на Киоко, че трябва да излезе, съобщи на охраната, че няма да има нужда от тях, скочи в колата си и подкара натам.

Големият паркинг над заливчето Парадайз беше препълнен с големи снимачни фургони и луксозни каравани. Тя паркира ферарито си, излезе от него и тръгна напред.

— Къде са всички? — попита минаващ статист.

— На брега са, снимат сцената на годежа.

Тя се отправи към брега и мина покрай фургон с декори на „Крафт“ и кикотеща се група статисти, които набиваха безплатни закуски.

И какво, ако Дженифър беше блондинката от снимките? Какво щеше да ѝ каже? Какво смяташе да прави?

„Ти, кучко, си чукала съпруга ми!“

Не. Всичко, което искаше да знае, беше защо — нищо повече.

Екипът беше на пясъка — всички тичаха нагоре-надолу и подготвяха следващата сцена — всички с изключение на актьорите, които седяха в редица на собствените си столове и около тях се тълпяха гримьори, фризьори и различни асистенти.

— Извинете — обърна се тя към един сценичен работник. — Бихте ли ме насочили към Дженифър Барън? Мисля, че е един от асистент-режисьорите.

Той посочи към редицата на актьорите.

— Тя е ето там, говори със Сами Албърт.

— Благодаря.

Преди тринадесет години Сами Албърт бе най-пламенният актьор в града, но сега беше кралят на второкачествените филми — избледняла звезда с нездрава коса и развалени зъби. Лъки никога не се беше срещала с него, въпреки че съвсем точно знаеше кой е.

По-важна за нея беше блондинката, застанала до стола му. Момичето, с което той разговаряше. Бейзболна шапка, тъмни очила, стегнато лосанджелиско тяло в къси панталони и тениска. Лъки нямаше представа дали тя беше жената от снимките или не.

Отправи се нататък и докосна момичето по рамото.

— Дженифър?

— Да.

— Аз съм Лъки Сантейнджело. Вие ли сте работили във филма на съпруга ми в Корсика. Лени Голдън.

— Точно така.

— Може ли да отидем някъде и да поговорим?

— Разбира се.

Седнаха на пясъка под едно сенчесто палмово дърво.

— Дженифър — тя подбираше думите си внимателно. — Всички ми казаха колко... близки сте били с Лени по време на снимките. Е... Това, което искам да зная, е точно колко близки.

Дженифър се опули.

— Вие да не би да си мислите, че е имало нещо между мене и Лени? — възкликна тя. — Та той говореше само за тебе, Лъки — тя се поколеба. — Мога ли да те наричам Лъки?

— Давай.

Момичето очевидно беше объркано.

— Откъде ти хрумна идеята, че между Лени и мене е имало нещо?

— Аз тъъ... видях снимките — каза Лъки.

Дженифър изглеждаше озадачена.

— Какви снимки?

Лъки бръкна в чантата си, разкопча ципа на отделението и извади снимката на Лени и блондинката на плажа.

— Това си ти без шапката и очилата, нали? — попита тя и я подаде на Дженифър.

Дженифър разгледа снимката и избухна в смях.

— Тази силиконова красавица... Ти шегуваш ли се с мене?

— Не си ли ти? — произнесе Лъки.

— Няма начин — отговори буйно тя. — Това е тъпото маце, което се влачеше подир Лени на снимачната площадка.

— Тя участваше ли във филма?

— Една от статистките. Знаеш ли — добави Дженифър замислено. — Странно, но Лени ми се обади да открия името ѝ в нощта преди катастрофата.

— Защо?

— Не знам. Пошегувах се с него, казах нещо като: „Сигурно не искаш и мерките ѝ и обема на гръдния ѝ кош, а?“ Тъъ... Просто чувството ми за хумор. Лени го разбираше.

— А той какво каза?

— Доколкото си спомням, нещо като: „Не е това, което си мислиш.“ — Дженифър взе снимката и отново я погледна. — Къде е приятелят ѝ? Той беше там, когато се снимаха. Някой го е изрязал — тя поклати глава. — Казвам ти, Лъки, Лени дори не я познаваше.

— Но те е питал за името ѝ?

— Тя го преследваше — каза Дженифър. — По-рано същата вечер каза, че му се обадила в стаята.

— И?

— И нищо. Той я отрязал.

— Мислиш ли, че по-късно може и да си е променил мнението?

— Съмнявам се. Познаваш съпруга си — той не си падаше по никого освен по тебе. А и ако е смятал да прекара една нощ с тази блондинка, едва ли щеше да ме пита за името и телефонния ѝ номер. Трябва да е имал друга причина за това.

Лъки отново бръкна в чантата си и извади и останалите снимки.

— Тези бяха в стаята му — изрече тя и ги подаде на Дженифър. — Когато пристигнах, тя изглеждаше така, сякаш някаква жена е прекарала нощта в нея.

За момент Дженифър се взря в снимките.

— Не разбирам — озадачи се Дженифър. — Защо трябва да стои с гола жена на вратата на хотелската си стая? По-скоро изглежда, че се опитва да я отблъсне.

— Така ли мислиш?

— Погледни ги отново.

Дженифър беше права. Изглеждаше, че Лени се чувства неудобно. Защо не го беше забелязала по-рано?

„Защото беше твърде заета да се ядосваш.“

— Как мога да разбера коя е тя?

— Приятелят ми Рико отговаряше за ангажирането на статистите. Чух, че сега работи в някакъв филм в Рим. Ще му се обадя — може би той може да помогне. — Тя спря за момент, преди да продължи: — Знаеш ли, Лъки, съпругът ти ми беше любимец. Толкова съм свикнала кинозвездите да ме унижават — винаги все едно и също: „Хайде, скъпа, какво ще кажеш да ми духаш?“ Шегувах се с Лени, че е единственият, който никога не е искал такова нещо от мене.

— Много ми помогна, Дженифър. Това е домашният ми телефон. Обади ми се веднага след като откриеш нещо.

— Ще го сторя — тя погледна настрана. — О, Господи! Гледай. Идва Сами Албърт. Когато чу името ти, веднага пламна.

— Сигурно не знае, че вече не съм шеф на студио? — сухо каза Лъки.

— Предполагам, че не — хитро се усмихна Дженифър. — А и аз няма да му кажа!

— Лъки Сантейнджело — и Сами постави ръце на раменете й. — Ти си куражлия момиче. Винаги съм искал да се запозная с тебе.

— Сами Албърт — каза Лъки със същия тон. — Аз съм твой голям фен.

— Разбира се, че си — пошегува се той. — На какво дължим честа да посетиш скромните ни снимки?

— Живея наблизо.

— Това означава ли, че ще обядваме у вас? — смигна й компетентно той.

Понякога мразеше актьорите! Те искрено вярваха, че всички жени са техни.

— Ще трябва да ме извиниш, Сами. Закъснявам за делова среща.

— Жалко.

— За мене беше удоволствие да се срещнем.

— Удоволствието беше мое, скъпа — и той отново ѝ смигна компетентно.

След като се върна в къщи, тя се обади на Джино в Палм Спрингс.

— Какво правиш? — попита тя.

— Чудя се какво да правя. Какво друго?

— Скучно ли ти е?

— Не... Скучно може да е на никаквиците — и той се засмя тихичко. — Какво става там? Има ли нещо, което трябва да знам?

— Чакам Буги да ми донесе цялата информация.

Тонът му стана сериозен.

— Помни какво ти казах, дечко — трябва да внимаваш.

Буги пристигна точно в осемнадесет часа.

— Ела в гаража, Лъки — каза той. — Там има нещо, което може да те заинтересува.

— Какво става, Буг?

— Ще видиш.

Тя го последва през къщата и през една странична врата към гаража.

Завързан за един стол, със свързани ръце и крака и парцал в устата, там седеше един дребен, с лице на невестулка мъж и постоянно се потеше. Носеше кално-кафяв костюм, черни обувки и мръсна жълта тениска. Косата му — или каквото беше останало от нея — се спускаше по раменете му на мазни кичури.

— Запознай се със Сами глупака — рече Буги. — Той е шибанякът, изпратил двата куршума в Джино. Ето — Буги посегна към колана си и подаде пистолет на Лъки. — В случай, че поискаш да го използваш.

Очите на Сами почти изхвъркнаха.

Лъки знаеше каква игра играе Буги. Тя хвана пистолета в ръце и го насочи заплашително към Сами.

— Може би трябва да ти изпратя един направо в скапаните топки — тя беше студена като лед. — Ти какво мислиш, Сами? Да си върна ли за баща ми?

Буги отиде до него, измъкна нож от джоба си и разряза парцала, с който беше затъкната устата на Сами.

— Само си върших работата, наеха ме, за да свърша тази работа — думите на Сами се застъпваха една друга, защото той бързаше да обясни. — Ако знаех, че човекът е Джино Сантейнджело, нямаше и да го докосна.

Лъки продължи да се взира в него, приковавайки го със смъртоносните си черни очи.

— Кой те нае? — попита тя.

— Не знам... Някакъв мъж в бара ми даде пари в брой. Не знаех, че мишената е Джино Сантейнджело.

— Ти си пълен боклук — каза Лъки. — Знаел си кой е той. Отишъл си и си стрелял в баща ми за пари. Що за тъп лайнар си ти? — тя вдигна пистолета и го насочи право към чатала му.

Той се напика в гащите си.

— Сега не си чак такъв голям мъж, а? — обади се Лъки. — Колко ти платиха?

— Четири хиляди в брой — промърмори Сами с наведена глава.

— И кой казваш, че те нае? — повтори Лъки, без да отмества пистолета.

— Някакъв мъж в един бар.

— В Лос Анджелис? — включи се и Буги.

— Да, има един стриптийз-клуб близо до летището. Този мъж... Той е идвал там няколко пъти.

— Как се казва?

— Не знам — той погледна Буги умолително. — Не можеш ли да я накараш да свали пистолета?

— Предлагам ти да си спомниш — каза Лъки преднамерено спокойно. — Защото ако нямам името му до утре, ще стрелям по смрадливите ти малки топки оттук до Куба. И повярвай ми — правила съм го и преди.

— Ти и аз сега си тръгваме — Буги отиде до Сами и му завърза очите. — Госпожица Сантейнджело ти дава двадесет и четири часа да откриеш името. Ще те откарам обратно в града и ще те пусна. Утре ще те върна отново тук — по същото време. А ти ще й кажеш едно име.

Лъки се прибра в къщата. Чувстваше се отвратена. Преследвах я толкова много спомени. Спомени за детството ѝ, за мъжете, които

идваха у дома им и с които Джино разговаряше шепнешком, за усещането, че тя беше различна от останалите малки момиченца, защото татко ѝ прекарваше половината си живот в самолета за и от Лас Вегас. И след това бруталното убийство на майка ѝ. Джино не беше във Вегас, когато това се случи. Но тя си беше в къщи.

Имаше ли нещо, което е могла да направи, за да спаси красивата си майка?

Не.

По онова време чувството за вина така я беше заляло, че чак я задушаваше.

Беше си отмъстила след години. Сега трябваше да го направи отново. Това беше зловеща мисъл.

ГЛАВА 44

Абигейл бе подредила масата добре. Тя обичаше да развлича звезди — това беше любимото ѝ занимание — занимание, с което се справяше отлично. Да даде вечеря за Дона и Джордж Ландсман изглеждаше подходящо, тъй като на практика Дона беше новият шеф на Мики. Не че Абигейл беше чувала някога за семейство Ландсман, но какво от това? Ако имаш пари, в Холивуд можеш да се издигнеш до върха изключително бързо.

Списъкът с гостите ѝ беше звезден. Включваше Купър Търнър, който не беше разкрил кого ще доведе; Джони Романо, който беше казал на секретарката ѝ, че ще бъде с приятелка, но не ѝ беше предал никакво име.

Какво правеха тези мъже? Обаждаха се на жена половин час преди да излязат от дома си и ѝ нареждаха да си облече рокля? Какво ставаше със социалните порадки?

Алекс Уудс щеше да доведе някаква на име Тин Лий, а Лесли Кейн щеше да бъде с приятеля си, с когото живееше.

Секретарката на Дона Ландсман се беше обадила вчера, за да каже, че Дона ще вземе със себе си и шестнадесетгодишния си син. Това направо вбеси Абигейл — подреждането на гостите на масата се проваляше.

Но благосклонно беше казала „добре“, а след това съобщи на собствената си дъщеря, Табита, която беше също на шестнадесет, че ще трябва да вечеря заедно с тях.

Табита, в къщи за ваканцията от швейцарския си пансион, направи отвратена физиономия.

— Хайде, мамо — оплака се тя. — Наистина ли трябва да седя заедно с тълпа досадни старци?

— Не бих нарекла Купър Търнър, Алекс Уудс и Джони Романо „досадни старци“ — хладно каза Абигейл, недоволна от липсата на уважение у дъщеря си.

— Бих — изрева Табита. — Защо вместо това не поканиш Шон Пен например?

Табита ѝ беше проблем. На четиринадесет години беше избягала с осемнадесетгодишен испански сервитьор; на петнадесет случайно беше подпалила къщата по време на див купон, докато родителите ѝ бяха на почивка. А на шестнадесет искаше да коригира носа си, да боядиса косата си пурпурна и да си направи няколко немислими корекции по тялото. Въпреки че беше достатъчно либерална, Абигейл не знаеше какво да прави с нея.

Беше само десет сутринта, но Абигейл настояваше прислужниците ѝ да приготвят всичко отрано, за да е сигурна, че няма да има грешки. Тя лично инспектира масата за вечеря — прекрасна фантазия от свеж бежов лен, скъп кристал и фино старо викторианско сребро.

— Много хубаво, Консуела — каза тя на икономката си.

Абигейл смяташе себе си за една от най-големите холивудски домакини. Нейните вечери бяха легендарни и поканата от семейство Столи означаваше много. С малка триумфална усмивка тя си припомни вечеря, която беше дала преди няколко години, когато популярен чернокож политик и изключително известна феминистка се бяха спречкали и се разкрещяха през масата.

— Путка! — беше изревал чернокожият политик на феминистката.

— Как ме нарече, черен кур такъв? — беше му върнала феминистката.

И оттук нататък всичко се беше отприщило. Двамата бяха избягали от дома на Столи, крещейки си един на друг по целия път. Според слугите бяха продължили, като го бяха направили на задната седалка в колата на политика. Точно за тази вечеря в Лос Анджелис се говореше месеци наред.

Да... Абигейл определено знаеше как да даде вечеря.

Тя продължи да се усмихва на себе си при спомените и излезе от трапезарията. Трябваше да свърши много неща, преди да седне с гостите си. Маникюр, кожата, педикюр, лицето, фризьор, йога, фитнес при Нолан... Абигейл не знаеше как ще успее да свърши всичко.

* * *

— Какво ще кажеш да излезеш с мене довечера?

— Кой се обажда? — промърмори Винъс по телефона — едва се беше събудила. Щеше да убие Антъни, че я е свързал с някого толкова рано.

— Джони е, скъпа.

Умът ѝ отказваше да функционира.

— Джони?

— Здравей. Джони Романо. От коя планета падаш днес?

— О, Джони, извинявай, толкова е рано... Още спях.

— Минава дванадесет, скъпа.

— Невъзможно!

— Провери сама.

Тя се пресегна за часовника до леглото и с учудване установи, че наистина е дванадесет и петнадесет. Действително трябва да е имала нужда от сън, иначе обикновено ставаше в седем.

— Какво ще кажеш, скъпа? — настоя Джони. — Да вечеряме у Мики Столи? Няма друга, която бих завел с по-голямо удоволствие.

— Кой ще бъде там? — попита тя полузаспало.

— Вечерята е за тези, които поеха „Пантър“ — каза Джони. — Нямам представа кой е поканен. Може би Алекс.

На Винъс ѝ се стори, че той още не е чул, че тя няма да играе Лола. Реши да не му казва, въпреки че може би щеше да е добра идея да получи подкрепата му. Винаги можеше да му каже по-късно, ако се съгласеше да отиде с него.

— Не съм сигурна дали ще мога — изрече тя, като си оставяше време да помисли.

— Хей, скъпа, хайде — притисна я той. — Ти и аз — ние сме експлозив, готов да избухне. Да го направим.

— Ако дойда с тебе, ще е съвсем платонично — казвам ти го направо. Не съм някоя от легионите твои почитателки с разтворени крака, които уплашено те молят да им направиш нещо.

— Хей, защо си мислиш, че искам да те свалям? — възмути се той. — Ти не си лесна. Такава жена ми харесва. Много е необичайно. — Той млъкна за момент. — Разбира се, нетърпелив съм да видя как ще ми устоиш.

— Знаеш ли какво, Джони — каза тя хапливо. — Ще направя всичко възможно.

— Това „да“ ли е, скъпа?

Тя се прозина.

— Това е „може би“. Обади ми се отново след един час.

— Винъс, Винъс — въздъхна той. — Ти наистина си голям проблем.

Защо се беше съгласила? Защото искаше отново да види Мики, а ако и Алекс беше там, щеше да е още по-добре.

Както и да е, защо пък да не отиде? Да им се навре във физиономиите, да ги принуди да променят жалките си намерения.

Звънна на Антъни.

— Как така никой не ме е събудил?

— Беше оставила бележка снощи — каза Антъни. — Никой да не те безпокои преди обяд.

— Наистина ли?

— Разбира се. Родригес се обажда три пъти. Иска да знае кога ще гледаш видеоклипа си, каза, че би искал да го гледа с тебе.

— Обзалагам се — отвърна тя и реши, че Родригес се превръща във все по-голям проблем. — Имам ли някакви ангажименти, Антъни?

— Да, имаш.

— Отмени всичко. Днес си взимам свободен ден. Планът ми е да си седя край басейна, да ям каквото си поискам и да не правя абсолютно нищо. Изчакай няколко часа и след това се обади на Джони Романо и му кажи, че ще отида на вечерята у семейство Столи довечера. Разбери как трябва да съм облечена и в колко часа ще дойде да ме вземе.

Да, реши тя, би било добре да сблъска пряко Алекс Уудс и Мики Столи. Да им напомни, че тя е Лола и че те правят голяма грешка, като ангажират някоя друга.

ГЛАВА 45

— Здравей — каза Лъки.

— Здравей — отговори момичето, открито загледано в нея; беше облечено с бюстие и сцепени джинсови къси панталони.

Те стояха една до друга на щанда за гримове в „Дарт“ на Ла Сиенега.

— Опитвала ли си този цвят? — попита Лъки и ѝ подаде бронзово червило.

Сара му хвърли едно око.

— Не, но изглежда доста интересно.

— И аз мисля така — каза Лъки и остави червилото. — Хей — тя се втренчи в нея, — ти не си ли Сара Дърбън?

Това привлече вниманието на Сара.

— Е, да, аз съм — отвърна тя, докато подръпваше късите си панталони, изрязани точно по извивките на задника ѝ. — Познавам ли те?

— Всъщност не — заяви Лъки и взе друго червило. — Имаме общ приятел.

— Общ приятел? — Сара потриваше брадичката си с тънкия си показалец. — Например?

— Мортън Шарки.

— Мортън е твой приятел? — попита Сара и сбърчи нос.

— Точно така.

— Никога не съм срещала някой от приятелите на Морти — изкиска се Сара. — Откъде ме познаваш?

— Говорил ми е много за тебе. Виждала съм и твоя снимка.

— Той е говорил за мене? — изненада се Сара. — Мислех си, че съм неговата малка мръсна тайна. Нали знаеш, наред с това, че е женен и така нататък.

— Наистина трябва да си пада по тебе.

— Не разбирам — каза Сара и сбърчи чело. — Аз никога не трябва да казвам нищо на никого.

— Ти какво правиш, Сара? — попита Лъки. — Актриса ли си, модел ли си — какво?

— О, сега схванах — кимна Сара разбиращо. — Жена му те е изпратила, нали? Старата прилепка е разбрала за мене и сега ти си тук, за да ми кажеш да се разкарам, да ми отмъстиш или нещо подобно.

— За какво да ти отмъщавам? — Лъки се чудеше какво, по дяволите, е видял Мортън в тази орфана тийнейджърка.

— Да не те е изпратила дъртата му жена? — войнствено настоя Сара.

— Не, не е. Обаче аз съм заинтересована да разменя пари за информация. Как се отнасяш към това?

Сара присви очи.

— Ама какво толкова му има на този Мортън Шарки? — попита тя. — Първо получавам всичките онези пари...

— Какви пари? — бързо се включи Лъки.

— Няма значение — Сара се осъзна, преди да си създаде проблеми.

— Сара, ти и аз трябва да седнем и да поговорим. Мога да ти бъда много полезна.

— Като например? — попита тя подозрително.

— Е, ако ти си актриса, аз мога да ти намеря работа. Ако си модел — също.

Недоверие изпълни очите на Сара.

— Че защо да го правиш за мене? Аз съм никоя.

— Имам си причини. На колко си години?

— На двадесет и една — излъга тя.

— Истината?

Сара сви рамене.

— На седемнадесет — призна си и се изхили. — Но сякаш че съм на седемдесет.

— Какво си направила? Да не си избягала от къщи?

— Откъде знаеш?

— Ще съм откровена с тебе, Сара. Имам лични сметки за уреждане с Мортън Шарки и съм готова да платя всичко, за да го направя. Кажи ми какво искаш и ти обещавам — твое е.

— Всичко? — каза Сара с нотка на алчност в гласа си, докато обмисляше възможностите.

— Назови го.

— Мадам, ти току-що склучи голяма сделка.

* * *

— Тя никога не ми се обажда, Киоко.

— Съжалявам, господин Уудс. Предадох ѝ вашите съобщения.

— Да, да — Алекс започваше да се чувства като глупак. Поболял се от любов кинорежисьор пламенно преследва жена, която не дава и пукната пара за него. — В града ли е?

— Да, господин Уудс.

— Ще се обадя по-късно.

— Ще се върне в къщи в четири часа — каза Киоко — съжаляваше го.

Алекс затвори телефона. Беше пред започването на филм с бюджет от двадесет и два милиона долара, а единственото, за което можеше да мисли, беше Лъки Сантейнджело. Поне не я ли интересуваше какво става в бившето ѝ студио?

Лили му се обади по интеркома.

— Алекс?

— Какво има?

— Всички са се събрали на долния етаж.

— Кажим им, че веднага идвам.

— Не забравяй, че ще вечеряш у Мики Столи. Тин Лий ще бъде в апартамента ти в седем и половина.

— Господи! Защо ли казах „да“?

— Не знам, Алекс, но си го направил.

— Добре, добре.

Той излезе от офиса си, недоволен от себе си — вечерите в обществото не бяха в негов стил.

Лили го спря на вратата.

— Джони Романо отново се обади за промените в сценария.

— Разкарай го, Лили. Знаеш как да го направиш по-добре от всеки друг.

Ръсел го поздрави на долния етаж. Бяха определили всички места за снимки с изключение на едно и днес беше последната им

възможност да го открият.

— Определил ли си няколко добри места, а, Ръсел? — попита той.

— Няма да бъдеш разочарован — отговори Ръсел.

Качиха се във фургона, където ги чакаха останалите от екипа, и потеглиха.

Късметът беше на негова страна. Второто място, което посетиха, беше това, което търсеше.

— Работата е свършена — каза на Ръсел. — Няма нужда да гледаме нищо повече.

Фургонът го откара рано до колата му. Той погледна часовника си — беше около три и половина. За момент си помисли дали да не се върне в офиса си — имаше много работа. Но вместо това се качи в поршето си и подкара направо към къщата на Лъки на брега.

Ако Лъки Сантейнджело не искаше да говори с него по телефона, той щеше да я чака и да я поздрави, когато тя се прибере в къщи.

Толкова по-зле за нея, ако не ѝ харесаше.

* * *

Лъки седеше със Сара на ъглова маса в едно от кафенетата „Хард рок“. Наоколо се носеше силна рок музика — инстинктивно беше усетила, че шумът ще накара Сара да се чувства по-удобно и оттам — да я направи по-разговорлива.

Вече ѝ беше дала две хиляди долара в брой и сега очакваше да получи нещо в замяна.

— Добре, Сара — каза Лъки, докато наблюдаваше как Сара нагъва двоен сандвич със сирене. — Разкажи ми всичко. Когато го направиш, за тебе ще има още две хиляди.

Сара, която обичаше парите повече от всичко на света, беше готова бързо да съобщи новините и затова за малко остави сандвича си.

— Срегнах Морти, когато работех в салон за масаж на булевард „Холивуд“ — започна тя. — Той дойде един ден — изглеждаше толкова потаен и отчаян. Само че аз съм достатъчно опитна и му казах,

че не бих направила някоя глупост в такова състояние. — Хитра усмивка. — Разбира се, все ми беше едно, но когато си в този бизнес, трябва да научиш какъв е проблемът на мъжете. Веднага можеш да различиш дали имат пари или неприятности. Разбрах, че той е от типа с парите, така че се направих на невинна. И още преди да разбере, ми беше пъхнал петстотин долара, за да ме гледа и да онанира — и тя завъртя очи, сякаш не можеше да повярва, че някой би бил толкова глупав. — Петстотин шибани долара за шестдесет секунди мастурбация! И след това продължи да идва. — Тя спря за малко, за да отхапе голямо парче от сандвича си. По брадичката ѝ потече доматиен сос, няколко капки паднаха и върху бюстието ѝ. Тя, изглежда, не ги забеляза. — Добре, след това идваше да ме види след работа, така че го заведох там, където живеех. Той хвърли едно око и каза, че трябва да ме премести в мой собствен апартамент. Дядката се шегува — помислих си аз. Но неее — Морти беше сериозен. След това ме посети онази жена.

— Каква жена? — попита Лъки.

— Беше много модерно облечена. Появи се на вратата ми с някакъв мъж. Те ми предложиха много пари, за да им разреша да поставят скрита камера. Голяма работа. Казах „да“.

— Как беше името ѝ?

— Не знам.

Трябваше да е Дона.

— И какво стана после?

— Сложиха камерата в гардероба в спалнята ми и ми казаха как да заста на аз, за да направят няколко горещи снимки на Морти, докато ме работеше — Сара се изкиска. — Морти винаги беше готов за това. Предполагам, че жена му никога не му е пускала, защото той е най-похотливият старец, с когото някога съм била.

Лъки въздъхна. Похотлив старец, на когото му става. Гаранция, че ще те предаде по всяко време.

— Той знаеше ли, че има камера?

— Разбира се, че не — Сара се закашля, докато отхапваше поредното парче от сандвича. — Така че аз взех неговите записи, дадох им ги и те ми платиха толкова много пари, колкото ми бяха обещали. След това Морти разбра какво съм направила.

— Как разбра?

— Жената започнала да го изнудва. Той беше побеснял! Наби ме — не мислех, че може да бъде толкова груб — тя сграбчи шепа пържени картофи и ги напъха във вече пълната си уста.

— Той те удари?

— Предполагам, че си го заслужавах. Но както му казах, имах нужда от парите. Иначе за какво щях да постъпвам така?

— И какво стана после?

— Е — тя направи гримаса. — След няколко дена той ми прости. Премести ме на друго място, защото повече не можеше да ми има доверие. Сега живея в един скъп апартамент и той ме издържа. Истината е, че ако ми попадне нещо по-добро, веднага ще се хвана за него.

— Аз ли съм по-доброто?

— Зависи какво имаш да предложиш.

Лъки се отпусна назад и изложи условията си.

— Първо, тази среща е поверителна. Това означава, че няма да казваш на никого. Второ, искам копие от видеозаписите.

— Нямам.

— Стига си лъгала.

Сара се изкиска — да лъже за нея беше естественият ѝ начин на живот.

— Откъде знаеш?

— Направила си копие, нали?

— Това ще ти струва много — каза Сара с поредната хитра усмивка.

— Колко много?

Сара изду бузи и издиша.

— Десет хиляди — обяви тя, докато пресмяташе наум. — Да, десет хиляди — в брой — ще свършат работа.

* * *

Веднага след като видя червеното ферари на Лъки да се появява по частното шосе, Алекс скочи от колата си, застана на средата на пътя и замаха с ръце да я спре.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита тя, удряйки рязко спирачките. — Можех да те убия.

— Какво ти изглежда, че правя? — каза той и се приближи към прозореца ѝ. — Очевидно трябва да взема драстични мерки, за да говоря с тебе, след като ти никога не ми се обаждаш.

Тя прокара ръка през дългата си тъмна коса.

— Ти си луд — поклати глава Лъки.

— Да, да. Не знаеше ли, че почти сме съседни? Аз живея в края на улицата.

— Наистина ли? — тя изобщо не се впечатли.

— Какво ще кажеш да дойдеш у нас за по едно питие?

— Алекс — каза тя търпеливо. — Мисля, че ти обясних по телефона какво чувствам.

— Знам — отговори той. — Ти спа с мене само за да си върнеш на Лени. Това наистина ме кара да имам добро мнение за себе си. Е, добре, ако това е начинът, по който искаш да я караме, аз мога да го приема. Ела да видиш дома ми.

— Защо? — тя все още мислеше за срещата си със Сара.

— Защото би ми било приятно — каза той настоятелно и я ослепи с усмивката си, която винаги му отваряше пътя.

Тя не искаше да го окуражава, въпреки че не можеше да го отблъсне. Ако Алекс искаше да бъдат приятели — чудесно, стига той да разбере, че няма да има любовна история.

— Мога да остана само десет минути — спокойно заяви тя. — Ще те следвам с колата си.

— Ела с мене. Знам колко много харесваш шофирането ми.

— Казах, че ще те следвам, Алекс. Това е единственият начин, по който бих дошла.

— Не ме изпускай от очи.

Той са качи в поршето си и потегли, като поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Тя беше точно зад него с ферарито си.

След петнадесет минути пристигнаха в дома му.

— В края на улицата, а? — попита тя и вдигна вежди.

— Делим един и същи океан — той направи физиономия, истински щастлив, че я вижда.

Тя излезе от колата си и огледа къщата му отвън.

— Хмм... Много е хубава — възхити се тя от изчистените архитектурни линии.

— Аз я построих — заяви той.

— В свободното си време?

— Много забавно.

Тръгнаха срещу зданието.

— Няма ли да започваш да снимаш? — попита тя.

— Следващата седмица.

— И се мотаеш из Малибу, опитвайки се да се самоубиеш пред колата ми?

— Недовършената работа занимава ума ми — за момент той се взря в нея мълчаливо. — Трябваше да те видя, Лъки.

— Е, сега ме виждаш — каза тя и се опита да не го гледа право в очите.

Тя влезе в огромното, високо антре с мощни потонни светлини и изсвири дълго и ниско.

— Това е великолепно — каза тя. — Мисля, че всичко, което си направил, е било правилно.

— Тази къща е много специална за мене — той посочи към откритите пространства. — Много лична. Никога не водя никого тук.

Лъки мина през антрето, през дневната и излезе на терасата.

— Направо ми спира дъхът — възкликна тя. — Къщата ми е направо колиба в сравнение с това — и тя се обърна с усмивка към него. — Искаш ли да продаваш?

Той ѝ върна усмивката.

— Не.

— Не те обвинявам.

— Мога ли да ти донеса нещо за пиене?

— Вода.

— Със скоч?

— Вода — повтори тя — спомняше си последния им запой.

Той влезе в къщата и сипа на себе си водка, а на нея — чаша леденостудено „Перие“. Когато се върна навън, тя беше седнала.

— Приятно ми е, че дойде — каза той и ѝ подаде питието.

— Предполагам, че си прав, Алекс — замисли се тя. — Имаме nedovършена работа.

— Радвам се, че го разбираш.

— Знаеш ли — продължи тя. — Ако ще продължаваме да се виждаме като приятели, ще трябва да уважаваш моите чувства.

— Мога да го направя.

— Ще мине много време, преди да забравя Лени.

— Това е разбираемо.

— Истината е, че действително съжалявам за това, което се случи между нас онази нощ.

— Толкова ли беше зле? — попита той разкаяно.

— Знаеш какво имам предвид, Алекс. Беше вълнуващо и страстно и двамата бяхме в настроение. Но моите причини да го направя бяха погрешни. Не мога да забравя Лени толкова бързо.

— Това, което се опитваш да кажеш, е, че ако аз играя ролята на добрия приятел и съм на твое разположение достатъчно дълго, нещата могат да се променят, така ли?

— Нямам представа какво ще ни донесе бъдещето, Алекс.

Дълго и интимно се вгледаха един в друг.

— Разстроих се, като чух за баща ти — наруши мълчанието той.
— Какво стана?

— На път съм да разбера — каза тя. — По-сложно е, отколкото си мислех.

— Той добре ли е?

— Джино е силен. Ще се оправи.

Той се чувстваше напълно успокоен, след като тя вече беше в дома му.

— Какво ще кажеш да останеш за вечеря? — предложи той. — Готвачът ми ще ни направи нещо, което ще ти хареса. Можем да си седим тук, отвън, и да наблюдаваме залеза...

— Звучи изкусително, само че довечера съм заета — отвърна тя и се изправи.

„Хей — искаше да каже той. — Аз също съм зает, но съм готов да проваля срещата си.“

След това започна да мисли — дали тя се срещаше с някого друго? Имаше ли той съперник?

— Трябва да се връщам — изрече тя.

Той изпита внезапното лудо желание да я вземе в прегръдките си, да я притисне и да я целуне. Никога не беше изпитвал такова нещо

към една жена. Преди Лъки си беше мислил, че те са там само за да извикват усмивка на лицето му. Сега всичко се беше обърнало.

Тя влезе вътре.

— Между другото — обади се през рамо. — Става ли нещо в моето студио, което трябва да знам?

Харесваше му начинът, по който тя все още говореше за „своето студио“. Тази жена наистина не приемаше поражението и това искрено го възхищаваше.

— Още не съм се срещал с Дона Ландсман — той я последва в къщата. — Но ще имам това удоволствие довечера.

Тя го погледна насмешливо.

— Не ме ли покани на вечеря току-що?

— Хей... Ела с мене.

— Къде?

— Мики Столи дава вечеря за Дона Ландсман в дома си.

— Исусе! — възкликна Лъки. — Мики ѝ целува задника.

— Както казах — ела с мене.

Лъки обмисляше възможностите. Лице в лице с Дона Ландсман в обществото. Без Дона да знае, че на нея ѝ беше известна истинската ѝ самоличност. Мики щеше да се гръмне, ако тя се появише в дома му. Перспективата беше изкусителна.

— Кой друг ще е там?

— Мога да накарам секретарката ми да провери — сега беше негов ред да я погледне насмешливо. — Мислех, че имаш други планове.

— Винаги мога да променя мнението си.

„*Както и аз*“ — помисли си той. Тин Лий щеше да бъде изоставена още веднъж точно на олтара.

— Е — каза той. — Да вечеряме тук и да наблюдаваме залеза не беше достатъчно добро. Ала се съгласяваш да отидеш у Мики?

Тя се засмя.

— Единствената причина, поради която бих се съгласила, е, че нямам нищо против да седя на една маса с Дона Ландсман и да чуя какво ще каже тя. А що се отнася до Мики — е, ние сме смъртни врагове. Само за да видя лицето му, когато вляза... И говедото няма да може да направи нищо само защото ще съм с тебе.

— Знаеш ли, Лъки, наистина можеш да накараш един мъж да се почувства добре. Първо спиш с мене, после ми казваш, че това не означава нищо. Сега ще отидеш на вечеря с мене само за да можеш да си върнеш на хората, които ще са там. Благодаря ти, скъпа, егото ми е страшно поласкано.

— Искаш ли да дойда или не?

Очите му срещнаха нейните. Във въздуха протече ток.

— Да, искам да дойдеш.

— Тогава ми се обади след половин час — тя се засмя меко. — Обещавам да ти отговоря.

Той я изпрати до колата ѝ. Тя се качи в червеното си ферари и подкара към къщи.

Нещата започваха да се нареждат.

ГЛАВА 46

Да бъдеш най-големият акционер на известно холивудско студио си струваше повече, отколкото Дона Ландсман си беше представляла. В деня, в който пое студиите „Пантър“, се бе появила във вестниците, получила беше цветя от дузини хора, които не познаваше — включително от няколко кинозвезди и от много важни хора във филмовата индустрия.

Дона никога през живота си не беше срещала някой известен човек, така че когато Абигейл Столи ѝ се обади и я информира, че би желала да даде вечеря в нейна чест, Дона беше поласкана — особено когато Абигейл ѝ изреди имената на поканените. Много впечатляващ списък.

Дона накара секретарката си да се обади и да осигури покана и за Сантино. Когато му каза, той направи отчаяна физиономия.

— Не искам да ходя — оплака се той.

— Разбира се, че ще дойдеш — отговори тя с глас, който казваше: „*Не ми възразявай.*“ — Там ще срещнеш всякакви известни хора. Те може и да са ти от полза за в бъдеще. Връзките са всичко.

Като се размисли, той реши, че идеята не е чак толкова лоша. Най-малкото за разнообразие щеше да хапне свястно ядене. Той мразеше готвенето на майка си, а готвачката, която тя бе наела, беше още по-зле. Старата вещица не правеше нищо друго освен сухи спагети с безвкусен доматен сок и тъпи салати. Ясно, ясно — майка му искаше той да свали някой килограм. Е, майната ѝ — преди всички диети и пластичната хирургия и тя не беше красавица. Той си я спомняше, докато беше жена на баща му — старата Донатела. Изглеждаше, сякаш онази жена бе умряла, а тази прекалено гримирана вещица беше дошла да заеме мястото ѝ.

— Джордж ще ходи ли? — попита той.

— Разбира се — отговори Дона. — Бих искала да се разбираш с Джордж. Изобщо не полагаш никакви усилия.

— Може би ако спре да се преструва, че ми е баща — Санто я погледна кисело. — Гаден ми е начинът, по който действа той.

— Джордж никога не се е опитвал да заеме мястото на баща ти — възрази Дона.

— Напротив — промърмори Санто. — Той винаги ми се бърка.

Знаеше, че Джордж не бе одобрил, когато тя му беше казала за ферарито — беше чул виковете от неговата стая. Е, викаше Дона — Джордж никога не повишаваше глас. Дона, разбира се, беше спечелила.

Санто смяташе Джордж за безполезен червей. Дона добре го риташе нагоре-надолу. Санто не можеше да разбере защо тя още го търпеше, след като беше очевидно, че е по-добре да се разведе с този безгръбначен мръсник. Може би ако започнеше да се среща с кинозвезди, щеше да срещне някого, който повече да ѝ хареса. Арнолд Шварценегер или Силвестър Сталоун. Да! Това вече щеше да бъде нещо! Доведен баща, когото той би могъл да уважава.

— Трябва да носиш костюм и вратовръзка — осведоми го Дона.

— Защо? На църква ли ще ходим? — отвърна Санто с груба усмивка.

— Това е подходящо — каза Дона, заета с мисли за собствения си външен вид. Не беше свикнала да се среща с кинозвезди — това я правеше несигурна.

Санто беше наясно, че можеше да се справи с почти всичко, но тази вечер знаеше, че тя ще го принуди да навлече тъпия костюм. Той отиде в стаята си и се нацупи. Не разбираше ли тя, че той изглежда още по-дебел в който и да е от костюмите, които имаше?

Заклучи вратата на спалнята си, прекоси стаята и отвори гардероба си. Отзад беше скрита пушката, която наскоро беше получил от своя съученик. Да! Той си беше намерил пушка и две кутии патрони. По дяволите! Да говорят за сила! По всяко време, когато му хрумнеше, той можеше да ги пречука.

Първо Дона. После Джордж.

БУМ! Просто така.

Това, че притежава пушка, толкова го възбуди, че той реши да напише друго писмо на Винъс. Всеки ден в мислите му те се сближаваха все повече и бяха свързани, както трябва да са хората, които се обичат.

Той си я представи как чете писмата му и се чуди кой е той, как желае и се надява скоро да се срещнат и винаги да бъдат заедно.

Беше започнал да носи писмата си лично — избираше ранните сутрешни часове. През хълмовете се промъкваше до дома ѝ и минаваше през храстите без много усилия. След това прескачаше стената и оставяше последното си предложение. Глупавият пазач винаги беше заспал. Охраната ѝ се прозяваше през цялото време.

Той бе избрал правилния път. „Пиши на Винъс. Мастурбирай. Пиши ѝ пак. И мастурбирай отново.“

Въпреки всичко животът не беше чак толкова лош.

* * *

За Винъс това беше най-хубавият ѝ ден — не правеше нищо. Следобед дойде Рон и седна с нея край басейна. Беше забелязала, че напоследък той прекарва все повече и повече време в дома ѝ.

— Споразумяхте ли се вече с Антъни? — поиска да знае тя с немирна усмивка.

— Не питай за такива неща — отговори сприхаво Рон. — Ти просто си противно и любопитно момиченце.

— Защо? Защото искам да се преместиш от оня мавзолей, в който живееш?

— Не, защото не е твоя работа.

— Ще ти разкажа всичко за Родригес — каза тя и пийна диетична кола със сламката.

— Къде е той днес?

— Подлудява ме. Искам да кажа, останал е с погрешното впечатление, че той и аз сме двойка. Мисли си, че след няколко страхотни нощи вече сме господин и госпожа Америка. Бедният Антъни трябва да отблъсква попъльзновенията му по телефона.

— Забелязах, че си наела нов пазач.

— Да, предишният беше глупак. Всеки път, когато се прибирах в къщи, някой ме чакаше в дома ми. Този изглежда много по-оправен. Надявам се да хване онзи луд, който продължава да ми носи писъмца тук.

— Какви писъмца?

— Не съм ли ти казала? Получавам порно драсканици от някакъв дебил, който си мисли, че ще се оженим и ще се затичаме срещу

залеза. Мисля си, че това момче наистина не е в ред.

— Предполагам, че си ги предоставила на властите?

Тя свали слънчевите си очила и отметна глава назад, за да хване слънцето.

— Ще го направя, когато се оправя с това. Антъни ги пази всичките.

— Остава само някой вманиачен почитател да стреля по тебе.

— Благодаря ти, Рон. Много ме окуражаваш. Караш ме да се чувствам много по-сигурна!

Късно следобед, след като Рон си беше тръгнал, Антъни звънна, за да ѝ каже, че Родригес стои пред външната врата направо разплакан.

— Добре — размекна се тя. — Пусни го да влезе.

Родригес се втурна през вратата с букет цветя.

— Досадих ли ти, принцесо моя? — попита той с влажни и изпълнени с любов очи.

— Не, Родригес — отговори тя спокойно. — Само че трябва да разбереш, че ние не живеем заедно. Дори не сме гаджета. Имам нужда от собственото си пространство.

— Какво сме тогава? — той изглеждаше наранен.

— Ти си моят масажист — тя реши да бъде искрена. — И ти плащам за всички твои услуги.

Той се оклюма.

— И това е всичко? — попита той печално.

Тя реши, че е по-добре да го постави на мястото му по-рано, отколкото по-късно.

— Да, Родригес, това е всичко.

Знаеше, че вероятно звучи студено и безчувствено, но определено беше най-добре да приключи с това, преди той прекалено да се е вързал.

— Съжалявам, че те обезпокоих — каза той сухо.

— Няма нищо — тя погледна часовника си. Беше около пет. — Имаш ли време да ми направиш един масаж? — попита тя в опита си да смекчи нещата.

— Разбира се — отговори сковано той.

— Ще се видим там.

Тя се качи на горния етаж, взе си душ, уви се с една хавлиена кърпа и бавно влезе в залата за масаж.

Родригес се беше облякъл с бели памучни панталони и тениска с къси ръкави — работните му дрехи.

Тя констатира — както винаги, — че той изглежда невероятно добре. Може би някой щеше да го открие и да го превърне в звезда.

Тя се качи на масата и легна по корем. Родригес издърпа кърпата изпод нея. Тя не страдаше от фалшива скромност — той беше виждал всичко, че и повече.

— Днес използвай лимоново масло — предложи тя. — Харесва ми миризмата.

— Разбира се — покорно отговори Родригес, изсипа малко масло в средата на гърба ѝ и го замасажира с твърдите си пръсти. Започна да си тананика някаква латиноамериканска песен под носа си. Хубава песен. Е, поне не му беше разбила сърцето.

Тя затвори очи и се остави на течението, мислейки за Купър. Миналата нощ той беше толкова убедителен в опита си да я спечели отново.

— Променил съм се — беше ѝ казал. — Можем отново да се съберем — по всяко време, когато кажеш. Никога вече няма да кръшкам — не си струва.

„Разбира се, Куп — беше си помислила тя. — Това си го правил тридесет години. Защо трябва да се променяш заради мене?“

За щастие, тя не беше наивна.

Ръцете на Родригес бяха вече на задника ѝ — месеха, правеха кръгови движения и се приближаваха все повече и повече до цепнатината.

— Родригес — промърмори тя сънливо. — Помни, че това е делови ангажимент. Не мога да бъда твоята приятелка.

— Разбирам — каза той. Ръцете му продължаваха да се движат и масажираха задните ѝ бузи.

— Не, не го прави — обади се тя не много убедително.

— В Аржентина — отвърна той, — когато една жена каже „не“... Понякога е по-добре да се приеме, че е имала предвид „да“.

Тя усети върха на настоящия му език.

О, Господи! Още веднъж. Никога повече нямаше отново да го окуражава.

ГЛАВА 47

— Той е тук — каза Буги.

— Как го накара да се върне? — попита Лъки.

— Опита се да избяга от града. Убедих го да не го прави.

— Носи ли ни отговор?

— Чуй сама.

Тя последва Буги в гаража. Същата сцена. Там седеше Сами глупака, завързан за стол. Зачервените му очи се оглеждаха уплашено из затвореното пространство — като животно, което търси начин да избяга.

Този път тя извади собствения си пистолет — малък сребърен автоматик, който имаше от години. Нямахше намерение да го използва като патетично извинение за този мъж. Обаче не беше лошо да затегне капана около него. Той беше стрелял в баща ѝ, на сантиметри беше пропуснал малката Мария. Намерението му е било да убие Джино за пари. Ако това се беше случило, тя щеше да го пречука, без да се замисли — жалко парче човешки отпадък.

Тя се изправи пред него, като спокойно държеше пистолета пред себе си — за да може той да го види.

— Носиш ли ми име, Сами? — попита тя. Гласът ѝ отекуваше в празния гараж. — Надявам се да го носиш, защото днес не съм в настроение да се размотавам.

Сами погледна първо пистолета, след това — Буги, който се беше подпрял на стената.

— Давай — каза спокойно Буги. — Кажй ѝ.

— Джон Фардо — той ме нае — измърмори Сами. Пот течеше по челото му.

— Кажй ѝ кой е той — окуражи го Буги.

— Джон е шофьор. Един от неговите клиенти му казал да уреди работата.

— Какъв клиент? — попита Лъки. Черните ѝ очи бяха смъртоносни и наблюдателни.

— Не знам — отговори Сами с изтънял глас. — Джон работи в „Галакси стар“ — в Сепулведа — докато се въртеше на стола, по плъхоподобното му лице се стичаше пот. — Сега ще ме пуснете ли да си вървя?

— Махай това лайно отгук, Буги — каза тя и се отправи към вратата. — И уреди да вземе всичките пари, които е получил, и да ги даде за благотворителност. Всяка стотинка.

Тя се върна в къщата, мислейки си, че вече няма такива стрелци като едно време. За късмет на Джино. Сами глупака беше сбъркан аматьор без капка мозък.

Тя седна в кабинета, обади се на информация и взе номера на автомобилната компания. След това им се обади.

— Имате шофьор на има Джон Фардо — каза тя много делово. — Той обикновено кара госпожа Ландсман... госпожа Дона Ландсман... Така ли е?

Администраторът я помоли да почака за момент, върна се и каза:

— Права сте, мадам.

— Добре. Трябва да се свържа с госпожа Ландсман по-късно. Джон ще я кара ли и тази вечер?

— Да, мадам. Той я кара всяка вечер.

Голяма изненада.

* * *

Алекс беше очарован, когато Лъки се обади и каза, че може да дойде. Той ѝ обеща да я вземе в седем часа, след това веднага се опита да се свърже с Тин Лий и да отмени срещата. Тя не си беше в къщи.

Това много го нервира, тъй като Тин Лий знаеше, че вечерята ще е у Мики Столи. Обади се на Лили у дома ѝ. Тя беше човекът, който решаваше всичките му проблеми, и той бе сигурен, че може да го измъкне от всяка бъркотия.

— Как мина огледът на местата за снимки? — попита Лили.

Той можа да чуе как работи телевизорът ѝ и се зачуди дали тя беше сама.

— Добре — каза той. — Тъъ... Слушай... Трябва да променя плановете си. Не мога да заведа Тин Лий у семейство Столи.

— Обади ли ѝ се?

— Опитах се, но тя не си е в къщи. Какво да направя?

Лили намали звука на телевизора.

— Трябва да се срещнеш с нея в апартамента си и да ѝ събщиш лошата новина.

— Смятах да остана на брега.

— Да се обадя ли у семейство Столи и да им кажа, че няма да отидеш?

— Не, не го прави — бързо каза той. — Все още смятам да ходя.

— Все още смяташ да ходиш — произнесе Лили търпеливо, — но няма да вземеш Тин Лий със себе си?

— Позна.

— Да не би да имаш друга среща?

— Всъщност да.

— Тогава ти предлагам да се свържеш с Тин Лий колкото е възможно по-скоро.

— Много умно от твоя страна, Лили, но мисля, че току-що ти казах, че не мога да я откроя, по дяволите.

— Съжалявам, Алекс — продължи тя, необезпокоена от все по-нарастващия му гняв. — Не мога нищо да направя.

Той подозираше, че Лили просто се наслаждава на объркания му любовен живот.

— Добре, добре — каза той ядосан, че тя не иска да му помогне. — Не ми се обаждай, ако намериш някакво решение.

Обади се на портиера на сградата на булевард „Уилшър“, където беше апартаментът му.

— В седем часа очаквам гостенка. Когато пристигне, кажи ѝ, че ме задържаха по работа и че не мога да отида на вечерята. Тя да си отиде в къщи и да чака да ѝ се обадя. Разбра ли?

— Да, господин Уудс — рече портиерът.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно, господин Уудс.

Алекс не знаеше какво друго може да направи. Ако подкараше обратно към града, за да се погрижи за всичко сам, щеше да закъснее да вземе Лъки. Най-добре беше да си остане на брега.

Влезе в спалнята си и се опита да реши какво да облече. Черно, разбира се, защото никога не носеше нещо друго. Черна копринена

риза, черно сако на Армани, черни панталони. Щеше да изглежда добре.

Исусе! Беше нервен като тийнейджър преди първата му среща. Каква шега.

След като се облече, отиде до бара, взря се в една бутилка водка и реши да не пие. Половин цигара марихуана щеше да го отпусне. Трябваше да бъде свеж.

Погледна часовника се — беше почти седем.

Една цигара марихуана — и щеше да е готов на всичко.

* * *

Мики се качи в колата си и напусна студиото. Не се беше чувал с Винъс от изненадващото ѝ посещение насам. Не знаеше дали това е хубаво или лошо. И какво, по дяволите? Тя щеше да дойде. Сега той отново беше шеф на „Пантър“ и всичко можеше да се случи. А той отчаяно искаше то да се случи, защото Винъс беше много пламенна и вече беше време и той да се услади с част от този нектар.

Беше приятно да е отново в „Пантър“. Не беше в негов стил да е начело на студиите „Орфиъс“ — да отговаря пред японеца, да върши всичко легално и с необходимото уважение. Мики беше свикнал да прави нещата по своя си начин, не си падаше по това, да дава отчет на някого.

Обади се на Абигейл от колата, за да провери как върви подготовката за вечерята. Тя веднага започна да ругае, защото не знаеше имената на приятелките на Купър Търнър и на Джони Романо.

— На кого му пука? — попита Мики, докато наблюдаваше една блондинка в черен мерцедес, която беше изскочила от една пресечка.

— Какво да напиша на техните картички? — оплака се Абигейл.

— Напиши ги, когато пристигнат — каза той нетърпеливо. Блондинката се движеше зад него. Той не я изпускаше от очи.

— Калиграфията не е една от моите силни страни — отрязва Абигейл. — Имам човек, който ми надписва картичките.

Жена му наистина можеше да бъде таралеж в гащите, въпреки че той трябваше да признае, че откакто се бяха събрали отново, нещата вървяха по-добре, отколкото преди раздялата. Преди две години тя го

беше изгонила, след като го беше хванала с Уорнър. Не беше забавно. Беше гадно да се живее на хотел — той умираше за удобствата на дома. Всъщност за негово учудване, Абигейл дори му липсваше.

Да, Абигейл, която даваше страхотни вечери и организираше социалния му живот, определено беше добра партия. Но това не означаваше, че той не можеше да чука насам-натам, когато го напънеш отвътре.

* * *

Абигейл затвори телефона на Мики, недоволна, защото той не беше разбрал.

— Консуела — извика тя икономката си. — Нямаме имената за тези две картички.

Консуела поклати глава — да не би да има значение. Тези американки се притесняваха за най-глупави неща.

Абигейл размаха картичката с името на Мики.

— Можеш ли да изимитираш тази калиграфия?

Консуела я погледна празно.

— Писането — каза Абигейл и повиши тон. — Можеш ли да го изкопираш?

— Разбира се, госпожо — отговори Консуела със свиване на раменете, което сякаш казваше: „Ти коя си мислиш, че съм аз? Някаква идиотка?“

— Кажете на икономата да ти даде имената на дамите с господин Търнър и с господин Романо и след това ги напиши на празните картички.

— Да, госпожо.

— И да го направиш както трябва.

След като разреши този проблем, сега трябваше да реши какво да облече. Имаше на разположение два тоалета — украсен с мъниста костюм от две части на Ноулън Милър или синя рокля на Валентино. И двата висяха в огромния ѝ гардероб и чакаха одобрението на Мики.

Тя се качи горе и разтвори огледалото си за гримиране. По-рано същия ден беше идвал професионален гримьор, за да гримира лицето ѝ. Абигейл беше много придирчива по отношение на кожата си и

настояваше да се използват конкретни продукти. За почистване и ежедневни грижи за кожата използваше козметика на Питър Томас Рот — неговата козметика беше без аромат и предпазваше от появата на бръчици и чертички. Беше открила тези продукти по време на една почивка в Аспен и отказваше да използва каквото и да било друго. След Питър Томас Рот следваше Естий Лоундър с малко „Ревлон“ около очите.

Доволна от лицето си, тя започна да се безпокои за дъщеря си. Каква ли чудесия щеше да им сервира Табита тази вечер? Миналата седмица я бяха завели на семейна вечеря у Трейдър Вик. Тя беше със съдрани сатенени гащи, фалшиви татуировки по целите си ръце и тежки кубинки на Док Мартен. Изобщо не изглеждаше човешки. Мики се беше закълел никога повече да не се появява в обществото с нея.

Абигейл реши, че е по-добре да провери, и забърза към стаята на дъщеря си. Табита лежеше на леглото си, облечена с тениска и раирани долни мъжки гащи, и гледаше Аксел Роуз по МТВ. От компактдиска ревеше Бон Джоуви. Комбинацията от двамата беше оглушителна.

— Не се ли приготвяш? — Абигейл се опита да надвика шума.

— Всичко е наред — каза Табита и неопределено махна на майка си.

— Надявам се, че ще облечеш онази рокля, която ти купих от „Ниймън“ — Абигейл все още крещеше.

— Да, да — отговори Табита, като небрежно въртеше златната халка, която наскоро беше закачила на пъпа си.

Абигейл потръпна и се измъкна от невероятно неразтребената стая. Пред никого не би си го признала, но нямаше търпение Табита да се изнесе оттук.

* * *

Винъс реши да се облече в червено — убийствено къса рокля на Алая практически без гръб и с много смело деколте. Надяваше се Мики да полудее от страст. Дори и Алекс можеше да се впечатли — той също трябваше да има някакви чувства.

Антъни работеше до късно. Тя го извика да се качи в спалнята и да я огледа.

— Божествена! — възкликна той с необходимата доза искрено обожание.

— Достатъчно божествена ли, за да ми дадат ролята на Лола?

Антъни кимна с уважение.

— Няма друга актриса за тази роля.

Той определено знаеше какво точно да каже.

Колата на Джони пристигна малко след това. На дължина беше двойна — по-голяма от всяка друга кола, която тя беше виждала някога.

Зачуди се дали и пенисът му е голям като колата му. Ха-ха! Нямаше намерение да разбира.

Джони подсвирна, като я видя. Тя му направи комплимент за акуловия му сив костюм и черната гангстерска риза. Той ѝ помогна да се качи в колата, борейки се с тайните си чувства. Тя се направи, че не е забелязала нищо.

Шофьорът на Джони беше красива чернокожа жена. Две телохранителки седяха отпред така изпънати, сякаш бяха глътнали бастун.

— Наистина ли имаш нужда от всичко това? — попита Винъс, докато се настаняваше на задната седалка.

— Разбира се, скъпа, а и ти трябва да имаш същото — каза той с хитра усмивка. — Спестява данъци.

„Господи, какви големи зъби имаш“ — помисли си тя, докато той се протягаше към бутилката „Кристал“ и ѝ сипваше чаша шампанско. Обкръжаваше ги тиха рапмузика.

Тя прие чашата и се замисли за писмата, които получаваше.

— Как се оправяш с писмата от поклонници? — попита тя.

— Никога не ги чета, не искам и да ги виждам — отговори той и отпи шампанско, сякаш че беше вода. — Получавам много побъркани писма.

— И аз също. Напоследък някакви неприлични писма пристигат направо в дома ми. Някой ги оставя на стълбището пред вратата.

Той отново напълни чашата си.

— Охраната ти как позволява да се случи такова нещо?

Тя сви рамене.

— Загадка.

— Трябва да приключиш с това. Засили охраната и увеличи броя ѝ в помещенията.

— Прав си.

— Ще ти препоръчам някои хора — каза Джони и ръката му небрежно се плъзна по бедрото ѝ. — Щом ще работим заедно, и двамата трябва да имаме охрана през цялото време.

— Исках да поговоря с тебе за това — заяви тя и нехайно отмести ръката му. — Алекс е решил да даде ролята на Лесли Кейн. Аз няма да участвам във филма.

— Няма начин! — възкликна Джони и се намръщи.

— Страхувам се, че е така.

— Невъзможно. Кой ти го каза?

— Фреди Леон.

— Искаш ли да направя нещо в тази връзка?

— Ако ти желаеш — каза Винъс. — Само че не очаквай да ти връщам някакви услуги.

— Не се безпокой, скъпа — и Джони глътна още шампанско. — Когато Джони каже, че ще направи нещо — смятай, че е направено.

— Благодаря ти — сериозно отговори Винъс.

* * *

— Късно е — каза Лесли, когато Джеф се втурна в къщата. — Къде беше?

— Исусе! Задържах се в гимнастическия салон, не разбрах колко е часът — отговори той съвсем без дъх.

— Облечена съм и съм готова за тръгване — отбеляза Лесли. — Трябва да излезем в седем и петнадесет.

— Извинявай — рече той. — Взимам си един душ и след минута съм готов — и той се понесе към банята.

Той каква си мислеше, че е тя? Идиотка? Бил е с друга жена — можеше да го усети навсякъде около него. А дори и да не можеше, жена му се беше обаждала да злорадства. Да, Джеф беше женен. Обаче някак си изглеждаше, че е развил малка амнезия, когато трябваше да ѝ каже.

— Аз съм Амбър — беше казала жената по телефона. — Съпругата на Джеф. Ако не ми вярваш, погледни в края на албума му — брачното ни свидетелство е скрито зад последната снимка.

— Защо се обаждаш? — безизразно беше попитала Лесли.

— Помислих си, че трябва да знаеш.

— Благодаря. Сега знам.

Това стана преди няколко дена. Нямаше представа защо се е обадила жена му, пък и всъщност не я беше грижа, защото Джеф нямаше да остане още дълго. Джеф ѝ беше просто удобен, докато си върне Купър.

Тя все пак провери в албума му. Той беше женен мъж. Лъжлив женен мъж. Колко глупаво беше от негова страна да се измъква тази вечер, за да се види с жена си. Колко глупаво беше от негова страна да се измъква коя да е нощ, откакто беше с нея.

Тя го последва в банята. Той вече беше под душа и търкаше тялото си с насапунисана гъба.

— Кой още беше в салона? — попита тя. — Някой, когото познавам?

— Не, беше доста спокойно — извика той през нос изпод течащата вода.

Господи, той беше лош актьор, нищо чудно, че не беше пробил.

Тя взе шишенце парфюм от горната поличка и щедро пръсна зад ушите си и между гърдите. Купър обичаше парфюмите, миризмата го подлудяваше.

Тя се зачуди с кого ще се появи Купър тази вечер. Беше чела в клюкарските колони, че той се е появявал в обществото с няколко жени. Първо, с разведената съпруга на известен спортист; после — с водещата на телевизионно шоу, и, трето — с един немски супермодел.

Тя се надяваше да е първата — конкуренцията щеше да е по-малка.

Джеф изскочи изпод душа и започна енергично да се трие.

— Косата ти е мокра — отбеляза тя.

— Ще ми отнеме само две минути, ако заема сешоара ти.

— Знаеш го къде е.

Тя излезе от банята. Той беше тъп. Много тъп.

Ама какво им ставаше на мъжете? Очевидно разумът и ерекцията не можеха да вървят заедно.

* * *

Приятелката на Купър, Вероника, беше известен от ревюта и каталози модел, специализиран в представянето на секси, но все пак прилично бельо. Беше я срещнал в самолета и бяха излизали няколко пъти. Бе открил, че е привлекателна и доста интелигентна за модел. Не се беше залепила за него. Той обичаше такива жени. Единственото нещо, което не харесваше у нея, беше дълбокият ѝ гърлен глас — тя звучеше като мъж.

— Здравсти, Купър — каза тя, когато той звънна в апартамента ѝ. — Веднага слизам.

Вероника пътуваше много — от Ню Йорк до Париж и Лондон — и винаги беше в движение. Имаше апартаменти в Лос Анджелис и в Ню Йорк.

— Сигурна ли си, че не искаш да се кача? — попита той по домофона и автоматично си помисли, че може би едно духане няма да е лоша идея. Досега се беше държал като джентълмен. Но тази вечер планираше да приключи с това.

— Добре — обади се тя не много ентусиазирано.

Той взе асансьора до четиринадесетия етаж.

— Влизай — поздрави го тя на вратата, шикозно облечена в кремава рокля без ръкави; дългите ѝ ръце имаха хубав тен и здрави мускули. Беше висока почти метър и осемдесет и пет, с дълга до раменете права коса, котешки очи, интересна захапка и малко по-дълъг нос. Ставаше.

Купър влезе в апартамента ѝ — вече беше възбуден.

— Купър — тя веднага го забеляза, — ти си непоправим! Никога не съм срещала някой като тебе.

— Какво да направя, като ми е толкова приятно да те видя? — каза той, хвана ръката ѝ и я постави върху възбудения си член.

— Спести го — изцвили тя. — За по-късно.

Ако беше направил това с Винъс Мария, тя би го извадила от панталоните му и би му дала каквото иска. Вероника беше малко постудена, отколкото му харесваше. Тя беше звезда в собствената си област — може би твърде много звезда. Но като всеки известен модел

и тя таеше мечтата да стане прочута актриса. Това беше нейната слабост.

Той промени тактиката си, плъзна ръка по деколтето ѝ и я изненада. Тя не носеше сутиен.

— Хубави гърди — отбеляза той.

— Знам — каза тя и уверено се усмихна. — Ще тръгваме ли?

* * *

Чаят с Доминик беше като просветление. Тин Лий седеше изправена на покритото с тежка дамаска канапе и разгръщаше албума на Доминик — разглеждаше снимките на Алекс като дете. В началото на албума имаше негови снимки с баща му, как играе на брега, язди кон, плува. След това идваха снимките на рождените дни, където Алекс беше и с двамата си родители — и тримата бяха безгрижни и се смееха. Доминик беше посветила три болезнени страници на погребението на бащата на Алекс. Снимките на Алекс бяха сърцераздирателни — малкото му лице се беше превърнало в тържествена маска на скръбта, докато стоеше до ковчега. След това беше спрял да се усмихва и беше сериозен на всички снимки. Там седеше с баба си и дядо си, гледаше през прозореца, стоеше неудобно на двора. В края на албума имаше няколко снимки на Алекс в униформата на военната академия. Изоставена фигура в строга сива униформа с тъжно и самотно лице.

— Алекс имаше нужда от дисциплина — каза Доминик малко отбранително. — Аз не можех да се грижа за него — трябваше да уредя собствения си живот. Бях още млада, когато почина съпругът ми. Имах определени... потребности. Сигурна съм, че никой не е очаквал от мене да изоставя всичко.

— Разбирам — тихо се обади Тин Лий, без изобщо да разбира.

— Но Алекс не разбира — горчиво продължи Доминик. — Той ме обвинява за всичко.

— За какво? — с интерес попита Тин Лий.

— За смъртта на баща си — начервените устни на Доминик се нацупиха. — Алекс мисли, че с постоянните скандали аз съм тласнала

Гордън към смъртта. Но не знае истината. Гордън беше безнадежден алкохолик и голям женкар. Имах всички основания да се карам с него.

— Дватама обсъждали ли сте някога това? — отново попита Тин Лий и отпи чай от крехка китайска чашка.

Доминик поклати глава.

— Не, Алекс отказва да говори за лични неща. Виждаме се само защото чувството му за вина му подсказва, че е длъжен да го прави.

— Ако мога да кажа нещо — намеси се Тин Лий. — Може би вие двамата не се разбирате така, както трябва, защото вие постоянно го критикувате.

— Критикувам го, за да привлека вниманието му — остро произнесе Доминик. — Ако аз не го критикувах, кой тогава?

— Мисля, че това прави Алекс нещастен — осмели се да каже Тин Лий, като се надяваше, че не прекалява.

— Не ставай експерт по неговите проблеми, скъпа — язвително рече Доминик. — Това, което става между мене и моя син, не е твоя работа.

Наказана своевременно, Тин Лий се изправи.

— Трябва да вървя — каза тя. — Алекс мрази да чака.

— Ела с мене, преди да си тръгнеш — нареди Доминик и я поведе към спалнята си.

Тин Лий я последва покорно. Доминик отиде до бюрото си и отвори стара кадифена кутия за бижута, която лежеше отгоре му. Извади оттам изключителен диамантен кръст на тънка платинена верижка.

— Виждаш ли това? — попита тя. — Принадлежеше на бабата на Алекс. Искам да го вземеш. Носи го довечера.

— О, не мога да го приема — сепна се Тин Лий. — Прекалено е скъпо.

— Не, скъпа, вземи го — каза Доминик и ѝ го подаде. — Хубаво е да знам, че Алекс има някого, който да се грижи за него — момиче, което не е хукнало подир парите му.

Тин Лий застана пред огледалото и закачи диамантения кръст на деликатния си врат.

— Прекрасно! — ахна тя.

— Радвай му се — насърчи я Доминик. — Радвай му се още тази вечер. Това, че Алекс ще те води на вечеря с колеги, е добър знак.

— Надявам се всички ние да можем да вечеряме заедно по-нататък тази седмица — изрече Тин Лий.

— Да — съгласи се Доминик. — Би ми било приятно. Аз нямам много приятели. Доста съм самотна.

— Ще се постарая Алекс да го уреди.

Тин Лий забърза надолу и изчака пиколото да докара колата ѝ.

С трепет погледна часовника са. Закъсняваше. Надяваше се Алекс да не е много недоволен.

ГЛАВА 48

Алекс откъсна една жълта роза от градината си и я понесе със себе си, когато отиде да вземе Лъки. Щом излезе от колата си пред дома ѝ, той внимателно хвана розата за бодливото ѝ стебло — не беше свикнал да прави романтични жестове.

Лъки сама отвори вратата — изглеждаше зашеметяващо в черния вечерен костюм на Ив Сен Лоран, бяла блуза по врата и диамантени халки на ушите. Тъмната ѝ коса обграждаше красивото ѝ лице с немирни кехлибарени къдрици.

Алекс забеляза в дъното на стаята да се върти телохранител. Разсеяно се зачуди за какво ѝ е охрана.

— Влизай — каза тя. — Моята къща е направо тъпа в сравнение с твоята.

— Не, не е — и той се огледа наоколо. — Много е уютна.

— Твоята е версията на „Аркитекчъръл дайджест“ на моята — добави тя печално. — Но пък аз имам деца, а ти нямаш, защото никога не си се женил, нали?

— Ти си спомняш за какво говорихме онази нощ?

Тя кимна.

— Разбира се.

— Беше прекалено пиана — знаеш го.

— Хей, сама мога да си преценявам. Може и да съм била пиана, но знам точно какво се случи — тя се засмя меко. — Спомняш ли си... как ѝ беше името? А, да — Шофиращата мис Дейзи, това е.

— Как бих могъл да забравя някога?

— Ще я включиш ли в „Гангстери“?

— Може би — каза той и ѝ подаде жълтата роза. — Между другото, тази вечер си много красива.

— Благодаря ти — и тя остави розата на масата. — Не знаех, че си такъв специалист по градинарство.

— Благодаря на моя градинар. Аз само отивам и ги бера.

— Имаме ли време за по едно питие?

— Само ако и ти пийнеш едно.

— Нямам намерение да повтарям представлението.

— Едно питие, Лъки. И двамата сме пораснали.

Очите им се срещнаха за един интимен момент. Лъки първа отмести поглед — знак на слабост.

— Какво да бъде? — попита тя мило, докато отказваше да си позволи да бъде погълната. Алекс беше изключително чаровен мъж, но тя продължаваше да си повтаря, че за нея все още е много рано дори да започне някаква връзка.

— Водка с мартини.

Телефонът извъня.

— Ти се обади, а аз ще направя питиетата — каза той и се отправи към бара.

Тя вдигна телефона. Беше Дженифър.

— Приятелят ми Рико, този, за когото ти казах, че работи в Рим, е в Лос Анджелис и е отседнал в „Шато Мармон“ — Дженифър звучеше като останала без дъх. — Мисля, че трябва да чуеш какво може да каже той. Можем да се срещнем след половин час.

— Не може ли по-късно? — предложи Лъки.

— Не. В полунощ ще вземе самолета за Италия, а и има планове за вечеря. Трябва да е сега.

Лъки погледна как Алекс усърдно бъркаше коктейлите.

— Добре, сега — бързо реши тя.

— Да се срещнем във фойето на хотела колкото е възможно по-скоро.

— Ще бъда там — каза Лъки и затвори телефона.

Алекс тръгна към нея с питието ѝ.

— Много съм добър в това — обяви той необичайно щастлив. — Трябваше да стана барман.

— Как ще се чувстваш, ако се срещнем у семейство Столи? — попита тя. — Изникна нещо важно. Първо трябва да отида другаде.

Лъки Сантейнджело имаше труден характер.

— Шегуваш се, нали? — изрече той.

— Не, съжалявам.

— Тогава ще дойда с тебе.

Тя помълча за момент, опитвайки се да реши дали иска той да дойде с нея.

— Така ще закъснеем за вечерята — най-сетне каза тя.

— Голяма работа — отговори той, изпълнен с любопитство към това, къде трябваше да върви тя.

— Добре, да тръгваме. Ще ти обяснявам, докато караме.

Той глътна пиетието си.

Защо всеки път, когато се видеше с Лъки, това се превръщаше в приключение?

* * *

Самолетът на „Америкън ейърлайнс“ излетя от летище „Кенеди“ навреме.

— Сигурна ли си, че постъпваме правилно? — попита Бриджит.

— Да — спокойно отговори Нона. — Никоя от нас няма желание да работи с Мишел. Той е болен психар. Лъки ще каже как да се оправим с него.

— Чувствам се толкова зле — безпокоеше се Бриджит. — Всеки път, когато я оплескам, Лъки трябва да идва и да ме спасява.

— Какво искаш да кажеш?

— Е, онзи път с отвличането и всичко останало... — провлече тя. — Лъки пие цялата вина, когато застрелях Сантино Бонати. И известно време беше в затвора за нещо, което не беше направила тя.

— Да, но на процеса ѝ ти стана и каза истината. Такива неща се случват, Бриджит. Трябва да се научиш да се справяш с тях.

— Тогава защо тичам при Лъки?

— Защото са те измамили. Всяка нощ ти и Айзък обикаляте града надрусани и пияни. Такъв ли искаш да бъде твоят живот?

— Не съвсем.

— Значи, време е да спреш да бягаш. Освен това искам да си с ума си, за да ми помогнеш да планирам сватбата си.

— Знаеш ли, помолих Айзък да ми намери пистолет.

— Не може да бъде.

— Напротив, направих го.

— И какво смяташе да правиш, ако ти беше намерил?

— Не знам. Да пречукам Мишел.

— Не ти вярвам. И без това имаш достатъчно неприятности.

— Предполагам, че си права.

— Още не е твърде късно нещата да се оправят — каза Нона успокоително. — Когато се отървем от Мишел, ще намерим някой уважаван агент. Кариерата ти тъкмо започва.

— Знам, че си права — Лъки е единственият ми шанс.

След като вечеряха и изгледаха един филм, и двете заспаха, докато стюардът обяви, че е време да се приготвят за кацане.

— Страхотен полет — произнесе Нона, докато затягаше колана си и будеше Бриджит. — Резервирала съм стая в „Хилтън“. Не мисля, че ще е много мъдро от наша страна да се натресем на Лъки непоканени.

— Искам да си там, когато й кажа — плахо каза Бриджит.

— Разбира се, че ще съм там.

Бриджит сложи ръката си върху тази на Нона.

— Благодаря ти, че си толкова добра приятелка.

— Хей — меко отговори Нона. — Единственото, което правя, е да си пазя десетте процента!

* * *

Лесли и Джеф пристигнаха първи у семейство Столи. Джеф беше с единствения си костюм на Армани, купен му от Лесли. А самата тя беше облякла бяла копринена рокля за коктейли на Ескада.

Абигейл ги посрещна на вратата. Жените си размениха въздушни целувки и комплименти. Джеф сияеше щастлив — как можеше да е такъв късметлия? Беше голям плюс за него да е в такава компания. Слава Богу, имаше много разбрана жена, която го беше оставила да урежда всичко в полза на общото им бъдеще.

— Мики ще слезе след минута — каза Абигейл и ги поведе през огромното антре към бара.

Красив барман скочи веднага.

— Бяло вино — поиска Лесли, докато нервно опъваше надолу полите на роклята си.

— Текила с лед — обади се Джеф несигурно.

Лесли му хвърли предупредителен поглед — той не можеше да носи много пиене и това го знаеха и двамата.

— Само една, готина — каза Джеф, след като улови погледа й.

Лесли го мразеше, когато я наричаше „готина“.

На Абигейл ѝ се искаше някой друг да дойде бързо или Мики да си размърда задника и да слезе. Не ѝ харесваше сама да се грижи за гостите. Всичко беше наред, когато те бяха много и можеха да говорят помежду си. Но сега тя трябваше да забавлява тези двамата, докато дойдеше още някой, защото всичко, което искаше, беше да е свободна да надзирава. Да не споменаваме пък това, че трябваше да провери Табита, която беше отказала да излезе от стаята си и да покаже какво ще облече. Малката мадам.

Абигейл отдалече чу звънеца на входната врата. След малко бавно влезе Джони Романо в компанията на Винъс Мария.

Абигейл се намръщи. Как си позволяваше Джони да не събщи коя ще го придружава, след като тя беше толкова известна като Винъс. Този мъж нямаше никакви маниери. Ами да, какво можеш да очакваш от актьор? Особено от латиноамерикански актьор, който случайно беше забогатял от поредица от отвратителни порнографски филми. На Абигейл ѝ беше удобно да забрави, че Мики беше отговорен за повечето от тях.

— Аби, скъпа — измърка Джони, като я удостои с прочутия си похотлив поглед на латиноамерикански любовник и с бързо потупване по задника. — Как е любимата ми холивудска съпруга? — и той се наведе да я целуне.

— Джони, скъпи — отговори Абигейл и сбърчи нос, когато вдиша силното ухание на странно екзотичния му одеколон. — Изглеждаш чудесно. О, Винъс, сякаш са минали векове! Толкова е хубаво да те видя отново.

— Благодаря, Аби — спокойно произнесе Винъс, макар че вътре в себе си кипеше, защото беше забелязала Лесли, а Джони не ѝ беше споменал, че и тя ще бъде там.

Абигейл ги поведе към бара.

— Познавате ли Лесли и ... — тя отново беше забравила името на Джеф.

Лесли, шокирана, гледаше диво и едва успя да заекне:

— Дж... Джеф.

Не беше виждала Винъс от ужасната нощ в дома си. Това беше живо нещастие. Сега нямаше никакъв шанс при Купър.

— Здравей, Лесли — студено каза Винъс.

За момент Лесли реши да не забележи поздрава. Но вместо това промърмори сковано:

— Здравей.

Джеф, изглежда, беше забравил към кого трябва да е лоялен.

— Винъс! — възкликна той с гримаса, която казваше: „Аз съм най-големият ти почитател.“ — Срецнахме се у Лесли, помниш ли? Каква нощ беше само!

През главата и на двете жени мина една и съща мисъл. Какъв задник!

Джони, който, доколкото си спомняше, не се беше срещал с Лесли по-рано, ѝ стисна ръката и я задържа няколко секунди по-дълго.

— Чел съм много хубави неща за тебе — каза той. — Добре дошла в стратосферата.

Лесли успя да му се усмихне пресилено.

— Благодаря ти.

Тя предполагаше, че той не си спомня тяхната нощ на необузdana страст в едно бунгало в хотел „Бевърли Хилс“ — с нея и с още две момичета. Беше платил десет хиляди долара за трите и се беше държал като разгонена свиня.

— Не, аз ти благодаря — отговори Джони и тежко се втренчи в очите ѝ. Ако не успееше при Винъс, тази червенокоса красавица определено можеше да го обезщети.

В този момент се появи Мики — изкъпан и избръснат. Плешивата му глава блестеше. Беше облечен с риза от „Гърнбол & Асър“, с костюм на Дъг Хейуърд Инглиш и вратовръзка на Бриони.

— Добре дошли на всички — сияещ каза той на гостите си. Когато забеляза Винъс, се направи, че ги оглежда още веднъж. — Добър вечер, скъпа моя — обърна се към нея с толкова прелъстителен чар, колкото можеше да докара. — Не те очаквахме.

— Знам колко обичаш изненадите, Мики — тя започна автоматично да флиртува. — И ето ме тук.

— Да — добави Джони. — Аз и Винъс сме двойка.

— Двойка? — включи се и Абигейл, докато си мислеше, че роклята на Винъс е абсурдно къса.

Джони стисна ръката на Винъс.

— Хей, Мики, помислихме си, че след като ще играем заедно в „Гангстери“, бихме могли да ти направим и допълнителна реклама.

Таблоидите ще се нахвърлят на това.

Мики бързо погледна Лесли. Тя говореше с Джеф и, изглежда, не чуваше. Слава Богу.

Абигейл обаче беше чула. Тя хвана Мики за ръка и каза:

— Извинете ни за момент.

Заведе го в другия край на стаята и остро изрече:

— За какво говори Джони? Никой ли не е казал на Винъс, че няма да играе в „Гангстери“?

Мики кимна.

— Да, да, скъпа, за всичко съм се погрижил. Не безпокой малката си главичка с това.

— Малката ми главичка? — високомерно попита тя. — С кого си мислиш, че разговаряш — с някоя от твоите безмозъчни звездички?

— Имаше промяна в плана — намръщи се Мики. Не можеше да понася Абигейл, когато тя се надува.

— Какво искаш да кажеш с „промяна в плана“? — тросна се Абигейл.

— Намерих по-добър филм за Лесли. Помислих си, че ако първо на нея изпратя сценария, тя ще се въодушеви. Ще играе заедно с Гиър.

— Ричард?

— Не, Макси — той вдигна вежди. — Ти какво си мислиш? Разбира се, че Ричард.

Държанието на Абигейл изведнъж се промени, когато си представи Ричард Гиър на някоя от бъдещите си вечери.

— О, това е много хубаво. Тя ще бъде очарована.

— Казах ти го, нали? Алекс е твърде груб за нея. Няма да направи нищо друго, освен да я наскърби. Правя й нещо като услуга. Но няма да го обявяваме тази вечер.

— Защо не?

— Защото не искам Винъс да разбере. Тя вероятно ми е ядосана. Както и Алекс. Всички са ми ядосани. Аз ръководя студиото, а никой не ме харесва.

— Това е абсурдно, Мики — всички те обичат.

Той трябваше да я върне към задълженията й.

— Благодаря, скъпа. Сега да се отпуснем и да прекараме приятна вечер. Дръж си устата затворена — по този начин ще си спестим неприятностите.

— Не, Мики — величествено каза Абигейл. — Ти си дръж устата затворена. Твоята е по-голяма.

Тя забърза обратно към гостите си. Винъс и Джони бяха излезли навън, при басейна. Лесли и Джеф разговаряха разпалено на бара. А Купър Търнър и неговата приятелка току-що влизаха.

— Абигейл, сладурче — рече Купър и я целуна по двете бузи. — Това е Вероника.

— Здравей, скъпа — Абигейл изпъна врат, за да поздрави високия модел.

Лесли, която на четири очи кастреше Джеф, че е бил толкова мил с Винъс, се огледа и видя Купър да влиза. Позата ѝ незабавно се промени.

— Купър — усмихна му се тя за добре дошъл. — Колко е хубаво да те видя.

— Здравсти, Лесли — каза той. — Запознай се с Вероника.

Лесли кимна и продължи да се усмихва, докато си мислеше: „О, Господи, той е с онзи долнопробен модел, дето позира в онези каталози за секси бельо, които ти хвърлят в пощенската кутия — независимо дали ги искаш или не. В реалния живот тя не е толкова пламенна. Изглежда като кобила, толкова е висока, има такива огромни зъби!“

— Вероника — спокойно продължи Купър. — Кажи „здравейте“ на Лесли Кейн и на приятеля ѝ Джеф.

— Здравсти, Купър — Джеф протегна ръка, без изобщо да е засегнат от това, че тя и Купър някога са били любовници.

Винъс и Джони се върнаха вътре. Тъкмо навреме, защото почетните гости — Дона и Джордж Ландсман — влизаха в салона, а зад тях се влачеше нацупеният Санто.

Като домакиня Абигейл се втурна към тях.

— Дона — започна излиянието си тя. — Очарована съм да се запозная с тебе. Мики толкова ми е говорил за тебе. Добре дошла в Холивуд! Щастливи сме, че Мики се върна в „Пантър“.

Будният Мики също се задейства.

— Дона — каза той, неволно игнорирайки Джордж. — Добре дошла в дома ми.

Дона вече беше забелязала Купър Търнър, Джони Романо и Винъс Мария и беше напълно уплашена. Можеше да се справи с

всичко, свързано с бизнеса, но да бъде заедно с толкова известни хора, беше съвсем ново за нея. Тя сграбчи Санто, който се криеше зад нея, и го избута пред себе си.

— Това е синът ми Санто.

— Здравей, Санто, скъпи — изрече Абигейл, докато се чудеше защо са позволили на момчето да надебелее толкова.

Санто забеляза Винъс през стаята и сърцето му започна да бие неистово.

Винъс. Неговата Винъс. От плът, само на няколко метра от него. Тъмна червенина се разля по цялото му лице.

— Трябва да отида до банята — промърмори той.

— Сега? — изсъска недоволно Дона.

— Да, сега.

Абигейл се обади великодушно:

— В антрето вляво, скъпи.

Санто се втурна вън от помещението. Винъс беше ли го забелязала? О, Господи! Не беше планирал да се срещнат по този начин.

Влетя в тоалетната и тресна вратата зад себе си. За щастие, беше си донесъл една цигара марихуана. Бръкна в джоба си, запали я и вдиша дълбоко, френетично опитвайки се да се вземе в ръце.

Докато слизаше, Табита видя дебелото момче да влиза в банята за гости. Изсмя се. То ставаше — тя щеше да го взриви и да го побърка. Ха-ха! Това щеше да научи майка ѝ да не я принуждава да присъства на никоя от кретенските ѝ вечери.

Стигна до вратата на банята за гости и я отвори. Санто, който беше забравил да я заключи, подскочи почти три метра във въздуха. Бяха го хванали с цигара марихуана на един сантиметър от устата му.

На сцената се появи Табита. Бърза като светкавица, тя заключи вратата.

— Ти трябва да си синът на персоната Дона — каза тя.

— Да — измърмори той. — Санто.

— Аз съм Табита, дъщерята на семейство Столи. Забелязвам, че имаш хубава, дебела цигара марихуана. Дай и на мене и аз няма да кажа на никого.

* * *

Арън Колински, дежурният портиер в сградата, където беше апартаментът на Алекс, го беше заболял стомахът. Някои от обитателите бяха достатъчни, за да разболеят всекиго с глупавите си искания: „Разходи кучето ми.“ „Измий колата ми.“ „Отиди до магазина.“

Те какво си мислеха, че е той? Момче за всичко? Другият на смяна беше младо пънкярче. Не знаеше нищо. Арън разбра, че той ще трябва да се погрижи за всичко.

В седем вечерта той приключи. Стигаше му. От седем сутринта до седем вечерта беше достатъчно за когото и да било, за да му се додрайфа от тези богаташи и от постоянните им искания.

Той си тръгна много преди да се появи Тин Лий. Така или иначе нямаше значение — напълно беше забравил инструкциите на Алекс.

Тин Лий отиде до портиерната, заяви, че се качва до апартамента на Алекс, взе асансьора нагоре и позвъни на вратата му. Никакъв отговор.

След пет минути тя отново слезе долу. Беше закъсняла с повече от половин час, Алекс вероятно беше побеснял и беше тръгнал първи.

— Господин Уудс оставил ли е съобщение за мен? — попита тя.

— Не, мадам — каза новият портиер; беше му по-интересно тайно да си чете брой на „Плейбой“.

— Сигурен ли сте?

— Да. Тук няма нищо.

— Имате ли телефонен указател?

Той ѝ подаде голям и дебел указател на Лос Анджелис. За щастие, Мики Столи фигурираше в него. Тя си преписа адреса в Бевърли Хилс и взе колата си от пиколото, като си мислеше, че ще пристигне на вечерята тъкмо когато се сядат на масата. Алекс щеше да е очарован от нейната находчивост.

Някак си усещаше, че тяхната връзка ще премине в нещо ново. И при това — всеки момент. Тин Лий чувстваше, че е време да започне да отстоява себе си.

ГЛАВА 49

Седнала в поршето на Алекс на път за „Шато Мармон“, Лъки започна да говори и установи, че не може да спре.

— Не знам защо ти разказвам това — каза тя. — Това е семейната история.

— Значи, ти твърдиш, че семейство Бонати винаги са имали зъб на Сантейнджело и че Дона продължава традицията? — попита Алекс.

Тя кимна.

— Историята започва от Джино и Енцо Бонати през двадесетте години. В началото те били бизнес партньори — контрабанда на алкохол, нелегални заведения — и направили много пари. След това Енцо се втурнал да се занимава с проституция и наркотици, а Джино не бил съгласен и те развалили партньорството. Джино отишъл във Вегас, където строил хотели. Енцо поел по друг път — тя спря за момент, за да си запали цигара. — Енцо беше мой кръстник. През цялото време стоях у тях. В известен смисъл бях по-близка с Енцо, отколкото с Джино. Докато един ден открих истината. Енцо беше отговорен за убийството на майка ми, за смъртта на Марко и на брат ми. Беше разтърсващо откритие.

— Исусе!

— Бях отчаяна. Но нямаше абсолютно никакво съмнение, че трябва да направя нещо.

— Защо ти? — попита Алекс; очите му не се откъсваха от пътя.

— Джино беше получил инфаркт и беше в болница — тя отметна назад дългата си тъмна коса и си припомни всичко много живо. — Отидох в дома на Енцо, примамих го на горния етаж и... го застрелях — тя дълго и дълбоко си пое дъх. — Всички си помислиха, че е било при самозащита. Казах на ченгетата, че се е опитал да ме изнасили. — Пак си пое дъх. — Не беше самозащита, Алекс. Беше си чисто отмъщение.

— И никога не те арестуваха?

— Не. Джино имаше връзки. Плюс това го направих да изглежда, като че ли се бях защитавала.

Алекс помълча известно време, преди да отговори.

— Ето това е история — изрече той най-сетне.

— Знаеш ли, Алекс — замисли се тя, — ако чакаш законно да се предприемат някакви действия, нищо няма да стане. Ако някой твой близък е бил убит, ще седиш ли в съдебната зала и да ги наблюдаваш как се мотаят година или две? Или ще се оправиш сам и ще получиш истинско правосъдие?

Той спря на червено и я погледна.

— Не знам какво бих направил, Лъки.

— Арабите са го казали най-добре: око за око.

— Може би... — произнесе той бавно.

— Хей, да не би да искаш убиецът да е заключен в затвора и да работи за освобождението си, докато ние плащаме сметките?

— Не и аз.

— А какво ще кажеш да чуеш как е открил Бога, колко се е променил — всичките тези глупости? Защото и двамата знаем, че точно това става. Повярвай ми, Алекс, ако някой направи нещо на мене или на семейството ми, ще му го върна, без да си поплювам.

— Съгласен съм, че смъртната присъда може да възпре някого и затова трябва да се прилага много по-често. Но да вземеш правосъдието в собствените си ръце...

— Защо не? — ядоса се тя. — Да не би законът да е толкова шибано умен? Не мисля така.

Продължиха в мълчание, докато стигнаха до хотела. Лъки хвърли фаса си и излезе от колата. „Шато Мармон“ беше свързан с холивудските скандали и беше толкова обичан от актьорите и артистичното общество.

— Луда съм по това място — призна тя, докато минаваха през входните врати. — Винаги очаквам да видя Ерол Флин или Кларк Гейбъл във фойето.

— Не знаех, че си падаш по старите филми — изненада се той.

— Обичам старите филми. Това е единственото, което гледам по телевизията. Старите филми и соул-музиката са двете ми страсти.

— Обичаш соул-музика?

— Луда съм по нея. Марвин Гей, Смоуки Робинсън...

— Дейвид Ръфин, Отис Рединг...

— Хей, ама и ти си падаш по нея — усмихна се тя.

— Имам голяма колекция от оригинални грамофонни плочи.

— И аз!

— Е — каза Алекс. — Какво се опитваме да открием тази вечер?

— Това момче Рико е отговаряло за статистите. Дженифър каза, че блондинката от снимките е била една от тях. Вероятно се е ангажирала само за да вкара Лени в капан.

— И ти мислиш, че Рико може да ти помогне?

— Той е ангажирал всички. С всичките тези съюзи и лични състави не е чак толкова лесно да попаднеш във филм.

— Дори и в Корсика?

— Все пак продукцията беше американска.

— И ако откриеш, че Дона Ландсман е отговорна за това, после какво?

Тя го погледна дълго и насмешливо.

— Хайде сега, Алекс, да не искаш да ѝ ставаш защитник?

Той се почувства така, сякаш преминаваше през сцена в някой от собствените си филми. Правилата на Лъки бяха различни от тези на всеки друг.

Дженифър чакаше във фойето.

— Радвам се, че успя да дойдеш — каза тя и забърза насреща им.

— Запознай се с Алекс Уудс — представи го Лъки.

— Приятно ми е — хубавото ѝ лице пламна. — Рико иска веднага да се качим в стаята му. Ще му се обадя и ще му кажа, че си тук — тя отиде до рецепцията и вдигна вътрешния телефон.

— Хубаво момиче — отбеляза Алекс.

— Твоят тип? — попита Лъки.

— Не, Лъки, ти си моят тип.

— Хмм... Не си падаш по калифорнийски блондинки, а? Това те прави различен.

Дженифър се върна и тримата влязоха в асансьора.

Лъки донякъде беше доволна, че Алекс е с нея. Беше ѝ трудно да открие, че на Лени е бил заложен капан, а добрият ѝ инстинкт ѝ подсказваше, че това наистина е било капан. Не само че ѝ бяха отнели Лени, ами я бяха накарали да си помисли, че той я е предал. Дона Ландсман беше студена и непочтена кучка.

Рико се втурна да отвори вратата на хотелската си стая. Той беше нисък, мургав испанец с оживено изражение и с тънки, като

изрисувани мустачки. Говореше особено и бързо на английски — повтаряше думите по два пъти, докато ръкомахаше във въздуха.

— Дженифър, моя Дженифър — поздрави той и силно я прегърна. — Не е ли тя най-прекрасното момиче, което някога сте виждали?

Дженифър се обърка от комплимента.

— Рико, това са Лъки Сантейнджело и Алекс Уудс.

— Мисля, че може би съм умрял и съм отишъл в рая на кинаджиите — възкликна Рико и завъртя изразителните си очи. — Господин Уудс, за мене е чест да се запозная с вас. Обожавам всеки от вашите филми. Един ден може би ще ми позволите да работя в някой от тях. Госпожице Сантейнджело, вие направихте няколко хубави филма в „Пантър“.

— Благодаря — каза Лъки. — Предполагам, че Дженифър ти е казала за какво става въпрос.

— Точно, точно — заяви Рико. — Дженифър ми каза и аз си спомням... Да, спомням си блондинката наистина много добре, наистина много добре. Красавица. Идва при мене и казва: „Рико, включи ме във филма.“ Аз ѝ казвам, че няма начин. Тя казва „добре, добре“. Не мога да разбера защо красива жена като нея иска да бъде статистка, но се съгласих.

— Къде мога да се свържа с нея? — попита Лъки.

— Да, да. Асистентът ми прегледа файловете и ще ви дадем един адрес в Париж. Ето го — той ѝ подаде лист хартия.

— Оценявам това — каза Лъки.

— За вас, мадам, всичко.

Напуснаха стаята му.

— Помислих си, че за тебе е важно сама да говориш с него — обади се Дженифър.

Лъки кимна.

— Радвам се, че го направих.

— Изглежда така, сякаш някой е искал да си мислиш, че Лени те е разигравал — продължи Дженифър. — Въпреки че те не може да са знаели, че той ще претърпи ужасна катастрофа на следващия ден.

— Не бъди толкова сигурна в това.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам предвид, че е било планирано — бавно изрече Лъки. — Мога да те уверя, Дженифър, че смъртта на Лени не е нещастен случай.

* * *

Тин Лий подкара направо към дома на семейство Столи. Когато пристигна, предаде колата си на пиколото на паркинга и влезе през входната врата. Икономът я огледа.

— Мога ли да ви помогна, мадам?

— Аз съм придружителката на господин Уудс — изрече тя и съобщи името си на мъжа.

Той погледна в списъка си.

— А, да... Моля, заповядайте.

Тя мина през огромното антре и влезе в дневната. Абигейл я видя да идва.

— Ти трябва да си с Алекс — каза тя. — Аз съм Абигейл Столи.

— Да, госпожо Столи — Тин Лий се чувстваше малко неудобно, че е пристигнала сама.

— Къде е Алекс? — попита Абигейл и погледна зад нея.

— Не е ли тук?

— О, разбирам... Той ти е казал да се срещнете тук. Не се безпокой, скъпа, сигурна съм, че ще пристигне всеки момент. Върви на бара и си вземи нещо за пиене.

Тин Лий покорно отиде на бара, където върху нея се нахвърли малко пияният Джеф.

— Я виж, я виж, я виж — възкликна той със сантиментална гримаса. — И това ако не е Тин Лий. Как я караш?

Тя почувства облекчение, като видя познато лице. Джеф и тя бяха посещавали един и същ актьорски клас.

— Добре съм, Джеф. А ти как си? Мина повече от година, откакто не сме се виждали.

— Хубава си както винаги — той си преплиташе езика, докато я хващаше за ръката.

— Ти с кого си? — попита Тин Лий, дискретно дърпайки се от неговия дъх.

— Живея с Лесли Кейн — гордо заяви той. — Тя е моето момиче.

— С онази Лесли Кейн?

— Можеш да заложиш готиния си малък японски задник.

— Аз не съм японка, Джеф — отвърна тя неприветливо.

— Както и да е — поколеба се той; не беше наясно, че се е държал агресивно. — А ти с кого си?

— С Алекс Уудс.

— Страшна работа! — той се засмя прекалено високо. — Не я ли караме много добре?

* * *

Лесли отиде при Купър и се опита да го въвлече в разговор. За нещастие, Вероника се беше залепила за него като клей. Плюс това той държеше Винъс под око, докато тя беше заета да разговаря с Мики.

— Помолиха ме да направя представяне на нашия филм — каза Лесли. — Искат да отлетя за Лондон и Париж. Ти няма ли да дойдеш?

— Изобщо не съм мислил за това — Купър все още наблюдаваше Винъс.

— Сигурна съм, че това ще е добре за филма.

— Ти и сама ще свършиш добра работа.

Отношението му я огорчи. Когато връзката им беше тайна и той можеше да я чука, когато си поиска, беше изцяло неин. Но след като ги бяха хванали, той се държеше зле с нея, а това не ѝ беше приятно.

— Може ли да се пуши в тази къща? — на Вероника ѝ беше досадно.

— За тебе не е добре да пушиш — напомни ѝ Купър.

— Аз правя всичко, което не е добро за мене — натърти Вероника и показа конските си зъби в неприятна усмивка.

Купър се засмя.

— Ще си запаля край басейна — каза Вероника; наистина беше убедена, че може да прави каквото си иска.

— Ще дойда с тебе — предложи Купър.

— Не, чакай малко — Лесли съдържано положи ръка върху неговата. — Трябва да говоря с тебе.

— Не се безпокой, Купър — обади се Вероника. Дълбокият ѝ глас му лазеше по нервите. — Ще се видим след минута — и тя се повлече към терасата.

Купър се взря в Лесли, сякаш двамата не бяха нищо повече от случайни познати.

— Какво има? — попита той тежко.

— Искам да ти задам един въпрос.

— Давай.

— Какво съм ти направила, че се държиш толкова студено с мене?

— Нищо — неспокойно отговори Купър. Чувстваше се хванат в капан.

— Ние правехме любов всеки ден, преди жена ти да разбере. Сега се държиш така, сякаш едва ме познаваш. Въпреки че вече не си с нея.

Купър помълча за момент. Знаеше, че не се е отнесъл почтено с Лесли, но това не означаваше, че тя трябва да му виси завинаги на врата. В края на краищата, момичето беше бивша проститутка, а не точно сладката малка девственица.

— Слушай, скъпа — той се надяваше да се отърве окончателно от нея. — Приеми го като чукане по време на снимки.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво?

— Продължи, докато снимахме филма. Това се случва често в този бизнес.

— Да не би да ми казваш, че не означавам нищо за тебе?

— На времето — да, Лесли. Но не и сега.

Изпълниха я смесени чувства. Мразеше го. Обичаше го. В гърлото ѝ заседна буца и ѝ се искаше да изкрещи силно.

— Не прави от това голям проблем — предупреди я Купър. — Ти провали брака ми, Лесли. Ето защо не можем отново да бъдем заедно. Защото — може да не съм прав — но ти си виновна за това.

— Аз съм виновна? — задъха се тя.

— Да — отговори той. — Така че стой далеч от мен, Лесли. По-добре е за всички.

* * *

— Трябва да пийна нещо, преди да отидем у семейство Столи — каза Лъки. — Не може ли да спрем някъде?

— Така и така сме закъснели — отговори Алекс. — Няма проблеми.

— Само едно питие, това е всичко. Нямам намерение да върша това, което направих онази нощ.

— Защо не? — меко се обади той. — Наслаждавах се на всяка минута от нашето приключение.

Влязоха в бара на „Льо Дом“. Той си поръча водка, а Лъки — „Перно“ и вода.

— Значи, сега ти твърдиш, че смяташ Дона Ландсман за виновна за смъртта на Лени? — попита Алекс, когато напитките им пристигнаха.

Лъки кимна.

— Точно така.

— Дори без доказателства?

— О, хайде, Алекс. На кого са му нужни доказателства? Със сигурност знам, че тя е наела онзи стрелец да се погрижи за Джино и шофьорът ѝ е бил връзката.

— Откъде знаеш?

— Защото този мъж беше по-рано днес в дома ми, вързан на един стол в гаража. За щастие, копелето беше пълен аматьор. Призна си. Тя може и да е много умела бизнес дама, само че определено не знае какво да прави, когато трябва да наема мускули.

Той беше шокиран.

— Бил е у вас?

— Точно така.

— Защо не го предаде на полицията?

— Бъди сериозен, Алекс. Какво щях да им кажа? „О, здрасти, господин Детектив. Моля ви, арестувайте този стрелец. О, да, и мисля, че Дона Ландсман е инсценирала катастрофата, при която беше убит съпругът ми. Пак тя е наела този човек да застреля баща ми — всъщност именно този. Тя е много лошо момиче и трябва да бъде прибрана в затвора.“ Не мисля така!

— Предполагам, че си права.

— Знам, че съм.

— Исусе! Ти наистина казваш това, което мислиш.

— Ти правиш същото във филмите си.

Той пресуши водката си и махна с ръка за още една.

— Да, на екрана аз пресъздавам чувствата, които не съм способен да изразя в реалния живот. Много от моя гняв се появява във филмите ми. Теорията ми е, че по тази причина никога се съм печелил „Оскар“. Разбира се, филмите ми са номинирани, защото знам как, по дяволите, силно да изразя всичко, но гневът в тях отблъсква някои от членовете на Академията. Резултатът е, че не гласуват за мене.

— Това моментно откровение ли е, или ходиш на терапия?

— Имах психоаналитик. Момчето ми каза много неща. Но е по-добре да слушам тебе. Знам, че трябва да взема в ръцете си собствения си живот. Това е ключът към вътрешния покой.

— Каза го съвсем точно. Виж ме мене — не съм водила точно мирен живот, но се научих да се справям с това. Можеш да се обзаложиш, че никога не съм имала язва.

— Ти си щастлива жена, Лъки. Беше омъжена за човек, когато обичаше, имаш три хубави деца — той спря за момент. — Знаеш ли, никога не съм обичал някого, никога не съм имал смислена връзка, никога не съм искал такава. Единствените ми близки отношения са с майка ми и те са толкова шибани, че дори не можеш да си представиш.

— Вземи се в ръце — каза Лъки. — Силата е вътре в тебе. Използвай я.

— Може би си права.

Той се вгледа в нея продължително. Тя внезапно го почувства много близък. Беше ѝ необходима цялата сила, която притежаваше, за да откъсне поглед от него.

Разбираше, че Алекс е прав — имаха недовършена работа, но сега не беше моментът.

ГЛАВА 50

— Надрусана съм — изкиска се Табита. — Това си е истинска яка трева. Откъде я намери?

— От училище — отговори Санто и си помисли, че тя наистина изглежда супер с оранжевата си минипола от „Спандекс“, която едва покриваше задника ѝ, и с оскъдното си бюстие, което оставяше гола по-голямата част от корема ѝ. Очите му се спряха на златната халка на пъпа ѝ. Той възпря внезапния си порив да я дръпне. Дали тя щеше да пищи? Дали щеше да потече прясна кръв? Нямахше нищо против да опита.

— Хей, в кое училище ходиш? — попита тя и прокара ръка през правата си, боядисана в червено коса.

— Защо? — подозрително произнесе той.

— Не е учтиво да се отговаря на въпроса с въпрос.

— А ти къде ходиш на училище? — той забеляза, че ноктите на ръцете ѝ са лакирани в плътно черно — сякаш че участваше в някой филм за вампири.

— В пансион — отговори тя. — В Швейцария. Дай — и тя измъкна марихуаната от ръцете му и я ухапа. — За мене повече. Иначе ще им кажа, че си се скрил тук, за да се друсаш.

— Няма да го направиш — Санто все още се опитваше да се отърси от шока, че е видял Винъс от плът и кръв — по-прекрасна и по-секси, отколкото на снимките.

— Мога да правя каквото си поискам — похвали се тя. — Аз съм дъщерята на домакините.

Той беше виждал момичета като нея да висят около заведенията в събота вечер. Обикновено те седяха на бордюра на тротоара или се бутаха едно друго, преди да се стълпят, за да гледат някоя лигава рок-банда. Богати пънкарки. Никога не си беше паднал по тях. Предпочиташе златния „Ролекс“, неограничения кредит и много скъпите коли.

— Значи — обади се Табита и дръпна от марихуаната. — Майка ти е тази, която изрита Лъки Сантейнджело от „Пантър“, а?

— Предполагам — измърмори той.

— Баща ми мрази Лъки Сантейнджело — продължи Табита по същество. — Тя го изхвърли от „Пантър“. Никога не съм я срещала, но мисля, че сигурно е готина. А дядо ми казва, че е най-добрата.

— Имаш супер дядка, а?

— Да, не могат мнозина да се похвалят с такъв. Знаеш ли кой е той?

— Кой?

— Ейб Пантър — възгордя се тя. — Той е основал студиите „Пантър“.

— Е, да, а пък моят баща беше убит — Санто се опитваше да навакса в резултата.

Табита не обърна внимание на тази уместна информация.

— Защо си толкова дебел? — поиска да знае тя.

— Ти пък защо си толкова груба? — върна ѝ го той. Вече я мразеше — и глупавата ѝ външност, и тъпата ѝ коса. Коя беше тая, че да му вика „дебел“? Беше пълна скръб.

— Предполагам, че вече трябва да се присъединим към купона — замърмори Табита. — Добре, дебеланко, да вървим.

— Не ми викай така — сопна се той и я намрази още повече.

Тя се изкиска.

— Дай още една марихуана и няма.

* * *

Абигейл се оглеждаше. За нейно успокоение всички си прекарваха добре. Тя погледна часовника. Беше осем и половина. Къде беше Алекс Уудс? От гостите го нямаше единствено него. Тя не мислеше, че ще е учтиво да покани останалите на масата за вечеря, докато не пристигне той.

— Тин Лий, скъпа — заговори тя, отивайки към бара. — Алекс даде ли ти някаква информация за това, по кое време ще пристигне?

— Мислех си, че ще е тук преди мене — отговори Тин Лий. — Трябва да са го задържали. Доколкото знам, започва да снима в понеделник, така че е много зает.

— Можеше поне да звънне, че ще закъснее — Абигейл едва успяваше да прикрие обвинителния си тон.

— Сигурна съм, че няма да има нищо против, ако започнем без него.

— Хмм... — Абигейл никак не беше доволна.

Тъкмо отиваше към кухнята, когато забеляза Табита, която влачеше Санто подире си. О, Господи, как се беше облякла! Мики сигурно щеше да получи инфаркт, като я види. Тя застана на пътя на дъщеря си и я спря.

— Мамо — обади се Табита и подръпна нагоре оранжевата си пола. — Познаваш ли Санто?

— Да, запознах се със Санто — произнесе Абигейл през зъби. — Ела, скъпа, искам да говоря с тебе.

Табита вече усещаше въздействието на марихуаната и се изкиска глупаво.

— За какво ще си говорим, мамо? За секс? Ти и татко още ли го правите?

Абигейл сграбчи ръката на дъщеря си и беше на път да я изкара от хола, когато видя Алекс Уудс да влиза в компанията на Лъки Сантейнджело.

Лъки Сантейнджело спря рязко. Табита използва възможността да се измъкне от хватката ѝ и да избяга.

— Извинявай, Аби — гласът на Алекс изобщо не звучеше извинително. — Задържаха ме на една среща.

И преди тя да може да произнесе и една дума, той и Лъки вече влизаха в хола.

Тя побърза след тях, отчаяно опитвайки се да улови погледа на Мики. Обаче той разговаряше толкова интимно с Винъс, че не я забеляза.

Тин Лий скочи от високото си столче до бара и се втурна да поздрави Алекс.

— Закъснях да те взема от апартамента ти — започна да обяснява тя, но изведнъж видя Лъки и млъкна.

Най-големият кошмар на Алекс се сбъдна.

— Ти какво правиш тук? — каза той, почти излязъл от търпение. — Не получи ли съобщението ми?

— Какво съобщение?

— Ти трябва да си приятелката на Алекс — обади се Лъки — напълно беше схванала сцената и ѝ стана жал за горкото момиче. Беше съвсем искрена — момичето беше толкова хубаво. — Извинявай, че го задържах. Алекс и аз имахме делова среща. Той ми предложи да намина за едно питие.

— Сигурен съм, че всичко ще е наред, ако останеш и за вечеря — бързо произнесе Алекс. — Ще кажа на Абигейл. — Той се отправи към Абигейл, която все още се опитваше да привлече вниманието на Мики. — Аби — обърна се той към нея. — Лъки ще остане за вечеря.

— Лъки Сантейнджело не е любимият човек на Мики — натърти Абигейл. — Дватамата си имат стара вражда.

— Тя случайно е моята приятелка.

— Не, Алекс — отговори Абигейл. — Твоята приятелка е Тин Лий, която — ако нямаш нищо напротив — те чака тук вече от половин час.

— Приятелката ми е Лъки Сантейнджело — той не падаше по гръб. — Тин Лий е излишната.

— Няма място на масата, Алекс.

— Сложи още един стол, Абигейл.

Те се втренчиха един в друг.

— Ще видя какво мога да направя — сопна му се тя.

* * *

Лъки преценяваше ситуацията. Познаваше всички участници с изключение на Джордж, съпруга на Дона Ландсман. Без да се колебае, тя се отправи право към нея и каза:

— Ето че се срещаме отново.

Дона беше шокирана да я види тук. Опита се да се вземе в ръце — беше наясно, че няма да е мъдро да направи някоя сцена. Това, че Мики беше поканил Лъки, беше голяма грешка и той щеше да си плати за нея.

— Как си? — попита тя студено.

— Всъщност доста добре — отговори Лъки. Беше се втренчила в Дона и се опитваше да сравни новия ѝ имидж с този на старата

Донатела. Нямахте ни най-малка прилика. — Като цяло, имах време да се позамисля, да се организирам, да реша какво ще правя по-нататък.

Купър се промъкна и я сграбчи изотзад.

— Здравсти, прекрасна! Страхотно е, че те виждам.

— Купър, познаваш ли Дона Ландсман?

— Естествено.

— Не е ли приятно да знаем, че имаме толкова опитна жена в „Пантър“. Имаш опит във филмовата индустрия, нали, Дона?

Вместо нея отговори Джордж:

— Мики Столи ще свърши отлична работа.

Лъки удостои Джордж с един поглед и веднага го прецени. Обожаваше жена си, вероятно никога не се беше чукал преди, цар на финансовите операции, нямаше представа с какво се е захванала Дона.

Тя отново се обърна към Купър.

— Имаш ли някакъв бизнес с „Пантър“? — поиска да знае тя.

— Трябва да питаш агента ми — Купър пусна една подмилкваща се усмивка.

— О, сигурна съм, че Дона ще те преследва. Вероятно всички агенти и менажери пълзят около задника ѝ и я молят за сделки. И, Дона, трябва да ти кажа — той изглежда така, като че наистина може да ги подслони.

Преди Дона да може да отговори, Лъки вече беше продължила нататък. Дона беше бясна. Тя не беше дебела. Как си позволяваше хилавата кучка Сантейнджело да прави такива коментари. И защо Лъки се разхождаше наоколо толкова спокойна и уверена? Не ѝ ли беше достатъчно, че е загубила съпруга си, студиото си и почти — баща си? Какво още трябваше да направи, за да приключи с нея?

— Чу ли това? — обърна се Дона към Джордж; лицето ѝ беше почервеняло от яд. — Чу ли?

Джордж се опита да я успокои.

— Без сцени — тихо каза той. — Не трябва да позволяваш на тези хора да видят, че те те разстройва.

— Какво прави тя тук? — кипеше Дона. — Мислех, че Мики я мрази.

— Ще разбере.

— По-добре го направи — озъби се Дона. Триумфалното ѝ влизане в холивудското общество се беше провалило.

* * *

Абигейл най-сетне успя да откъсне Мики от Винъс.

— Видя ли кой е тук? — каза тя и се учуди, че той не е забелязал.

— Ама всичко върви страхотно, скъпа — глупава усмивка се разля по лицето му. — Какъв ти е проблемът?

— Проблемът ми е Лъки Сантейнджело.

— Какво за нея?

— Тя е тук! Алекс я доведе. А пък тук е приятелката му — и тя така погледна съпруга си, сякаш че вината беше негова. — Как смяташ да уредиш това?

Мики сви рамене.

— Нищо не можем да направим. Какво каза Алекс?

— Каза ми да сложа още едно място на масата.

— Направи го.

— Не искам тази жена в къщата си. Тя те уволни от „Пантър“.

— Вярно е, но в този град трябва да се погаждаш с всекиго — никога не знаеш кога ще ти потрябва. Така че, Аби, върви и кажи на прислужницата да сложи още едно място. Не е кой знае какво.

— „Не е кой знае какво“ — избухна Абигейл. — Това ще провали моето подреждане.

— Скъпа — меко каза Мики. — Вземи си проклетото подреждане и си го заври в задника! Прави каквото ти казвам.

Абигейл се оттегли, все още втрещена в него.

Мики тръгна право срещу Лъки.

— Виждам, че Лъки Сантейнджело е решила да удостои с присъствието си дома ни.

— Здравсти, Мики — каза тя студено. — Как е?

— Дяволски добре. Върнах се в „Пантър“, където ми е мястото. Сега всичко, което трябва да направя, е да продам на прилична цена цялата поредица глупави филмчета от твоя списък. Единственият добър е „Гангстери“.

— Сигурна съм, че ще завъртиш нещата, Мики. Само ти можеш да върнеш „Пантър“ на мястото, на което са били преди — многозначителна пауза. — В кенефа.

Джони се втурна към тях и се включи в разговора.

— Лъки, скъпа — обади се той. — Без майтап — ти си ми любимката.

— Всички са ти любимки, Джони — каза тя. — Направи една услуга на себе си и смени тактиката.

— Защо? — направи гримаса той. — Старата винаги ми е вършила работа.

Джеф се препъна и почти падна от столчето до бара при опита си да се присъедини към забележителната група. Това беше толкова добра възможност, за да я пропусне.

— Винаги съм искал да се запозная с тебе — обърна се той към Лъки, преплитайки език. — Ти си красива, богата и могъща. В Холивуд трябва да има повече жени като тебе. Аз съм Джеф. Актьор съм.

— Голяма работа, Джеф.

Той направи гримаса насреща ѝ и леко се олюля.

— И си толкова красива, колкото казват всички.

Появи се Алекс и хвана Лъки за ръката.

— Ела тук, Лъки. Поговори с Винъс вместо мене.

— Сега какво?

— Ето каква е работата — тихо каза той. — Мики искаше Лесли да играе Лола, но след това промени мнението си — сега иска Винъс, обаче тя е останала с впечатлението, че няма да получи ролята. Кажй ѝ, че я получава, но да не го споменава на никого тази вечер.

— Ама аз какво? Да не съм тукашният посредник?

— Направи го за мене, Лъки. Моля те.

Тя въздъхна.

— Да, разбира се. Като че ли нямам нищо друго наум.

* * *

Табита настани Санто на едно канапе и се погрижи накратко да му представи гостите.

— Виждаш ли жената с дългата червена коса? Това е Лесли Кейн, навремето е била проститутка. Баща ми не го вярва, нито пък майка ми, но аз го знам.

— Откъде знаеш? — попита Санто.

— Маникюристката на майка ми ми каза, тя знае всичко. А мъжът с нея — той е някакъв използвач, безработен актьор, който живее с нея. Ето там е Лъки Сантейнджело — онази с черната коса. Контето с нея е Алекс Уудс. Знаеш ли кой е той?

— Разбира се, че знам — нацупи се Санто. Мислеше си, че това момиче не се отнася много мило с него.

— Добре, значи, за него се говори, че си пада само по дръпнати очи. Предполагам, че онова там е неговата приятелка — онази със смешното име.

— Откъде знаеш всичко това?

— Наблюдавам — каза Табита, докато въртеше златната халка на пъпа си. — Виж Купър Търнър — чука всичко, което се движи. И Винъс Мария — тя също.

— Какво каза? — лицето на Санто почервения.

— Чу ме. Винъс е голяма развратница. Чука наред.

— Не говори така за Винъс — разгневи се той.

— Защо? Познаваш ли я?

— Да. Тя е чудесна.

— Ха! Вижда се колко много знаеш. Точно сега чука масажиста си, защото не може да си намери никого друго, откакто изхвърли Купър. Тази вечер се е прицелила в Джони Романо — той пък чука всичките си приятелки на задната седалка на колата си. Обзалагам се, че нощес ще си тръгне оттук с нея.

— Имаш мръсна уста — каза Санто.

— Да? — подигра му се Табита. — И се обзалагам, че ти би дал всичко, за да видиш мъничкото си членче в нея.

* * *

— Какво изобщо правим тук? — Лъки каза на Винъс. — А и какво правиш с Джони Романо?

— Добре, добре — хвана ме — много е долно — Винъс направи овча физиономия. — Искях да дойда тук тази вечер — дори само за да видя лицето на Мики, когато вляза. Той е останал с впечатлението, че ще му духам, ако ми даде ролята в „Гангстери“. Смятам да му пусна

въдицата, а след това може би да му забия някой шамар, когато ми се пусне.

— Страхотна идея — произнесе Лъки. — Удряш плесница на Мики Столи, докато той ти се пуска — това определено е за корицата на „Нюзуик“.

Винъс се засмя.

— Да, ама никой няма да повярва. Ще кажат, че аз съм му се пускала.

— Нося ти добри новини — каза Лъки. — Тук става нещо доста сложно — и е свързано с Мики. Обаче според Алекс ти си Лола, а Лесли е извън играта, но не трябва да казваш нищо тази вечер.

— Сигурна ли си? — попита Винъс.

— Алекс сам ми го каза.

— О, Господи, какво успокоение! Сега няма да трябва да духам на Мики!

— Нали не си го мислила сериозно?

Винъс пак се засмя.

— Ама ти какво си мислиш? А между другото, как така ти си с Алекс?

— Ами той е... приятел.

— О, хайде, Лъки, говориш с мене. Алекс те следва навсякъде с онзи поглед. Нали знаеш кой поглед имам предвид?

— Нека да те питам нещо?

— Какво?

— За Алекс Уудс. Аз негов тип ли съм?

— Скъпа, ти си толкова готина, че можеш да си тип на всеки.

И двете се засмяха.

Алекс дойде при тях.

— Готово — обади се Лъки.

Той се усмихна на Винъс.

— Как си?

— По-добре, откакто чух новините.

— Да ги запазим за себе си. Ще говорим утре.

— Трябва обаче да озаптя Джони — той е решил да защитава честта ми и да ми осигури ролята.

— Но не му казвай защо.

— Разбира се, че не.

— И като говорим за озаптяване... — каза Лъки. — Какво смяташ да правиш с него на връщане за в къщи?

— Нищо, по дяволите — усмихна се Винъс. — Съвсем точно: nada^[1]!

* * *

Абигейл направи, каквото ѝ каза Мики — накара прислужницата да сложи още едно място на масата, докато самата тя се опитваше да не показва недоволството си. Мразеше нещата да не вървят по начина, по който искаше тя. Дъщеря ѝ изглеждаше като емигрантка от лош клип на Мадона; синът на семейство Ландсман беше дебел и непривлекателен; Лъки Сантейнджело караше всички да се чувстват неудобно, а Мики се държеше като възбуден ученик — похотливо се влачеше подир Винъс, сякаш никога досега не беше виждал чифт цици.

Обаче Абигейл отказваше да позволи на каквото и да било да провали прекрасната ѝ вечеря. Наложил на лицето си подходяща усмивка и плеснал с ръце.

— Вечерята е сервирана — развълнува се тя. — Ще се отправяме ли към трапезарията?

[1] Нищо (испан.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 51

Името ѝ беше Клаудия и доколкото това засягаше Лени, тя беше ангел. Беше му върнала желанието да живее, а това означаваше всичко — даде му надеждата, че има бъдеще.

Той беше разбрал, че се намира в Сицилия. Как беше попаднал тук и защо, беше още загадка. Клаудия му беше казала всичко, което знаеше. Беше открила, че на баща ѝ Фурио и на приятеля му Бруно им се плаща, за да го държат затворен в пещерата. Някой от Америка ги беше наел да го направят и тя подозираше, че това е сестрата на Бруно.

— Коя е тя? — беше попитал той.

Клаудия каза, че тя е много богата жена, която живее в Лос Анджелис. Доколкото Клаудия знаеше, никой не подозираше за него — освен Бруно и Фурио. В момента Бруно беше в болницата — беше претърпял автомобилна катастрофа — със счупен крак. Фурио не беше в селото — беше отишъл по работа. Ето защо нея я бяха натоварили да му носи храна.

Клаудия беше на двадесет и една години и работеше като шивачка в едно съседно село. Живееше в дома си с петимата си братя и сестри. Беше учила английски в училище.

— Татко ми... той ми има доверие — каза тя на развален английски. — Той не доверие на други. Сега аз чувам твоята история... Не съм сигурна какво мисля.

Няколко часа след като я хвана през онзи първи ден, Лени беше принуден да я пусне — но само след като дълго говориха. Беше се опитал да ѝ обясни кой е, че е бил отвлечен и на кого точно да се обади в Америка. Беше ѝ дал телефонния номер на Лъки.

— Невъзможно — беше казала тя.

— Защо? — беше поискал да знае той.

— Невъзможно — беше повторила тя.

Преди да напусне пещерата, я беше накарал да обещае, че ще се върне, че ще му помогне.

— Трябва да намериш начин да сваля тази верига от глезена си. Трябва, Клаудия, иначе те ще ме оставят да умра тук.

Тя се беше върнала на другия ден; донесе му две цигари, една ябълка и кутия кибрит. Безценни съкровища.

Сега идваше при него всеки ден, носеше му каквото може и разговаряше с него. Той научи всичко за живота ѝ в малкото селце, където нямаше дори кино, за приятеля ѝ, когото баща ѝ мразеше, и за противния ѝ по-голям брат, когото — според нея — всички мразеха.

— Трябва да намериш телефон — молеше я той. — Да се обадиш за помощ...

— Не — каза тя и поклати глава. — Татко ще знае — аз бях. Трябва да ти помогна по моя начин.

— И кога ще стане това? — грубо попита той. — Ще полудея, хванат в този капан.

— Бъди търпелив, Лени. Ще ти помогна. Моето обещание.

— Кога, Клаудия, кога?

— Един ден искам да отида в Америка — очите ѝ заблестяха при тази мисъл.

— Помогни ми и аз също ще ти помогна — увери я Лени.

На следващия ден тя му донесе грубо нарисувана карта.

— Когато взема ключа, ще го донеса. Тръгваш веднага. Аз връщам ключа, преди татко да разбере — липсва. Ти следваш картата.

— Защо ти не можеш да ме изведеш оттук?

— Не — тя поклати глава и дългата ѝ коса се развя около красивото ѝ, невинно лице. — Аз отивам в моето село. Ти пътуваш по друг път. Те тръгват след тебе.

— Кога можем да го направим?

— През уикенд мой татко пие бира... Той спи. Опитвам се да взема ключ.

Само още няколко дена. Той не можеше да повярва. Само още няколко дена и може би щеше да бъде свободен.

ГЛАВА 52

След като гостите се събраха в трапезарията на семейство Столи, Мики хвана Абигейл.

— Уредих го — каза той, доволен от себе си. — Дадох на онова хлапе Санто сто долара и му казах да заведе Табита на кино и после да отидат да ядат хамбургери.

Абигейл се намръщи.

— А какво ще каже Дона?

— На кого му пука? Ако мислиш дъщеря ми да седи на масата ни, облечена по този начин...

— А Санто съгласен ли е с това?

— Той взе парите, нали?

— Щом ти го казваш — произнесе Абигейл с едва прикрита въздишка. — По-добре тогава да махна местата им.

— Вече казах на прислужницата да го направи.

— Благодаря ти, Мики.

Той ѝ намигна.

— С всичко се оправям.

— Да, така е — съгласи се Абигейл и кимна. Беше твърде възможно Мики да е прав — ако Табита я нямаше, тя щеше да бъде по-спокойна, въпреки че събралата се тази вечер група гости не беше нейният идеал.

Вече можеше да определи местата. Тя щеше да седне между Купър и Джони Романо — на най-добрите места около масата; Мики щеше да има за съседки Лесли и Дона Ландсман. Щеше да постави Лъки между Винъс и Алекс, а от другата му страна — Тин Лий — да видим той как щеше да се справи с това. Джордж беше до Тин Лий, а от другата страна на Лесли — Джеф, след това — Вероника.

Помисли си, че като цяло е свършила майсторска работа. Никога не беше лесно да се определят местата, но на Абигейл ѝ харесваше да мисли, че се справя.

* * *

Алекс хвана ръката на Лъки, докато влизаха в трапезарията, а Тин Лий се влачеше нещастна след тях.

— Не искам да съм тук — прошепна Лъки. — Ама изобщо.

— Ти си тук — приеми го — каза Алекс.

— Никой не може да ме принуди да правя нещо, което не искам.

— Правиш ми услуга — настоятелно произнесе той. — В края на краищата, аз дойдох с тебе на срещата ти с Рико.

— Никой не ти е опирал пищов в чатала — дръзко отвърна тя. — Ти пожела.

Той я насочи другаде.

— Как смяташ да се справиш с тази ситуация?

— Може би ще отлетя за Париж — небрежно каза тя. — А, не, Алекс, не можеш да дойдеш с мене. Това пътуване ще бъде соло.

— И ще прелетиш целия този път на риск?

— Не, не на риск. Вече се обадох на Буги, той ще включи няколко души в проучването.

— А Буги е...?

— Частният ми детектив. Много е умен — може да открие всичко за всекиго.

— Ти си имаш свой собствен частен детектив?

— Трябва да се срещна лице в лице с тази жена. Всички знаем, че с пари могат да се купят повечето неща. Сигурна съм, че и тя може да бъде купена.

— Защо не почакаш, докато твоят човек не събере някаква достоверна информация?

— Това трябва да го направя сега.

— Много си импулсивна.

— Виж я — Лъки кимна презрително към Дона, която тъкмо влизаше в трапезарията. — Помня, когато Сантино накара да му я доведат от Сицилия. Беше селянка, която не можеше да каже и една дума на английски. Знаеш ли, че бях на тяхната сватба?

— Каквото и да е станало, трябва да се възхитиш на това, което е постигнала.

— Майната ти, Алекс! — Лъки рязко се извърна към него. — Тя е убийца. Няма да се възхищавам на нищо, свързано с нея, нито пък трябва да го правиш ти.

— Не исках да кажа...

— Не ми пука какво искаше да кажеш. Върви се погрижи за приятелката си — тя се чувства пренебрегната.

* * *

Мики хвана Лъки, преди тя да седне на масата.

— Идването ти тук се оказа голям ташак — каза той с нисък и груб глас.

Лъки се втренчи в него.

— Не беше ли Абигейл, дето носеше твоите на ушите си като обеци?

— И преди кучка, и сега — пак кучка.

— Хайде, изхвърли ме — предизвика го тя. — Поне ще има добра тема за разговор около масата.

— Бих искал да можех — дрезгаво отговори той.

Черните ѝ очи се присвиха.

— Да не мислиш, че аз искам да бъда тук? Гарантирам ти, Мики, оставам само за да те ядосам.

* * *

Табита и Санто седяха в БМВ-то на Табита пред дома на семейство Столи. Двигателят работеше.

— Мразя нередовните си родители — чу мереше се Табита.

— И аз мразя моите — съгласи се Санто.

Тя загриза един нокът.

— Поне имаме нещо на ръка.

— Татенцето ти ми даде сто долара — като че ли имам нужда от парите му. Самият аз си имам достатъчно.

— Аз пък трябва да карам тази скучна кола, защото мамчето мисли, че е безопасна — презрително каза Табита. — Ти какво караш?

— Ще получа ферари — похвали се той.

— Не е лошо.

— Майка ми ми купува всичко, което поискам, защото се чувства виновна.

— За какво?

— Че се омъжи за този боклук Джордж, след като убиха баща ми.

Най-сетне привлече вниманието ѝ.

— Наистина, честно — убит? — въодушеви се тя. — Ама как?

— Застреляха го — каза той; знаеше, че гласът му действително звучи студено.

— От засада?

— Не. Ченгетата казаха, че малтретирал някакви деца. Едното от тях му изпратило куршума.

— Каква ексцентрична история.

— Не е вярно.

— Ами кое тогава е вярното?

— Има нещо общо с това, че майка ми хванала татко с друга жена.

— И кой го е застрелял? Да не би майка ти?

— Не бих се учудил. Те винаги си крещяха един на друг. Да... Мисля, че дъртата крава може като нищо да го е направила.

— Ау! — Табита беше напълно впечатлена.

— Видя ли как изглежда майка ми?

— Като всяка друга холивудска грозотия — с лице, цялото — пластика.

— Тя беше дебела.

— Като тебе?

— Спести си обидите.

— Ама ти можеш да се упражняваш. Виж ме мене — аз наистина съм слаба, защото хвърлям много усилия. Мога да те науча как да го правиш, ако искаш. В началото наистина е отвратително. Но след време свикваш.

— Веднага след като се отърва от баща ми, тя се направи наистина слаба. Оправи си и лицето. След това се омъжи за този глупак. Мразя ги и двамата.

— Не се обвинявай — Табита не можеше да си намери място.

— Бихме могли да отидем у нас и да вземем моята корвета — предложи Санто — опитваше се да задържи вниманието ѝ.

— Имаш ли още трева там? — попита тя с надежда.

Той кимна.

— Какво чакаме тогава?

— Не трябваше ли да отидем на кино и да ядем хамбургери?

Табита го погледна презрително.

— Живей си живота, Санто. Ще изпушим малко трева и след това ще се върнем обратно по-късно. На тях изобщо не им пука какво ще правим.

* * *

— Та значи — каза Вероника — гърленият ѝ глас беше твърде силен за масата. — Аз съм на ревю в Париж и не нося нищо друго освен сутиен и бикини, а онзи японски велможа се е вторачил в задника ми, когато се спънах и паднах направо в ръцете му. Едва не размазах горкия дребосък.

Джеф избухна в смях. Купър учтиво се усмихна. Грубият глас на Вероника започваше почти напълно да го влудява.

Той погледна през масата към Винъс. Тя беше заета да разговаря с Лъки. Той се опита да привлече вниманието ѝ. Тя обаче отказваше да го забележи. Какъв глупак се беше оказал той да смята, че има някой друг толкова лоялен като Винъс. Тя му липсваше отчаяно и той би направил всичко, за да я спечели отново.

Като се наведе през Джордж и не обърна внимание на Тин Лий, Дона каза на Алекс:

— Очарована съм, че ще правим вашия филм в моето студио.

Алекс я погледна безизразно. Чудеше се дали всичко, което Лъки подозира, е истина.

— Всъщност вие откъде сте? — попита той.

— От Италия — отговори Дона. — Защо?

— Помислих си, че долавям слаб акцент.

— Не — произнесе тя уплашено. — Аз нямам акцент.

Намеси се и Джордж:

— Твоите родители са от Италия, Дона. Но ти си родена в Америка.

— Да, така е, тук съм родена — излъга тя.

— Наистина ли? — обади се Лъки, която имаше невероятната способност да води няколко разговора едновременно. — И от коя точно част на Италия са?

— От Милано — отново излъга Дона.

Лъки я фиксира със стоманения си поглед.

— Баба ми и дядо ми са от Бари. Семейство Сантейнджело — многозначителна пауза. — Може би си чувала за тях?

— Не — промърмори Дона, бясна, че се оставяше да бъде въввлечена в това. Мразеше да не може да се контролира, да бъде с тези хора, с тези от Холивуд, които си мислеха, че са по-добри от всички останали. Но особено много мразеше да си има работа с Лъки Сантейнджело лице в лице. Това не беше според нейния план.

Лъки Сантейнджело изглеждаше неунищожима. Какво още можеше евентуално да направи, за да накара кучката да падне на колене? Дона започна да обмисля възможностите.

ГЛАВА 53

Лъки стана от масата под претекст, че отива до тоалетната. След като веднъж беше излязла от трапезарията, тя мина през входната врата, даде двадесет долара на момчето от паркинга, за да я откара близо до хотел „Бевърли Хилс“, откъдето взе такси до дома си.

Знаеше, че трябваше да каже на Алекс, че си тръгва. Знаеше също, че той щеше да настоява да остане, но тя не беше в настроение. Гадеше й се от това, да седи на една маса с Дона Ландсман. Да диша един и същи въздух с нея беше започнало да я задушават.

Дона Ландсман беше убила Лени. Тя не заслужаваше да живее.

По-рано, когато беше говорила с Буги, той й беше казал, че има новини за акционерите. Тя беше уредила да се срещнат по-късно в дома й.

Докато караха по магистралата, откри, че мисли за Алекс. Той беше интересен, талантив и привлекателен. Беше предизвикателство. Колкото повече време прекарваше с него, толкова повече усещаше, че хлътва. Това не беше добре — тя още не беше готова за връзка.

Зачуди се какво правят децата й. Сърцето й се късаше при мисълта, че никога повече няма да видят Лени. Въпреки че знаеше, че за тях е по-безопасно да са извън страната, те постоянно й липсваха. Децата бяха толкова гъвкави — всеки ден минаваха през какво ли не. И сега вероятно си прекарваха чудесно.

Когато се прибра в къщи, охраната й махна, докато минаваше покрай гаража.

Буги вече я чакаше — седеше в кухнята и гледаше Си Ен Ен. Той изключи телевизора и скочи, когато тя влезе.

— Да отидем в дневната — предложи тя, нетърпелива да чуе какво имаше да й казва той.

Седнаха на канапето и Буги започна да говори.

— Отне ни известно време — каза той, — но най-накрая открихме коя е госпожа Сморг.

— Да? — Лъки неспокойно почукваше с пръсти по масичката за кафе.

Издълженото лице на Буги беше безизразно.

— Инга Сморг — бившата Инга Ървинг — е настоящата госпожа Ейб Пантър.

Лъки беше шокирана. Инга. Съпругата на Ейб. Това беше голяма изненада.

Ейб щеше да получи удар, ако разбереше, че Инга е допринесла да я изхвърлят от студиото. Инга трябваше да е купила акциите зад гърба на Ейб — като застрахователна полица. Безчувствената шведка винаги беше ревнувала Лъки, задето е толкова близка с Ейб, така че когато се беше стигнало до гласуване, Инга бе избрала да не я подкрепи.

— А какво става с „Конкуест инвестмънтс“? — попита тя и посегна да си вземе цигара от пакета на масата. Порокът ѝ вече беше неконтролируем.

— Още една от малките тайни на госпожа Сморг — отговори Буги. — Тя и Мортън Шарки са партньори. „Конкуест“ им принадлежи — петдесет на петдесет.

— Да не искаш да кажеш, че заедно контролират бахамската компания? И че Ейб не знае нищо за това?

— Точно така. Тя се подвизава под същото име, което е било в паспорта ѝ, преди да се омъжи за Ейб.

— Значи — замисли се Лъки, — ако мога да накарам Инга и Мортън да гласуват в моя полза, ще имам достатъчно сила, за да си върна студиото?

— Определено това е начинът.

— Лесно е, Буги. Всичко, което трябва да направя, е да съобщя на Ейб какво става.

— Внимавай, Лъки — Ейб е стар човек. Не трябва да го караш да се вълнува.

— Първо ще говоря с Инга. Може би ако я заплаша, че ще кажа на Ейб, ще бъде достатъчно, за да я накарам да промени мнението си.

— Тя стана и отиде до прозореца. — Добре, сега ми разкажи за блондинката от Париж.

— Името ѝ е Даниела Дион. Много скъпо момиче на повикване, което работи за една известна френска мадам — мадам Померан, жена, която знае как да доставя красиви момичета на политици и на посещаващи страната големци.

— Това пасва.

— Даниела е истинска професионалистка. Занимава се с това от петнадесетгодишна — вече осем години. Известно време била любовница на осемдесетгодишен индустриалец — докато той умрял. Завещал ѝ пари, съпругата му оспорила завещанието. Накрая Даниела останала без нищо и се върнала в бизнеса преди две години.

— Кога мога да я видя?

— За двадесет хиляди долара плюс всички разноски тя ще долети в Лос Анджелис, ако има ангажимент.

— Уреди го.

— Вече го направих. Тя ще бъде тук след два дена. Остана с впечатлението, че някакъв приятел купува времето ѝ като подарък за рождения ден на Джони Романо.

— Много изобретателно, Буги.

— Трябваше да съм сигурен, че ще дойде.

Лъки се засмя сухо.

— За двадесет хиляди на ден е слабо вероятно да откаже. Това е най-скъпото чуване, за което някога съм чувала.

— Има жени, които струват още повече — многознайно се обади Буги.

Лъки издуха дим срещу тавана.

— Откога си станал такъв експерт?

* * *

Нона и Бриджит седяха в хотелската си стая и спореха дали да наемат кола, да отидат до дома на Лъки и да я изненадат, или първо да ѝ телефонират.

— Гласувам за телефона — каза Бриджит. — Твърде късно е, за да тръгваме за там.

Истината беше, че никак не бързаше да разкаже историята си на Лъки. Чувстваше се глупаво, беше обърквана и изобщо нямаше представа как Лъки би могла да уреди това.

Нона ѝ подаде слушалката.

— Давай тогава — настоя тя. — Обзалагам се, че още е на крака.

Бриджит плахо набра номера на Лъки.

— Познай къде съм — ясно произнесе тя, когато се обади Лъки.
— Тук?
— Откъде знаеш?
— Ами когато някой каже: „Познай къде съм“, можеш да си сигурен, че е точно зад ъгъла. Какво правиш тук?
— Тъъ... Трябваше да дойда за един ангажимент. В „Хилтън“ съм с Нона.
— Защо сте на хотел, когато можехте да дойдете у дома?
— Не искахме да те безпокоим. Пък и къщата ти е пълна с децата и всичко останало.
— Децата са в Европа с Боби.
— Не го знаех.
— Може би ако се обаждаше по-често, щеше да знаеш.
— Тъъ... Лъки... Нона и аз си мислехме — можем ли да обядваме утре заедно?
— Не е най-удобното време за мене. Какво ще кажете да вечеряме утре в къщи?
— Става.
— И ако си промениш мнението — добави Лъки, — ела у нас. Остани за събота и неделя.
— Тук сме само за един ден.
— Ще изпратя кола. Ще ви чака пред хотела в пет и половина.
— Не използвай истинското ми име. Сега се казвам Бриджит Браун.
— Разбирам — каза Лъки и се зачуди защо Бриджит звучи толкова остро. — Ще се видим утре, скъпа.
— Тя искаше да отседнем при нея — каза Бриджит, след като затвори телефона.
— И ти защо не каза „да“? — попита Нона. — Можехме да прекараме утрешния ден на брега.
— Мислех си да отидем на пазар, да похарчим малко пари.
— О, Бриджит, Бриджит — какво ще правя с тебе?
— Пазаруването е терапия, Нона.
— Сигурно.
— Да се обадя ли на Айзък? — попита Бриджит. Сега, след като беше говорила с Лъки, се чувстваше по-добре. — Той ще се чуди какво ли ми се е случило.

— Защо искаш да бъдеш с някого, който се интересува единствено от това, да се надрусва до дупка?

— Че какво лошо има в това?

— Ти си в началото на голяма кариера. Не смесвай нещата.

— Говориш като майка ми.

— О, страхотно. Само защото се опитвам да бъда единственият разумен човек наоколо.

— Не. Права си. Майка ми никога не би казала нещо подобно. Тя беше твърде заета да чука наред рок-звезди.

— Всички знаем, че не си имала нормално детство — въздъхна Нона. — Както и аз.

— Предполагам, че ако можем да живеем повече от родителите си, ще сме направо късметлии, нали? — обади се Бриджит.

— Точно така — съгласи се Нона. — Да си лягаме.

— Да си лягаме? — възкликна Бриджит. — Ама има още четиридесет и пет минути до полунощ.

— Бриджит...

— Добре, добре.

* * *

Алекс наблюдаваше вратата в очакване Лъки да се върне. След пет минути вече знаеше, че това няма да стане.

— Извинете ме — каза той и стана от масата. Излезе от трапезарията, спря един сервитьор и го попита:

— Къде е госпожица Сантейнджело?

— Не знам, господин Уудс.

Той излезе през входната врата и се обърна към момчето на паркинга:

— Госпожица Сантейнджело тръгна ли си? Взела ли е колата ми?

— Не, господин Уудс, поръча такси.

Почти му хрумна да изчезне бързо, но Абигейл и Мики никога нямаше да му простят, да не говорим пък за Тин Лий, която седеше до него със замръзнала на лицето ѝ усмивка. Господи, как се беше докарал до това положение?

Лъки правеше каквото си иска. Някога и той бе такъв. Сега обаче той беше типичен холивудски играч и следваше линията, по която можеше да направи шибания си филм, а Лъки отново му беше избягала.

Върна се в трапезарията.

— Абигейл — каза той. — Лъки не се чувстваше добре и се прибра у дома си.

Абигейл и Мики се спогледаха.

Дона се усмихна, триумфирайки горчиво. Беше спечелила. Беше изгонила кучката. Сега единственото, което трябваше да измисли, беше как да се отърве от нея завинаги.

ГЛАВА 54

Вечерята у семейство Столи продължаваше.

Джеф се напиваше все повече, Лесли се цупеше. Абигейл се суетеше още повече. Мики ставаше все по-дързък, Алекс — все по-ядосан, Тин Лий — все по-напрегната, Джони — все по-възбуден. Винъс флиртуваше още повече. Джордж беше млъкнал напълно, Дона бе съвсем потисната. Вероника говореше все по-силно, а Купър ставаше все по-резервиран.

Веднага след като сервираха кафето, Алекс скочи.

— Хайде — каза той на Тин Лий и грубо я изправи на крака. — Кажй „довиждане“.

Бяха застанали отвън, пред къщата, до забележителните си коли.

— Не би ли искал да дойда с тебе в дома ти? — попита Тин Лий и кротко постави на бедрото му малката си ръка.

— Знаеш ли, Тин Лий — той осъзнаваше, че няма никакво желание да я залъгва повече. — Това не е подходящо за никого от нас.

— Моля, Алекс? — обади се тя и отдръпна ръката си.

— Аз не мога да те направя щастлива.

„О — помисли си тя тъжно. — Това «аз не мога да те направя щастлива», преведено направо, означава: «Ти не можеш да ме направиш щастлив.»“

Очите ѝ се напълниха със сълзи. В течение на месеците, през които беше с него, въпреки че не бе най-големият любовник на света, тя беше свикнала той да бъде винаги край нея. Дълбоко в себе си усещаше, че и той има нужда от нея, защото тя беше спокойното влияние върху неговия иначе бурен живот. Дали обаче той го разбираше?

— Алекс... — започна тя.

Той я отрязва.

— Сега не искам да говорим — рязко изрече той.

— Но ако не поговорим сега, кога?

— Виж какво, започвам да правя филма си, много съм зает. Дори изобщо не трябваше да излизам.

— Тази вечер посетих майка ти — тихо проговори тя. — Проведохме интересен разговор. Разгледах семейния ви албум. Бил си много сладко момченце, Алекс.

— Защо го направи? — беше побеснял от това, че Доминик си е позволила такава недискретност.

— Майка ти е самотна, Алекс. Тя много те обича.

— Не желая да слушам какво мислиш за мене и за майка ми — ядно отговори той. — Искам да ни оставиш на мира. Доминик не е твоя приятелка, нали?

Тин Лий въздъхна.

— Какво искаш от една жена, Алекс? — попита тя. — Какво може да те направи щастлив?

Той не ѝ отговори веднага — просто обмисляше въпроса.

— Мир — каза най-накрая. — Това, което искам, е мир.

* * *

Винъс и Джони Романо си тръгнаха почти веднага след Алекс. Разположил се удобно на задната седалка в колата си, Джони протегна дългите си крака и наля на Винъс още шампанско.

— Беше наистина досадно, скъпа — заяви той. — Тези хора изобщо не знаят как да се забавляват.

— Може пък това да е тяхната представа за забавления — отбеляза Винъс.

Джони приглади назад силно напомадената си коса — като на истински латиноамерикански филмов любовник.

— Е, те водят доста тъп живот.

— Абигейл не мисли така.

Той отпи шампанско направо от бутилката.

— И защо ми каза да не споменавам нищо за филма?

Тя пусна една малка триумфална усмивка.

— Защото... аз получавам ролята.

Той се усмихна широко.

— Хей, скъпа, сигурно е заради нещо, което аз съм казал.

— Сигурна съм, че е така, Джони.

— Тогава да празнуваме — предложи той. — Искаш ли да отидем у нас?

— Че какъв празник ще е това?

— Не се отказвай, преди да си видяла — проточи той. — А искаш ли да видиш, скъпа?

— Какво? — попита тя, сякаш изобщо не беше разбрала намека му.

Той направи похотлива гримаса. Вече беше възбуден — това беше съвсем очевидно при плътно прилепналите му черни панталони.

Винъс извърна очи и се прозина престорено.

— Повече ме интересува един здрав сън... сама.

— Хей, скъпа — той се отметна малко. — Джони Романо никога не се е натискал на някого. Никога. Но ти казвам — добави той гордо. — Нямаш представа какви хубавини пропускаш.

— Господи, колко голямо е твоето его — провлече тя.

— Да, и е най-добре да те изям с него.

Тя не можа да се удържи да не се разсмее. Поведението на Джони беше абсурдно старомодно.

— Хей — и той се протегна за още шампанско. — Видя ли лицето на онова дебело момче, когато те видя?

— Какво дебело момче?

— Синът на семейство Ландсман. Той ти хвърли едно око и едва не се изпразни в панталоните си!

— Джони!

— Може би е най-големият ти почитател, сладурче.

— Не съм го и забелязала.

— Толкова си студена. Той има да говори за тебе месеци наред, а ти дори не си забелязала горкото дете.

— Видях обаче как дъщерята на семейство Столи върти халката на пъпа си в твоята посока.

— Шестнадесетгодишна? Твърде е млада.

— С колко? — тя се забавляваше. — С около три месеца?

Той се засмя.

— Много си забавна. Ще си прекараме страхотно, докато снимаме този филм.

— Обзаложи се, Джони. Първо ще работим много сериозно, а след това ще си прекарваме чудесно.

— Ще наема къща във Вегас. Там ще има място за още някого.

— Благодаря, Джони, но ще си наема собствена къща. Това му е хубавото да бъдеш звезда — мога да правя каквото си искам. А точно сега искам да бъда оставена на мира.

* * *

— Утре рано имам снимки — каза Вероника и многозначително погледна Купър.

Той разбра намека и стана.

— Тези каталози, в които се появяваш, много ми харесват — обади се Мики, докато отсъстващо поглаждаше плешивата си глава. — Много са секси, Вероника. Наистина много секси.

— Благодаря ти, Мики — отговори Вероника и се извиси над него.

Мики се приближи малко по-близо. Той харесваше високи жени — те придаваха съвсем ново значение на френската любов.

— Мислила ли си някога да участваш във филм? — попита той.

— Въсъщност — да. Миналата седмица подписах с Уилям Морис — освен за филма и за търговското му представяне.

— Добър ход.

Тя го дари с конската си усмивка.

— Радвам се, че мислиш така.

Той облиза плътните си устни — тази определено го възбуждаше. Щеше да му хареса да притисне члена си между големите ѝ гърди и да се просне отгоре ѝ по цялата ѝ дължина.

— Обади ми се в студиото някой път. Може би ще мога да ти помогна.

— Непременно ще го направя, Мики.

Купър целуна Абигейл по двете бузи.

— Хубава вечеря, Аби. Благодаря — но изобщо не мислеше така.

— Трябва да я повторим — засия Абигейл. Винаги ѝ беше приятно Купър да ѝ гостува.

— Абсолютно — каза Купър и си помисли: „В никакъв случай!“

Хвана ръката на Вероника и я изведе през входната врата.

— Извинявай за вечерта — тихо произнесе той, докато чакаха колата му.

— Сигурна съм, че смяташ да я компенсираш — измърка провокиращо Вероника.

— Определено — отговори той автоматично, въпреки че мислите му бяха при Винъс. Да я види с Джони Романо — това наистина го беше разстроило.

Той подкара право към апартамента на Вероника, слезе от колата и я придружи вътре.

В асансьора тя внезапно се хвърли към него, притисна раменете му към стената и го целуна с най-настоятелния език, с който той се беше сблъсквал някога. Господи, колко беше силна!

Това си беше направо ново двайсет — той беше този, който беше свикнал да започва атаката.

— Хей — възрази той, докато ръцете ѝ интимно се плъзгаха надолу по тялото му и докосваха члена му. — Да не се увличаме.

— Не се дразни толкова де — каза тя, докато изследваше лявото му ухо с опитния си език. — Чувала съм каква репутация имаш. Всички момичета умират да разберат.

— Какви момичета?

Нисък гърлен смях.

— Имаме си малък клуб на супермоделите. Нали знаеш, да видим коя е изчукала най-много милиардери или кинозвезди.

— Това наистина е впечатляващо — саркастично се обади той.

— Не — рече тя — ръката ѝ здраво беше обхванала члена му. — На това му викам аз впечатляващо.

И преди той да може да каже каквото и да е, тя натисна бутона за спиране, асансьорът престана да се движи, а тя започна бързо да разкопчава колана му.

Купър се чувстваше като момиче, чийто приятел се е възбудил прекалено много. Тази да не смяташе да го изнасили? „О, Боже! Винъс, къде си точно когато имам нужда от тебе?“

Преди да разбере, Вероника вече беше смъкнала панталоните до глезените му и сега усърдно се трудеше да свали и бельото му.

Струваше му се, че всеки момент някой може да извика асансьора, вратите да се отворят и той да се окаже изложен на погледите на всички.

— Да отидем в апартамента ти — предложи той.

— Искам да го направим тук — възрази тя. Дишаше тежко, докато смъкваше ципа на гърба на роклята си. Позволи ѝ да се плъзне по дългото си, мършаво тяло.

Най-известният модел на бельо в света не носеше такава. Тя беше висока, имаше хубава кожа, избръснат пубис и големи зърна. Беше и много, много гола.

— Целуни я — каза тя и бутна едната от гърдите си към устата му. — Целувай, смучи — хайде, любовнико, покажи ми какво можеш да правиш.

— Аз да не би да трябва да увеличи твоя списък с милиардери и филмови звезди? — изпъшка той и лапна зърното.

— Може би ще бъдеш върхът на списъка — обеща тя и обгърна кръста му с дългия си крак — сръчно се опитваше да го вкара в себе си.

— Сигурна ли си, че в тези асансьори няма охранителни камери? — попита той и усети, че ерекцията му спада.

— Карай по програмата, скъпи — окуражи го Вероника с гърления си глас. — Направи ми го — направи ми го добре.

Чукане в изправено положение — като че ли точно това му се искаше.

Зачуди се какво ли прави сега Винъс. Беше ли в небезизвестната лимузина на Джони? Той наливаше ли я с шампанско, докато ѝ казваше, че тя е най-секси жената в света? Джони беше твърде обикновен — Винъс нямаше да се върже на старомодните му глупости.

Докато си мислеше за Винъс, ерекцията му окончателно изчезна и той се отдръпна от Вероника. Тя не беше доволна.

— Какво има? — отсече тя — звучеше като сержант на плаца.

О, Боже, никак не му се искаше тя да изтича сред тълпата супермоделки и да им докладва, че вече не му става.

— Не мога да го правя в асансьор — мястото е много публично — обясни той. — Не е в моя стил.

— Сексът на публични места ме възбужда — каза Вероника, показва изключително дългия си език и го завъртя срещу него. — Веднъж го направих в банята на Белия дом. Никой не знае.

— С изключение на президента — пошегува се той.

Тя не го разбра.

— Да видим дали не мога да те накарам да преодолееш страха си от асансьорите — изрече тя, падна на колене и налага пениса му заедно с тестисите.

Този дребен ход не го възбуди, а го нервира. Тя имаше най-голямата уста, която някога беше виждал. С всеки изминал момент се смаляваше все повече.

— Това няма да помогне — той се опитваше да се измъкне от устата ѝ, преди тя да е направила на парчета прекрасните му топки.

— Не те ли възбуждам, Купър? — попита тя с дълбокия си гърлен глас. — Всички мъже в Америка искат да ме чукаат. Разлистват каталога ми, поглеждат дебелите си жени и: „Ах, Вероника... Моята фантазия. Искам да налагам гърдите ѝ, да завра езика си в нея.“

— Проблемът е, че нямам дебела жена в къщи — каза Купър, вдигна панталоните си от пода на асансьора и бързо ги навлече. — Имам нужда да пийна нещо — добави той кратко.

— О, трябва да пийнеш, за да ти стане, така ли? — гадно изрече тя.

Тя започваше да му харесва все по-малко и по-малко. Въпреки външния ѝ вид в нея нямаше нищо женствено.

— Бях женен за Винъс Мария — каза той. — Всъщност още съм. Но се разделихме.

— Тя е по-ниска, отколкото очаквах.

— Тя е много специална жена.

— Тогава защо сте разделени?

Добър въпрос.

Някой извика отдолу в асансьорната шахта:

— Да не сте заседнали?

Вероника спокойно скочи в роклята си.

— Вдигни ми ципа — изкомандва тя.

Той направи каквото тя искаше и натисна бутона. Асансьорът се раздвижи.

Вероника оправяше роклята си.

— На колко години си, Купър? — попита тя.

— Публична тайна — усмивката му не се промени, но той тайничко преbledня — тя не трябваше да задава такива интимни въпроси.

— Хмм... — кимна с разбиране тя. — Може би имаш нужда от доза тестостерон.

Кучка!

— Не, когато съм с жена си, нямам — отговори той и това изтри усмивката от конското ѝ лице.

* * *

Единствените, които бяха останали на вечерята, бяха Абигейл и Мики, Дона и Джордж, пияният Джеф и скованата Лесли. Тя направо умираше да си тръгне още преди половин час, но беше невъзможно да помръдне Джеф. Той се беше проснал на едно канапе и на лицето му беше застинала глупава усмивка.

— Знаеш ли, Мики — каза той. — Някой ден бих искал да стана продуцент.

„По-добре първо се научи да играеш“ — помисли си кисело Мики. Нищо друго не мразеше повече от тълпата привлекателни момчета, които идваха в Холивуд и си въобразяваха, че могат да станат актьори, продуценти, режисьори. Този Джеф определено беше голям неудачник. Някой трябваше да налее малко разум в главата на Лесли.

— Къде мислите, че са децата? — обади се Дона — устните ѝ бяха стиснати в тънка, неодобряваща черта.

— Не знам — доста безгрижно отговори Мики. — Може би филмът е продължил по-дълго, отколкото са очаквали.

— Разочарована съм — каза Дона, пренебрегвайки предупредителния поглед на Джордж.

— Как така? — попита Мики.

— Бяхте поканили Санто на вечеря тук, а след това го изпратихте на кино. Това не е много учтиво.

— Децата не искаха да седят на една маса с тълпа стари хора като нас — нападателно изрече Мики. — Табита ще се погрижи за вашето момче.

— Той няма нужда да се грижат за него — студено каза Дона. — Също така няма нужда да го водят безпътници.

— Какво искаш да кажеш с това? — бързо се включи Абигейл. Никой не можеше да си позволява да критикува дъщеря ѝ.

— Санто е добро момче — отвърна Дона.

— Да не би да искаш да кажеш, че Табита ще има лошо влияние върху него? — наежи се Абигейл.

— Може би трябва да се обадя в къщи — предложи Джордж.

— Да — Дона се опитваше да овладее раздражението си.

— Използвай телефона зад бара — предложи Мики.

Лесли стана и се отправи към банята за гости.

— Мога ли да разменя няколко думи с тебе, скъпа? — последва я Мики в хола.

— Разбира се, Мики — Лесли беше станала апатична, откакто Купър си беше тръгнал с мършавия, висок над един и осемдесет модел с огромния балкон.

— Изглеждаш изморена — каза той.

— Така ли мислиш?

— Знаеш ли, Лесли — продължи Мики и я прегърна през раменете. — Водещите дами трябва да са блестящи през цялото време. Кой е този боклук, с когото си тук?

— Имаш предвид Джеф?

— Какво общо имаш ти с неудачник като него? Да не би да е страшен в леглото? Защото аз мога да ти намеря друго момче, което хем ще е по-добро в леглото, хем има мозък и може да го използва.

— Наистина не ми харесва да се бъркаш в личния ми живот, Мики — подразни се тя. — Може и да играя в твой филм, но това не ти дава правото да коментираш с кого излизам.

— Скъпа — търпеливо каза той. — Опитвам се да те отуча от уличните навици. Никога недей да живееш с актьор. Те са егоцентрични копелета. Сигурно вече си го разбрала?

— Виж какво, признавам, че Джеф е малко... тъъ... щастлив тази вечер, но това е само защото се радва, че е тук.

— Обзалагам се, че е така — изсумтя Мики.

— Както и да е, Мики, не се безпокой — той няма да е за постоянно. Използвам го по начина, по който мъжете използват жените.

— Никога не съм използвал жена през живота си — възмути се Мики.

„Не, разбира се, че не — помисли си тя. — А какво ще кажеш за онова ергенско парти, когато беше проснал едно момиче на масата и

ядеше празничната торта от между краката ѝ за радост на останалите момчета?“

— Както и да е, сега ще го прибера в къщи — каза Лесли. — Между другото, Мики, имам една идея.

— Каква?

— Купър няма ли да е страхотен в „Гангстери“?

— Ролите са разпределени, Лесли.

— Знам — очите ѝ блестяха. — Но можеш ли да си представиш? Купър Търнър в „Гангстери“ — с Джони Романо и с мене — каква комбинация!

— Не завърши ли току-що един филм с Купър?

— Да. И той ще бъде велик. Защо не намериш друг сценарий за нас двамата? На екрана си пасваме направо сензационно.

— Да — и той си помисли, че именно това чакаше. — Идеята не е лоша. Ако попадна на нещо такова, ще направиш ли по-скоро него, отколкото „Гангстери“?

— Да — каза тя. — Стига да е с Купър.

— Хубава романтична комедия, нали?

— Отлично.

— Определено ще се заема с това. Ела да обядваме в студиото.

— С удоволствие, Мики.

— Междувременно откарай неудачника в къщи. Не искам да ми се излежава по канапетата.

* * *

— Чувам телефона да звъни — пропя Табита съвсем не на себе си. Дватамата се бяха проснали в средата на леглото на Санто, надрусани до дупка.

След като бяха пристигнали в дома му, си бяха поделили още една цигара марихуана. След това Табита беше обърнала стаята му наопаки, търсейки нещо по-силно.

Той си спомни за хероина, който му беше продал Мохамед.

— Момичетата си падат — беше казал Мохамед.

Табита беше момиче. Имаше малки остри гърди, почти разголени от оскъдното ѝ бюстие. Той нямаше нищо против да ги

пипне — никога не беше пипал истинско момиче. Така че те изпушиха и хероина и се понесоха на красив син облак над света, наблюдавайки всички останали отгоре.

Санто беше преизпълнен с добри чувства. Всичко беше толкова хубаво, а той беше толкова радостен. Ау! Табита се чувстваше по същия начин. И двамата бяха тихи и мирни и им се стори съвсем естествено да свалят дрехите си и да се замерят един друг с тях, пиццейки и смеейки се.

Санто продължаваше да мисли за Винъс на вечерята — за сините ѝ очи, русата коса и за това, как изглеждаше в дръзката си червена рокля.

Той се съблече, погледна надолу и не можа да повярва колко се е втвърдил. Членът му напомняше ракета, готова за излитане. Преди да го осъзнае, Табита вече седеше отгоре му и те го правеха. Тя се движеше бързо, яздейки го като кон. Всичко, което можеше да види, беше как малките ѝ остри гърди и пъпът ѝ със златната халка подскачаха нагоре-надолу. Това му взе акъла. Когато тя падна от него, двамата избухнаха в неконтролируем смях и се затъркаляха по леглото.

Той се зачуди дали да не ѝ покаже колекцията си, може би да ѝ прочете някои от писмата, които беше изпратил на Винъс и на които прилежно беше направил копия. Нещо му подсказа, че тя може и да ревнува. Нямахше да му е от полза, ако тя и Винъс започнеха да се бият за него.

— Не си лош, Санто — неохотно каза Табита и протегна ръце. — Трябва да го направим пак.

— Винаги, когато кажеш.

— Умирам от глад — и тя скочи от леглото.

Те се втурнаха голи към долния етаж и нападнаха хладилника в кухнята. За щастие, прислужниците се бяха оттеглили за през нощта в техните отделени от главната къща квартири зад басейна.

— Къде е спалнята на родителите ти?

Той я заведе в стаята на Дона. Тя се хвърли в средата на огромното старомодно легло с четири колони отстрани и запрати по Санто бродираните кадифени възглавнички, като през цялото време се смееше високо и пронизително.

— Как ще разчистим всичко това? — загрижи се той за момент. — Майка ми ще разбере, че сме били в стаята ѝ.

— На кого му пука? — безгрижно се обади Табита. — Ела тук. Да го направим отново в нейното легло.

Той нямаше нужда да бъде убеждаван дълго.

Сега те отново бяха в неговата стая и телефонът звънеше.

— Зарежи го — каза той и сграбчи острите малки гърди.

— Сигурен ли си?

— Искам да ти покажа нещо.

— Какво?

Той слезе от леглото и се отправи към заключените си гардероб.

— Какво? — нетърпеливо повтори Табита.

След като отключи гардероба, той бръкна отзад и измъкна новата си ценна собственост.

— Майната му! — възкликна тя. — Това е голяма пушка.

— Най-добрата, с която да ги убия — отговори Санто и се разхили като някакъв маниак.

— Ъ? — примигна бързо Табита.

— Някой ден — похвали се Санто — смятам да пръсна шибаните им глави!

ГЛАВА 55

Джони Романо не беше толкова настоятелен, колкото си беше мислила Винъс. След като отклони поканата му да отиде у тях, той прие отказа ѝ добронамерено. Сега колата му беше паркирана пред нейната къща.

— Трябва да ти кажа, че съм очарован от това, че ще правим филма — каза той и разпери дългите си, изненадващо елегантни пръсти.

— Както и аз — тя забеляза огромния му диамантен пръстен и подобната на него гривна — също с диаманти. Трябва да носеше на себе си най-малко половин милион долара в диаманти. — Сценарият е брилянтен, а ти ще си страхотен.

Въпреки че вече беше голяма звезда, Джони все още обичаше да му правят комплименти.

— Така ли мислиш? — попита той нетърпеливо.

— Абсолютно.

— Намерил съм си преподавател по актьорско майсторство — гласът му беше изпълнен с момчешки ентузиазъм. — Не ми се смей — човекът идва у дома два пъти седмично. Навремето е работил с Де Ниро.

— Това е хубаво, Джони. Никога не можеш да знаеш достатъчно за собствения си занаят.

— Трябва да благодаря на Лъки, че върна кариерата ми в нормалното ѝ русло.

— Как така?

— Помниш ли, когато тя за първи път пое „Пантър“?

— Мога ли някога да го забравя? С един удар се превърна от нелегална секретарка в студиен шеф.

— Дотогава играех само в боклуци. Насилие. Секс. Тя им викаше „шибаните ти филмчета“ — защото това беше всичко, което някога съм правил! Те ми донесоха състояние, но Лъки забеляза, че никога не съм бил геройт. „Бъди герой — каза ми тя, — това иска да гледа публиката.“ И по дяволите — тя беше права.

— Имал си късмет, Джони. Няма нищо по-хубаво от това, да продължаваш напред.

Той се примъкна по седалката и се приближи.

— Хареса ли ти вечерта, скъпа?

— Добре беше.

— Не те ли обезпокои това, че виждаш стария си съпруг с това апетитно парче?

— Купър е вече минало.

— За негово нещастие — бедрото му се притискаше към нейното. — И за мой късмет.

— Не се обзалагай, Джони — и тя се отдръпна.

— Искаш ли да ти кажа нещо забавно?

— Какво?

— Вероника е била мъж.

— Хайде стига бе.

— Срецнах я преди години в Швеция, докато работех като сервитьор. Тъкмо си беше направила операцията.

— Хайде де.

Той се засмя.

— Купър никога няма да забележи разликата.

— Знаеш ли, че си лош? Защо не му каза?

— И да проваля красивия роман? Нямахме начин — и той се засмя. — Значи... Цяла вечер те гледах как дърпаш ухото на Мики.

— Много ми е навит. Какво мога да направя?

— О, скъпа, скъпа — назоваваш нещата така, както са в действителност.

— Тайната на успеха ми — уверено се усмихна Винъс. — А сега, Джони, ще съм ти много благодарна, ако ми позволиш да изляза от колата ти.

Той направи каквото поиска тя и ѝ каза „лека нощ“, без да настоява.

Тя се успокои — не беше в настроение да води битка с прекалено любвеобилната латиноамериканска кинозвезда. Първото нещо, което направи, беше да прослуша телефонния си секретар. Имаше много съобщения от Родригес — молеше да я види — и едно щастливо — от Рон.

— Последвах съвета ти, сладурче — казваше Рон. — Местя се.

Не казваше къде се мести, иначе тя щеше да му се обади.

Отправи се към бялата си гардеробна, докато събличаше червената си рокля в движение. Телефонът иззвъня. Като се надяваше да е Рон, тя се втурна и се обади от спалнята.

— Здравей, Купър се обажда.

— О... Здравсти.

— Изглеждаше много секси тази вечер.

— Какво искаш, Куп? — попита тя и седна на ръба на леглото, чудейки се дали е открил истината за Вероника.

— Просто исках да ти кажа „здравей“.

— Не е много оригинално.

— Писнало ми е вече от новости.

— На тебе? Никога!

— Мислех си... — започна той.

— Какво?

— О, за страхотния брак, който имахме.

— Как можеш да говориш такова нещо, след като твоята мисия е да изчукаш толкова много жени, колко е възможно?

— Знам — той звучеше разкаяно. — През целия си живот съм правил точно каквото си исках и жените сами идваха при мене. След това те срещнах, влюбих се в тебе и се оженихме. Бях толкова самолюбив и глупав. Сега разбирам, че съм направил голяма грешка.

— Какво е станало? Да не си се скарал с модела? Или пък си нямаш никоя, а?

— Имам много, но проблемът е, че не ги искам.

— Наистина — тя не пожела да му провали вечерта с историята на Джони.

— Ами ти? Романо нахвърли ли ти се в колата? Нали знаеш, той се шегува с всичките си приятели — казва на всекиго, че ако веднъж качи някое момиче на задната седалка на колата си, духането му е в кърпа вързано.

— Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Може ли да дойда?

— За какво?

— Да поговорим... Това е всичко, обещавам.

Тя знаеше, че трябва да каже „не“, но се почувства слаба. Той използва мълчанието ѝ.

— Странно съвпадение — каза. — Точно сега съм близо до вас.
— Добре — произнесе тя въпреки горчивата си преценка. —
Идвай.

* * *

Колата на Джони Романо се носеше надолу по булевард „Сънсет“. Той седеше на задната седалка и говореше по телефона с Лесли.

Тя отговори, докато хвърляше поглед на Джеф. Той се беше проснал по средата на леглото ѝ, все още с дрехите, и хъркаше като заклан. Господин Романтичният отново атакуваше.

— Ти ми даде телефонния си номер и аз го използвам — каза Джони. — Този мъж се чуди какво правиш в момента.

— Къде е Винъс?

— Защо трябва да съм с Винъс, след като имам твоя телефон, скъпа? — гласът му звучеше секси, като на големия мъж — използваше го, за да прелъстява безотказно. — Какво ще кажеш да пийнеш с мене?

Джеф повърна и се претърколи през леглото, оригвайки се на алкохол.

Лесли си мислеше за Купър. Той сигурно се чувстваше добре с онази голяма кобила с огромните конски зъби. Беше ѝ тъжно — беше обичала Купър през целия си живот и за няколко вълшебни седмици го беше имала, а сега той вече не я искаше. Не беше честно.

— Мога да те взема след пет минути — каза Джони. — Само ми кажи къде трябва да паркирам колата си и, скъпа — повярвай ми, — ще съм там.

* * *

Алекс подкара право към къщата на Лъки на брега. На вратата го спря охрана.

— Добър вечер, господин Уудс — учтиво каза мъжът. — Госпожица Сантейнджело спомена, че може да наминете.

— Тя е споменала? Добре.

— Тя каза също и че не желае да я безпокоят.

— Остави ли съобщение за мене?

— Госпожица Сантейнджело каза, че ще ви се обади утре, господин Уудс, и ви моли да не ѝ звъните тази вечер.

— О... хубаво... добре...

Алекс се качи отново в колата си, ядосан, че Лъки си играеше с него. В един момент му се доверяваше. В следващия се отнасяше към него като към напълно непознат. Той разбираше, че тя има проблеми, но защо не му позволяваше да ѝ помогне?

Тръгна към дома си, изпълнен с чувства, каквито никога преди не беше изпитвал. Това любов ли беше? Защото ако беше, значи, любовта е вечно оплакване. Реши, че трябва да се вземе в ръце, да забрави за Лъки Сантейнджело и да се концентрира върху това, което правеше най-добре. Филми.

* * *

Охраната почака, докато Алекс потегли обратно, и звънна на Лъки.

— Господин Уудс беше тук. Казах му, че ще говорите с него утре.

— Благодаря, Енрико — изрече тя.

„Постъпваш правилно — каза си тя. — Не трябва да го окуражаваш. Алекс ми става прекалено близък, а аз не искам точно това.“

Седна на леглото си и се пресегна за снимката на Лени в сребърна рамка. Толкова много ѝ липсваше. Усмивката му, присъствието му, начинът, по който правеше любов, разговорите с него.

Това не можеше да бъде заменено. Още не, в края на краищата.

* * *

— В къщи не отговаря никой — каза Джордж, след като остави слушалката. — Може би трябва да изчакаме Санто у дома.

— Съгласна съм — отговори Дона и се втренчи в Мики. — Трябваше да се консултирате с мене, преди да изпратите сина ми навън с дъщеря си.

Мики сви рамене.

— Помислих си, че правя услуга на децата. Откъде да знам, че няма да се върнат навреме?

— Ще са тук скоро — обади се Абигейл. — На Табита може да се разчита.

— Да, във вида, в който я видях, наистина много бих разчитала на нея — саркастично изрече Дона.

— Моля? — тонът на Дона изобщо не хареса на Абигейл.

— Вие всъщност позволявате ли на дъщеря си да се облича по този начин? — попита Дона.

— Поне не е подпухнала и дебела — отговори Абигейл, без да й пука дали Мики ще полудее или не.

Мики се намеси бързо и бутна с лакът жена си да мълчи.

— Сигурен съм, че ще бъдат тук всеки момент — каза той. — Веднага след като пристигнат, аз лично ще докарам Санто у вас. Всичко ще е наред.

Дона го погледна. Как си позволяваха тези да отпращат сина й само защото не искаха той да седи на скучната им маса за вечеря? Тя мразеше семейство Столи. Хрумна й хубавата идея да уволни Мики веднага след като намери някой, който да заеме мястото му. Всъщност цялата вечер беше голямо разочарование.

Колата им беше паркирана пред входа. Дона се отправи натам и зачака шофьорът й да изскочи и да й отвори вратата.

Мъжът не се и помръдваше — беше се отпуснал върху волана и очевидно спеше. Дона потропваше нетърпеливо, докато Джордж почука на стъклото. Никакъв отговор. Джордж отвори вратата и шофьорът Джон Фардо падна на бетонната пътека.

— Боже мой! — извика Дона.

Джордж се наведе над мъжа и напипа пулса му.

— Извикай помощ — отсече той.

Дона забърза обратно към входната врата на семейство Столи и натисна звънеца.

— Шофьорът ни е болен — съобщи Дона. — Извикайте лекар.
Мики излезе навън.

— На мене ми изглежда пиян — взря се той в мъжа на земята.

Джон Фардо изохка — постепенно идваше в съзнание.

— Добре ли си, Джон? — попита Дона.

— Да, да, добре съм... — промърмори той, объркан от станалото.

Всичко, което можеше да си спомни, беше, че някой го беше измъкнал от колата, бе го пребил и го бе набутал обратно зад волана с краткото предупреждение: „Повече никога не се ебавай със Сантейнджело.“ След това трябва да е бил в безсъзнание.

С огромни усилия се свести и се изправи.

— Извинете, госпожо Ландсман... Не знам какво стана. Аз...
във... предполагам, че съм паднал.

— Паднал? — повелително произнесе тя.

Той се надяваше, че няма да забележат подпухналото му лице на неясната светлина.

— Сега вече съм добре. Нека да ви закарам у дома ви.

Семейство Ландсман се качиха в колата.

Мики сви рамене и се прибра в къщи.

— Шофьорът им беше пиян — съобщи той на Абигейл, която вече се качваше на горния етаж.

— Какво мислиш за вечерята? — попита го тя през рамо.

— Обичайният ти успех — и той я последва по стълбите.

— Откъде можеш да знаеш? — натърти тя. — След като прекара цялата вечер да надничаш в деколтето на Винъс.

— Скъпа, не можеш изобщо да ме ревнуваш от Винъс. Тя работи в моето студио.

— Обръщаш й прекалено много внимание, Мики. За мене това не е достойно за уважение.

— Трябва да правя актрисите щастливи.

— Ха! — изсумтя Абигейл и спря за момент.

Мики я хвана за задника.

— Ела тук, скъпа — придумваше я той. — Нали знаеш, че за мене ти си единствената.

* * *

Първото нещо, което Дона забеляза, когато се приближиха към дома ѝ, беше БМВ-то на Табита, паркирано отпред.

— Слава Богу, тук са — каза тя на Джордж. — Бях започнала да се притеснявам.

— Той е шестнадесетгодишен, Дона. Прекалено много се безпокоиш за него. Санто има нужда от дисциплина, а не от галене с перо.

— Ама защо е довел Табита тук? — замисли се Дона. — Аз знам. Вероятно защото тези глупаци Столи са му дали да разбере, че не е желан гост на вечерята им. Санто е бил разстроен.

„Все някога щеше да дойде денят — помисли си Джордж. — Дона щеше да разбере какво чудовище е отгледала.“

Влязоха в къщата.

— Санто! — извика Дона в тъмното антре и се пресегна да включи осветлението.

— Сигурно са горе, в неговата стая — обади се Джордж.

— Ама защо я е довел тук? — повтори Дона.

„Защо толкова го мислиш?“ — каза си Джордж и я последва към личния им асансьор.

— Не мога да повярвам, че бяха поканили и Лъки Сантейнджело тази вечер — мърмореше Дона. — Това показва пълно отсъствие на преценка за нещата от страна на Мики. Оттук нататък ще го наблюдавам много внимателно.

— Да, скъпа — Джордж беше застанал плътно до нея в малкия, но луксозен асансьор.

Вратата на стаята на Санто беше затворена.

— Почукай — предложи Джордж.

— Защо? — и Дона със замах отвори вратата. — Това е моята къща.

Санто се беше проснал на леглото си като умрял. Върху него лежеше полуголата Табита — също надрусана до безсъзнание. Силна рап-музика се носеше от компакт-диска в задименото помещение. На нощното шкафче имаше полуизядена пица, пръснати пуканки, половин цигара марихуана и празна бутилка от уиски, несигурно балансирана в хоризонтално положение.

— Боже мой! — изплака Дона. — Какво е направила с детенцето ми?

ГЛАВА 56

Лъки взе Буги със себе си — да се запознае със Сара и да ѝ връчи парите. Срецнаха се в онова кафене, „Хард рок“, където Сара се беше чувствала много добре миналия път. Сара влезе, седна на масата и незабавно си поръча двоен сандвич със сирене.

— Това ли е единственият път, когато ядеш през деня? — попита Лъки.

— Имам страхотен апетит — отговори Сара. След като сандвичът ѝ пристигна, тя го сграбчи веднага — отхапваше огромни хапки, пълнеше устата си, докато вече не можеше да дъвче. — Трябва да получа парите, преди да ви дам записите.

— Ще дойдеш с мене в колата ми — там има видео — каза Лъки. — Ще изгледаме касетата и ако съдържа това, което ти казваш, ще си получиш парите. Така ще е най-лесно.

— О, да — наистина изглежда лесно — подсмръкна Сара и изгледа Лъки много подозрително. — Откъде да знам, че няма да ме отвлечеш? Да ме продадеш в робство или кой знае още какво.

— Трябва да ми се довериш — спокойно отвърна Лъки и се зачуди дали момичето взима наркотици — определено имаше достатъчно мании.

— Аз... Аз не се доверявам на никого — Сара се гордееше с голямото си откритие. — Всеки да си гледа собствената работа.

— Ако си искаш парите, ще трябва да ми се довериш — студено произнесе Лъки.

— Кой е този? — Сара посочи с груб жест към Буги.

— Моят помощник.

Сара присви очи.

— Откъде да знам, че няма да ми направи нещо?

Лъки започваше да губи търпение.

— Или си искаш парите, или не — отсече тя.

— Добре, добре — бързо отговори Сара — не желаете да пропусне такъв случай. — Къде е колата ти?

— Отвън.

— Трябва също така да ти кажа — изражението на Сара внезапно се промени, — че приятелката ми знае къде съм и ако не се прибера в къщи до един час, ще се обади на ченгетата.

— Много разумно — сухо каза Лъки. — Радвам се, че знаеш как да се грижиш за себе си.

Излязоха навън, към чакащата ги кола.

— Страхотно — Сара одобри това, че е лимузина. — Знаеш ли — тя продължаваше да бърбори, докато влизаше в нея. — Имах един клиент... въз... искам да кажа — приятел. Той беше дошъл в салона за масаж с голямата си шибана лимузина и след това поиска много интимен масаж на задната седалка, докато шофьорът му ни разкарваше нагоре-надолу из града. Огромната кола имаше черни стъкла, така че никой да не вижда вътре. Понякога сваляше междинното стъкло, за да може и шофьорът му да хвърля по някое око. Аз не си падах по това, но старият развратник плащаше добре.

Защо Мортън се беше хванал с това тъжно малко момиче — за да си създава неприятности ли? Те изобщо не си подхождаха.

— Мортън знае ли за всичките ти приключения, преди да го срещнеш?

Сара се изкиска истерично.

— Морти си мисли, че работех в салона за масаж просто като едно добро момиче.

Лъки се наведе напред и пусна касетата. В началото картината беше размазана, но после се изясни.

Взря се в екрана. Мортън седеше в спалнята на Сара на ръба на леглото ѝ, напълно облечен в костюм от три части. Сара влиза, облечена като ученичка.

Сара: „Здрасти, татенце.“

Мортън: „Беше ли добро момиче днес в училище?“

Сара: „Много добро, татенце.“

Мортън: „Сигурна ли си?“

Сара: „Да, татенце.“

Мортън: „Ела да седнеш на коленете ми и ми разкажи всичко.“

Сара: „Направих нещо лошо...“

Мортън: „И сега трябва ли да те напляскам?“

Сара: „Не знам, татенце. А ти беше ли добро момче днес в офиса?“

Мортън: „Не, и аз направих нещо лошо.“

Сара: „Тогава мисля, че аз трябва да те напляскам.“

И така нататък. Лъки гледаше като в транс. Тя знаеше, че някои хора можеха да се възбудят само ако се отдаваха на фантазиите си, но доколкото и тя беше засегната, това си беше направо болестно състояние. Какво му беше на нормалния секс? Кой имаше нужда от фантазии и помощ?

Когато Мортън започна да сваля дрехите си, тя изключи видеото и каза:

— Добре, видях достатъчно.

След това отвори прозореца и се обърна към Буги, който чакаше отвън:

— Дай й парите и да вървим.

Сара излезе от колата и неудобно застана отстрани. Буги й подаде хартиена торбичка.

— Заповядай — рече той. — Искаш ли да ги преброиш?

Сара сграбчи торбичката и надникна вътре, едва прикривайки възбудата си.

— Това ли е всичко, което трябва да направя?

— Това е — обади се Лъки. — Прибери парите в някой сейф и се прибирай в къщи. И не казвай нито дума на Мортън.

— Той няма ли да разбере? — попита Сара.

— Може би — каза Лъки. — Това обаче не те обезпокои миналия път — нито пък него. Нали все още ти плаща наема.

— Ще използвам парите да напусна града заедно с моята приятелка — призна Сара. — Дойде ми до гуша от Лос Анджелис. Трябваше да видиш някои от ексцентричните типове, които идваха в салона за масаж. Игрички, игрички, игрички — само това искаха. А на повечето от тях им се щеше да съм на десет години!

— Спести ми детайлите — срязва я Лъки.

— Добре — и Сара здраво стисна торбичката. — Ще опитаме късмета си във Вегас. Аз и моята приятелка. Ако има още нещо, което

мога да направя... Имаш ли телефон?

— Не се безпокой, Сара. Ако имаме нужда от нещо, ще се свържем с тебе.

Буги влезе в колата и потеглиха.

* * *

Санто обвиняваше Джордж. Майка му никога не би го наказала по такъв начин, ако Джордж не я беше притиснал. Той беше на шестнадесет години, за Бога. Ако не можеше да си легне с момиче в своята стая, какво тогава можеше?

Джордж предложи списък с наказания и Дона се съгласи. Санто никога не я беше виждал толкова ядосана. Лицето ѝ беше пребледняло, чертите ѝ се бяха изострили и тя едва можеше да го гледа.

„1. Никакво ферари.

2. Никакви джобни пари за шест седмици.

3. Никакво излизане след училище.

4. Никакви кредитни карти.“

По дяволите! Бяха го хванали да прави секс, а не да убива шибания президент.

Дона не каза нито дума, докато Джордж му представяше списъка с наказанията.

— Хайде, мамче — изплака той и се обърна към нея. — Не беше чак толкова лошо.

— Наркотиците са много лошо нещо — зловещо произнесе Джордж, сякаш че беше федерален прокурор — какъвто, разбира се, вероятно е бил. — Майка ти и аз няма да ги толерираме в дома ни.

— В нейния дом — кисело промърмори Санто.

— Не — на Дона не ѝ се нравеше поведението на сина ѝ. — Този дом е и на Джордж. Точно той ще се погрижи за този проблем — докато ти се научиш как да се държиш.

Той не можеше да повярва, че тя е на страната на Джордж. Беше немислимо. Шибана крава!

Чудеше се какво ли наказание е отнесла Табита, след като баща ѝ дойде да я вземе.

— Никога вече не искам да я виждам със сина ми — беше чул да казва Дона, докато Мики буташе Табита навън.

След като Джордж приключи с четенето на морал, а Дона отказа да се намеси, той се прибра в стаята си, седна начумерено пред компютъра и празно се загледа в екрана.

Никакво ферари. Никакви джобни. Никакви привилегии. Никаква телевизия.

Майната му.

Беше объркан. Не беше искал да го прави с Табита — през цялото време се беше пазил за Винъс. И шибаната Табита беше пристигнала и беше провалила всичко.

Ами ако нещата, които бе казала за Винъс, бяха истина? Че Винъс не е нищо друго освен развратница и курва?

Внезапно му хрумна, че Табита изобщо не беше виновна. Трябваше да обвинява Винъс. Ако не я беше видял на вечерята у семейство Столи и ако Табита не му бе казала всичките тези неща за нея, той нямаше да се надрусва така, че да не знае какво прави.

Да. Винъс беше отговорна за това, че нямаше да получи ферари. Нейна беше вината. Тя беше съсипала живота му и той щеше да я накара да си плати за това.

* * *

— Това е за тебе — каза Купър и се надвеси над Винъс.

Тя се претърколи в леглото и мързеливо се протегна.

— Какво? — промърмори полузаспала.

— Портокалов сок, препечени стафидени филийки, кафе, днешната преса и това...

Тя се помъчи да седне. Купър държеше сребърен поднос и всичко, което бе изредил, беше наредено върху него. Той беше съвсем гол и внимателно балансираше подноса точно под възбудения си penis.

Тя започна истерично да се смее.

— Ама ти какво правиш? — възкликна тя и седна.

— Нищо — лицето му беше безизразно.

— А аз какво правя? — изохка тя — осъзнаваше, че е прекарала нощта със съпруга, с когото смяташе да се развежда.

— Да не би отново да се влюбваш в съпруга си? — предположи той, докато се опитваше да я очарова с хубавата си усмивка.

— О, не... Веднъж беше достатъчно, благодаря ти, Купър. Ти си много забавен, но аз накрая разбрах — не ставаш за съпруг.

— Колко други мъже ти правят закуска? — попита той жално. — Къде другаде можеш да получиш такова обслужване?

— Хмм... — тя все още се усмихваше. — Портокалов сок, препечени стафидени филийки, кафе, възбуден... Може би отново ще трябва да помисля.

— Виж — той дръпна члена си от подноса и седна на края на леглото. — Знам, че това, което направих, е непростимо. Ако ти беше постъпила така с мене, аз вероятно щях да си отида. Истината е, че си научих урока, и сега искам отново да се съберем.

— Хмм... — промърмори тя отпуснато.

— Миналата вечер бях с една от най-желаните жени в Америка. И знаеш ли какво? Заряха я и изтичах насам, за да съм с тебе.

— Ха! — тя не помръдваше.

— Какво означава това „ха“?

— Според господин Романо — а той ги разбира тези неща — Вероника си е сменила пола.

— Господи! Винъс! Това е абсурдно. Не може да е вярно.

Тя се изкиска.

— Предполагам, че си взел правилното решение, Куп.

Той се намръщи. Можеше ли това да обясни липсата му на интерес? Трябва да се е обадил инстинктът му за самосъхранение, спасявайки го от... от какво?

— Ние си принадлежим, Винъс — настоятелно произнесе той, без да й позволи да смени темата. — И ти го знаеш.

— Купър — отговори тя със сериозно лице. — Този нов филм, който съм на път да започна, е много важен за мене и...

— Тази нощ не беше ли специална? — прекъсна я той, фиксирайки я с ледено-сините си очи. — Не беше ли най-страхотната? Заедно ние наистина сме нещо — всеки го казва.

Тя се усмихна при спомена за невероятния начин, по който той правеше любов.

— Трябва да призная, Куп — ти имаш такава техника — като никой друг...

— И нека да те уверя — оттук нататък ще я пазя само за тебе.

Тя искаше да му повярва. Обаче говореше Купър Търнър — мъж с дългогодишната репутация на отчаян женкар. Веднъж вече беше опитала с него... Щеше ли да бъде толкова глупава да го направи отново?

И сега той беше тук — с ново обещание.

— Всичко, за което те моля, е още един шанс. Хайде, скъпа, знаеш, че това е правилно.

Тя се почувства слаба.

— Е... Вероятно можем да се виждаме — като че се запознаваме отново.

— Мислех, че отново се запознахме тази нощ.

Тя отново се изкиска.

— О, да, и аз бих искала още от това снощи... и утре и... Ако нещата вървят добре... Е... Евентуално бихме могли да поговорим за това, да се преместиш отново тук.

— Дадено — той се усмихна широко.

— Сега трябва да ме извиниш — каза тя и скочи от леглото. — Трябва да говоря с агента си.

— Обичам те, когато ставаш сериозна — той я хвана за раменете и опря гърба ѝ о леглото.

Тя се усмихна... Какво, по дяволите... Още един опит не би я убил.

* * *

Лъки пристъпи иззад мраморната колона и заговори Мортън Шарки във фоайето на сградата в Сенчъри сити, където беше неговият офис.

— Здравсти, Мортън — каза тя, свали тъмните си очила, марка „Порше“, и го фиксира с черните си очи.

Той сепнато отстъпи назад.

— Изненадан си да ме видиш?

— Ъъ... Лъки — той почти заекваше. — Това е... ъъ...
изненада. Какво правиш тук?

— Дойдох да те видя.

— Така ли? — развълнува се той.

Тя се приближи.

— Откакто направи своя малък фокус в „Пантър“, вече не бях в състояние да се свържа с тебе, въпреки че всеки ден ти оставях съобщения, казвах на секретарката ти, че е спешно, и по два пъти ти изпращах факсовете. Майка ти не те ли е научила, че не е културно да не се отговаря?

— Извинявай, Лъки. Бях изключително зает.

— Ти ме продаде, Мортън — равно каза тя. — А това не ми харесва.

Той зае отбранителна позиция.

— Направих това, което беше най-доброто.

— За кого? — студено попита тя. — Ти беше моят бизнес съветник. Помогна ми да поема контрола над „Пантър“, след това започна да действаш зад гърба ми и ме прецака. — Пауза. — Не го разбирам, Мортън. Освен ако някой не те е принудил да се държиш толкова неетично.

Той започна да се приближава към асансьора, като се опитваше да увеличи разстоянието между себе си и нея.

— Ъъ... Лъки, ти все още имаш четиридесет процента от „Пантър“. Сигурен съм, че с Мики начело студиото отново ще започне да печели...

Тя застана пред него и му прегради пътя.

— Точно като преди, а? Ти по-добре от всеки друг знаеш, че той ще провали студиото.

— Такива неща се случват — промърмори той — беше го срам да я погледне. — Бизнесът си е бизнес.

— Грешка номер едно — застана на страната на Дона Ландсман.

— Госпожа Ландсман е уважавана бизнес дама.

— Не. За твое сведение госпожа Ландсман е вдовицата на Сантино Бонати.

По лицето му премина тревожна тръпка.

— Ама ти за какво говориш?

— Спомняш ли си семейство Бонати? Сигурна съм, че трябва много пъти да съм ти разказвала историята.

Той се взираше мълчаливо в нея и си мислеше, че затова Дона Ландсман беше толкова нетърпелива да поеме контрола над „Пантър“.

— За твое щастие днес съм в добро настроение — продължи мило Лъки. — Затова ще ти дам възможност да се реабилитираш. Адвокатът ми ще уреди да ми продадеш твоите пет процента от „Пантър“ плюс твоята половина от акциите на „Пантър“, които имаш в „Конкуест инвестмънтс“. Това ще ми върне в ръцете контролния пакет. След това искам да разиграеш същия сценарий — точно както го направи за Дона. Аз ще си седя в офиса, когато я доведеш, и ще ѝ кажа, че вече не е в играта. О, да, и направи така, че и Мики Столи да е с нея. Искам лично да уволня този дебел задник.

По лицето на Мортън се изписа колебание.

— Аз... Аз не мога да направя това.

— О, да, Мортън, определено можеш. — Дълга пауза. — Между другото, как е жена ти? А децата? — Още една дълга пауза. — Предполагам, че Дона още не им е показала записите.

Лицето му пребледня.

— Какви записи?

— Мортън, ти си добър бизнесмен, обаче трябва да разбереш, че когато си имаш работа с някой като Дона — или всъщност като мене, — не си на своя територия. Не само Дона те държи в ръцете си, но сега и аз имам копие от записите.

— О, Боже! — изохка той. — Моля те, не постъпвай така с мене.

— Съдействай ми, Мортън — студено каза тя. — И аз ще уредя всяко копие от записите — включително и оригиналът — да бъде унищожено. А ако не... Е... Лично ще се погрижа жена ти да ги види, защото си бил много лошо момче и заслужаваш да бъдеш наказан.

Раменете му потръпваха — той беше пред припадък.

— Исусе! Какво съм направил? — измърмори той.

Лъки въздъхна и поклати глава.

— Не разбираш ли? Не се предполага свестните хора да изневеряват на жените си — особено с малолетни проститутки. Не е хубаво. Бракът е договор. А в моя свят договорът означава нещо.

Тя се обърна и си тръгна и остави Мортън сам. Лицето му беше придобило пепеляв цвят.

* * *

Лесли прекара нощта с Джони Романо и се върна в дома си чак рано на другата сутрин. Влезе в спалнята си и беше доволна да види, че Джеф беше точно на мястото, където го беше оставила, напълно облечен и хъркащ. Идиотът дори не беше разбрал, че я е нямало цяла нощ.

Влезе в банята си, взе си душ, облече се и се гримира. След това забърза към гардероба на Джеф и напъха всичките му дрехи в куфар, който изтика до входната врата.

След като направи това, седна и му написа кратка бележка:

Скъпи Джеф,

Това вече не ме устройва. Ще бъда навън до три следобед. Когато се прибера в къщи, искам тебе да те няма. Моля те, остави ключовете ми на кухненската маса.

Лесли

Остави бележката върху куфара и подкара към „Четири сезона“, където остана през целия ден. Ако имаше нещо, което Лесли мразеше, това бяха преките сблъсъци.

* * *

Алекс се втурна в офиса си като стрела — работоспособен и пълен с енергия. Бе се събудил рано и беше решил, че засега е по-добре да забрави Лъки и отново да се концентрира върху филма си. След като веднъж взе това решение, започна да се чувства по-добре.

— Какво става? — попита той, след като влезе и тупна Франс по задника, докато минаваше покрай нея.

— Алекс! — произнесе Франс. Не беше възражение — просто друг начин да му каже „благодаря“.

Лили беше очарована да го види в толкова добра форма.

— Да не би да се е върнал старият Алекс? — попита тя и го последва в офиса му.

— Какво искаш да кажеш? — отговори ѝ той с въпрос.

— Не беше съвсем на себе си напоследък — дрезгаво рече Лили.

— Не говори глупости — отрязва я Алекс.

— Просто казах истината.

— Добре — бързо се съгласи той и премина към по-важните неща. — Ето каква е работата. Лесли е извън играта. Винъс получава ролята. Обади се на агента ѝ, потвърди го при Мики и уреди тя да дойде в четири часа. Днес ще прегледам костюмите на Джони. В четвъртък да се събере целият състав — за пълен прочит. Разбра ли?

— Да — щастливо се усмихна Лили. — Ще изпращаме ли цветя на някого?

— Съвсем не — спокойно отговори Алекс. — Връщаме се на работа, Лили. Тук правим филми. Време е да се организираме.

* * *

След като видя Мортън, Лъки се срещна с Инга. Беше ѝ се обадила рано сутринта и ѝ бе предложила да поговорят.

— За какво? — подозрително беше попитала Инга.

— За нещо, за което съм сигурна, че не искаш Ейб да знае.

Това беше достатъчно да накара Инга да се размърда. Тя се съгласи да се срещне с Лъки за обяд в хотел „Бевърли Уилшър“.

Когато Лъки влезе, Инга вече седеше на една маса.

— Здравей — каза Лъки и се плъзна на един стол с гръб към прозореца, така че да може да наблюдава помещението.

Инга кимна, широкото ѝ, грубо шведско лице беше безизразно — както винаги.

— Можех да дойда у вас — изрече Лъки. — Само че си помислих, че не искаш Ейб да чуе разговора ни.

— За Ейб ли е? — попита Инга. Силната ѝ брадичка беше издадена напред.

— Не — отговори Лъки и се зачуди дали Инга би възразила тя да си запали на масата. — Е, казвам „не“, но донякъде има връзка и с него.

— Как така? — отново попита Инга.

Да. Инга определено щеше да бъде недоволна, ако тя запалеше.

— Ще поръчваме ли? — обади се тя и махна на сервитьора. Той дотича с менютата.

— Аз обикновено не обядвам — каза Инга. — Може би само една ябълка и парче сирене.

— Колко скромно — Лъки прегледа менюто и си поръча пържола и пържени картофи. — Имам нужда от сили — и тя слабо се усмихна на Инга. — Толкова много хора ме удрят в гърба напоследък, че съм отслабнала много. Този следобед може да повдигам малко тежести. Ти правила ли си го някога? Страхотна терапия е.

— Не — отвърна Инга. — Моето упражнение е да преплувам десет дължини на басейна всеки ден.

— Много хубаво — и Лъки си представи как Ейб седи край басейна и я наблюдава.

Инга си поръча салата. Вече беше нетърпелива да разбере какво има да ѝ казва Лъки.

— Колко добре познаваш Мортън Шарки? — най-сетне попита Лъки и опря лакти на масата.

Инга сви рамене.

— Всъщност — не много добре — войнствено произнесе тя.

— Кажи ми как се запозна с него. Чрез Ейб?

— Да — потвърди Инга.

Лъки кимна.

— Спомням си, преди да купя „Пантър“, Ейб ми препоръча Мортън. Беше го използвал за няколко сделки и му имаше доверие. Трябва да кажа, че аз също му се доверявах. Каква глупачка съм била. Доверих му се дори когато ме принуди като частно лице да продам голяма част от акциите. Той предложи да разнообразя вложенията си — да продам шестдесет процента от „Пантър“ и да използвам парите за други инвестиции. Съгласих се. Разбира се, трябваше да си запазя петдесет и един процента, но... Последвах съвета на Мортън. Той каза, че има на разположение инвеститори, които могат да бъдат контролирани, и че никога нищо няма да тръгне зле...

Инга започваше да се чувства неудобно.

— Какво целиш?

— Ти знаеш какво целя, Инга — гласът на Лъки стана по-твърд.
— Не си глупачка... Или трябва да те наричам госпожа Сморг?

— Ейб е вече на деветдесет — безцеремонно каза Инга. — Аз живях с него през последните четиридесет години. Като придобих част от акциите на „Пантър“, аз си осигурих бъдещето.

— Нямам нищо против — произнесе Лъки спокойно. — Но защо застана на страната на Дона Ландсман?

— Мортън ме посъветва да постъпя така.

— О, имаш предвид партньора си Мортън Шарки, заедно с когото притежаваш „Конкуест инвестмънтс“?

— Ейб никога не е направил нищо за мене — Инга беше преизпълнена с горчивина. — На мое име няма нито пари, нито нищо. Знаем, че когато той умре, внуците му ще наследят всичко.

— Ти си омъжена за него, Инга — спокойно отговори Лъки. — Според законите в Калифорния ти наследяваш половината от неговото състояние.

Инга се загледа в пространството.

— Ейб направи няколко неоспорими завещания още преди да се оженим. Аз предварително подписах, че се отказвам от дял от неговото състояние. Той ми оставя сто хиляди долара. Това е всичко — и тя въздъхна тежко. — Аз вече не съм млада. Трябва да поддържам определен начин на живот.

— Докато защитавах себе си, ти прецака мене — отсече Лъки.
— Не ми даде никакъв шанс, като застана на страната на Мортън.

— Трябваше да направя това, което той ми каза — той се грижи за моите инвестиции.

Лъки премина направо към своите условия:

— Ето как стоят нещата, Инга. Ако не искаш Ейб да научи за изключителната ти активност, продай ми акциите си веднага. Ти лично притежаваш шест процента, а половината от „Конкуест“ са още пет. Това ще ми върне единадесет процента. — Тя спря, за да си поеме дъх. — Адвокатът ми е готов с документите. Бъди спокойна — ще получиш максималната цена. С тези пари ще можеш направо да си купиш Ай Би Ем.

Инга беше наясно, че няма избор.

— Много добре — сковано отговори тя. — Ще направя каквото казваш.

* * *

— Имам страхотно главоболие — изръмжа Мики.

— Съжалявам, че чувам такова нещо — със симпатия отговори Лесли.

Бяха седнали в ресторанта на студиите „Пантър“.

— Не е от махмурлука — Мики разкърши рамене. — Въпреки че бях пил.

— Вечерята ви беше много хубава — обади се Лесли, без наистина да го мисли, но можеше просто да накара Мики да се почувства добре.

— За тебе може и да е била хубава — буйно отговори Мики. — Но дъщеря ми завършила с това, че изчукала онова хлапе Санто у тях, и аз трябваше да отида да я прибера.

— Нима? — Лесли беше страшно шокирана.

— Ама какви са тези днешните деца, Лесли? — попита той тъжно. — Правят секс, употребяват наркотици — сякаш че не е кой знае какво. Когато аз бях на шестнадесет години, беше голяма работа само да си купиш презерватив.

— Съжалявам, че Табита ти създава големи неприятности — каза Лесли. Очевидно дъщерята беше поела по пътя на баща си.

Той изпи половин чаша минерална вода „Евиан“.

— Неприятности, проблеми... Предполагам, че детето просто си гледа собствения живот. След няколко седмици се връща в пансиона.

Лесли посегна към салатата си. Вече беше време да поговорят за нея.

— Е, вероятно ще си доволен да научиш, че последвах съвета ти.

— Какъв съвет, сладурче?

— Джеф вече е минало.

Мики кимна одобрително.

— Добър ход. Момиче като тебе може да има когото си пожелае — и той заби пръст в нея. — Трябва да поддържаш това, че си звезда, Лесли. Работи по въпроса.

— Сигурна съм, че си прав — промърмори тя.

— И като говорим за това... Намерих подходящ за тебе сценарий.

— Наистина ли?

— Мислих си за кариерата ти. „Гангстери“ не става — твърде си хубава, за да изиграеш такава никаква роля.

— Какъв сценарий, Мики? — нетърпеливо попита тя.

— За момче и момиче, които се срещат в Париж, влюбват се, разлюбват се, след това се влюбват отново. Такава объркана история — публиката направо ще я глътне.

— Звучи чудесно. Ще го изпратиш ли и на Купър?

— Да, да, ще му го изпратя. Но, Лесли, ти трябва да разбереш — Купър е като дърта курва — дай му достатъчно пари и той ще застане на главата си и ще казва азбуката. Прави го само за мангизите.

— Това, което казваш, не е много хубаво — Лесли се хвърли в защита на бившия си любовник.

— Продължавам да ти го повтарям — по отношение на актьорите трябва да си много мъдра.

— Ще прочета сценария — сладко изрече тя, без да обръща внимание на критиката му. — И ако ми хареса, ще го направя.

— Скъпа — грубо се засмя той. — На мене ми хареса, значи, ти ще го направиш. Някога да съм ти давал лош съвет?

Не си струваше да спори. По-добре той да си останеше на нейна страна.

— Не, Мики, ти и Абигейл сте били винаги много добри към мене.

— Добре, сладка. Помни го това — каза той и я погледна косо през масата. — Днес изглеждаш по-добре — не си толкова дръпната. Да изхвърлиш Джеф ти отива.

— Благодаря ти, Мики — отговори скромно тя.

Не му каза за нощното си приключение с Джони Романо. Беше само една нощ — само за да си върне за разочарованието от Купър. Пък и не чак толкова вълнуваща.

Джони Романо беше просто лакома свиня, която се интересуваше само от собственото си удоволствие.

Това никога нямаше да се повтори.

* * *

— Външност — сензационна. Поведение — точно каквото трябва — каза Алекс.

— Благодаря — усмихна се Винъс. Тя седеше в офиса му и се наслаждаваше на срещата им. — След като идва от тебе, това е голям комплимент.

— Говорих с Фреди.

— Аз също.

— Всичко е наред — изрече Алекс. — Договорите са на път.

— Не знаеш колко съм очарована, че ще играя в „Гангстери“ — обади се Винъс. — Предполагам, че ти го казах и преди — критиците ме мразят. Този път не искам да видят на екрана Винъс — искам да бъде Лола — тя го погледна преднамерено. — Знам, че можеш да ме накараш да играя така, както никога досега не съм била способна.

— Ако аз не мога да го направя — значи, никой не може — Алекс никога не скромничеше по отношение на това, какво може да постигне. — Аз лично ще работя с тебе по сценария. Днес ще прегледам пробните костюми, прически и грим. Утре ще се четете сценарият от останалата част от състава.

— Днес за мене е толкова специален ден — Винъс преливаше от ентузиазъм. — Не само че получих ролята на живота си, но и реших да дам на съпруга си още един шанс.

— На Купър? — попита Алекс и вдигна вежди.

Тя щастливо се засмя.

— Той е единственият съпруг, който имам.

— Прибираш го обратно, а?

— Истината е — и тя направи овча физиономия, — че той е неустоим.

— Точно такава трябва да си и ти в „Гангстери“ — заяви Алекс с цялата сила на убийствената си усмивка. — Неустоима.

* * *

Докато караше обратно към дома си, Лъки имаше много време да разсъждава. Накрая всичко си идваше на мястото.

Можеше да си върне студиото.

Никога не можеше да си върне съпруга.

След като отново поемеше контрола над „Пантър“, тя знаеше, че вероятно ще трябва да приключи и с Дона Ландсман. Нямахме начин да позволим на Дона да се измъкне за това, че е убила Лени. Беше притаила тази мисъл някъде в главата си. Скоро трябваше да застане лице в лице с нея.

Въздъхна — дълбока въздишка. Кога най-сетне семейство Бонати щеше да научи урока си?

ГЛАВА 57

— Татко се върна — каза Клаудия, нервно притиснала ръце една о друга. — Казва, че няма да идвам тук отново.

— Господи, Клаудия — Лени всячески се опитваше да преодолее отчаянието си и да не я изплаши. — Кога ще вземеш ключа?

— Този уикенд... Когато татко спи.

— Защо не можеш да се обадиш в американското посолство? Да извикаш помощ. Да ме измъкнеш от това шибано място.

Лицето ѝ беше спокойно.

— Лени — сериозно произнесе тя. — Моят живот е тук — в това село... Помагам ти да избягаш, татко не може да знае. Никой не може. Трябва да го направим по моя начин.

Понякога се чувстваше така, сякаш играе в някакъв италиански филм. Красиво селско момиче с невероятно сладни гърди и здрави бедра спасява хубав непознат американец от пленничество. По дяволите! „Юнивърсъл“ биха го направили веднага.

— Клаудия — целенасочено говореше много бавно — за да не я изплаши и тя да не избяга. — Няма ли начин да ме измъкнеш отук още днес? Ами твоят приятел? Той не може ли да помогне?

Тя свирепо се извърна към него:

— Не!

Беше я разстроил. Трябваше да внимава. Усещаше, че тя се колебае дали да предаде баща си. Сега осъзна, че дори не беше казала на приятеля си.

— Добре, добре — успокоително каза той. — Не можеш да ме обвиняваш за това, че съм нетърпелив.

— Къде е картата, която ти дадох? — попита тя. — Ако татко я види...

— Не се безпокой. Скрил съм я.

Днес беше рязка и изплашена. Ами ако променеше мнението си и го оставеше да изгние тук? Не. Тя не би направила това. Те се бяха свързали, съюзили. Тя го харесваше, той изпитваше същото към нея.

Не че това намаляваше любовта му към Лъки. Никак даже. Просто такива бяха обстоятелствата.

— Клаудия — той протегна ръка. — Ела тук.

Тя се приближи колебливо. Днес носеше рокля като на София Лорен във филма „Две жени“. Къса памучна рокля с копчета отпред, от горе до долу, която разкриваше голите ѝ крака и кожата ѝ със слаб тен. Беше обута с прости сандали. Не носеше грим — само меко розово червило. Дългата ѝ кестенява коса падаше свободно до кръста ѝ. Забеляза, че тя има малък белег на лявата си буза и че миглите ѝ бяха невъзможно дълги.

Стоеше съвсем близо до него. Той можеше да види, че беше готова да се разплаче. Вдиша аромата ѝ и я попита какво има. Долната ѝ устна започна да трепери.

— Аз... Аз съм объркана — заекна тя.

— Знам, че ти е трудно — той отчаяно се опитваше да я успокои. — Чувстваш, че предаваш баща си, и същевременно знаеш, че това, което той прави, е много лошо. Всъщност — престъпно.

Тя мълчаливо кимна.

Той протегна ръка и я докосна по рамото.

— Когато съм свободен, Клаудия, няма да те забравя. Искам да дойдеш и да ме видиш в Америка.

— Невъзможно — тя поклати глава. — Никой не може да знае, че съм ти помогнала.

— Виж — каза той. — Ако ми донесеш лист и молив, ще ти напиша адреса и телефона си. Винаги когато имаш нужда от нещо, аз ще съм насреща... , или ще ти изпращам пари. Каквото искаш.

— Знам, че това, което е направил татко, е лошо — произнесе тя със сериозна физиономия. — Ето защо ти помагам.

— Това ли е единствената причина?

— Лени — обърка се тя. — Чувствам... те близък. Толкова много близък.

Той я дръпна към себе си и я целуна страстно. Тя се възпротиви, но само за секунда, след това се отдаде на целувката му и отпусна главата си назад, а устните ѝ бяха меки и щедри и много, много сладки.

„Прости ми, Лъки, но трябва да съм сигурен, че тя ще се върне, а това е единственият начин, който сега знам.“

Наред с всичко друго това, че докосваше друго човешко същество, че усещаше нейното тяло, го изпълни с надежда. Имаше бъдеще. Още не беше умрял.

Тя изучаваше лицето му с ръцете си, галеше го, целуваше го.

— Американският ми затворник — мърмореше с обич. — Ще те освободя. Ще го направя.

Той автоматично започна да разкопчава копчетата на роклята ѝ и разголи големите ѝ гърди. Тя наистина беше една от най-сочните жени, които някога беше виждал — кожата ѝ беше мека, зърната ѝ — твърди и мамещи, когато се наведе и меко ги целуна. Тя беше толкова сладка, че той не можеше да се спре.

Тя се отпусна върху влажната земя и вдигна ръцете си над главата в жест на пълно отдаване. Космите под мишниците ѝ бяха дебели и някак си много секси. Той дразнеше зърната ѝ с език.

— Не трябва да правим това — дишаше тежко тя. — Не е правилно.

Той забеляза, че тя не се отмести.

— Никой никога няма да узнае — само ние двамата — каза той, докато бързо доразкопчаваше роклята ѝ — пръстите му се плъзгаха по плата.

Тя носеше старомодни дълбоки пликчета, които стигаха до кръста ѝ. Без да мисли, той плъзна ръка под тях, усети плътното окосмяване на пубиса ѝ и достигна до топлата влага на нейното желание.

Тя задържа дъха си, след това се задъха страстно. Беше последният му шанс за свобода.

— Този уикенд... ще се върнеш... ще ми помогнеш — говореше той, докато влизаше в очакващата го мекота.

— О, да, Лени, о, да — обещавам ти.

ГЛАВА 58

— Е — каза Бриджит, докато нервно подръпваше косата си. — Това е историята. Съжалявам, не знам как се оставих да ме забъркат в тези неща... — тя прехапа устни и страхливо зачака реакцията на Лъки.

Лъки стана от външната маса, където бяха довършили вечерята си.

— Няма за какво да се извиняваш — успокоително каза тя. — Просто нямаш късмет. Не всички мъже са като Сантино Бонати и Мишел Ги. Въпреки че изглежда, че ти по някакъв начин привличаш най-големите отрепки.

— Мишел изглеждаше толкова мил — нещастно произнесе Бриджит. — Искам да кажа, че му имах доверие. Беше по-възрастен и нежен и... Може би дори съм го окуражила.

— Той те е използвал, Бриджит — каза Лъки буйно. — Всеки мъж, който връзва една жена и я принуждава да прави секс против волята си с друга жена... Е, той определено е лош човек.

— Опитах се да я предупредя — включи се и Нона. — Въпреки че нямах и представа, че е чак такъв.

— А Робъртсън... Тя как се отнесе към това? — попита Лъки.

Бриджит сви рамене.

— Той й каза какво да прави и тя го направи. Предполагам, че беше дрогирана.

— Да — съгласи се Нона. — Много от тези модели не мислят за нищо друго, освен да се надрусат и да легнат с някого. Просто това им харесва.

— Може и да им харесва — рязко произнесе Лъки. — Но Мишел Ги няма да се измъкне току-така. Това мога да ви го обещавам.

— Нали ти казах — и Нона триумфиращо погледна Бриджит.

— Какво ще правиш? — попита Бриджит.

— Ще намеря време да посетя господин Ги в Ню Йорк.

— Той ще отрича — каза Бриджит. — Ще каже, че аз съм го окуражавала. Знам, че ще го направи.

— Ти на кого си мислиш, че ще повярвам? — меко попита Лъки.
— На мене? — едва изрече Бриджит.
— Разбира се, че на тебе, сладка моя.
Бриджит скочи на крака и прегърна Лъки.
— Благодаря ти — каза тя. — Ти си най-добрата!
— Знаеш ли, ако Лени беше жив, щеше да откъсне топките на шибания Мишел — рече Лъки.
— Лени много ми липсва — тъжно измърмори Бриджит. — Липсва ми всеки ден.
Лъки кимна, очите ѝ се замъглиха.
— И на мене — тихо произнесе тя. — На всички нас.

* * *

Рано на другата сутрин Лъки замина за Ню Йорк с чартърен полет. Беше инструктирала Бриджит и Нона да останат в дома ѝ в Лос Анджелис, докато тя се върне. Което, ако всичко вървеше по плана ѝ, щеше да стане по-късно същия ден. Даниела Дион пристигаше в града, а тя беше следващата в списъка на Лъки, с която трябваше да се срещне.

Междувременно личният ѝ адвокат приключваше с детайлите по връщането на студиото.

Мортън се беше обадил късно снощи и звучеше паникьосано.

— Какво ще стане, ако Дона Ландсман покаже записите на жена ми? — попита той. — Какво мога да направя, за да я спра?

— Това е нещо, което трябва да уредиш с Дона — отговори му тя. Не я беше особено грижа за неговите проблеми след всичко, което ѝ беше причинил.

— Господи, Лъки, ако това излезе наяве, то ще ме провали.

— Първо трябваше да дойдеш при мене — каза тя — донякъде го съжаляваше. — Можех да се погрижа за това.

— Направих грешка — нещастно призна той.

„Голяма грешка, Мортън.“

Днес се чувстваше свежа и непобедима. Понякога силата вътре в нея беше толкова голяма, че тя беше убедена, че може да направи всичко.

Самолетът се приземи плавно. На летището я чакаше кола. Шофьорът пое по магистралата към града, след това подкара по малките улички към центъра на Манхатън, където беше офисът на Мишел Ги. Лъки влезе без предварително уредена среща, като пропусна да забележи двете секретарки.

— Не можете да се видите с господин Ги, без първо да имате уговорка — каза едната объркана секретарка, докато бързаше след нея.

— Нека ви поправа — обади се Лъки. — Мога да правя каквото, по дяволите, ми хрумне.

Мишел Ги седеше в офиса си с крака върху бюрото и пушеше дебела хаванска пура.

Лъки съвсем го изненада. Пурата падна от устата му, той си свали краката от бюрото и сепнато попита:

— Qui^[1]? Какво мога да направя за вас?

— Знаете ли коя съм аз? — взря се в него Лъки.

Той ѝ върна погледа. Определено не беше модел, но пък беше изключително красива жена с като че ли познато лице.

— Не — най-сетне отговори той. — Трябва ли да знам?

— Може би ще разпознаете името ми — Лъки Сантейнджело?

Аха, сега той знаеше точно коя е тя — наскоро беше чел интервю с нея в „Нюзтайм“.

— Вие притежавате студио в Холивуд — и той се чудеше какво, по дяволите, търси тя в неговия офис. — Как мога да ви помогна?

— Помислих си, че може да ви е интересно да научите самоличността на заварената ми дъщеря.

— Заварената ви дъщеря? — празно повтори той.

Секретарката стоеше на вратата и се взираше в Лъки.

— Добре, Моника, можеш да ни оставиш — каза Мишел и ѝ махна да си върви.

Лъки седна непоканена и си запали цигара.

— Изглежда, че тя не ви е казала.

— Кой какво не ми е казал? — Мишел беше едновременно и раздражен, и заинтригуван.

Гласът на Лъки внезапно беше станал студен и твърд. Тя се изправи и се надвеси над бюрото му.

— Знаете ли какво, Мишел? Вие сте шибан гадняр с малък член.

— Моля? — изрече той. Поведението ѝ вече започваше да го безпокои.

— Schifoso^[2]. Знаете ли какво е това на английски?

— Аз съм французин — отговори той.

— Долен боклук — и Лъки издуха цигарен дим в лицето му. — Това исках да кажа.

— Какво желаете? — той реши, че е по-добре да повика помощ.

— Искам да ви разкажа една малка история — каза Лъки и отново седна. — Обърнете ѝ внимание, Мишел — тя е кратка и проста.

Това вече беше прекалено.

— Точно сега съм зает — обади се той. — Предлагам ви да си уредите среща и да дойдете друг път.

— Аз построих хотели във Вегас — два — тя не обърна внимание на думите му. — Докато строяхме, един от моите инвеститори се опита да си скатае парите, които дължеше — въпреки че имахме твърдо споразумение. Същата нощ нахлух в апартамента му с неколцина приятели, които да ми помогнат, в случай че той е достатъчно глупав да окаже съпротива. Той се събуди и откри хубав, остър нож, насочен към главичката на пениса му. — Дълга, многозначителна пауза. — Сега... Какво мислите, че направи?

— Не знам — обади се Мишел; той осъзнаваше, че тя е напълно луда.

— Вложи парите. Плюс това, разбира се, си запази безценния член, а аз си запазих хотела. — Кратко мълчание. — Накрая всички бяхме щастливи.

Той се изправи, като хвърляше по едно око към вратата.

— Какво искате от мене?

— Името на заварената ми дъщеря е Бриджит Станислопулос. Може би вие я познавате по-добре като Бриджит Браун.

Той пребледня.

— О — празно произнесе той. — Нямах представа коя е тя.

— Обзалагам се, че не сте имали. Обзалагам се и че сте си помислили, че тя е просто едно малко момиченце, с което можете да си поиграете. Може би изнудване? Или да я използвате за своя играчка? — гласът ѝ режеше като нож. — Тя е само на деветнадесет, Мишел. Не се ли срамувате от себе си?

Беше прочел всичко за Лъки Сантейнджело. Тя беше влиятелна. Имаше връзки. Той не искаше да се намери в самолета на път обратно за Париж с отрязани и натъпкани в устата му топки.

— Казвам ви — той заговори бързо. — Нямах представа. Когато онази жена ме помоли да направя снимките...

— Каква жена? — попита Лъки, но вече знаеше кого има предвид той.

— Тя ми плати цяло състояние — думите на Мишел се застъпваха една друга. — Ако знаех, че Бриджит ви е роднина, никога нямаше да го направя.

— Каква жена? — повтори ледено Лъки.

— Дона Ландсман. Тя ми плати да направя компрометиращи снимки на Бриджит. Аз... Аз не се чувствам добре.

— Наистина ли? Не сте добре, а? — спокойно каза Лъки и взе от бюрото му някаква лупа в рамка от слонова кост. Тонът ѝ се промени. — Виждаш ли това, шибан първерзнико? Трябва да ти го натикам право във френския задник, защото точно това заслужаваш. Но вместо това ти и аз ще отидем да вземем снимките.

— Изпратих ги на госпожа Ландсман — бързо изрече той.

— Сигурна съм, че си запазил негативите и пълен комплект снимки за себе си.

— Не.

Тя завъртя лупата в ръцете си, за да разгледа по-добре яката дръжка от слонова кост.

— Ти не чу ли историята, която току-що ти разказах? Мога да ти обещаю, Мишел — нож в чатала ти е нищо в сравнение с това, което съм планирала за тебе, ако не получа всичко веднага. Така че да вървим в апартамента ти, или където ги държиш. И да не губим повече време. Carisse?

Погледът в смъртоносните ѝ черни очи го убеди да направи точно каквото каза тя.

* * *

Лъки изобщо не се забави — беше на път обратно за Лос Анджелис веднага след като получи снимките и негативите от Мишел

Ги. Тя го беше накарала също така да подпише едно писмо, според което вече не беше агент на Бриджит.

— Повярвай ми, Мишел, отърваваш се много леко — беше му казала Лъки.

Да залъгва Лъки щеше да бъде огромна грешка, а Мишел беше твърде умен, за да допусне подобна грешка.

Буги я посрещна на летището в Лос Анджелис и двамата мълчаливо потеглиха към дома ѝ.

Когато се прибра в къщи, Бриджит беше заспала. Лъки плъзна плика с компрометиращите снимки и негативите под вратата ѝ и след това си легна.

Сутринта се събуди рано и включи телевизора, докато се обличаше.

Мортън Шарки и Сара Дърбън присъстваха в сутрешните новини.

В единадесет часа предната вечер той беше пръснал главите и на двама им.

[1] Какво (френ.) — Б.пр. ↑

[2] Отвратителен, гаден (итал.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 59

Новината за Мортън Шарки силно шокира Лъки — тя не беше разбрала, че той е бил толкова лабилен.

Според полицейския доклад Мортън отишъл при Сара, когато тя се готвела да напусне апартамента и да потегли за Вегас. Между тях имало голям скандал, чут от жената от съседния апартамент. Кулминация на разправията били два изстрела. Съседите се обадили в полицията. Преди тя да пристигне, дошла приятелката на Сара, за да я вземе, открила труповете и с писъци се втурнала из сградата.

На Лъки ѝ стана тъжно, защото каквото и да беше направил той, не заслужаваше да умре заради това. Особено трагичен беше фактът, че беше взел и Сара със себе си — бедната малка Сара, която искаше единствено да яде хамбургери и да печели пари.

Лъки веднага се опита да се свърже със съпругата на Мортън. Кандис беше твърде разстроена, за да говори по телефона. Вместо нея на Лъки се обади една от порасналите му дъщери, която прие съболезнованията.

Имаше само един човек, който можеше да бъде обвиняван за неговата смърт. Дона Ландсман. Ако тя не беше изнудвала Мортън, той никога нямаше да се окаже в такова отчаяно положение.

Лъки знаеше, че трябва да се добере до снимките на Бриджит, които бяха у Дона, както и до компрометиращите Мортън записи със Сара. Нека човекът поне да почиваше достойно. Беше имал благоприличието да ѝ прехвърли обратно акциите си и след това адвокатът ѝ я бе уверил, че до края на деня всичко ще е уредено и с Инга и че утре студиите „Пантър“ отново ще са нейни.

Чрез връзката на Киоко в студиото тя откри какъв ще е графикът на Мики Столи за следващия ден. Той щеше да обядва с Фреди Леон в „Палмата“.

— Веднага след като той излезе от студиото — инструктира тя Буги, — уреди да изнесат мебелите му и отново да внесат моите. Когато се върне от обяд, аз ще го чакам да го поздравя. Осигури също така и присъствието на Дона Ландсман.

Буги кимна.

— Няма да бъде проблем.

Бриджит беше в екстаз, след като беше намерила снимките под вратата си.

— Обещавам никога повече да не правя нещо, което да те накара отново да се срамуваш от мене — произнесе тя пламенно. — Няма да правя нищо друго, освен да работя, да работя, да работя и ти наистина ще се гордееш с мен.

— Вината не беше твоя — каза Лъки. — Дори не си го и мисли.

— Ти... въз... видя ли снимките? — попита смутено Бриджит.

— Не — излъга Лъки. Трябваше да ги погледне, за да е сигурна, че са точно онези. Не й спомена, че има още един комплект. Буги вече беше уредил професионален касоразбивач да проникне в дома на Дона.

— Какво каза Мишел? — попита Бриджит.

— Забрави за това нищожество — отговори Лъки. — Добрите новини са, че твоят договор с него е анулиран, че той няма да получи комисионна от сделката с джинсите и че аз ще те изпратя в друга водеща агенция.

— Благодаря, Лъки — Бриджит беше вече спокойна и щастлива. — Никой освен тебе не можеше да го направи.

По-късно същия ден Лъки се обади на Джони Романо.

— Ще ми отделиш ли десет минути, ако намина?

— За тебе, скъпа — винаги.

Тя подкара към дома му — неокласическо имение в Бел Еър с повече мрамор, отколкото в мавзолей. Сковано чернокожо момиче, облечено в тесен бял костюм и на изключително високи тънки токчета, я въведе в игралната зала, където Джони играеше на рулетка с неколцина приятели. Той я поздрави с прегръдка и целувка.

— Имам нужда от една услуга — каза тя. — Малко е ексцентрична...

— Нищо не е твърде ексцентрично за мене — и Джони я поведе към игрален автомат с футуристичен дизайн.

— Е... — започна тя, докато наблюдаваше как Джони се забавлява с новата си играчка. — Има едно много скъпо френско момиче на повикване...

— Разкажи ми повече — заинтригува се той.

— Тя лети към Лос Анджелис от Париж с впечатлението, че е била купена като подарък за твоя рожден ден.

Той се засмя.

— За мене?

— Точно така.

— Скъпа, но аз дори нямам рожден ден!

— Това го знам.

Заспалите му очи светнаха.

— Това да не е някаква твоя ненормална сексуална играчка? Защото ако е така, знаеш, че и аз съм вътре.

— Много по-сложно е от това — свързано е с Лени — тя реши да не споделя с него подозренията си. — Докато тя е с тебе, аз ще съм в съседната стая с подслушвателно устройство.

— Детективска работа — и той кимна на себе си. — Харесва ми! Кога ще го направим?

— Тя пристига довечера. Резервирала съм й бунгало в хотел „Бевърли Хилс“. Буги ще я вземе от летището и ще я откара направо там. Ще направиш ли такова нещо за мене?

— Скъпа, можеш да разчиташ на Джони Романо — той е твоят човек!

* * *

Офицерът от имиграционната служба огледа забележителната блондинка в костюм на Шанел, която ухаеше на нещо невероятно екзотично, и реши, че тя заслужава цялото му внимание.

— Колко време смятате да останете в Америка? — попита той, докато очите му се плъзгаха по заоблените й гърди с набъбнали зърна, които опъваха блузата й.

— Може би няколко дена — колебливо отговори Даниела Дион.

— По работа ли идвате или за удоволствие? — поиска да знае той и се наведе през бюрото си, за да погледне сензационните й крака, подаващи се изпод изключително къса пола.

— По малко и от двете.

— И с какво се занимавате?

— С дамско бельо — отговори тя.

— Дамско бельо — повтори той — гърлото му внезапно беше пресъхнало.

— Точно така — и тя пусна малка провокираща усмивка.

Той удари печат в паспорта ѝ и съсредоточено я загледа как се отдалечава от бюрото му. Нямахше търпение да се прибере в къщи и да изчука дебелината си жена — тази блондинка определено го беше възбудила.

Даниела мина и през митницата и забеляза шофьора, който стоеше отвън с името ѝ, отпечатано върху голям бял картон.

— Моля, последвайте ме, госпожице Дион — учтиво каза Буги и взе пътната ѝ чанта. — Това ли е единственият ви багаж?

Тя кимна.

— Тогава можем да се отправим право към колата — и той я поведе надолу по ескалатора, след това през вратите, зад които беше паркирана лимузината.

Докато ѝ държеше задната врата отворена, той наблюдаваше как тя се плъзна на лъскавата кожена седалка. Беше изключителна. Дори Буги беше впечатлен.

Той седна зад волана на лимузината и подкара.

— Отиваме направо в хотел „Бевърли Хилс“ — каза той, без да спира да я разглежда в огледалото за обратно виждане. — Освен ако не пожелаете първо да спрем някъде другаде?

— Не — произнесе тя. — Можете да ме отведете направо в хотела.

— Отзад има „Евиан“, скоч и водка. Моля, налейте си сама.

— Не, благодаря ви.

— Това първото ви пътуване до Лос Анджелис ли е? — той беше много разговорлив.

— Изморена съм — отговори тя малко сприхаво. — Не желая да разговарям. Моля, затворете междинното стъкло.

Той затвори тъмното междинно стъкло и се обади на Лъки в хотела.

— На път сме — каза кратко той.

* * *

— Хей, скъпа, да знаеш, че съм си отменил една среща, за да те придружавам тази вечер — рече Джони, докато се разхождаше из луксозното бунгало на хотел „Бевърли Хилс“.

— Значи съм ти длъжница — каза Лъки. — След като си върна студиото, можеш да дойдеш при мене с всеки сценарий, който искаш да направиш, и сделката е сключена. Обещавам.

— Нищо не ми дължиш, Лъки. Ти си тази, която направи обрат в кариерата ми.

— Ти вероятно също би го направил някой ден.

— Да, но ти ме промени.

— Не. Всичко, което направих, беше да те накарам да разбереш, че има и друг, по-свестен начин. Защо си мислиш, че Клинт Истууд се задържа на екрана през всичките тези години? Или Робърт Редфорд. Те няма да играят роли на мъже, които бият жени. Те са героите, които всеки обича. Знаех, че и ти също можеш да бъдеш такъв. И сега вече си.

— Можеш да заложиш финия си задник — обади се той с гримаса.

Сексизмът му не я безпокоеше — тя беше свикнала с Джони и той ѝ напомняше на весела кукла.

— Може ли отново да се върнем на въпроса? — попита тя.

— Давай, скъпа — изрече Джони.

— Добре. Когато вече си с нея в леглото, ще ѝ кажеш: „Знам за тебе и за Лени в Корсика.“ Тогава тя вероятно ще ти отвърне: „Ама ти за какво говориш?“ След това ти казваш: „Бяха ти платили, за да го прелъстиш.“

— И после?

— Е, тя е гола в леглото ти, уязвима, в чужда страна. Предполагам — в зависимост от това, какво ще каже, — че ще вляза в стаята и ще я попитам сама.

— Хей, Лъки — той направи лукава физиономия. — Ти плащаш всичките тези пари, а искаш за мене да остане удоволствието?

— Щом ти е паднало.

Той поклати глава и се засмя.

— Никога не съм плащал на жена и, скъпа, нямам намерение да започвам отсега.

— Нека да ти напомня — аз плащам, а тя е много скъпа. Може би все пак ще трябва да придадеш някаква стойност на парите ни.

— Няма достатъчно голям презерватив, който да може да попречи на Романо — магическото око — да се справи с някоя проститутка.

Романо — магическото око! Той да не се шегуваше?

— Много деликатно казано — тя се опитваше да не се разсмее.

— Просто ти обяснявам как стоят нещата.

— Добре — Лъки се надяваше Джони да може да се справи. — Просто помни — тя е подарък за твоя рожден ден. След като аз получа отговорите на моите въпроси, можеш да правиш каквото ти харесва.

* * *

Даниела седеше на задната седалка на лимузината и празно гледеше през прозореца. Пътуването не ѝ беше харесало — полетът беше дълъг и изморителен, въпреки че тя трябваше да е свикнала да прекарва дълги часове в самолет, защото нейната работа често я водеше вън от Париж. Един от постоянните ѝ клиенти беше саудитски принц, който ѝ плащаше по цяло състояние, за да го посещава в двореца му в Саудитска Арабия веднъж месечно. Друг клиент беше индийски махараджа, заради когото тя отиваше в Бомбай няколко пъти годишно. Освен това имаше и един австралийски медиен бос, който я викаше в Сидни два пъти в годината — да забавлява него и съпругата му на рождените им дни.

Тя си помисли за това, че един ден състоянието ѝ ще достигне определено равнище и тогава ще може просто да приключи и да изчезне. Щеше да вземе малката си дъщеричка и да купи старинна ферма около Тоскана, където те биха могли да живеят спокойно.

На Даниела не ѝ пукаше, че не се среща втори път с някой мъж. Те бяха животни — всичките. Плащаха ѝ за секс и си представяха, че я притежават. Глупаци. Никога не я бяха притежавали — просто наемаха тялото ѝ за определено време.

Отвори чантата си, извади сложно изработено, солидно златно огледало — подарък от принца — и разгледа лицето си. „Красива съм

— помисли си тя, — но дали това е всичко, което виждат? Да — каза тя на себе си, — само това виждат.“

Извади и един валиум от чантата, пъкна го в устата си и го преглътна с малко „Евиан“. След това бръкна под блузата си, докосна гърдите си с върховете на пръстите си и запритиска зърната си, докато започнаха да се втвърдяват.

След като се беше възбудила сама, пъкна ръка под полата си, разтвори крака и методично започна да гали половите си органи. Беше така обучена в изкуството на самозадоволяването, че ѝ отне само няколко секунди, преди да достигне до задоволителен оргазъм. Дишайки тежко, падна на седалката, затвори очи и остави сладкото усещане да я погълне.

Още в началото на кариерата си беше решила, че на нито един мъж няма да бъде дадена привилегията да я доведе до оргазъм. Тя искаше да има власт над тях — и нямаше друг начин. Оттогава винаги сама се грижеше за себе си преди някой ангажимент. По този начин беше сигурна, че каквото и да ѝ правят, тя винаги е в състояние да контролира чувствата си.

Оправи полата си, седна изправена и се подготви за предстоящата вечер с Джони Романо. Той можеше и да е кинозвезда, но това не беше необичаен клиент за Даниела. Преди него беше имала много други кинозвезди. Беше имала крале и принцове. Също и политици. А веднъж — дори и един президент.

Тази нощ нямаше да бъде по-различна от много други нощи. Работа — както винаги.

ГЛАВА 60

Даниела пиеше „Перно“ с вода. Джони пиеше шампанско „Кристал“.

Даниела пушеше силна френска цигара. Джони пушеше марихуана.

И я гледаше... и не можеше да спре да я гледа, защото тя беше най-класическата блондинка, която някога бе виждал. Тя седеше срещу него като младата Катрин Денъов — хладна и съсредоточена, с кръстосани крака, с внимателно изражение — всичко в нея беше перфектно.

Бяха си разменили няколко баналности — като например „как мина пътуването ти?“, „хотелът е много хубав“ и т.н. Сега тя търпеливо чакаше той да направи първата стъпка. И макар Джони да знаеше, че Лъки нетърпеливо кръстосва другата спалня с подслушвателно устройство, улавящо всяка тяхна дума, не беше склонен да бърза с тази малка сцена.

Даниела разбра, че е по-добре тя да вземе инициативата.

— Какво ти харесва, Джони? — попита тя с ниския си гърлен глас. — Какво наистина те възбужда?

„Харесва ми да те гледам — искаше да каже той. — Харесва ми акцентът ти... Харесва ми меката ти, гладка кожа... както и краката ти... лицето ти... Харесва ми цялата ти класическа външност.“

Не можеше да повярва, че е проститутка. Трябваше да има някаква грешка.

— Гледала ли си някой от моите филми, скъпа? — той зададе въпроса, докато щракаше с пръсти — нервен навик, който беше придобил, след като „Уорнър“ го бяха изритали. — Известен ли съм в Париж?

— О, да, Джони — отговори тя, без да е сигурна. — Много си известен.

Истината беше, че тя едва бе чувала за него и определено не беше гледала нито един негов филм. Въпреки че си спомняше корицата

на „Пари мач“, където той се беше снимал в дома на „Плейбой“, обграден от блондинки. Типично.

— Предполагам, че навсякъде ме дублират на френски, а? — попита той, отчаяно опитвайки се да я впечатли.

— Разбира се — промърмори тя.

— Надявам се, че поне ангажират правилния актьор — каза той с трепет. — Какво мислиш за гласа, който използват?

— Прекрасен е — отговори тя, макар изобщо да нямаше представа за какво говори той.

* * *

В другата спалня Лъки не можеше да повярва. Ама какво искаше Джони? Рецензия?

Може би трябваше сама да се срещне с Даниела и да си зададе въпросите. Вече беше твърде късно.

Докато беше в хотела, Буги бе организиран нападението над сейфа на Дона. Беше платил на един от прислугата на семейство Ландсман за скица на къщата и знаеше точно къде е сейфът. Семейство Ландсман бяха на вечеря, а мъжът, когото бе наел, беше експерт, който можеше да отвори сейфа, да вземе каквото искаше Лъки, да го затвори и Дона изобщо да не разбере, че нещо липсва, докато сама не започне да го търси.

Лъки си пое дълбоко въздух. Утре щеше да си върне „Пантър“. Нямаше търпение да види лицето на Дона. Това на Мики — също. Тези двамата напълно си подхождаха един на друг.

Джони все още се въртеше около популярността си във Франция. Какво му ставаше? Тя се беше обърнала към Джони, защото се предполагаше, че той е чукачът на века. Обаче той вероятно бавно включваше — нито тази, нито някоя друга жена можеше да го възбуди.

* * *

Даниела се изправи и съблазнително смъкна сакото на розовия си костюм на Шанел. Отдолу носеше бяла блуза без ръкави.

— Горещо ми е — измърмори тя, докато си правеше вятър с ръце.

— Да, тук е доста горещо — съгласи се Джони. — Искаш ли да включа климатика?

Американски идиот — помисли си Даниела. Можеше и да е кинозвезда, но беше пълен идиот. Защо не правеше нищо?

Ах, добре... Очевидно тя трябваше да го прелъсти. Надяваше се, че няма да бъде като последната ѝ американска кинозвезда... Лени Голдън. Лени напълно беше устоял на нейния чар.

На Даниела това никога не ѝ се беше случвало преди. По онова време тя беше твърде шокирана, след това — впечатлена, защото нямаше нищо по-привлекателно от неподатливия мъж.

Разкопча бавно блузата си, остави я да се свлече и откри бял дантелен сутиен, изрязан там, където трябваше да са зърната. Гърдите ѝ бяха прикрити, зърната — разголени. Джони изохка одобрително. След това тя разкопча и полата си и я свали. Отдолу носеше старомодни бели жартиери, дълги чорапи и бял дантелен колан.

Лениво се приближи към Джони и застана пред него с разтворени крака, така че чаталът ѝ беше на равнището на очите му.

— Ти си на ход — измърка тя провокиращо.

Той веднага се възбуди. Тази жена беше вечната му фантазия. Дама в дневната. Курва в спалнята. Той се зачуди дали тя може и да готви.

— Мислила ли си някога да участваш във филм? — попита той, докато стискаше бедрата ѝ от вътрешната страна.

— Не — отговори тя. — Никога.

— Трябва да пробваш. Ти си великолепа, скъпа.

— Благодаря ти — и тя насочи пръстите му към колана си и бавно му помогна да го свали, докато пухкавият ѝ рус пубис се оказа само на сантиметри от лицето му.

Той се загледа в него, след това вдигна поглед към зърната ѝ — толкова розови и възбудени. Исусе! Достатъчно. Можеше да вземе толкова много. Той се изправи.

— Обгърни врата ми с ръце — нареди той. Тя направи каквото поиска. — Сега обвий крака около кръста ми.

Тя направи и това.

Той я отнесе в спалнята и я остави на ръба на леглото. Тя се отпусна назад и го загледа очаквателно. Той сграбчи глезените ѝ и разтвори краката ѝ.

— Да те съблека ли? — попита тя; беше забелязала очевидната му възбуда.

— По-късно — каза той. — Точно сега смятам да ти я изям.

— Не! — бързо изрече тя. Знаеше, че е глупаво да възразява срещу нещо, което е пожелал клиентът, но беше твърде изморена, за да я е грижа.

Не беше лесно да откажеш Джони.

— Скъпа, повечето жени се молят дори за съвсем малко работа с езика.

— А защо аз да не те изям? — предложи тя и се опита да седне.

Той я бутна обратно назад.

— Ти си моят подарък — значи, аз имам право на избор. Така че затвори очи и се отдай на удоволствието.

Джони напълно беше забравил, че Лъки чака в другата стая. А и дори да си спомняше, това нямаше значение. Това беше нещо, което той трябваше да направи сега!

* * *

На Лъки ѝ се струваше, че тя определено не е избрала правилния човек. Джони да не се опитваше да я възбуди? Ама какво ставаше с него?

Звънна клетъчният ѝ телефон. Тя го грабна.

— Мисията изпълнена — каза Буги.

— И двете неща?

— Всичко.

— Заклучи ги в сейфа си. Не ги искам в дома си. Веднъж да открие, че ги няма, и може да ми отвърне със същото. О, Буг — добра работа свърши.

Тя затвори телефона и продължи да се вслушва в шумовете, идващи от спалнята.

Пъшкане и въздишки. Тежко дишане и стонове. Някой си прекарваше доста добре за нейна сметка.

Бяха минали двадесет минути, преди грухтенето и охкането да спре и Джони най-сетне да се захване за работа.

— Тъъ... Даниела — чу го тя да казва.

— Да?

— Знам какво се е случило между тебе и Лени Голдън.

Лъки сдържа дъха си. „Започна се — помисли си тя. — Ето къде ще открия самата истина.“

— Моля?

— Лени ми беше добър приятел — рече Джони. — Той беше в Корсика и снимаше филм, а ти си отишла при него... прелъстила си го.

Дълга пауза.

— Откъде знаеш това? — най-сетне се обади Даниела.

— Видях снимките.

Поредната дълга пауза.

— Правя това, за което ми плащат. Платиха ми да прелъстя Лени.

Но не стана.

— Искаш да кажеш, че не си го чукала?

— Не. Той настояваше цялата нощ да си говорим за жена му.

— Без майтап?

— Не искаше да има нищо общо с мене.

Лъки слушаше внимателно. Лени... Нейният Лени... О, тя не го беше преценила правилно.

Джони се беше захванал здраво.

— Кой ти плати? — попита той.

— Не мога да го издам.

— Със сигурност можеш.

Даниела се опита да стане от леглото. Джони я сграбчи за ръката и я задържа.

— Наистина ми харесваш — каза той.

— Правило номер едно — изрече Даниела. — Никога не бъди мил с курва, която те обслужва.

— Ти не си курва. Ти си красива жена, на която просто й плащат за това, което повечето сладурчета в този град правят безплатно. Така, както аз го разбирам, ти имаш и морал. Също така имаш и най-хубавия чифт цици, които някога съм виждал.

— Твои са, Джони — за тази нощ. Утре се връщам в Париж.

— Мога да ти платя и повече, ако останеш.

— И защо би го направил?

— Може би защото ми харесва да съм с тебе. Можеш да останеш в дома ми и седмица.

— Сигурна съм, че можеш да ме накараш да остана, обаче не съм убедена, че ще си прекараш чак толкова добре.

— Защо не?

Тя сви рамене.

— Значи... Не искаш да участваш във филм, не искаш да се възползваш от славата ми, което означава, че не си с мене само защото съм Джони Романо — ти си тук, защото ти плащат. Дотук добре. Хубав, чисто делови ангажимент. Знаеш ли какво? Ти си първата жена, която някога съм чукал за пари — само дето не са моите пари.

— Колко интересно — и тя прикри отегчената си прозявка.

Джони скочи от леглото.

— Трябва да се срещнеш с една моя приятелка.

— За тройка се плаща допълнително.

— Без секс, скъпа. Само ще си поговорим. Чакай тук.

— Исусе! — каза Лъки, когато той влезе в стаята. — Добре си използваш времето.

— Мислех си, че искаше да направя така, че да си струва парите ти.

— И определено го направи, че и повече. Не съм очарована, че трябваше да слушам.

— Но трябва да си очарована от това, което тя каза. Нали чу — Лени не е бил с нея.

— Ама ти не можеш ли да правиш нещо друго, освен да чукаш? Знам, че си много надарен, Джони. Няма нужда да ми го навираш в лицето.

— Даниела наистина е нещо специално — изрече замечтано той. — Почакай, докато я видиш. Лени наистина трябва много да те е обичал, щом ѝ е устоял.

— Ние се обичахме един друг, Джони — каза тихо тя.

— Имаш ли си представа какво е да си на снимки? На третата седмица вече ти е толкова досадно, че си готов да чукаш и овца.

— Много красноречиво — обади се Лъки, докато го следваше в другата спалня.

Даниела беше седнала на леглото и се беше увила в един чаршаф, за да прикрие голотата си.

— Това е Лъки Сантейнджело — представи я Джони. — Съпругата на Лени Голдън. Можеш да повториш това, което ми каза. Ще ви оставя насаме — и той излезе от стаята.

Лъки се взря във френското момиче на повикване. Беше много хубава — много повече, отколкото на снимките.

— Тъъ... Сигурна съм, че знаеш, че след онази нощ, която се предполага Лени да е прекарал с тебе, той катастрофира с лека кола — беше й много неудобно.

— Много съжалявам — каза Даниела и наведе очи. — Има две неща, в които трябва да те уверя. Първо, той не е прекарал онази нощ с мене. И, второ, нямах представа, че са планирали да го убият.

— Значи, ти си сигурна, че той е бил убит? — сърцето на Лъки беше започнало да бие неистово.

— Не съм глупачка — изрече Даниела. — Разбрах, че по някакъв начин са му поставили капан. Моята работа беше да го прелъстя. Фотографът трябваше да ни хване в леглото. Обаче съпругът ти нямаше желание да прави любов с мене. — Кратка пауза. — Никога не е имало мъж, който да ме отблъсне, ако всичко друго е наред, а с твоя съпруг всичко си беше съвсем наред — и Даниела позволи на чаршафа да се свлече и да разкрие прекрасните й гърди. — Погледни ме, Лъки. Аз не съм скромна — красотата ми е всичко, което имам. Живея, за да обслужвам мъжете.

Лъки дълбоко си пое дъх.

— Кой те нае, Даниела?

— Уреди го моята мадам в Париж. С нея се свързала някаква жена от Америка. Казаха ми да отида в Корсика, да се видя с онзи мъж, който може да ме вкара във филма, и да прелъстя съпруга ти.

— А какво ще кажеш за снимките, където ти и Лени сте заедно?

— Изрязаха така наречения ми приятел от снимката, която направихме на плажа. Аз се държах като наивна обожателка, а Лени беше изключително любезен.

— Ами другите снимки?

— Отидох в хотелската му стая през нощта, застанах на вратата и свалих робата си, молейки го да ме покани вътре. Фотографът ни снима в коридора.

— Защо си толкова честна с мене?

Даниела сви рамене.

— Нямам причина да не бъда. Струва ти много пари да ме доведеш тук, така че явно това означава много за тебе. Съпругът ти е мъртъв. Сигурна съм, че ще ти стане по-леко, ако знаеш, че не ти е изневерявал.

— Оценявам честността ти.

— Понякога честността е всичко, което имаме.

Лъки се върна в другата стая. Джони пушеше тънка пура и гледаше борба по телевизията.

— Тръгвам си — каза тя. — Благодаря ти, оставам ти дължница.

Качи се в колата си и потегли към дома си.

„Лени, скъпи мой Лени, какво направих? Спах с Алекс, за да си отмъстя. Сега разбирам, че не е имало за какво да си отмъщавам. Предадох те и се чувствам толкова зле, защото трябваше да зная, че ти никога не би ме предал.“

Прости ми, любов моя. Винаги ще те обичам.“

ГЛАВА 61

— Днес ще си върна студиото — обяви Лъки.

— Колко хубаво — възкликна Бриджит. — И как успя?

— Не знам — каза Лъки със самоиронична физиономия. — Аз мога да направя всичко.

— Започвам да го разбирам — изкиска се Бриджит.

Тя и Нона стояха в предното антре с готови куфари.

— Бих искала да останете по-дълго — изрече Лъки.

— И ние бихме искали — отговори Нона. — Само че плакатът на Бриджит ще стане готов всеки момент, а и има много планирани неща, свързани с пресата. Плюс това трябва да се срещнем с новия агент, който ти уреди.

Лъки дръпна Бриджит настрана.

— А това момче, с което излизаш? — попита тя.

— Айзък е забавен — каза Бриджит. — Но сега разбирам, че не е за мене.

— Не отбягвай мъжете само защото си се сблъскала с неколцина гадняри — предупреди я Лъки.

— Няма. Обещавам.

— Лени те наблюдава отгоре — той ще направи така, че да откриеш истинския.

Бриджит я прегърна.

— Благодаря ти, Лъки. Много ще ми липсваш.

— И ти на мене — Лъки също я прегърна. — Планирай скоро да дойдеш пак.

Изпрати ги до лимузината, след това се върна в къщата и се обади на Джино, който звучеше като преди. Нищо не можеше да повали Джино — той наистина можеше да оцелява.

Кога ли и нейният живот щеше да се върне в нормалния си ритъм? Тъжно осъзнаваше, че без Лени нещата никога не могат да бъдат същите.

В един и тридесет следобед тя вече седеше зад бюрото си в „Пантър“. Тук бяха и собствените ѝ мебели, а Киоко се беше настанил

на своето бюро в предния офис — точно като в добрите стари времена.

— Дона Ландсман ще пристигне в два и половина — каза Буги.
— Тя знае, че ще присъства на събрание на директорите на продукцията.

— Добре — произнесе Лъки. — Точно така искам да стане.

— Мики ще бъде тук също в два и половина за среща с един от дистрибуторите си за чужбина. И двамата трябва да са точни.

Буги беше прав. Мики влезе в паркинга точно една минута след Дона Ландсман. Те се сблъскаха един с друг, докато Дона излизаше от колата си, и влязоха в зданието заедно. Не можеше да бъде по-добре.

Мики видя Киоко в предния офис и се намръщи.

— Къде е Изабел? — попита той раздражено.

— Веднага ще се върне, господин Столи.

Мърморейки на себе си нещо за секретарките, Мики поведе Дона в офиса си и бързо спря.

Лъки се завъртя на стола си, за да ги поздрави.

— Изненада! — каза тя. — Не е ли точно като преди?

Зъбите на Мики изтракаха.

Лицето на Дона Ландсман се втвърди.

— Какво е това? — извика Мики. — Какво, по дяволите, става?

— Върнах се — спокойно отговори Лъки; наслаждаваше се на тяхното объркване. — Точно както казах, че ще стане.

— Как е възможно това? — остро лице на Дона беше преbledняло от гняв.

— Просто — небрежно заяви Лъки. — Сдобих се с още единадесет процента от акциите на „Пантър“ и сама гласувах да се върна. И знаеш ли какво, Дона? Никога вече няма да поемеш контрола, така че можеш да започнеш да ми продаваш акциите си. — Кратка пауза, докато Дона смели новините. — Разбира се — продължи Лъки, — може и да претърпиш солидни загуби, но хей — това са само пари.

— Какво, по дяволите... — изпуши Мики. — Аз имам шибания си договор.

— Дай ме под съд — спокойно каза Лъки. — Ще ми е приятно да се видим там.

— Къде са мебелите ми? Файловете ми? Проклетите ми награди? — крещеше той.

— Всичко е откарано в дома ти, Мики. Убедена съм, че всичко стои на сигурно място на автомобилната ти алея. Абигейл ще е много

щастлива.

— Това няма да ти се размине — на челото на Мики пулсираха сини вени.

— Хей, все някой печели, нали? Съжалявам, Мики, но този път ти се оказа губещият.

Дона се взря в Лъки — нейния дяволски враг.

— Ще съжаляваш за това — каза тя през стиснатите си зъби. — Никой не може да ми се изпречва на пътя. Никой.

— О — произнесе Лъки. — Вече ми се разтрепериха гащите.

Дона се обърна и излезе, Мики я следваше по петите.

— Киоко — обади се Лъки — чувстваше се в много приповдигнато настроение. — Донеси шампанското. Ще празнуваме.

* * *

— Коя е тази с Джони? — Алекс попита Франс, докато Джони Романо влизаше в голямата банкетна зала, където щеше да се чете сценарият.

— Нямам представа — отговори Франс. — Може би е неговата приятелка.

— Не знаех, че има такава.

— Според Лили по една на ден — дяволито изрече Франс.

След малко дотича и Винъс и седна точно до Джони.

— Запознай се с една много добра моя приятелка от Париж — каза Джони. — Даниела, това е Винъс.

— Здравей, Даниела — произнесе Винъс и се усмихна топло.

Даниела кимна предпазливо. Работата ѝ обикновено не включваше присъствието ѝ на четене на филмов сценарий, но Джони плащаше, така че какво я беше грижа? Беше се обадила в Париж и каза на детегледачката, че няма да се върне в близките няколко дена. Джони беше излязъл за малко, докато тя говореше по телефона.

— На кого се обаждаш? — беше попитал той.

— Казвам на детегледачката си, че няма да се върна, както обещах.

Той изглеждаше изненадан.

— Ти имаш дете?

— Тя ще се оправи. Свикнала е да ме няма.

— На колко е?

— На осем години.

— Трябва да си била дете, когато си я родила.

— Бях на шестнадесет.

— Значи, предполагам, че си била сама и е трябвало да я издържаш. Затова ли си започнала... тъъ... в този бранш?

— Точно така.

Алекс влезе в залата и седна начело на масата — от едната му страна седеше първият му асистент, от другата — продуцентът на филма. След няколко минути той се изправи и се обърна към актьорите.

— Сега не очаквам днес някой да изпълни ролята си брилянтно — каза той и се огледа наоколо. — Помнете, че това е само прочит, за да видим как вървят репликите, какво взаимодействие може да се създаде помежду ви. Всъщност това е само проба, на която можете да се насладите — той отметна назад непокорна къдрица черна коса и ги заслепи с убийствената си усмивка. — Ако някой има възражения срещу свои реплики, да си запише и да дойде при мене. Много съм отворен за други идеи. Добре, някакви въпроси? Ако няма, да започваме и да се забавляваме, защото точно такава трябва да бъде правенето на филм.

Винъс сбута Джони — лицето ѝ пламтеше.

— Това е първият път, когато правя такава неща във филм. Обикновено просто те хвърлят на гримьорите и фризьорите и те бутат пред камерата.

— Да — каза Джони. — Страхотно е. — Той се извърна, за да погледне Даниела, която седеше зад него, след това пак се обърна към Винъс. — Имала ли си някога духовна връзка с някого? — попита той. — Както когато срещнеш някого и знаеш, че е точно това и, човече, направо си мъртъв.

Винъс се усмихна.

— И тя ли е тази?

— Може би — отговори Джони.

— Поздравления — Винъс му стисна ръката. — Още един женкар да миряса.

— Има едно нещо, за което съжалявам — той направи неприлична физиономия.

— Кажи.

— Че ти и аз никога не сме били заедно.

— Вече е твърде късно.

— Скъпа, никога не е твърде късно.

* * *

Дона седеше в лимузината си, а стомахът ѝ се гърчеше от яд. Лъки Сантейнджело отново беше спечелила. Това не можеше да е вярно. А Мортън — страхливецът — се беше самоубил. Ако все още беше жив, Лъки никога нямаше да си върне контрола.

Защо всичко, което беше направила тя, за да накаже Лъки, се бе провалило? Дори стрелецът, когото беше наела, не бе успял да убие Джино, а само го бе ранил.

Планът ѝ беше евентуално да върне Лени на Лъки, но в ума ѝ вече се въртеше друг сценарий. Защо пък Лъки да си го получи обратно? Защо да не го убие и да изпраца пръстите му един по един на тази кучка? Това щеше да изтрие усмивката от лицето ѝ веднъж завинаги.

Зачуди се дали Бруно или Фурио бяха достатъчно мъже, за да го направят. Или щяха да очакват от нея да наеме някого?

Трябваше да помисли за това, не беше временно решение.

И след това ѝ хрумна, че може да го направи сама. Щеше да отиде в пещерата и да застреля Лени, след това да фотографира мъртвото му тяло и да изпрати снимките на Лъки.

Да, щеше да накара кучката да разбере, че съпругът ѝ е бил жив през цялото време и че ако тя е имала поне малко мозък, е щяла да го открие и да го спаси, вместо да се концентрира само върху това, да си върне проклетото студио.

Дона беше доволна от решението си. Не можеше да каже на Джордж — той не знаеше нищо за Лени. Щеше да му съобщи, че баща ѝ е болен и че трябва да отлети до Сицилия за няколко дена. След това ще отиде на хотел, ще наеме кола, ще кара до пещерите и ще си свърши работата.

Лъки Сантейнджело си мислеше, че е много умна. Бе си върнала студиото, но беше изгубила съпруга си — завинаги.
Това ѝ се стори правилно.

* * *

Поздравленията започнаха да ваят незабавно — новините в Холивуд се разнасяха бързо.

Фреди беше измежду първите, които се обадиха.

— Не мога да съм по-доволен — каза той. — Какво стана?

— Грешка — отговори Лъки. — Игра на власт на една жена, която нищо не знаеше за филмовия бизнес...

— Всичко, което мога да кажа, е, че съм очарован, че се върна.

— Благодаря, Фреди.

— Алекс знае ли?

— Не мисля.

— Сега има четене на филмовия сценарий. Отиди и му го кажи сама.

— Може би ще го направя — произнесе замислено тя.

* * *

Алекс беше доволен от начина, по който вървеше всичко. Понякога четенето можеше да се окаже катастрофа — имаше случаи, когато той разбираше, че е избрал за ролите не когото трябва, и трябваше да прави промени точно преди началото на снимките.

Този път всичко пасваше. Винъс беше направо прекрасна като Лола, а Джони наистина си беше влязъл в ролята. Останалите — повечето неизвестни актьори — се справяха отлично.

Когато направиха почивка за обяд, Алекс седна с Винъс и Джони и с новата му приятелка Даниела, която изглеждаше приятна, въпреки че почти не продумваше. Определено беше красавица. Алекс имаше натрапчивото усещане, че я беше виждал някъде преди.

Всички се събраха отново в два и половина. Малко след това Лили му прошепна на ухото, че току-що е чула, че Лъки Сантейнджело

отново е поела контрола над „Пантър“.

— Да не се шегуваш? — попита Алекс. — И къде го чу?

— От много достоверен източник — увери го Лили.

— Значи — каза той, — пак ще си имаме работа с госпожица Сантейнджело.

Беше решил, че след като Лъки ясно му беше показала, че има нужда от пространство и време, той ще ѝ ги даде. Точно сега филмът му го ангажираше изцяло, а правенето на филми беше най-настоятелната от всички любовници.

Приключиха в четири и половина. Джони веднага изчезна нанякъде с Даниела.

Винъс се изправи и прегърна Алекс.

— Това е най-великата седмица в моя живот — щастливо каза тя. — Знам, че нещата с Купър ще потръгнат, а да правя „Гангстери“ с тебе е обратът, за който винаги съм мечтала.

— Ти си добра актриса — рече Алекс. — Вече ми е ясно, че никой досега не се е погрижил да изкара това наяве.

— Благодаря — тя беше очарована от такава екстравагантна похвала.

— Чу ли, че Лъки си е върнала студиото? — попита той.

— Фантастично! — възкликна Винъс. — Кога?

— Днес. Лили го чула още преди да стане!

— Ау! Това е страхотно. Познай кой тъкмо влиза през вратата.

Той се обърна да погледне. Беше самата Лъки.

— Хей — обади се Алекс и си помисли колко е красива. — Точно говорехме за тебе.

Лъки се усмихна.

— Добро или лошо?

— Винаги само добро — той ѝ върна усмивката.

— Е, като твой нов шеф си помислих, че мога да те посетя.

— Хей, Лъки — намеси се Винъс с голяма усмивка. — Всеки път успяваш. Някой друг би пропъзлял да се скрие... , а ти просто се взимаш в ръце и преобръщаш нещата. Как го правиш?

— Имам си начини — тайнствено отговори Лъки.

— Добре, аз изчезвам — заяви Винъс. — Имам си съпруг, който ме чака в къщи.

Лъки вдигна вежди.

— Съпруг?

Винъс продължи да се усмихва.

— Вторият му шанс. Ще се видим! — и вече я нямаше.

Алекс прочисти гърлото си.

— Алекс — каза Лъки. — Сега аз отново поемам контрола и, мисля, трябва да спомена, че твоят проектобюджет е станал напълно неконтролируем. Може ли да поговорим?

Той се засмя.

— Няма никой друг, с когото повече бих искал да говоря. Само че е малко трудно човек да се свърже с тебе.

— Хмм... Повярвай ми, ще отделя на твоя бюджет много време. Можеш да се обзаложиш.

— Надявам се, че понякога ще идваш и на снимките.

— Тук съм днес.

— Може би уикенд във Вегас?

— Кой знае... Кога тръгвате?

— Три дена ще снимаме в Малибу, след това е Вегас — в края на следващата седмица.

— Не се учудвай, ако намина.

— Лъки — той я изгледа дълго и многозначително. — Това ще е най-добрата изненада, която евентуално можеш да ми поднесеш.

— Е — каза тя малко объркана. — Това беше кратка визита. Трябва да вървя.

Той я хвана за ръката и я изпрати до вратата.

— Харесваш ли новото ми отношение?

— И какво е то?

Той се усмихна — широко, защото четенето беше минало толкова добре.

— В настроение съм да се концентрирам само върху правенето на филма. Това означава, че ще те оставя на мира за шест месеца.

— Това заплаха ли е или обещание?

— Приеми го както искаш.

Усмихнаха се един на друг, тя се качи в колата си и тръгна. Мислеше си за всички събития от последните няколко седмици.

Дона Ландсман. Никакво отлагане повече. Беше време.

ГЛАВА 62

— Минаха три дена — помислих си, че си ме изоставила — каза Лени.

— Съжалявам, татко ми — върна се — извини се Клаудия.

— Да, знам — горчиво каза той. — Господин Жизнерадостният се е върнал. Така изтърсва тук храната, сякаш аз съм куче. Трябва да ти кажа, че мразя баща ти, Клаудия. Ти трябва да се махнеш от него — неговата карма е лоша.

— Какво е... карма?

— Надявам се никога да нямаш повод да разбереш.

— Тази вечер татко ми ще пие твърде много вино. Когато заспи, ще открадна ключа и ще ти го донеса. Пазиш ли картата?

Той посочи джоба си.

— Тук е на сигурно място.

Тя му подаде малко фенерче.

— Ето, ще ни потрябва.

— Благодаря — каза той.

— Ако открият, че си избягал, ще тръгнат след тебе — загрижи се тя. — Но няма да знаят до утре, когато Фурио донесе храна.

— Как ще стигнеш дотук късно през нощта?

— Аз също много ще внимавам.

— Твоят приятел не трябва ли да дойде с тебе?

— Не! — остро изрече тя. — Ако той знаеше, нямаше да ми позволи да ти помогна. — Тя се поколеба, очевидно стресната. — Ако той разбере за нас...

— Няма нищо за разбиране, Клаудия — увери я той. — Ти си тук, за да ми помогнеш — това е всичко. Никога няма да кажа на никого какво се случи между нас.

Тя кимна, доволна, че той няма да я предаде.

— След като взема ключа, ще съм тук. Трябва да си готов да тръгнеш веднага.

Той не знаеше как ще изкара следващите няколко часа, докато тя се върне. Но някак си трябваше да намери сили.

ГЛАВА 63

Когато пристигна от студиото у дома си, Дона кипеше. Разкрещя се на прислужницата, която веднага напусна. Влезе в кухнята и се развика и на готвачката, която искаше да напусне, но имаше нужда от тази работа.

Джордж беше още в офиса. Тя му позвъни. Бълваше отрова.

— Знаеш ли, че нашите адвокати са некомпетентни глупаци — крещеше тя. — По един или друг начин Лъки Сантейнджело си е върнала контрола над „Пантър“. Искам да знам как е станало това, Джордж. Настоявам да знам.

— Инвестицията никога не е била разумна — Джордж изобщо не звучеше разстроен. — А и ти трябва да признаеш, Дона, че нищо не знаеш за филмовия бизнес. Това може и да е за добро.

— Боже! — извика тя, вбесена от неговата глупост. — Боже! Ама що за кретен си ти? Stupido^[1]!

— Моля? — обади се Джордж.

— Адвокатите ни са глупаци — отговори тя объркана, осъзнавайки, че без да мисли, се е върнала към предишния си акцент.

— Ще се погрижа за това — каза Джордж.

— Направи го.

Изведнъж се сети за снимките, които имаше на Бриджит Станислопулос — истинската убийца на Сантино. Беше й отнело време и пари да я хване, но все пак го беше направила — веднага след като момичето подписа с агенция за модели. Малко проучване на Мишел Ги бе разкрило неговите наклонности. Голяма сума пари беше осигурила съдействието му.

Гениално хрумване! Сега тя притежаваше снимките и щеше да ги продаде на всяко порно списание в света. Как ли щеше да й хареса това на Лъки Сантейнджело? Бившата й заварена дъщеря изложена под похотливите погледи на целия свят.

Малка студена усмивка. *„Не можеш да контролираш всичко, Лъки. Ти не си вездесъща.“*

Беше се отправила към сейфа си, за да вземе снимките, когато Санто се прибра в къщи от училище.

— Защо си идваш толкова рано? — поиска да знае тя, след като го хвана в предната стая.

— Ами ти? — натърти той — изглежда, изобщо не се разкайваше за инцидента с Табита.

Напоследък не бяха говорили много. Тя отново копнееше за малкото си момченце, за невинното момченце, което беше родила и отгледала. Сега се беше превърнало в този голям скован дангалак с мръсна уста, който вършеше неописуеми неща с противни малки момичета. Беше я предал и това изобщо не ѝ харесваше.

— Къде отиваш? — попита тя, след като той се опита да се измъкне покрай нея.

— Горе — намусено отговори той. — Ще се заключа в стаята си. — Хвърли ѝ омразен поглед. — Нали това искаш, а?

— Вината си е само твоя, Санто — тя повиши тон. — Това, което направи, е позорно.

— Не е — намръщи се той. — Каквото направих, е нормално.

Дона се вбесяваше от това, че той все още се опитваше да оправдае действията си.

— Ако баща ти знаеше, че си се превърнал в полудял по секса наркоман, щеше по-скоро да те убие, отколкото да те има за свой син — мрачно каза тя.

— Аз не съм наркоман — произнесе той презрително. — Стига, мамче. Всички пушат трева.

Последната дума беше нейна.

— Моят син не. Вече не.

Той изтича нагоре и тръшна вратата на стаята си, убеден, че майка му е най-омразната жена на света.

Дона почака, докато той се махне, след това отиде в библиотеката, затвори вратата и бързо стигна до личния си сейф, скрит зад подбрана с вкус картина на Пикасо.

Набра комбинацията и буйно дръпна вратичката на малкия сейф, където държеше важни документи и скромно количество бижута — хубавите ѝ бижута бяха заключени на сигурно място в банката. Порови из него, търсейки видеозаписите на Мортън Шарки и снимките на Бриджит.

Беше абсурдно — тя сама ги беше прибрала тук, а сега не можеше да ги намери. Да не би да си губеше разсъдъка?

Методично извади всичко от сейфа. Никаква касета. Никакви снимки. Беше ли възможно Джордж да се е добрал до комбинацията? Не. Джордж не би си позволил да посегне на личния ѝ сейф.

Трябваше да остане спокойна и да се справи с това рационално. Те просто бяха на друго място и тя щеше да ги намери.

* * *

Санто тръгна направо към компютъра си. Беше се измъкнал рано от училище, защото нямаше кой да го спре. Какво му пукаше за математиката или историята? Нямаше нужда да знае тези боклуци, защото някой ден щеше да наследи състоянието на Бонати. Баща му му беше оставил пари, а когато Дона пукнеше, той щеше да наследи и нейните. Така че майната му на училището. Точно сега беше по-заинтересуван да си разчисти сметките с онази развратница, Винъс Мария.

Той седна на компютъра и започна да съчинява ново писмо. Писмо, изпълнено с омраза.

Тя щеше да си го получи.

[1] Глупак (итал.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 64

Лени чакаше нетърпеливо, а часовете пълзяха безкрайно бавно.

Чудеше се дали Клаудия някога ще се върне. Мисълта за свободата беше толкова опияняваща, че той едва можеше да стои спокойно, но знаеше, че трябва да пази силите си за бягството — ако това някога станеше.

Мъжът, за когото сега знаеше, че е бащата на Клаудия, пристигна с храната му, на практика му я хвърли и изчезна.

Прибра парче хляб в джоба си за пътуването. След това седна на края на пригодените за легло дъски и заразглежда грубо нарисуваната карта, която му бе дала Клаудия. Беше му обещала, че ще го изведе от лабиринта на пещерите. След това той продължаваше сам — всеки от тях тръгваше по своя път.

Свобода. Каква прекрасна дума. Той я произнесе няколко пъти на глас просто за да си вдъхне увереност.

Мислеше си за децата си. Реши, че никога повече няма да ги напуска. Щеше да приключи с филмовата си кариера и да си завре задника в студиото, защото отгук нататък щеше да остане със семейството си. Нищо нямаше до го раздели с Лъки.

След доста време стигна до заключението, че нещо трябва да се е объркало и че Клаудия няма да се върне.

Главата започна да го боли толкова силно — той реши, че ще се пръсне. Легна на така нареченото си легло, преизпълнен с отчаяние.

Сигурно трябва да беше заспал, защото когато Клаудия най-сетне пристигна, трябваше да го разтърси.

— Лени — каза тя напрегнато. — Ставай бързо.

Той отвори очи, слисан за момент. Това беше ли поредният сън? Не, Клаудия наистина се беше надвесила над него.

— Трябва веднага да тръгваме — и тя му подаде ключа. — Ако татко ми се събуди...

Не беше необходимо да говори повече. Той седна и с треперещи ръце пхна ключа в ръждясалата верига, обхващаща разранения му глезен.

Ключалката беше толкова корозирала и лепкава, че отказваше да се отвори.

— Исусе! — паникьоса се той. — Това не е този ключ.

— Той е — настоя тя и се наведе да му помогне.

Двамата се бореха с него, докато някак си той успя да завърти ключа и да отключи веригата.

Най-сетне беше свободен! Хвана оковите си и силно ги метна срещу стената на пещерата.

Клаудия прибра ключа в джоба си.

— Ела, трябва да тръгваме — каза тя. — Вече е късно.

За момент го обхвана колебание. Беше бил затворник толкова дълго, че не знаеше дали ще може да понесе свободата.

Клаудия го хвана за ръката.

— Следвай ме — изрече тя. — След като напуснем пещерите, трябва да се изкачим по скалите.

— Какви скали? — разтревожи се той.

— Не е опасно — увери го тя. — През цялото време се изкачвах по светло. Сега е тъмно — може би само ще е по-трудно.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че след като излезем оттук, трябва да се катерим по някакви си скали?

— Да, Лени — твърдо отговори тя. — Ако аз мога да го направя, значи, и ти можеш. Ела.

Тя измъкна фенерчето от ръцете му и бързо започна да се промъква през високия черен лабиринт на пещерите.

Той се движеше плътно зад нея и се опитваше да не забелязва хлъзгавината и разбягващите се плъхове, докато си пробиваха път, водени единствено от слабата светлина на фенерчето.

Колкото повече напредваха, толкова по-силно започваше да се чува морето. Исусе! Колко близо беше то?

— Приливът е започнал — по същество каза Клаудия. — Ще трябва да вървим през водата. Не се изнервяй.

След като излязоха от лабиринта на пещерите, лунна светлина освети пътя им. Морето се плискаше на входа, а нощният вятър виеше.

Лени потръпна, когато осъзна, че е бил затворен дълбоко под земята. По дяволите, можел е да се удави и никой никога да не разбере.

Сега стояха до колене сред постоянно движещите се вълни и той трепереше от студ.

— Дръж се за мене — Клаудия надвика вятъра.

— Това права — изрева той в отговор.

Тя насочи светлината на фенерчето към някакви скали.

— Ето там — каза тя. — Побързай, приливът... все още продължава.

Това беше още по-страшно и от пленничеството му. Пробиваха си път през разбиващите се в скалите вълни и когато ги достигнаха, бяха мокри до кости и вкочанени от студ.

Клаудия беше гъвкава като газела. Тя скочи на скалите, наведе се назад и сграбчи ръката на Лени, за да му помогне.

Когато започна да се катери по ръбестите камъни, една остра скала поряза крака му.

— По дяволите! — възкликна той — кракът му кървеше.

— Хайде! — окуражи го Клаудия.

Накрая стигнаха в подножието на стръмната канара. Лени погледна нагоре и стомахът му се сви. Новото изкачване щеше да бъде страшно.

— Следвай ме — настояваше Клаудия.

Той направи каквото му каза тя и те бавно започнаха да пълзят нагоре по канарите, захващайки се за лози и дървета, докато след няколко метра стигнаха до камениста пътека, направена от човешка ръка.

Лени постоянно се подхлъзваше и няколко пъти падна. Кошмарът ставаше все по-страшен. Ако не беше силата и смелостта на Клаудия, той нямаше да има никакъв шанс.

Когато стигнаха до върха, и двамата се хвърлиха на земята.

След няколко минути Лени стана, взе фенерчето от ръцете ѝ и освети морето отдолу. Това, което видя, беше ужасно. Бил е погребан някъде във вътрешностите на земята. Скрит на място, където никой никога не би могъл да го намери. Чудо беше, че бе оцелял — и само благодарение на Клаудия.

— Трябва да бързаш, Лени — неспокойно каза тя. — Пази се. Поеми пътя надясно и продължавай да вървиш бързо.

— Как ще мога някога да ти се отблагодаря, Клаудия?

— Не е нужно — произнесе тя. — Върни се в къщи при съпругата и децата си. Бъди щастлив, Лени.

И преди той да успее да каже нещо, тя нежно го целуна по устните, отправи се в противоположната посока и изчезна в тъмнината. Още веднъж той беше останал съвсем сам.

ГЛАВА 65

Съботната сутрин беше един от онези прекрасни дни, които караха всички да осъзнаят защо живеят в Лос Анджелис — въпреки земетресенията, престъпленията, наводненията и пожарите. Този ден напълно разкриваше какъв е Лос Анджелис — кристално чисто синьо небе, силно слънце, град, обграден от палмови дървета, затревени хълмове, сочна зеленина и великолепни планини.

Лъки не можеше да спи повече. Тя стана рано, излезе на терасата на спалнята си и се загледа в океана. След няколко минути реши да потича по брега. Облече тениска и къси панталони, втурна се надолу и се понесе по крайбрежната ивица.

След половин час се озова под дома на Алекс. Спря, после започна да бяга на едно място и се зачуди какво ли прави той.

Стръмни каменни стълби водеха нагоре между скалите, над които се извисяваше домът му. Тя реши да го посети. Беше рано, може би той още спеше, или пък Тин Лий беше останала за през нощта.

И какво от това, по дяволите? Вратата в подножието на стълбите беше отключена — вероятно знак, че той няма нищо против посетители?

Пое нагоре по каменните стъпала, като ги взимаше по две наведнъж, докато остана без дъх.

Спря за момент.

„Какво правиш? — помисли си тя. — Защо му даваш аванси? Отблъсна го и той си отиде и сега какво се опитваш да направиш? Да си го върнеш?

В никакъв случай. Просто ми харесва неговата компания, разговорите с него. Няма нищо общо със секса. Какво му е лошото на това, да имаш платоничен приятел? Платоничен. Глупости. Ти го харесваш. Не е вярно. Ами, не е.“

В края на стъпалата имаше друга врата, тя я отвори и пристъпи в неговото владение.

Алекс седеше на терасата си, заобиколен от лаптоп, сценария си, вестници, кана кафе, портокалов сок, препечени филийки и закуска от

зърнени храни.

— Хей — махна тя и се отправи към него. — Неочакван посетител.

Той погледна и се сепна.

— Лъки — на лицето му цъфна огромна усмивка. — Каква приятна изненада.

— Тичах по плажа и случайно се озовах пред дома ти — небрежно произнесе тя. — Това кафе само за един ли е, или и аз да си донеса чаша?

— Сядай. Ще извикам икономката си. — Той натисна един бутон и отнякъде се появи японка с мрачно изражение. — Още една чаша, Юки.

Лъки се отпусна на стола до него и протегна дългите си крака с хубав тен.

— Не знаех, че си такава голяма спортистка — отбеляза той, очарован, че тя е тук. След като се беше отдръпнал, тя сама бе дошла при него.

Тя се засмя.

— И не съм. Просто имах нужда да се освободя от всичкото натрупало се в мене напрежение.

— Мога да измисля по-добри начини за това — каза той и остави сценария си.

Юки се върна с нова чаша и я напълни с кафе. Лъки отпи една глътка.

— Нямам търпение да се върна в студиото в понеделник — и тя свали слънчевите си очила и ги остави на масата.

— А аз нямам търпение да започна „Гангстери“ — рече Алекс. — По-приятно ми е да правя филми от всеки друг път.

— Така е, защото това е твоят начин да избягаш.

— Права си — иронизира я той. — Понякога се чудя от какво ли толкова бягам. Не поддържам връзка с майка си, нямам жена и деца — всъщност изобщо нямам никакви връзки.

— Твоят живот е правенето на филми — отбеляза Лъки. — Актьорите и екипът са твоето семейство.

— Да, отново си права — отвърна той, докато отхапваше от една тънка препечена филийка. — Знаеш ли, аз съм един от малкото режисьори, които наистина обичат актьорите. Веднъж работих с един

продуцент, който дойде при мене, след като бях обядвал с най-талантливия от тях, и ядосано ми каза: „Ти смяташ да се храниш с актьорите?“ — като че ли те са някаква низша форма на живот.

— Аз също обичам актьорите — каза Лъки. — Всъщност омъжих се за актьор. Истината е, че ги смятам за малко повредени, но пък невероятно необходими.

— Всички ти изглеждат повредени — забеляза той. — Трябваше да станеш психоаналитик.

— Щях да бъда добра — и тя си открадна от препечените му филийки.

— Е — обади се той. — Искаш ли да ми разкажеш какво стана с френската проститутка?

— Ами... тя ме увери, че никога не е спала с Лени.

— О-хо.

— Повярвах ѝ. Нямаше причина да ме лъже. Мислила си е, че от някакво списание са ѝ платили да прелъсти Лени. Всъщност била е изненадана, че той е устоял на прелестите ѝ. И нека да ти кажа — много е чаровна. Великолепна е.

Той я погледна с любопитство.

— Как го разбра?

— Докарах я тук като подарък за рождения ден на Джони Романо.

Лъки никога не преставаше да го учудва.

— Какво си направила?

— Джони ми дължеше една услуга, така че той се зае с работата.

— Тя да не е една изкусителна блондинка?

— Точно така.

— Помислих си, че я познавам отнякъде. Той я доведе на четенето. Не я ли видя?

— Не, когато аз пристигнах, Джони вече го нямаше.

— Тя определено беше с него.

Лъки направи физиономия.

— Трябва да са се сприятелили. Довери се на Джони и той ще си падне по някоя проститутка. Даниела трябваше да си замине за Париж на следващата сутрин.

— Предполагам, че не го е направила.

— Как е майка ти? — попита Лъки и си сипа още кафе.

— Не съм говорил с нея напоследък.

— И защо не си?

— Когато говорихме онзи ден, ти ме накара да видя нещата по-ясно. Права си — ако аз не искам да я виждам, това не трябва да ме кара да се чувствам виновен.

— Сега вече започваш да схващаш.

— Доминик не беше точно най-страхотната майка на света — добави той, докато си мислеше за проваленото си детство.

— Да разбираш слабостите на хората е ключът към здравата връзка — каза мъдро Лъки. — Приеми я такава, каквата е, и тя ще престане да те тревожи.

— Последната ѝ играчка беше да хвърли Тин Лий в ръцете ми. Резултатът беше, че това буквално я изхвърли от живота ми.

— Тин Лий изглежда сладка — и Лъки отново си взе препечена филийка. — И очевидно те обожава.

— Да, тя е много сладка и търпелива. Всъщност според моя лекар, когото не съм виждал от шест месеца, има причина да излизам само с азиатки.

— О, да. И каква е тя?

— Няма значение, защото откакто ти влезе в живота ми, ме накара да разбера, че на добрата стара американка ѝ няма нищо.

Тя му хвърли насмешлив поглед.

— Стара?

Той се засмя.

— Знаеш какво искам да кажа.

— В такъв случай съм поласкана.

Поседяха в приятелско мълчание няколко минути.

— Ами ти, Лъки? Ти как се чувстваш?

Тя взе слънчевите си очила и отново си ги сложи, за да се скрие зад тъмните стъкла.

— Много ми е гадно за нас двамата. Спах с тебе само за да си върна на Лени, а сега разбирам, че не е имало за какво да си връщам.

Нейните извинения му бяха дошли до гуша — те не го караха да се чувства добре.

— Не смяташ да ставаш монахиня, нали? — попита той доста остро.

Тя не пожела да продължи.

— Беше твърде скоро, Алекс — отговори тихо.

Той се изправи и смени темата.

— Какво ще правиш днес?

Тя колебливо сви рамене.

— Нямам планове. Ами ти?

— Ще поработя върху сценария си и може би ще сляза до гимнастическия салон — да потренирам малко кикбокс. Гледам постоянно да поддържам форма.

— Би ми се искало и аз да опитам.

— Ела с мене.

— Нямам нищо против.

— Ще те взема след един час.

Тя скочи.

— Имам по-добра идея — закарай ме до къщи и ме изчакай. Не съм в настроение да тичам по целия обратен път.

Той неодобрително поклати глава.

— Липса на издръжливост.

— Я го повтори още един път.

Погледнаха се един друг и избухнаха в смях.

* * *

Винъс се събуди, протегна се и ѝ беше много приятно да открие, че Купър спи до нея. Тя се претърколи и плътно се притисна към широкия му гръб.

— Знаеш ли — промърмори тя. — Ти си страхотен любовник... Някой някога казвал ли ти е, че също така е страхотно да се сгуши в тебе?

— Можеш ли да повярваш? — полузаспало каза той, обърна се и още по-плътно притисна топлото ѝ тяло.

— Какво? — попита тя; чувстваше се невероятно удобно.

— Ти ме отказа от другите жени. Излекуван съм! Сякаш съм като преодолял страстта си алкохолик.

— Още едно пиене и ще ти откъсна топките — шеговито го заплаши тя.

Той направи опит да седне.

— Прекарваш прекалено много време с Лъки — неодобрително изрече той. — Започваш да говориш като нея.

— Нямам нищо против. Мисля, че Лъки е върхът.

— И аз мисля така. Само че не може да си държи езика зад зъбите.

— Куп! За световноизвестен женкар като тебе... има моменти, когато се държиш отвратително благородно.

— Жените трябва да изглеждат добре, а не да псуват.

— Много забавно — тя го обгърна с единия си крак и се сгуши още повече. — Знаеш ли какво ми се иска? — измърмори.

— Какво, дете мое? — попита той, докато галеше платиненорусата ѝ коса.

— Точно това — произнесе тя триумфално. — Искам да имам дете — наше дете.

— Ти беше тази, която някога казваше...

— Знам — прекъсна го тя. — Казвах, че не искам. Но си мислех — след като завърша „Гангстери“ — да забременея.

— Може да е хубаво — той не беше сигурен.

— Хубаво! — възкликна тя и седна. — Купър, ела на себе си. Ти и аз ще имаме най-хубавите малки бебчета на света!

— За бебе ли говорим или за бебета? — попита той кисело.

— Мислех си, че едно или две няма да навредят.

— О, едно или две, а? — и той палаво я хвана за гърдите. — А когато бебето суче от тях, аз какво се предполага да правя?

— Ще се възбуждаш.

— Искам да се възбудя още сега — рече той, лапна едното ѝ зърно и усърдно го засмука.

Интеркомът звънна.

— Обади се ти, Куп — каза тя, докато се измъкваше от леглото.

— Това е твоята къща.

— Нашата къща — поправи го тя и се протегна за халата си. — Където виждам, че ти определено си се нанесъл отново.

— Мъдра жена — и той вдигна телефона. — Да?

— О... въъ... господин Търнър... Тук е братът на госпожица Винъс. Казва, че спешно трябва да я види.

— Брат ти — каза Купър и прикри слушалката с ръка. — Емилио кога се е довякъл обратно в града?

— Какво иска? — намръщи се тя.

— Охраната казва, че е спешно.

— Ще дойдеш ли да го видиш заедно с мене?

— Пригответи се сама. Аз по-скоро бих го изритал по дебелия задник.

— Емилио има нужда точно от това — някой завинаги да го изрита от живота ми.

* * *

Санто се събуди с ужасен зъбобол. Осведоми майка си, като очакваше тя да му съчувства. Но не би.

— Агонизирам — проплака той, без да спира да трие бузата си.

Тя се обади на зъболекаря и веднага записа час.

— Закарай ме дотам, а, мамче?

— Не — отговори тя рязко. — Време е да научиш какво е наказание. Когато започнеш да се отнасяш към мене с уважение, тогава и аз ще се отнасям към тебе по същия начин.

Глупава дърта вещица. Как можеше да я уважава, след като тя се беше омъжила за такова копеле като неудачника Джордж?

— Значи, няма да ме закараш? — обвинително изрече той.

— Не, Санто — отвърна тя, без дори да го погледне.

Майната й. Това поне му даваше възможност да се измъкне от къщи.

Той изтича нагоре, грабна якето си и разпечатаното писмо до Винъс, което беше съчинил снощи. Беше прекарал три часа на компютъра, докато се опитваше да реши какво точно да напише. Накрая писмото излезе кратко и по същество.

Майка му звънна по интеркома и му каза, че трябва незабавно да тръгне, защото зъболекарят ще отиде в кабинета си специално заради него.

Той провери гардероба си, за да е сигурен, че е заключен, и след това забърза надолу.

— Чао — извика той, докато минаваше покрай отворената врата на трапезарията.

Никой не отговори.

Майната им. Някой ден щеше да ги накара да му обърнат внимание.

* * *

Джордж свали очилата си, погледна през прозореца и видя Санто да излиза с колата си.

— Какво прави той цял ден? — попита.

— Работи на компютъра си — отговори Дона.

— Върху какво?

— Никога не съм го питала — каза тя и отпи от кафето си.

— Очевидно има нужда от помощ.

— Знам.

Джордж кимна на себе си.

— Ще намеря някой способен психиатър.

Дона не беше сигурна, че идеята ѝ харесва — Санто да разговаря с някакъв непознат, да му разкрива семейните тайни. Засега реши да се съгласи с Джордж. Но когато се върнеше от Сицилия, щеше да постъпи по своя си начин.

— О, да — каза тя. — Почти забравих да ти кажа. Обади ми се един от братята ми. Баща ми е болен и аз трябва да отида до Сицилия. Мислех да тръгна в понеделник. Не е добре със сърцето.

— Искаш ли да дойда с тебе?

— Не, остани тук и се грижи за бизнеса.

— Щом си убедена...

— Да, убедена съм. — Пауза. — Между другото — тя добави небрежно, — случайно да си взимал нещо от сейфа ми?

— Не бих се осмелил дори да се приближа до сейфа ти, Дона. Защо? Нещо да не би да липсва?

— Не че липсва... , явно е на друго място. Сигурна съм, че ще го намеря.

Джордж взе вестника и започна да чете.

— Горе съм — каза Дона.

Ако Джордж не беше отварял сейфа ѝ, кой тогава? Можеше ли да бъде Санто? Можеше ли той да е взел снимките и записите?

Не. Той дори не знаеше, че тя има сейф. Но все пак... Нямахме да ѝ навреди, ако провери в стаята му.

* * *

След като Санто излезе от зъболекарския кабинет, подкара към дома на Винъс Мария и го обиколи няколко пъти, преди да паркира отсреща. Поседя в колата си и няколко минути наблюдава сградата. Къщичката на охраната беше точно до входа на имението. Можеше да види мъж на средна възраст да седи в малката дървена барака, да чете списание и да яде ябълка.

Много бдителен, няма що. Винъс трябваше да си намери по-добра охрана. Този некадърник беше безполезен.

Той знаеше едно място в задната страна на имението, откъдето можеше да се промъкне вътре, без никой да го забележи. През деня беше рисковано, но какво от това? Все пак би го направил, защото вече беше време тази курва да разбере с кого си има работа. Веднъж да прочете писмото му и ще разбере, че той ще ѝ пръсне шибания задник.

Винъс заслужаваше да бъде наказана — точно както беше наказан и той. А кой можеше да го направи по-добре от него?

* * *

Стаята на Санто беше определено по-чиста от онази нощ. За момче на неговата възраст той беше доста спретнат — по стените нямаше ужасни постери на полуголи жени, никакви мръсни дрехи не се валяха по пода, нямаше наркотици — слава Богу!

Дона седна на края на леглото му и се замисли за другите си три деца, които беше оставила в къщи. Не искаше да се раздели и със Санто. Дълбоко в себе си тя все още го усещаше като своето бебе, своето сладко малко момченце. Истината беше, че той е всичко, което тя има, и че го обича.

Тя се зачуди дали Джордж не я принуждава да бъде прекалено сурова с него. Той каза, че трябва да бъдат строги, но дали това нямаше

да отблъсне Санто? Последното нещо, което тя искаше, беше да загуби сина си.

Забеляза, че е оставил компютъра си включен. Прекоси стаята, за да го изключи.

На екрана светеше съобщение. Тя се наведе да погледне.

Кучко. Курво. Ти духаш на всеки. Адски те мразя.

О, Боже! За кого ли беше това? Дали наистина беше за нея?

Полазиха я студени тръпки. Санто — собствената ѝ плът и кръв — най-накрая се беше обърнал срещу нея.

ГЛАВА 66

— Защо продължаваш да ме безпокоиш? — поиска да знае Винъс.

Емилио я погледна обвинително.

— Можеш да бъдеш по-мила с мене — нападна той. — Аз съм ти брат.

Той щеше ли някога да се откаже?

— Не, Емилио, не си — избухна тя. — Когато ме продаде на медиите, ти престана да бъдеш мой брат.

— Смятам да напиша книга — каза той и изражението му рязко се промени, защото знаеше, че това тя мрази повече от всичко.

— Давай, пиши — няма какво повече да кажеш за мене, което да ме нарани повече от нещата, които вече си казал на пресата.

— Какво ще кажеш да оставиш сестра си на мира? — предложи Купър, след като се присъедини към тях.

— А ти какво ще кажеш да те изритам? — злобно отвърна Емилио.

— Само опитай, Емилио, и ще се сдобиеш със счупен крак.

— Да не би да ме заплашваш, Купър? — презрително попита Емилио. — Защото от това ще излезе наистина добра история.

— Миналия път ти дадох хиляда долара. Сега какво искаш? — оплака се Винъс.

— Профуках ги.

— За какво?

— Изкарах лоша нощ... обраха ме на улицата.

— Обрали са задника ми.

— Ама това се случва на хората в Лос Анджелис всеки ден.

— Ще ми се да не ти бях давала парите — каза Винъс. — Съжалявам те, но сега разбирам, че нищо не може да ти помогне. Моля те, върви си и този път ще наредя да не те пускат тук отново.

— Чуй сестра си — обади се Купър. — Сам си направи услуга, като стоиш далеч оттук.

— Плюя на вас, богати копелета — извика Емилио. — Изобщо си нямате представа какво ми е на мене.

— Оправи се с него, Купър. До гуша ми дойде — Винъс вече беше изгубила търпение.

Купър сграбчи ръката на Емилио.

Емилио грубо я измъкна.

— Изобщо не ме докосвай — изрева той. — Тръгвам си.

И той излезе и тръшна вратата зад себе си.

— Исусе! — каза Купър. — Сигурна ли си, че имате едни и същи родители?

— За нещастие — да.

— Той е шибан тъпанар.

— От най-лошия вид.

— Е, нека да не си разваляме деня.

— Както кажеш... съпруже.

Купър се усмихна и мързеливо я придърпа към себе си.

— Ела тук, съпруго.

Тя му върна усмивката.

— Не е необходимо да го казваш два пъти.

* * *

Емилио стоеше пред входната врата и кипеше. Защо трябваше да си тръгне — само за да им достави удоволствие? Те се отнасяха с него като с боклук. Като неин брат не заслужаваше ли повече?

Загледа се в очуканата си стара кола, взета под наем, паркирана пред входа. А тя имаше три лъскави коли в гаража си. Мерцедес, корвета и джип. Щеше ли да умре, ако му дадеше едната?

Заобиколи къщата и се замисли дали да не се изкатери до спалнята ѝ и да освободи разглезената така наречена суперзвезда от някои от нейните бижута. Тя имаше много и една-две диамантени гривни нямаше да ѝ липсват.

Точно когато се приближи към задната страна на къщата, забеляза някакво дебело момче да се крие в храстите; движенията му му се сториха подозрителни.

— Хей — извика Емилио. — Ти какво правиш тук?

Санто хвърли един поглед на Емилио и започна да бяга. Емилио видя възможност да стане герой. Без да мисли за последствията, се втурна да го преследва и повали Санто на земята само на няколко метра от заобикалящата имението стена.

Санто се бореше свирепо и въпреки че Емилио не беше чак толкова добре трениран, успя да го задържи прикован към земята. Той седна върху дебелото момче и завика за подкрепление.

Някакво съседско куче започна да лае. На кухненската врата се показва една прислужница, видя какво става и се прибра в къщата, за да извика помощ. След няколко секунди се появи Купър, следван от Винъс.

— Какво става? — изкрещя Винъс.

— Хванах този задник да се мотае наоколо — изпуктя останалият без дъх Емилио. — Грижа се за тебе, сестричке.

Купър грабна мобифона и се обади на охраната.

— Какво правиш тук? — попита той, докато се приближаваше до Санто.

— Загубих се — измърмори Санто. — Не знаех, че това е частна собственост.

— Загубил си се? Трябвало е да се покатериш през стената, за да стигнеш дотук — ядоса се Винъс. След това забеляза плика, който той стискаше в ръката си. Погледна го по-отблизо и веднага разпозна драскулките на предната му страна.

— О, Боже! — възкликна тя. — Ти си, нали? Ти си малкият шибан гадняр, който ми пишеше всичките онези отвратителни писма.

— Какви писма? — обади се Купър.

— Порнографски — отговори тя и измъкна плика от ръката на Санто.

Пазачът пристигна с насочено оръжие.

— Много закъсня — гласът на Емилио казваше: „Аз ти спасих задника“, докато гледаше към сестра си. — Добре стана, че бях наблизо.

Погледът на Винъс пробяга по писмото.

— Прочети това! — и тя го подаде на Купър.

Той погледна писмото и след това — отново проснатия на земята Санто.

— Чакай малко... — каза той. — Ти не си ли синът на Ландсман? Не беше ли на вечерята в дома на семейство Столи? Какво, по дяволите, правиш тук?

* * *

Лъки и Алекс бяха в гимнастическия салон и тренираха кикбокс.

— Къде си го научил това? — попита Лъки — очите ѝ блестяха, лицето ѝ руменееше.

— Страхотно ли е или какво? — каза ентусиазирано Алекс. — Научих го във Виетнам — едно от малкото свестни неща, с които се върнах оттам.

— Ау! — възкликна тя. — Сигурно с това поддържаш страхотна форма.

— Точно затова го правя.

— Изпотена съм.

— Да вървим в къщи и да си вземем душ.

— Алекс — намръщи се тя. — Моля те, помни какво ти казах — само приятели.

— Хей, но аз нямах предвид заедно — той размаха пръст срещу нея. — Ти и мръсното ти подсъзнание, госпожице Сантейнджело.

Тя се засмя — чувстваше се добре с Алекс.

— Закарай ме в къщи. Имам да преглеждам цял тон документи.

— Не може ли платонично да вечеряме заедно?

— Не.

— Ами тогава да обядваме? Ще ти купя хотдог.

— Не ям хотдог.

— Ти си американка, нали?

— Не ми го напомняй — изохка тя.

— Ще те заинтересувам ли с италианска салата?

— Италианска салата? Ти да не си луд? — възкликна тя. — Аз имам италианска кръв. Да вървим да си вземем по една голяма порция спагети по болонски. И след това и двамата ще се приберем в къщи и ще работим. Добър ли е планът?

— Ти — в твоята къща, а аз — в моята?

— Че какво му е лошото на това?

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Давай.

Той се взря в нея в очакване на отговора.

— Кога ще си готова за връзка?

Мина известно време, преди тя да отвърне.

— Това не е въпрос, на който мога да отговоря в момента — най-сетне произнесе тя. — Но когато мога, ти ще си първият, който ще научи.

* * *

— Моля? — каза Джордж по телефона — бледото му лице беше почервеняло.

— Кой е? — нетърпеливо попита Дона.

— Веднага идваме — Джордж тресна слушалката, което изобщо не беше в негов стил. — Е... — той клатеше глава, сякаш изобщо не беше повярвал на това, което току-що чу. — Това писмо на компютъра на Санто, за което ми говореше, не е било за тебе.

— Откъде знаеш?

— Изглежда, той е писал порно писма до онази певица, Винъс Мария. Хванали са го в имението ѝ, докато се е опитвал да остави последното си творение.

— Не! — извика Дона шокирана.

— О, да — отговори Джордж. — По-добре да отиваме там, преди да са извикали полицията.

* * *

— Имам изненада — каза Нона. — Ще вземем такси до Таймс скуеър.

— Плакатът ми е готов! — въодушеви се Бриджит.

— Да.

— Айзък знае ли?

— Вероятно го зяпа, откакто са го закачили!

— Да му се обадя ли? — несигурно попита тя.

— Не започвай отново — предупреди я Нона. — Айзък не е за тебе.

— Добре, добре, той е вече минало.

Втурнаха се надолу, метнаха се в таксито и след петнадесет минути бяха там.

Нона плати таксито, докато Бриджит изскачаше навън, крещейки възторжено.

— О, Боже мой! — каза тя. — Фантастичен е!

— Изглеждаш невероятно! — присъедини се към нея Нона. — Онзи задник Мишел Ги ще има да съжалява, че се е разделил с твоята кариера!

Взряха се в гигантския плакат на Бриджит и Айзък, облечени само в плътно прилепнали сини джинси и с широки усмивки.

Снимачен екип от „Ентъртейнмът тунайт“ мина покрай тях и започна да снима огромния плакат.

Нона сръга Бриджит.

— Само ако знаеха, че стоиш точно тук... Хмм... Мисля, че трябва да им кажа.

— Недей — паникьоса се Бриджит. — Изглеждам ужасно.

— Не е вярно, изглеждаш фантастично. Да завъртим машината на общественото мнение. Момиче, пригответи се — защото ти ще станеш най-великата.

Нона се приближи към снимачния екип.

— Извинете — каза тя. — Да не би да снимате плаката на джинсите?

Операторът се обърна към нея.

— Да, кампанията е съвсем прясна. И сигурно ще има много да се говори за нея.

— А какво мислите за модела?

— Красавица.

— Аз съм Нона, нейният импресарио. А тя стои ей там. Името ѝ е Бриджит Браун. Запомнете го — тя ще стане следващият голям супермодел.

Операторът не можеше да повярва на късмета си.

— Може ли да говорим с нея?

— Абсолютно — обяви Нона. — Оттук моля.

* * *

Спряха да обядват в малък италиански ресторант на брега. Лъки си поръча спагетите, за които жадуваше, а Алекс си взе пържола. Поделиха си бутилка червено вино.

— Наистина съм щастлив, че всичко около тебе се подреди добре — каза Алекс, докато й наливаше още вино. — Няма да имаш повече неприятности с Дона Ландсман.

— Забавно — замисли се Лъки. — Никога не мога да мисля за нея като за Дона Ландсман. За мене тя винаги ще си остане Бонати.

— Преодолей го, Лъки.

Тя съсредоточено се взря в него.

— Не, Алекс, ти не разбираш. Тя никога няма да се откаже — не и докато аз не направя нещо за това.

— Вече направи нещо — върна си студиото.

— Дона е сицилианка — няма начин да спре.

— И какво още би могла евентуално да направи?

— Всичко, за което се сети — мрачно каза Лъки.

— Не можеш да изживееш остатъка от живота си, обградена от телохранители.

— Нямам и намерение.

— А какво имаш намерение да правиш?

За момент тя се загледа в морето — наблюдаваше русокос сърфист сред вълните.

— Семейство Сантейнджело решават проблемите си по свой собствен начин — най-сетне произнесе тя. — Винаги е трябвало да постъпваме така.

— Изобщо не си помисляй да взимаш правосъдието в собствените си ръце — каза Алекс. — Веднъж си се измъкнала, но втория път няма да е същото. И още отсега ти казвам — няма да ти идвам на свиждане в затвора. В никакъв случай.

— Имай ми доверие — знам какво правя.

— Не, ти ми имай доверие — настояваше той. — Когато бях във Виетнам, преживях неща, които ме преследват и днес. Изобщо да не ти хрумва да направиш нещо, за което ще съжаляваш.

Тя отпи глътка червено вино.

— Хей, Алекс — ти си писател — меко изрече тя. — Това трябва да ти харесва.

— Лъки — той беше много сериозен. — Обещай ми, че каквото и да решиш, първо ще го обсъдиш с мене.

— Имам си своя политика — отговори тя. — Отказвам да давам обещания, които не съм сигурна, че мога да изпълня.

Той задълго се вгледа в нея. Чудеше се докъде е готова да стигне тя.

Не, тя нямаше да направи нищо драстично. Вече не беше дивото момиче, което бе застреляло Енцо Бонати. Беше жена с отговорности, която няма да е чак толкова глупава, че да навреди на семейството си.

— Просто помни — каза той. — Имаш три малки деца. Направи нещо тъпо и можеш да останеш в затвора до края на живота си. Не мисля, че би искала да направиш такова нещо на децата си — не и след като загубиха Лени.

Тя въздъхна.

— Време е да ме откараш в къщи, Алекс. Имам да мисля за много неща.

Той я закара до дома ѝ и я изпрати до входа.

— Ще тичаш ли и утре сутринта? — попита той, докато стояха пред вратата.

— Може би — поколеба се тя.

— Кафе. По същото време. На същото място — и той леко я целуна по бузата — искаше му се да го покани вътре.

Но тя не го направи. Влезе в дома си, без да погледне назад.

Госпожица Студената. Само че този път тя беше дошла при него — това поне беше прогрес.

Лъки пусна телефонния си секретар. Имаше няколко обаждания, съобщения от Винъс и от Буги.

Не беше в настроение за телефонни разговори.

Качи се горе, в спалнята си, и отвори вратата на терасата, за да може да помирише и да чуе морето. Тази стая много ѝ напомняше за Лени. Лени... Нейната любов... Нейният живот...

И докато Дона Ландсман беше жива, тя никога нямаше да е в състояние да премахне болката.

ГЛАВА 67

Дона и Джордж се качиха в ролса си и бързо потеглиха към дома на Винъс.

— Слава Богу, че се обадиха на нас, а не на полицията — каза Дона, като си представи възможните последствия.

Джордж се съгласи.

— Трябва да направиш нещо за Санто — рече той. — Трябва да бъде изпратен в по-различна среда — някъде, където ще се научи на дисциплина.

— Знам — неохотно призна Дона.

Охраната ги посрещна на вратата. Винъс се разхождаше из двора с Купър и не изглеждаше особено щастлива.

— Къде е той? — попита Дона.

— В къщичката на портиера — отговори Купър.

Дона надникна през стъкленото прозорче на малката къщичка. Санто се беше сгушил в един ъгъл, захлупил глава на коленете си.

Винъс се държа доста цивилизовано по повод на инцидента.

— Добре поне, че не е някой откачен — каза тя. — Направете ми обаче една услуга — повече да няма никакви такива писма.

— Не се безпокой — увери я Джордж. — Давам ти дума, че Санто никога повече няма да те безпокои.

— Махайте го отгук и да забравим всичко това! — Купър нямаше търпение да се отърве от проблема колкото се може по-бързо.

Санто ги чуваше как говорят за него, сякаш не съществува. Това го изпълваше с гняв.

После Винъс изпрати да извикат асистента ѝ, който се появи с копия от всичките му писма, прилежно подредени в папка. Мамка му! Майка му щеше да прочете откачените му писма!

— Погледнете — Купър протегна папката на Джордж. — Аз ви предлагам веднага да заведете момчето на психиатър. То има нужда от помощ.

— Благодарим ви, че не извикахте полиция — каза Джордж.

— Не бих понесла шума, който щеше да се вдигне — обясни Винъс и завъртя очи.

Охраната изведе Санто и го вкара в ролса. Той се сви на задната седалка.

Дона се извърна и злобно изгледа сина си. Беше отвратена. За първи път го виждаше такъв, какъвто е всъщност — огледален образ на Сантино.

„Приеми го — каза си тя. — Санто е същият като баща си — порочна, пощуряла за секс свиня.“

— Повръща ми се от тебе — каза тя яростно. — Ти си отвратителен, долен перверзник... също като баща си. Дори изглеждаш също като него.

— Баща ми беше велик човек — успя да каже Санто, преизпълнен с омраза. — Джордж не е достатъчно добър дори и да му бърше задника.

— Затваряй си мръсната уста! — студено и ядно го срязва Дона. — Ще се разправям с тебе, когато се приберем.

* * *

Винъс измъкна кутия портокалов сок от хладилника.

— Смахнат! — възкликна тя и разтърси платинените си къдрици. — Чете ли писмата?

— Погледнах ги — отговори Купър. — Налей и на мене, скъпа.

— Добре, че го хванах — Емилио напомни за себе си.

— Тъъ... наистина — и Винъс подаде на Купър чаша сок.

— Не беше лесно — похвали се Емилио. — Можех и да го зарежа.

— Оценяваме бързите ти действия, Емилио — каза Купър.

— Той можеше да има и пистолет.

— Знаем.

Емилио се наслаждаваше на своя звезден миг.

— Значи, виждаш, сестричке, че винаги се грижа за тебе.

— Не се безпокой — наежи се тя. — Ще получиш чек. Този път си го заслужи — и тя вдигна слушалката на телефона. — Ще се обадя на Джони Романо — той има най-добрата охрана в града.

— Добра идея — кимна Емилио и закръстосва из кухнята. Чудеше се колко щедра щеше да бъде.

— Това не е ли като да затвориш вратата, след като бясното куче вече се е измъкнало навън? — мъдро отбеляза Купър.

Винъс въздъхна.

— Поне ще се почувствам по-добре.

След това звънна на Джони и му разказа какво беше станало.

— Даниела и аз заминаваме за Вегас — каза Джони. — Ще ти изпратя двама-трима от моите. Ще ти организират нова охрана. Всъщност ще ги накарам да доведат и кучетата.

— Благодаря ти, Джони. Много съм ти задължена.

— Знаеш ли — произнесе замислено Купър. — През цялата си кариера никога не съм имал охрана.

— Защото здраво си си бил стъпил на краката.

— Май сега живеем в други времена.

— Един-единствен маниак е достатъчен — подкрепи го Емилио — беше поласкан, че отново е част от семейството.

— Прав е — съгласи се Винъс и потръпна. — Случайно се оказа Санто, синът на Дона Ландсман, но можеше да е и някой смахнат перверзен тип от града...

— С пушка — бързо добави Емилио.

— Не се тревожи, Винъс — успокои я Купър. — Аз съм тук и ще те пазя.

Тя го прегърна през врата и го притисна плътно до себе си.

— Хей, Куп, аз пък да не знам, че си толкова мъжествен!

* * *

Джони затвори телефона.

— Беше Винъс.

— Кой? — Даниела облиза нацупените си устнички.

Джони я погледна озадачено.

— Все трябва да си чувала за Винъс Мария.

— Не съм.

— Тя е голяма звезда. Ще играе с мене в „Гангстери“. Запозна се с нея вчера.

— О, да.

— Хей... Я по-добре да се размърдаме. Имам една малка изненадка за тебе във Вегас. Страшно ще ти хареса.

— Каква изненадка, Джони?

Той се усмихна.

— Ще видиш.

* * *

Лъки седеше в кабинета си и се опитваше да работи. Беше доволна да разбере, че за краткото време, докато Мики беше в „Пантър“, той не беше нанесъл много вреди. Забеляза, че е отменил няколко от нейните филми, които се правеха в момента, и е сключил сделка с продуцентска група, неодобрявана от нея. Нищо, което да не може да бъде поправено. В понеделник сутринта щеше да върне на работа своя екип и да прегледа всичко още по-старателно. Едно нещо знаеше със сигурност — страхотно беше, че си върна студиото.

„Какво смяташ да правиш с Дона? — извика един вътрешен глас в главата ѝ. — Какво смяташ да правиш?“

Можеше ли да рискува да не предприеме нищо?

Невъзможно. Дона беше твърде опасен враг. Беше толкова зла, колкото ѝ покойният ѝ съпруг Сантино. Трябваше да се вземе някакво решение.

„Тя уби Лени — продължаваше гласът. — Вкара го в капан и след това го уби. Изпрати да застрелят Джино и се опита да провали Бриджит. И ако това не е достатъчно, тя ти взе студиото. Мортън Шарки и Сара Дърбън са мъртви заради Дона. Ти да не смяташ просто да си седиш ей така и да я оставиш да се измъкне безнаказано? Или все пак смяташ да разрешиш ситуацията?“

Лъки се изправи и започна да ходи нагоре-надолу из стаята. Главата ѝ се въртеше, не знаеше какво да прави. Беше убедена, че ако имаше желание да застрелят Дона, Буги веднага щеше да го уреди. Но това не беше начинът на семейство Сантейнджело. Начинът на Сантейнджело беше възмездието.

Но сега нещо я възпираше. Алекс беше прав — тя можеше да се окаже въввлечена в нещо, което би могло да има ужасни последствия.

Отчаяно се нуждаеше от една цигара марихуана. Извади една от табакерата в чекмеджето и я запали. След това неспокойно се понесе из къщата — нервна и наострена.

Децата ѝ липсваха, но нямаше начин да ги върне в къщи, докато Дона все още беше свободна да действа.

„Кога смяташ да направиш нещо за нея?

Не мога. Вече не съм същата. Алекс е прав — нося много отговорности.

О, я стига! Ти си Сантейнджело, можеш да го направиш.

Вече не съм сигурна...

О, напротив, сигурна си. Съвсем точно знаеш какво трябва да направиш.“

* * *

Седяха на външна маса в „Бръшляна“.

— Каква приятна изненада — каза Доминик и оправи късата си черна перука. — Ние двамата — да вечеряме заедно. Къде е Тин Лий тази вечер?

— Стига си ми навирала Тин Лий в ръцете — подразни се Алекс. — Тя е една от причините, поради които исках да те видя на четири очи.

— Защо?

— Чувствам, че е време да поговорим.

— За какво, Алекс?

— За начина, по който се отнасяш с мене.

— Отнасям се с тебе много мило.

— Не, напротив. Аз съм на четиридесет и седем години, както ти постоянно ми напомняш, и нямам повече намерение да слушам неспирните ти критики. Ако продължаваш така, ще спрем да се виждаме.

Тя го погледна недоволно.

— Алекс! Аз съм ти майка. Как можеш да бъдеш толкова жесток?

— Когато баща ми почина, ти се отърва от мене — изпрати ме във военна академия. Знаеше, че съм нещастен, но въпреки това ме

остави да гния там, докато станах достатъчно голям, за да се махна. Това беше мъчение.

— Ти имаше нужда от дисциплина, Алекс.

— Не! — почти извика той. — Това, от което се нуждаех, беше любяща майка, която да се грижи за мене.

— Аз се грижих.

— Глупости — срязва я той. — Ти всяка вечер излизаше с различен мъж.

— Не, Алекс. Аз...

— Отидох във Виетнам — прекъсна я той. — Ти никога не ми писа. А когато живях в Ню Йорк — през всичките тези години... Опита ли се някога да ме намериш?

— Не беше лесно...

— Не — продължи той, успокоен от това, че може да й каже какво му се беше въртало в главата толкова дълго. — Единственият път, когато си била полуучтива с мене, беше, след като станах известен.

— Глупости.

— А ако аз се бях превърнал в боклук, нямаше да се погрижиш да ме видиш изобщо.

— Това не е вярно — възрази Доминик.

— Вече няма да понасям глупостите ти — ядно произнесе той. — Време е да разбереш, че това си е моят живот. Никакво внушаване на чувство за вина повече.

Той чакаше тя да започне да пици и да плаче. Тя не го направи. Едва го погледна и каза:

— За първи път ми напомняш за баща си. Гордън беше кучи син, но беше силен мъж и въпреки всичките му недостатъци... Предполагам, че го обичах.

— Значи, мамо — внимателно изрече той, усещайки я достъпна. — Разбираме ли се?

Доминик кимна.

— Най-сериозно ще се опитам.

* * *

Винъс и Купър влязоха в „Спаго“ като звезди — такива и бяха. Внезапна тишина се възцари в заведението, когато всички се обърнаха да ги погледнат.

Винъс стисна ръката на съпруга си. Беше толкова хубаво отново да бъде с Купър — те си принадлежаха един на друг.

— Имам чувството, че правим впечатление — прошепна тя.

— Ти винаги правиш впечатление — отговори той — забавляваше се с вниманието, което им обръщаха.

— Това ще даде на таблоидите нещо, за което да помислят — засмя се тя. — Видя ли последните заглавия?

— Не се ли предполагаше, че чукам извънземна — сардонично отговори той. — А ти не беше ли заета да правиш секс с трима баскетболисти от Националната асоциация — едновременно. Хмм... Трудно... — той направи гримаса. — Обаче като знам колко си талантива...

Тя се изкиска.

— Забавно е какво могат да си измислят и номерът им да мине.

— Така е, защото никой няма време да ги даде под съд.

— Скъпи — тя отново стисна ръката му. — Толкова много те обичам.

— И аз тебе, скъпа.

Седнаха на ъглова маса за двама и поръчаха пица с патица — специалитетът на заведението.

Волфганг Пак дотича да ги поздрави.

— Вие двамата отново сте заедно? — засия той.

— Че къде другаде да бъдем? — отговори Винъс и сладко се усмихна.

Сервитьорът донесе бутилка шампанско за сметка на заведението. Те вдигнаха тост един за друг и старомодно чукнаха чашите си.

— Толкова си красив — възхитено каза Винъс. Въпреки че Купър беше кинозвезда от много години, тя знаеше, че комплиментите никога не са му достатъчни. Това беше част от неговата неувереност — черта, която тя обичаше.

Той се опули.

— Бях. Сега се превръщам в старец. Започнах преди няколко седмици — не можах истински да се помотая още седмица!

— Значи, ето защо искаше отново да се съберем — повлече тя.
— Мислиш си, че дните ти на плейбой са преброени.

Той се засмя.

— Да, правилно.

Винъс отпи от шампанското си.

— Не поглеждай сега — каза тя. — Но познай с кого влезе току-що Чарли Долар.

— Ще ми подскажеш ли?

— С една от твоите приятелки.

— Скъпа, те са нищо в сравнение с тебе. Минах през кризата на средната възраст — умиращ мъж вижда, че все още може да му става!

— Колко е сладко да се говори с тебе.

— Е, не смяташ ли да ми кажеш коя е тя? Или трябва да се обърна?

— След като си толкова заинтересуван — Лесли Кейн.

— Лесли и Чарли, а?

— Ревнуваш ли?

— Като луд — пошегува се той и тайно хвърли поглед. — Найсетне — тя е с Чарли и не е напълно изтощена от предишните нощи.

— Чувстваш се като закрилник?

— Не се отнесох много мило с нея.

— Сърцето ми се къса.

— Къде е състраданието ти? Лесли не е лошо момиче.

— Не ми ги пробутвай тези, Куп — Винъс загуби чувството си за хумор. — Тя е бивша проститутка, която е чукала съпруга ми.

Той вдигна ръце.

— Добре, добре — разбрах посланието.

Винъс махна на Чарли.

— Докато се разбираме един друг — кратко каза тя.

— Каквото поискаш — Купър нямаше желание отново да провали всичко.

Винъс отпи от шампанското си.

— Лъки никога не отговаря на обажданията ми — заяви тя. — Исках да ѝ разкажа за моя поклонник номер едно — за скъпия малък Санто Ландсман. Ще се шашне!

— Може би не е чак толкова добра идея да се раздухва — Купър си помисли какво ли отражение би имало това.

— Да кажеш на Лъки едва ли е раздухване.
— Първо си помисли.
— Както кажеш, скъпи — тя се наведе през масата с пламенно изражение. — Сега ми кажи истината — умирам да разбера.
— Какво?
— Докъде точно стигна с Вероника, с мъжа?
— Винъс!
— Да? — невинно попита тя.
— Ще трябва да те накажа, ако продължаваш така.
— Ооо... Куп, колко вълнуващо! Кога?
Той поклати глава.
— Наистина си непоправима.
Тя направи гримаса.
— Разкажи ми за това!

ГЛАВА 68

Бяха му взели компютъра, но не бяха стигнали до гардероба.

— Какво държиш там? — поиска да знае Дона, ядосано крачейки из стаята му. — Още гадости?

Той знаеше, че е само въпрос на време, преди глупавата му майка да успее да се добере до гардероба му. Тя вече беше претърсила стаята му и открила няколко цигари марихуана, скрити под бельото му, които, разбира се, беше конфискувала. Беше викала много повече, след като не можа да отвори гардероба, и настояваше за ключа.

Каза й, че го е изгубил.

Тя не му повярва.

— Утре сутринта ще доведе ключар — заплаши тя.

Ако откриеше колекцията му от материали за Винъс и порносписанията, тя щеше да полудее. Трябваше да измъкне куфара си от къщата, преди нещата да са стигнали дотам. Може би ако го заключеше в багажника на колата си, там щеше да е на сигурно място.

Той се намръщи.

— Не знам за какво толкова беснееш — каза той. — Писах на Винъс Мария на шега — предизвика ме един от училище.

Дона го погледна повелително, сякаш той беше най-големият боклук на света.

— Кой би те предизвикал да пишеш такива гнусни порнографии?

Той сви рамене — искаше и двамата да се разкарат от стаята му.

— Едно от момчетата. Не е кой знае какво.

— Не било кой знае какво! — прекъсна го Джордж. — Проблемът ти, Санто, е, че не поемаш отговорност. Очакваш всичко да е лесно. Е, този път стигна твърде далече.

За какъв се мислеше този боклук, че да се меси в живота му?

Ако не беше Джордж да показва, че е мъж, всичко би вървяло добре досега.

— Оставаш в стаята си, докато ние не решим какво да правим с тебе — Дона го измери с презрителен поглед.

„Ние?“ Защо, по дяволите, тя пробутваше и Джордж в тази работа? Той нямаше нищо общо с неговия живот.

Двамата излязоха. Двойка изморени стари глупаци.

Санто влезе в банята си. Беше се поболял от това, че всички се разпореждаха с него.

Застана пред огледалото над мивката и зализа назад косата си с гел. Да, с тази прическа лицето му изглеждаше като това на неговия баща. Беше горд, че толкова много прилича на Сантино. Беше истински Бонати.

Върна се в спалнята, отвори чекмеджето на бюрото си и извади сватбената снимка на баща си и майка си, която пазеше. Сантино и Донатела. Принцът и просякинята. Тя не можела дори да говори на английски, когато баща му се оженил за нея. Санто знаеше всичко за миналото ѝ — въпреки измислиците и заобикалките ѝ. Сантино Бонати беше фин човек — Санто го помнеше добре. Татко му му беше купувал скъпи дрехи, беше го водил на мачове и на кино и понякога — в модни ресторанти. Двамата винаги бяха вършили маса неща заедно.

Понякога Донатела се беше опитвала да се залепи за тях. Сантино не го бе позволявал.

— Трябва да знаеш едно нещо за жените — беше го учил баща му. — Дръж ги в къщи, заробени в кухнята, където им е мястото.

Да. Е... Майка му не си стоеше в къщи, нали? Беше променила външния си вид с помощта на пластичната хирургия, беше свалила много килограми и се бе превърнала в чудовище. Изглеждаше така, сякаш беше чакала Сантино да умре, за да може тя да се промени и да се омъжи за шибания му малоумен счетоводител.

Сега напълно разбираше защо баща му винаги беше имал любовници.

О, да, знаеше и за тях. Дори си спомняше името на последната — Идън Антонио, възбуждаща блондинка. Сантино винаги беше наричал Идън търговски съдружник, но Санто знаеше, че татко му просто я чукаше.

В къщата, която беше купил на Идън, го бяха застреляли. Бум! Просто му бяха пръснали шибаната глава.

Ако Сантино беше жив, сега нямаше да бъде затворен в стаята си. Ако Сантино го беше хванал с момиче, нямаше да го накаже. Ако

Сантино беше разбрал за писмата, нямаше да си помисли, че това е отвратително.

Не, Сантино щеше да се разсмее.

— Остави момчето на мира — щеше да каже той на Дона. — И се разкарай оттук.

Много пъти беше чувал Сантино да ѝ казва така. Тя се беше втурвала в кухнята, ругаейки на сицилиански под носа си, а по-късно се връщаше в дневната да крещи на съпруга си на развален английски.

Защо баща му беше мъртъв, а не майка му? Не беше честно. Не беше така, както трябваше да бъде.

Отключи гардероба си и бързо измъкна куфара с материалите за Винъс. Трябваше да го завлече до колата си, да го заключи в багажника и след това може би след няколко дена щеше да има възможността да помоли Мохамед да се грижи за него.

Междувременно го премести под леглото си, където тя вече беше търсила.

Направи това и изведнъж си спомни за пушката. Дванадесеткалибров полуавтоматичен „Магнум“. По дяволите! Ако тя го намереше, щеше наистина да получи нервна криза. Пушката беше в гардероба, умно скрита зад камара зимни дрехи. Тя щеше да го претърси и да я открие, а доколкото познаваше майка си, тя щеше да направи точно това.

Може би трябваше да скрие и пушката в колата. Да, засега това беше най-сигурният план.

След като те заспяха, той щеше да отиде няколко пъти до колата си. Първо с куфара, а после и с пушката.

Бързо я измъкна от гардероба и я пхна под леглото, до куфара.

Сега всичко, което трябваше да направи, беше да ги изчака да се оттеглят за през нощта.

* * *

Дона никога не пиеше — не се чувстваше добре, когато загубеше контрол. Тази вечер беше толкова стресната от поведението на Санто и от това, което се беше случило през последните няколко дена, че

нареди на иконома да ѝ направи водка с мартини. После коктейлите станаха два, след това — три.

Когато седнаха да вечерят с Джордж, тя малко преплиташе език и беше повече от войнствено настроена.

— Защо пиеш? — попита Джордж с неодобрителна нотка в гласа.

Ха! Като че трябваше да обяснява на Джордж. Беше ѝ дошло до гуша от неговото самоизтъкване — беше време да го постави обратно там, където му беше мястото.

— Не е твоя работа — сопна се тя.

— Знам, че си разстроена, скъпа — Джордж се опитваше да я успокои.

— Нямах представа колко съм разстроена — горчиво отговори Дона, взе чаша с червено вино и я изпи напук на него. — Изобщо нямах представа.

След вечеря Джордж обяви, че има работа.

— Има някои документи, които трябва да подпишеш, преди да тръгнеш — каза той.

Това не беше ли целият ѝ живот? Мъжете поставяха документи пред нея и тя ги подписваше.

Тя нареди на иконома да ѝ забърка още едно мартини и го отнесе в спалнята си. Отпреди две години тя и Джордж имаха отделни спални и това я устройваше. Когато искаше да прави секс — което беше все по-рядко и по-рядко, — тя го викаше. Всъщност той нямаше избор.

Влезе в банята си, съблече дрехите си и се заразглежда в огледалото.

Цялата липосукция на света не можеше да ѝ върне плътта такава, каквато беше, когато тя беше младо момиче в Сицилия. Младо момиче... преследвано от Фурио... Красавицата на своето село. Обърна се настрани. Не беше зле. Откакто беше свалила всичките онези килограми, тя харесваше тялото си, въпреки че го хабеше с Джордж — той вече не беше любовникът от времето непосредствено след женитбата им. Беше си помислила, че контролирането на холивудско студио може да доведе до по-вълнуващи връзки. Някоя кинозвезда нямаше да бъде зле. Лъки имаше известен актьор, защо и тя да няма?

Стаята се завъртя — Дона не беше свикнала да пие. Не беше свикнала и да губи.

Напълни ваната с гореща вода, седна на ръба ѝ, закрепил чашата с мартинито отстрани и след това се протегна и вдигна телефона.

* * *

Телефонът иззвъня. Лъки вдигна. Женски глас — много променен, много пиан.

— Ти ли си, кучко?

— Кой се обажда?

— Ти... си мислиш... , че си дяволски... умна.

Лъки се опита да запази спокойствие.

— Дона?

— Мислиш си, че си... госпожица Шибаната-голяма-умница.

Гласът ѝ беше студен.

— Какво искаш?

— Не си толкова умна, кучко — Дона говореше ту с предишния си акцент, ту нормално. — Прекрасният ти Лени — той сега е мъртъв. Имаше възможност да го спасиш, но не... Беше твърде заета със студиото си, за да си представиш, че може и да е жив. Ха! Сега си имаш „Пантър“. Надявам се, че си щастлива. Но това не е краят... Това е... само началото.

Разговорът прекъсна.

За какво говореше Дона? Възможност да спаси Лени? Нямаше никаква възможност — той беше загинал при автомобилна катастрофа. Никой не би оцелял.

Освен ако не е бил в колата...

Но той е бил в колата. Портиерът го е видял да потегля.

Бяха открили тялото на шофьора. Защо не намериха Лени?

Мислите на Лъки започнаха да летят. Имаше ли нещо, което ѝ беше убягнало?

Майната ѝ на Дона Ландсман. Сега се опитваше да обърка ума ѝ.

Качи се горе, в спалнята си, отключи чекмеджето до леглото си и извади пистолета си.

Обратно долу. Още една марихуана. Няколко дълги вдишвания, след това излезе навън и седна с пистолета в скута си. Много скоро трябваше да вземе решение. Много скоро...

ГЛАВА 69

Дона хъркаше силно. Санто опря ухо на вратата на спалнята ѝ и внимателно се заслуша. Според звука тя нямаше да се събуди преди сутринта, което означаваше, че трябва само да избегне Джордж.

Пропълзя на долния етаж и се изви, за да погледне в библиотеката. Джордж беше зает да преглежда пакет документи. Ако се движеше бързо, можеше да се промъкне долу с куфара и с пушката и да ги скрие на сигурно място в колата си, преди Джордж да забележи.

Забърза обратно нагоре и измъкна куфара изпод леглото си. Беше тежък — препълнен не само с материалите за Винъс, но също и с порнописанията му.

Промъкна се покрай стаята на майка си — все още чуваше хъркането ѝ силно и ясно.

Крадешком започна да слиза надолу по стълбите, влачейки тежкия куфар след себе си. Болеше го, че не може да запази колекцията при себе си, но кравата не му беше оставила никакъв избор.

От друга страна, какво му пукаше вече за Винъс? Тя беше развратницата, която го беше изложила — бе показала писмата му на други хора и го бе унизила. Не разбираше ли тя, че съобщенията бяха лични? И че такива любовни послания, каквито съдържаха писмата, трябваше да си останат само между тях двамата?

Беше взела тяхната любов и я бе превърнала в нещо публично и мръсно. Сега я мразеше.

На половината път се спъна и падна. Куфарът се отвори и от него се заизсипваха видеокасети, постери, снимки и списания.

Джордж се появи от библиотеката и застана в подножието на стълбите, втренчен в него.

— Къде отиваш? — попита той.

— Където искам, по дяволите — озъби се Санто, докато се изправяше.

Дона се появи в горния край на стълбището и включи осветлението.

— Какво става? — извика тя. — Ти какво правиш?

Звучеше като старата Донатела. И изглеждаше като полудяла с настърчалата си коса и размазан грим. Носеше прозрачна нощница без нищо отдолу. Гледката не беше приятна.

— Какво има в куфара? — поиска да знае тя — леко заваляше. — И ти бягаш като сестрите си? Те са курви, puttanas^[1].

— Сестрите ми не са курви — заяви Санто, докато си мислеше, че те бяха направили добър избор и се бяха измъкнали, докато още можеха. — Те избягаха, за да се махнат от тебе. Ти се опитваш да контролираш всекиго. Е, мене няма да можеш.

— О, напротив, мога — и Дона несигурно тръгна надолу по стълбите. — Ти си само на шестнадесет. И си мой — чуваш ли ме?, — мой си!

Той се опита да извърне очи, защото можеше съвсем ясно да вижда през нощницата ѝ.

Тя спря, вдигна едно от порносписанията и го хвърли в лицето му.

— Ти си болен! — изкрещя тя. — Ето какъв си — болен! Точно като баща си.

— Радвам се, че приличам на него — извика той в отговор. — Искам да съм като него.

— Можеш да се махаш — изрева Дона, докато се държеше за перилата. — Вече не ми пука. МАХАЙ СЕ!

— Тръгвам — той трескаво събираше нещата си и се опитваше да ги натъпче обратно в куфара.

— Напусни — викаше тя. — И не си мисли да вземеш колата си. Тръгваш си само с дрехите на гърба си — нищо друго. Достатъчно дълго те търпях.

— Търпяла си ме? — нейната нечестност го обиждаше. — Аз съм този, който те търпеше.

— Говоря сериозно — крещеше Дона. — Тук не си добре дошъл, Санто. Ти си дебел и грозен. Мързелив си. Измет си като баща си. МРЪСЕН, ДОЛЕН ИЗМЕТ. Тръгвай си веднага.

Санто погледна към Джордж, който стоеше безмълвен в подножието на стълбището. Лицето на възрастния мъж беше триумфално изкривено.

— Чу майка си — каза той с голямо удоволствие. — Събери си нещата и изчезвай.

* * *

Лъки беше съвсем спокойна. Отново се качи горе, взе душ, върза черната си коса на опашка и облече прост черен пуловер по врата, черни джинси и ботуши. След това затъкна пистолета в колана на джинсите си и напусна къщата.

Дона си играеше умните игрички и тя нямаше намерение да продължава да ги търпи.

Качи се във ферарито си и бързо се отправи право към дома на Дона.

Отправи се към отмъщението.

* * *

Сантино завлачи куфара обратно в стаята си. Пред очите му плуваше гневна червенина — малки танцуващи дяволчета го окуражаваха да върши лоши неща.

Дебел. Никога не го беше наричала дебел преди. Грозен. В никакъв случай. Винаги му беше казвала, че е красив.

„ТИ СИ МРЪСЕН, ДОЛЕН ИЗМЕТ КАТО БАЩА СИ.“

Тя не беше достойна дори да лъска обувките на Сантино.

Без изобщо да мисли, той измъкна заредената пушка изпод леглото.

Майната им! Майната им и на двамата. Заслужаваха точно това, което щяха да получат.

Изтича в коридора и се втурна в стаята на майка си.

Тя беше пресякла помещението наполовина. Обърна се, когато го чу да влиза.

— Какво правиш...

Преди да може да довърши изречението, той вдигна дванадесеткалибровата пушка и се прицели в стомаха ѝ. След това натисна спусъка.

Изстрелът почти я пръсна на парчета. Кръв и вътрешности се разлетяха навсякъде, когато тя падна на пода.

Обзе го блаженото чувство на умиротворение. Като в транс се приближи, опря цевта в главата ѝ и стреля още веднъж. След това излезе от стаята.

Джордж стоеше парализиран в подножието на стълбището — с ужасено изражение, втренчен, прекалено шокиран, за да помръдне.

Беше лесна плячка. Лесна.

[1] Проститутки (итал.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 70

Лени продължи да се движи цяла нощ, придържайки се плътно към скалите над морето, след като случайно се беше намерил на крайбрежен път, който водеше надолу, към изолираните плажове. След известно време земята започна да става много плоска, заобиколена от неравни струпвания на скали и малко дървета. Забравил за разранения си глезен и порязания си крак, той се концентрира върху това, до достигне сигурно убежище.

Няколко часа по-късно започна да се зазорява. Той се сви до дънера на високо дърво и лакомо затъпка в устата си парчета от хляба, който беше прибрал. Бяха по-вкусни от деликатесна мръвка.

Порови в джобовете си. Там бяха фенерчето на Клаудия и картата, с която се консултираше от време на време. Имаше около шестстотин долара в смачкани американски банкноти, кредитна карта, която вероятно вече беше невалидна, паспорт и няколко хиляди долара в пътнически чекове. За щастие, когато беше извън Америка, винаги носеше със себе си паспорта си и пари. И още по-хубаво — похитителите му не бяха намерили парите, които бе държал скрити в пещерата.

Беше се отказал от идеята да отиде в американското посолство. Ако го направеше, трябваше да им разкаже цялата история, щеше да има въпроси и голяма публичност. Плюс това не искаше да създава неприятности на Клаудия.

Новият му план беше да се прибере в къщи колкото е възможно по-бързо.

У дома в Америка и Лъки и децата — това беше всичко, което искаше.

Когато стана светло, се намери на път към живописна долина. По дяволите, вече трябваше да е на сигурно място — беше вървял цяла нощ.

„Свободен си“ — говореше на себе си, докато се влачеше нататък. Свободен, свободен, свободен. Чувството беше главозамайващо.

Малко след това достигна околностите на някакъв град и започна да вижда хора. Не спря да моли за помощ — просто продължаваше да върви.

Едно учениче го посочи с пръст. Мършаво куче се появи отнякъде и го залая. Някаква старица, облечена цялата в черно, го видя да минава и се прекръсти. Контакт с човешки същества — беше странно приятно.

Стигна до една малка гара. Старецът зад билетното гише го изгледа странно и му каза, че ще има влак след час. Взе си билет за Палермо, след това влезе в малкия магазин до вратата и си купи хляб, сирене и някакъв пушен колбас. Отвън слънцето грееше. Седна на една пейка и се опита да яде бавно, наслаждавайки се на всяка хапка.

Когато влакът пристигна, беше напълно изтощен. Седна до прозореца и заспа дълбоко, докато стигна до големия град.

В Палермо намери туристически магазин и оттам си взе риза, панталони и обувки, които облече в една задна стая, която момичето от магазина му позволи да използва. Погледна се в огледалото и беше шокиран. Откакто го бяха пленили, виждаше отражението си за първи път. Беше слаб, направо мършав, имаше неравна брада и дълга сплъстена коса. Единственото добро нещо — никой нямаше да го познае. Поне можеше да остане в анонимност, докато бъде на сигурно място в къщи.

Момичето от магазина говореше малко английски. Попита я дали наблизо има бръснарница и тя го насочи към едно място на пет минути оттук.

Веднага отиде там и се отърва от брадата като рогозка и от дългата коса. Външният му вид се подобри значително, въпреки че все още изглеждаше ужасно.

Чувстваше се съвсем сам в света, но това чувство му доставяше удоволствие. Още веднъж щеше да ръководи собствената си съдба.

След час взе ферибот за Неапол и оттам — отново влак, този път за Рим, където отиде направо на летището и използва пътническите си чекове, за да си купи евтин билет за Лос Анджелис. Имаше полет след час. Купи си някакви списания и евтини слънчеви очила — само за в случай, че го разпознаят.

И докато не седна в самолета и не потегли за в къщи, не се почувства на съвсем сигурно място.

ГЛАВА 71

Санто се чувстваше като във филм. Той беше големият екшън-герой.

Беше ги убил. Дона и Джордж. Беше убил лошите, а това беше добро дело. На колко хора им се случваше да сбъднат мечтите си?

Сега работата беше свършена и той не можеше да реши какво да прави след това. Навсякъде имаше кръв, част от нея беше опръскала и дрехите му. Трябваше ли да почисти бъркотията? Донатела не би харесала кръвта из цялата си къща — това би я ядосало.

„Някой е убил майка ми. Нападател. Да. Така трябва да се е случило. Някакъв нападател е проникнал в къщата и е убил бедните Джордж и Дона.“

Толкова по-зле за тях.

Сега въпросът беше защо са били убити толкова брутално. Просто. Винъс Мария беше причината. Сега тя също трябваше да бъде наказана.

Влезе в спалнята на майка си и се надвеси над нея за момент. Загледа се, без да мига, в нетактично проснатото ѝ на пода тяло в локва тъмночервена кръв. Нощницата ѝ беше набрана и кървава. Не изглеждаше приятно.

Отиде до дрешника ѝ, взе чифт ножици и се върна при нея. След това внимателно изрязва стърчащите краища на ночницата ѝ и симетрично разположи краищата ѝ.

Доволен слезе долу и провери тялото на Джордж, сгърчено в подножието на стълбището. Санто го обиколи няколко пъти, като се опитваше да не стъпва в кръвта.

Устата на Джордж беше отворена, както и очите му.

Толкова по-зле за тях, че не можеха да бъдат заедно. Мамчето и доведеното татенце — един до друг. Животът не беше свършен.

След известно време Санто взе пушката си и излезе навън, при колата си.

Внимателно постави пушката на пода и се отправи към дома на Винъс Мария. Този път нищо не можеше да застане на пътя му.

* * *

Когато Лъки подкара към имението на семейство Ландсман, срещу нея изскочи кола и забърза в противоположната посока. Тя сви към банкета и едва избягна челния удар. Бегло погледна шофьора и разпозна Санто, сина на Ландсман.

Паркира през улицата срещу вратите и поседя в колата си за минута.

Замисли се с разума си, с чувствата си и си представи как хората биват наказани по съответния начин. Но това никога не се случваше точно така и тя знаеше какво трябва да направи. В края на краищата, нямаше избор. Ако не се погрижеше за това, Дона никога нямаше да остави семейство Сантейнджело на мира.

Дона Ландсман, бивша Бонати, беше убила Лени.

„Никога не се ебавай със Сантейнджело.“

Лъки излезе от колата си и обиколи имението, докато намери незаклучена странична врата. Това беше знак.

Промъкна се през вратата и забеляза голямата къща в мрака.

Като се движеше бързо и тихо, заобиколи къщата и беше изненадана да открие отключена и предната врата. Още един знак?

Влезе едва-едва.

Проснат в подножието на стълбището лежеше Джордж Ландсман — главата му на практика беше пръсната.

Сърцето на Лъки започна да бие в гърдите ѝ. Той беше мъртъв. Мъжът беше мъртъв. О, Господи, някой се беше добрал дотук преди нея.

Тя се отдръпна назад, нервно попипвайки затъкнатия в колана ѝ пистолет. След това мина покрай тялото на Джордж и се качи нагоре. Зловеща тишина цареше в къщата. Изведнъж си спомни за Санто, който мина покрай нея с висока скорост, а лицето му беше преbledняло. Бягаше от убицеца? Или пък той беше виновният?

Тя потръпна. Вратата на главната спалня беше отворена. Влезе в стаята и сдържа дъха си.

Дона лежеше в средата на стаята — гола, с разперени крайници, изложена на показ.

Поетично правосъдие.

Лъки се измъкна от стаята бавно, изтича надолу по стълбите и напусна къщата.

Когато стигна до колата си, трепереше.

Никога вече Дона Ландсман нямаше да притеснява никого.

* * *

Санто имаше мисия. Сега никой не можеше да го спре. Знаеше, че Винъс Мария е виновна за всичко — в това нямаше никакво съмнение.

Тя беше убила майка му. Беше умъртвила Дона. Джордж беше мъртъв заради нея.

Тя беше развратна кучка, която заслужаваше това, което щеше да получи. Охраната ѝ беше безполезна, а глупавият ѝ брат вече трябваше да си е тръгнал.

Този път щеше да ѝ даде да се разбере и никакви любовни писма повече. Тя го беше предала. Да видим дали един изстрел щеше да ѝ хареса повече от писмата.

Пушката му даваше сила. Пушката щеше да му позволи да излезе от всяка ситуация.

Той беше Силвестър Сталоун, Клинт Истууд, Чък Норис. Беше квинтесенцията на американския герой.

Спря с колата си пред къщичката на охраната.

— Да? — мъжът отвори прозорчето до половината и го погледна подозрително. — Какво мога да направя за вас?

Без да каже дума, Санто насочи пушката и стреля в прозореца.

Бум! Пазачът падна без звук и кръв опръска прозорчето.

Точно като на кино — помисли си жизнерадостно Санто.

Докато се смееше сам, подкара към къщата.

* * *

Винъс въздъхна продължително — явен знак на чисто удоволствие. Купър правеше любов като никой друг. От върховете на пръстите си до подвижния си език — той беше майстор, който я

отвеждаше в страната на екстаза, докарваше я до оргазми, които никога преди не беше харесвала като сега.

Беше я довел до върха два пъти — и всеки път тя викаше силно, напълно опустошена.

— Обърни се — каза той.

— Не искам повече — отвърна тя.

— Обърни се.

— Не мога повече.

— Направи го!

Тя легна по корем. Той разтвори краката ѝ и започна да облизва меката плът от вътрешната страна на бедрата ѝ. Главата ѝ беше заровена в чаршафите. Не можеше да го вижда, само чувстваше изгарящите му докосвания. Не беше възможно отново да я доведе до оргазъм толкова скоро.

Абсолютно невъзможно.

И все пак... Чувството започна да я поглъща. Невероятното главозамайване предвещаваще буря, очакваща да се разрази...

* * *

Санто паркира колата си пред къщата.

Мисията вървеше добре.

Тази мисия щеше да му осигури удара и признанието, към което се бе стремил цял живот.

Нямаше да е вече шестнадесетгодишното дебело хлапе. Той беше Санто Бонати. Беше голям мъж също като баща си. И НИКОЙ НЕ МОЖЕШЕ ДА ГО СПРЕ!

Излезе от колата, застана пред дома на развратницата, вдигна пушката и простреля шибаната ключалка на шибаната врата.

* * *

Винъс си помисли, че чува изстрел, но беше толкова близо до блаженството, че не ѝ пукаше.

— Скъпи... — промърмори тя. После мисълта ѝ се изгуби, когато стигна до кулминацията със земетръсната тръпка на чиста чувствена наслада.

Изкрещя от удоволствие — силно, пронизително, с пълно отдаване.

* * *

Когато Санто влизаше в къщата, не забеляза трите кучета, които се носеха към него.

Чак щом усети злите им зъби да се забиват в плътта му и да я откъсват от костите, тогава започна да пици — силно, пронизително, отчаяно.

Пищя, докато всичко потъна в мъртва тъмнина. И тогава всичко свърши.

ГЛАВА 72

Алекс спа добре за първи път от месеци. Без приспивателни, без валиум — постави глава на възглавницата и потъна в дълбок, спокоен сън.

Сутринта се събуди освежен, претърколи се в леглото и, както си му беше навик, посегна към дистанционното на телевизора.

Включи на канала, на който го беше оставил снощи. Беше гледал някакъв слаб филм за провалила се сделка с наркотици. Старомоден боклук.

Имаше положителното усещане, че най-сетне ще успее да оправи живота си. Беше казал на майка си нещо, което трябваше да направи още преди години. Сега тя можеше да се разкара и да го остави на мира.

Превключи на друг канал. Друг филм. Друг боклук с безсмислено насилие.

Отново превключи. Попадна на фитнес-шоу, което гледа няколко безумни минути, докато се чудеше дали да не поръча екипировка, която ви гарантира невероятен задник. Може би не.

Следващият канал беше новинарски. Сериозен чернокож говорител беше в средата на убийствена история:

Рано тази сутрин са намерени телата на милионерката и притежателката на корпорации Дона Ландсман и на нейния финансов съветник и съпруг Джордж Ландсман, застреляни в имението им за шест милиона долара в Бел Еър. Ужасяващото откритие е било направено от една прислужница, която веднага се е обадила в полицията.

Алекс се изправи рязко. „О, Боже, Лъки, какво си направила?“ Сграбчи телефона. Тя веднага отговори.

— Лъки — каза той с нисък и стреснат глас. — Току-що видях новините.

— Добро утро, Алекс — жизнерадостно отговори тя, сякаш нищо не се беше случило.

— Защо, Лъки? Защо го направи? — настояваше той.

— Не съм аз — спокойно отвърна тя. — Не бях аз.

— О, хайде.

— Давам ти думата си, Алекс. Нямам нищо общо с това.

— Значи, искаш да кажеш, че е удобно съвпадение? Че и някой друг е искал да я види мъртва?

— Не се занимавай с тази работа, Алекс — остро произнесе тя. — Щом не ми вярваш, това си е твой проблем, не мой.

— Идвам веднага.

Гласът ѝ беше твърд.

— Не, моля те, недей.

— Напротив — настояваше той.

Не искаше да го вижда — той се опитваше да се приближи твърде много и твърде бързо. Беше време отново да направи стъпка назад.

— Виж — търпеливо каза тя. — По-късно ще ти се обадя.

— Със сигурност го направи — строго отговори той и я раздразни още повече. — Трябва да поговорим.

— Ще поговорим.

Алекс скочи от леглото и отиде в банята. Исусе! Какво беше направила? В главата му започна да звъни. Тя имаше нужда от помощ, най-добрите адвокати...

Каквото и да се беше случило, той щеше да бъде на нейно разположение.

* * *

Лъки слезе в кухнята на долния етаж и включи кафе-машината. В живота настъпваха странни обрати — понякога твърде странни, за да бъдат разбрани. Сантейнджело бяха ли се освободили най-сетне от Бонати?

О, Господи, тя се надяваше. Враждата им беше отнела достатъчно животи.

Миналата нощ, когато се беше прибрала в къщи, се бе обадила на Джино в Палм Спрингс, за да го попита дали той е отговорен по някакъв начин. Беше я уверил, че не е. Джино не би излъгал. Освен това тя беше видяла убиеца, Санто, сина на Дона, да бяга от местопрестъплението с колата си. Едва не се удари челно в нея. Чудеше се колко ли време щеше да отнеме на ченгетата да го открият.

Алекс не й повярва, че тя няма нищо общо с убийствата. Не можеше да го обвинява — в края на краищата, беше му казала, че смята да направи нещо. И след като сега то се бе случило, защо трябваше той да мисли, че тя е невинна?

Най-сетне можеше да върне децата си в къщи. Да знае, че те най-после са на сигурно място и че скоро всички отново ще бъдат заедно — това беше сладко и успокояващо усещане.

Кафето кипеше. Взе си чаша от полицата и я напълни.

— Хей...

Въображението й й правеше номера — помисли си, че чува гласа на Лени.

— Хей, ти.

Обърна се и се сепна. Лени стоеше зад нея и се усмихваше.

— Липсвах ли ти? — попита той. — Защото мога да те уверя, че ти дяволски много ми липсваше.

Тя се взираше в него безмълвна, напълно вцепенена.

— О... Боже... мили! Лени... — най-сетне проговори тя, като едва си поемаше въздух.

— Аз съм — лекомислено каза той.

Беше развълнувана, замаяна, объркана. Не можеше да е вярно. Но все пак беше. И Лени беше тук... Нейният Лени... Нейната любов...

— Ти си жив! — извика тя. — Откъде идваш? О... Боже... мили! ЛЕНИ!

Той я сграбчи и силно я притисна към себе си, сякаш никога нямаше да й позволи да си отиде.

— Лъки... Лъки... Мечтаех за този момент — това е единственото нещо, което ме пазеше да не полудея.

Тя се отпусна в ръцете му — нежно докосваше лицето му, не можеше да повярва, че той наистина е тук.

— Лени... — промърмори тя с очи, пълни със сълзи. — О, Боже, Лени... Какво се е случило с тебе?

— Това е дълга история, любима... Много дълга история. Всичко, което трябва да знаеш засега, е, че те обичам, че съм тук и ти обещавам — никога повече няма да се разделим.

ЕПИЛОГ

ЕДНА ГОДИНА ПО-КЪСНО

Екстравагантната премиера на „Гангстери“ на Алекс Уудс беше голямо събитие дори за Холивуд. Всеки, който беше някой, бе поканен, а пък ако не — напускаше града или се преструваше, че го напуска.

Събитието беше в Китайския театър на Ман на булевард „Холивуд“. Червен килим беше постлан чак до бордюра — луксозно удоволствие за всички очаквани гости, за да могат да дефилират по него. Стратегически разположени прожектори осветяваха небето на километри наоколо.

Въодушевени тълпи заобикаляха театъра, полицейски барикади ги задържаха да не се хвърлят върху звездите, когато те пристигнеха.

Дълга редица лимузини се беше проточила до най-малко десет преки от сградата. Имаше телевизионни екипи — жадни, готови и на линия, — както и папараци. Разпоредители манияци хващаха звездите, докато те слизаха от колите си, и ги превеждаха през насъбралите се хора от медията.

Беше голямо събитие.

* * *

Ейб Пантър, удобно разположил се на задната седалка на колата, намигна на Инга Ървинг.

— За първи път от години излизам от дома си — каза той, докато издухваше дима от дебелия си пура.

— Ще направиш всичко за Лъки — безпощадно отбеляза Инга. — Тя се обажда и ти тичаш.

— Лъки е като внучката, която никога не съм имал — промърмори Ейб. — Много широко е скроена — от този тип, каквито имахме в Холивуд в добрите стари времена. Това ми харесва в жените.

Инга кимна — най-сетне беше пораснала достатъчно, за да приеме факта, че Ейб харесва Лъки.

Инга беше подходящо облечена за случая. Лъки ѝ бе платила щедро за акциите ѝ и тя беше инвестирала в няколко ценни бижута, за които каза на Ейб, че са фалшиви. Мъжът беше на деветдесет, а все още си пазеше парите като проститутка след лоша нощ.

Ейб се облегна напред и изхъхри.

— Имам нещо за тебе — каза дрезгаво и бръкна в джоба на смокинга си — моделът беше от 1945 година, но все още му стоеше отлично. — Откакто се оженихме преди година-две, започнах да си мисля, че от тебе няма отърване — и той отново изхъхри и ѝ подаде кръгла кожена кутийка.

Тя я отвори и затаи дъх. В нея блестеше прекрасен осемкаратов диамантен пръстен.

— Не, Ейб — обичайното ѝ безизразно лице се разля в широка усмивка. — Определено от мене няма отърване.

Ейб изкряка весело.

— Точно това си и помислих.

* * *

Абигейл и Мики Столи — заедно с Табита и нейния приятел Риск Мейс — дългокос, силно татуиран рокер — седяха в лимузината зад Ейб.

Неконтролируема пънкарка, Табита се беше превърнала в холивудска принцеса. Бе зарязала скъпия си швейцарски пансион, за да осведоми баща си, че иска да стане актриса. Мики ѝ беше намерил агент, който преди време я бе ангажирал за проба на малка роля в телевизионен сериал. За всеобща изненада тя получи ролята, публиката си падна по нея и след шест месеца Табита стана голяма телевизионна звезда.

Мики беше горд. Кой би си помислил, че дъщеря му щеше да се превърне с ролята си в пример за подражание на тийнейджърките из цяла Америка?

Той пушеше пура и си мислеше: „Хмм... Не съм свършил толкова лоша работа с възпитанието на детето си. Поне сама може

да си печели парите.“

Абигейл седеше отзад и също си мислеше. Защо Табита си губеше времето с този странно изглеждащ рокер? Защо не си намереше някой благоприличен студиен продуцент, който има шанса да се издигне до върха и да печели много пари?

Абигейл не бе запозната с факта, че Риск вече няколко пъти беше прехвърлял милиона. Ако знаеше, може би щеше да го разглежда в друга светлина.

На Табита ѝ беше скучно. Не можеше да разбере защо се бе съгласила да дойде на тази премиера с родителите си. Беше толкова тъпо. Риск сигурно си мислеше, че е пълна глупачка. Баща ѝ беше настоял — искаше да го видят как пристига на премиерата под ръка с известната си дъщеря. Мики трябваше да присъства поради това, че Джони Романо беше започнал в неговия първи независим филм. Да, Мики Столи — бивш студиен шеф — бавно пътуваше към страната на провалилите се изпълнителни продуценти.

Табита се надяваше, че тук можеше да се намери роля и за нея — наистина искаше да пробие в киното.

* * *

Лесли Кейн излезе пред театъра от дълга бяла лимузина и тълпите полудяха. След като приятелят ѝ се появи след нея и всички видяха кой е той, виковете и въодушевлението станаха френетични.

Папараците и телевизионните екипи се втурнаха в трескаво действие, когато тримата разпоредители се приближиха, за да придружат звездите надолу по пътеката.

Лесли Кейн и Чарли Долар — доброто момиче и пакостникът — каква взривоопасна комбинация!?

И двамата поддържаха обичайния си имидж. Чарли — с тъмните очила и маниашката гримаса — негова запазена марка. Лесли — загрижена фотографите да хванат само хубавите ѝ рамене. Не че по нея имаше нещо лошо, но тя отрано се бе научила да не им позволява да снимат дали полата ѝ се е вдигнала или не е, докато слиза от колата.

Хвана Чарли под ръка и се усмихна.

Той махна на тълпите, които закрепяха одобрително.

Лесли Кейн и Чарли Долар — новата сензация на първите страници.

* * *

Рон Мачио беше въодушевен заради най-добрата си приятелка — беше гледал предварително копие на „Гангстери“ и знаеше колко сензационна е Винъс — определено ролята на живота ѝ.

Антъни — в новия си смокинг — свали тъмното странично стъкло.

— Недей — изсъска Рон. — Феновете започват да надничат.

— Искам всички да ме видят в колата — гордо каза Антъни. — Можеш ли да си представиш — ако има телевизионен екип и от Лондон, ще разберат, че и аз съм звезда.

— Ти обаче не си — отбеляза Рон. — Все още си само асистентът на Винъс.

— Живея с тебе — натърти Антъни. — Това ме прави звезда.

По лицето на Рон бавно се плъзна усмивка.

— Назова най-хубавото нещо.

Срещу тях се прозяваше Емилио. Защо трябваше да бъде натъпкан в една кола с хомодружинката?

Предполагаше, че все пак така е по-добре, отколкото изобщо да не е поканен. И все пак... Не заслужаваше ли своя собствена лимузина?

Откакто беше заловил нахълталия в собствеността на Винъс луд, тя беше почти мила с него. За да ѝ върне жеста, беше престанал да продава историите ѝ и работеше като неин хоноруван асистент. Слава Богу, беше хванал Санто първия път — ако не беше, Винъс нямаше да се обади на Джони Романо и да заеме кучетата му. А без кучетата в двора си онази нощ тя можеше днес и да не е тук...

Значи наистина — всичко беше благодарение на него. Не че някой му беше благодарил.

Всъщност когато Винъс и Купър го бяха завели на вечеря в „Хамбъргър хемлит“, те се държаха така, сякаш му правеха голяма услуга. Това го ядоса — не беше ли достатъчно добър да ги придружи до някой от скъпите ресторанти, където често ходеха?

Щом Винъс го покани на премиерата, той беше казал:

— А с какво ще отида там?

— С Антъни и Рон — бе отговорила тя. — Те ще се погрижат да се държиш добре.

— Но, сестричке — беше възразил той. — Мислех си, че мога да взема приятелка в собствената си лимузина!

— Не, Емилио — твърдо бе заявила тя. — Не ти вярвам. Ще отидеш с тях.

И това все пак беше нещо.

* * *

Бриджит погледна през прозореца.

— Хвърли едно око на тълпите — възкликна тя. — Ау! Страхотно!

— Стой спокойна — каза Нона. — Помни — ти също си звезда.

Зандино засия и кимна в съгласие. Бяха се оженили преди половин година. Сега Нона беше бременна в петия месец и двамата бяха невероятно щастливи.

Бриджит не можеше да стои мирно.

— Наистина се радвам, че Лъки и Лени ни поканиха — произнесе тя. — Тооолкова е гооот.

— Може би ще срещнеш мъжа на мечтите си — заяви Нона. — В Холивуд има много хубави момчета.

— Мъжът на мечтите ми не съществува — печално рече Бриджит. — Особено в Холивуд. Всъщност започвам да си мисля, че изобщо не съществува.

— Ти си звезда, Бриджит — супермодел — и никога не знаеш кой ще се втурне подире ти, полудял по прекрасното ти младо тяло. Шон Пен. Емилио Естебес. Кого би предпочела?

Бриджит направи гримаса.

— Не знам. Но ако го видя, бъди сигурна, че ще разбереш!

Лимузината им спря пред театъра.

— Навън! — каза Нона. — Бъди звезда!

— Голям си шеф.

— Ти щеше да си неконтролируема, ако не бях такава.

— Ха! На бас, че никой няма да знае коя съм.

— На десет долара. Давай.

Бриджит излезе от колата, пое си дълбоко въздух и застана с лице пред тълпите.

— БРИДЖИТ! БРИДЖИТ! БРИДЖИТ!

Скандираха името ѝ. Тя се вцепени! Но беше и малко очарована.

Красив млад разпоредител я хвана за ръка, готов да я придружи между хората от медията.

— Дължиш ми десет долара — прошепна Нона някъде зад нея.

Тя се усмихна и се изправи пред пресата.

* * *

Джони Романо и съпругата му Даниела, женени вече от година, пристъпиха по червения килим с деветгодишната дъщеря на Даниела, вкопчила се в ръката на Джони. Семейството изглеждаше прекрасно. Джони — толкова мургав и секси. Даниела — толкова руса и красива. А малкото момиченце беше огледален образ на майка си.

Пресата смяташе историята за невероятно романтична. Даниела, френска журналистка, беше дошла в Лос Анджелис, за да интервюира Джони за някакво списание. Едно интервю и те се влюбиха, той осиновил дъщеря ѝ, оженил се за нея и сега те бяха перфектната холивудската двойка.

Даниела беше доволна. Джони беше щастлив.

Двамата чудесно си пасваха в любовта.

* * *

— Изглеждаш прекрасно — каза Купър.

— В никакъв случай — отговори Винъс с отвратена гримаса на лицето. — Дебела съм.

— Не си дебела, а бременна. Има голяма разлика.

— Трябваше да изглеждам лъскава и секси — загрижи се тя. — Почитателите ми го очакват. Трябваше да съм облечена в нещо изключително.

— Играта ти във филма е изключителна. Всеки, който го е гледал, казва, че номинацията ти е сигурна, включително и аз.

Тя го погледна с трепет.

— Наистина ли мислиш така, Куп? Нали не казваш това, само за да ме направиш щастлива?

Той се усмихна компетентно.

— Имам си други начини да те правя щастлива.

— Да, а това е свидетел — и тя печално се погали по изпъкналия корем.

Той постави ръка върху нейната.

— Толкова те обичам — рече той. — Никога не съм мислил, че това ще ме направи толкова щастлив.

— И като си помислиш, че едва не го провалихме — въздъхна тя.

— Е, все пак не го направихме.

— Знам. Една нощ с Вероника и ти дотича обратно при мене! Винаги трябва да съм благодарна на него или на нея.

— Ха-ха! Колко забавно!

— Казах ли ти, че тази вечер изглеждаш фантастично красив?

— Благодаря ти — и той се усмихна на обожаваната си бременна съпруга. Тя винаги знаеше как да го накара да се чувства като крал.

* * *

Алекс беше изморен, но това беше хубаво. Беше приключил с филма си шест седмици по-рано и оттогава бяха направили няколко пробни прожекции, които бяха надхвърлили всички очаквания. Филмът се въртеше от четири дена и отзивите бяха феноменални.

Знаеше, че с „Гангстери“ щеше да спечели „Оскар“. И двама от основните му актьори — Винъс и Джони — определено щяха да бъдат номинирани. Чувстваше се доволен и щастлив.

Беше очарован и от Лъки. Тя беше вярвала във филма и в него и сега те се отплащаха на „Пантър“.

За момент се замисли за Лъки — чувствата му към нея винаги бяха специални, но откакто Лени се бе върнал, той се беше отдръпнал, защото тя ясно му бе дала да разбере, че обича Лени и винаги ще го поставя на първо място. Хубавото беше, че тримата бяха станали добри

приятели. Лени беше страхотен — Алекс не само го харесваше, но го и уважаваше.

Доминик седеше срещу сина си в лимузината със своя приятел — брокер, любител на тангата, когото тя беше срещнала в някакъв клуб на Уилшър. Беше приятен мъж, по-възрастен и доста подвижен.

Напоследък Доминик се беше променила — никаква критика повече. Чудеше се колко ли дълго щеше да продължи това.

Тази вечер придружаваше Лили и Франс. И двете бяха работили упорито за филма и заслужаваха такова отношение.

Замисли се за това, че след като „Гангстери“ вече е завършен и се върти, беше време да върне личния си живот в нормалното му русло. Кой знае какво има там, навън?

Смяташе да си вземе отпуска — да отиде до Италия и да разбере. Може би там имаше една диво красива, непредсказуема тъмнокоса жена, която го чакаше някъде...

Може би...

* * *

— Е, любов моя — черните очи на Лъки блестяха. — Това е то — премиерата на „Гангстери“. Доста съм развълнувана.

— Така и трябва — отговори Лени. — Ти отдели много време, за да може всичко да върви добре.

— Благодаря — каза тя и си помисли каква забележителна година беше отминала и какъв късмет беше за нея да си върне Лени обратно.

— Изглеждаш дяволски красива тази вечер — отбеляза той и й стисна ръката. — Понякога се събуждам сутрин и не мога да повярвам, че съм на сигурно място в къщи и в леглото до тебе.

— И аз не мога да го повярвам — тя се чудеше как се бяха обърнали нещата. — Изглежда невероятно.

— Как успяхме и двамата да минем през всичко това? — попита той и поклати глава.

— Някак си успяхме, а сега сме заедно и сме тук.

— Всеки момент, когато бях далече, мислех за тебе. Ти ме караше да продължавам да живея.

— И аз мислех за тебе — нежно каза тя. — Дори и когато не се обаждаше, нито пък пишеше.

— Жена ми — цяла актриса — иронично отбеляза той.

— Това беше твоята професия — посочи тя.

— О, не — рече той. — До гуша ми дойде от роли — повече няма да застана пред камерата.

Тя знаеше, че щеше да е трудно да го накара да възобнови кариерата си. Откакто се беше върнал, бе станал затворен, предпочиташе да си стои в къщи с децата, вместо да излиза в обществото. Това не я безпокоеше, но беше убедена, че за негово добро трябваше да направи нещо, за да го върне отново в реалния свят. Точно сега беше щастлив, като не правеше нищо. Но скоро сам щеше да разбере, че това не е достатъчно.

— Е, твойт приятел Алекс трябва да е щастлив тази вечер — забеляза Лени. — Знаеш ли, когато ни запозна, не бях сигурен за него.

— Наистина ли? — попита тя неопределено.

— Да, но той е свестен човек. Харесва ми.

— Радвам се, защото Алекс ми беше много добър приятел, докато те нямаше.

Той я погледна — зелените му очи се впиха в нейните.

— И това ли беше всичко?

Тя не се поколеба.

— Да, това беше всичко.

— Той много си пада по тебе.

— В никакъв случай.

— О, да.

За няколко минути потънаха в мълчание, докато лимузината им си пробиваше път към театъра.

— Ами Клаудия? — попита Лъки и наруши тишината. — Ти ми каза какво е направила тя за тебе... Беше ли ти само приятелка?

— Разбира се — бързо отговори той.

— Значи, може би някой ден ще отидем да я видим.

— Може би...

— Както и да е — каза Лъки. — Очаквам тази вечер и след това... Имам голяма изненада за тебе.

— Каква?

— Познай.

— С тебе никога не бих имал шанс. Ти придаваш съвсем ново значение на думата „непредсказуема“.

— Взимам си шест месеца отпуска от студиото.

Той се изпъна на седалката.

— Какво ще направиш?

— Чу ме. Ще си направим околосветско пътешествие... — ти, аз, децата. Никаква работа, само ще се забавляваме. Мисля, че го заслужаваме.

— Любима, не е необходимо да правиш такова нещо за мене...

— За нас е — прекъсна го тя и го загледа съсредоточено. — А когато се върнем, можеш да решиш какво искаш да правиш.

— Знаеш ли — бавно започна той. — Мислех си... Няма да имам нищо против да започна да режисирам...

— Тъкмо имам студио за тебе!

— Тази вечер си много забавна.

Тя направи гримаса, черните ѝ очи блестяха.

— Всичко, което ще те направи щастлив.

— Ти ме правиш щастлив — винаги си го правила. Ти си най-специалната жена на света и аз те обичам повече, отколкото мога да изразя с думи.

— И аз те обичам, Лени — меко каза тя. — И винаги ще те обичам.

Усмихнаха се един на друг и си стиснаха ръцете, сякаш никога не се бяха разделяли.

Издание:

Джаки Колинс. Вендета
Издательство „Прозорец“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.